

Cena Společnosti Agathy Christie / Nemesis

27. ročník /2025

Dokument obsahuje povídky, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2025.

Soutěž nese nově název Nemesis a vůbec poprvé máte ke čtení pouze povídky zaslané napřímo Společnosti Agathy Christie, nikoliv povídky soutěžící o Cenu Havran sdružení českých autorů detektivek. Soutěž Havran ostatně letos nebyla zatím dosud spuštěna.

*K dispozici máte **6 bodů**, které můžete libovolným způsobem rozdělit mezi povídky, popř. je udělit jen jedné povídce. Oproti předchozím ročníkům se ale nově hlasuje pomocí elektronického formuláře na webové stránce https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSeyT1rSnS7wowRSKGZvBcbUWnF6XQoZ_4Df_MzNGKjXkjgK2A/viewform, odkaz na formulář je k dispozici také v e-mailu s povídkami k hodnocení.*

*Hlasovat můžete do **neděle 30. listopadu 2025**.*

U povídek jsme neprováděli jazykovou redakci.

Děkujeme za váš čas věnovaný hodnocení povídek.

Obsah

Brambory v horkém popelu	3
Černá teniska.....	10
Dům na samotě	17
Dvoji vina	22
Fantom	26
Hra na anglickou detektivku	32
Jednohubka.....	40
Kdo si počká	48
Lekce.....	55
Mrtvá v jezírku	64

Náušnice.....	73
Něžné vraždy	82
Oslava mrtvého muže	90
Slečna Austenová lituje.....	100
Smrt i jiné kratochvíle.....	108
Smrtící verše.....	116
Spořilovská záhada	124
Stín šípu.....	131
Story	140
Šťastni až za hrob	147
Tři u stolu	154
Úskalí trampingu	161
V kruhu rodinném.....	169
Večírek v Haddo Housu	178
Vražda v adventní hospodě.....	184
Za rohem	191
Záhada chechtající se dogy	197
Zločin na vesnici.....	206
Zločin v rámu	214
Zpověď vraha	223

Brambory v horkém popelu

Ukrýval se v hlubokých křivoklátských lesích už pátý den. Měl štěstí, že příhodné letní období nabízelo jako nouzovou stravu různé plodiny: borůvky, ostružiny a narazil i na divoce rostoucí jabloně a višně. Vodu pil z lesních pramínků. Držel se stále co nejhlouběji v lese, bál se přiblížit k lidským příbytkům. Nevěděl však, jak dlouho mu tohle schovávání, improvizace a hladovění vydrží. I kdyby do konce léta – co pak? Až nastoupí podzim a po něm zima. Ne, tenhle plán neměl vůbec žádnou budoucnost. Vlastně to ani žádný plán nebyl. Jen čirá zoufalost.

K tomu průšvihů nemělo původně vůbec dojít. Marcel byl přesvědčený, že ten byt ve staré zástavbě je toho dne prázdný. Nějaký čas sledoval jeho majitelku, hodně starou, osamělou ženu, která si – jak to u téhle starší generace ještě často chodí – vybírala důchod na poště a peníze nosila domů. Byl si jist, že je bude mít pěkně nastrádané někde v plechové krabici. A on teď peníze nutně potřeboval. Rozpadl se mu vztah, přišel o práci, zabředl do dluhů. Taky byl v podmínce za jednu ostrou rvačku s ublížením na zdraví. Ty peníze prostě potřeboval. Takhle si to odůvodnil. Jenže se spletl. Když vlezl ze zadního dvorku oknem do bytu, přistihla ho. A začala hned ječet. Zpanikařil. Zatmělo se mu před očima. Tak ji umlčel. Z původní snahy o obyčejnou loupež měl teď na krku vraždu. Když z bytu utíkal, vyděšený z toho, co udělal, z jednoho okna ho viděl nějaký muž. A navíc: všude tam nechal svoje otisky. Jak hledal peníze. Taky stopy krve, když ho žena poškrábala na tváři. Jeho otisky policie v databázi už určitě má, takže jim to všechno usnadnil. Domů se nevrátil, protože věděl, že tam ho budou hledat nejdřív.

Už o něm určitě věděli. Tak zmizel do lesů. Aby si tam promyslel, co má teď vlastně dělat dál.

Jedno mu bylo ale jasné: že do vězení jít nechce. Teď mu bylo dvacet devět. Za loupež a vraždu, navíc v podmínce, by dostal jistě nejméně 20 let. Moc polehčujících okolností tu nebylo. Až by pak jednou vylezl ven, měl by kolem padesáti. To nejlepší z celého života v tahu. Ne, nesmí se nechat chytit a zavřít. Podělal to, jasně, ale do vězení ne! Tak co s tím? Protlouct se krajinou až k hranicím a zmizet v cizině? Jenomže zatknout ho dnes mohou vlastně kdekoli. Propojená Evropa pro něho byla malá. Navíc nemá žádné peníze, jen to minimum z té zpackané loupeže, zakončené nechtěnou vraždou. Tak co? Jak má tohle vyřešit? Seděl teď na pařezu malé, tiché mýtiny. Vysoko nad ním proplouvaly modrou oblohou bílé, načechrané koráby. Vzduch kolem voněl mízou a jehličím. Bylo tu tak krásně. Na svobodě. Děsil se okamžiku, kdy tohle všechno skončí.

Za jeho zády se ozval podivný zvuk. Polekaně se otočil. Zatajil dech a sevřel pěsti. Neblíží se nějací lidé? Pak po okraji mýtiny proběhla srnka. S úlevou na chvíli zavřel oči. Do tváře se mu opíralo životodárné slunce. Jeho síla už ale začala slábnout. Kutálelo se k západnímu horizontu a od východu začala obloha lehce tmavnout. Byl čas najít další místo pro dnešní nocleh.

Pod skalní převis nanosil vrstvu trávy a kapradí. Lože bylo připraveno. Horký den pozdního léta sklouzl do hvězdnaté noci. Vzduch zůstal stále teplý, za takových podmínek nepotřeboval ani nic na přikrytí. Spal v tom, co měl na sobě. Ale i tady se rýsoval budoucí problém – neměl jak měnit prádlo. Po dalším skrývání se v lesích bude brzy vypadat jako nějaký vandrák. Už teď je to na něm pomalu vidět. Musí si konečně sehnat nějaké náhradní oblečení a taky alespoň jedno normální jídlo. Do vesnic a měst se ale neodvážil.

Vysoko na obloze se chvěly hvězdy. Ten fascinující pohled vzhůru mu dodával klid. Netušil, proč to tak je.

Mít tak možnost zmizet na nějakou vzdálenou planetu, napadla ho naprosto bláznivá myšlenka. A že jich v tom vesmíru asi bude – planet, kde by se dalo v klidu žít.

Z dálky slyšel houkání sovy. Z výšin oblohy k němu dolehl temný zvuk prolétajícího dopravního letadla. No jo, ušklíbl se. Letíte si někam do Egypta, dáváte si na palubě kávička a drinky a já se tady krčím na zemi jako nějaké zvíře.

A v tom dostal nápad.

Strejda Bedřich. No jasně! Bedřich! Ten starý blázen, kterého už tolik let neviděl. Ne, že by od toho mohl očekávat kdovíco, ale možnost to byla. Za pokus to stálo. Něco si už na něj vymyslím. Tenhle nápad ho tak rozrušil, že dlouho nemohl usnout. Zabral až těsně k ránu. Za pár hodin vyšlo Slunce.

Pamatoval si ho jako strýce Bedřicha. Ve skutečnosti to žádný jeho skutečný strýc nebyl, ale bydlel tehdy v jejich těsném sousedství, často se navštěvovali s jeho rodiči a nezřídka přitom přinesl pro děti i nějaký ten dárek. Takhle si ho Marcel pamatoval: jako hodného strýčka Bedřicha od vedle. Jenomže pak se něco stalo. Bedřich žil sám, ale často vyprávěl o tom, že by chtěl žít někde o samotě v lesích. Bez televize, bez rádia, bez mobilu a auta. Zmiňoval přitom jakéhosi poustevníka Václava Matouška, který prý také kdysi odešel od lidí a žil v nějakém nahrubo stlučeném srubu na břehu Berounky. Takhle nějak by prý chtěl žít také. A nakonec to i udělal. Koupil si skromnou chatku, ztracenou v lesích. Nikdo jiný o ni neměl zájem. Byla až příliš odtržená od civilizace. A vlastně to byla spíš jen dřevěná bouda než chatka. Nejbližší vesnice byla vzdálená přes deset kilometrů a k chatce vedla jen lesní, neudržovaná cesta. Marcel si vzpomínal, že když mu bylo asi čtrnáct, byl se tam s rodiči podívat. Z Bedřicha se stal poustevník. Byl zarostlý, neupravený, ale zjevně šťastný. V chajdě měl jen pár kusů rozkládaného nábytku, otlučené hrnky a obyčejná kamna, v nichž topil dřevem. Návštěva však Bedřichovi moc radost neudělala – podlehl už své samotě a po lidech netoužil. Dlouho se tam proto nezdrželi. Marcelův otec pak během návratu jen lakonicky podotkl: Bedřich se dočista zbláznil. Shnije tady zaživa.

Teď Marcela napadlo, že by to mohl zkusit. Někaký čas se u Bedřicha schovat. Pokud v té boudě ovšem pořád ještě žije. Přece jen už je to snad patnáct let, co u něho byli naposledy. Ale za pokus to stálo. Až tam dorazí, něco si už vymyslí. Teď jen najít cestu. Bouda stále právě tady, v krivoklátské oblasti. Odhadem tak dvacet, pětadvacet kilometrů od místa, kde právě

nocoval. Určitě tu cestu a to místo najde. Tehdy to bylo tak zvláštní, až se mu některé pasáže z té cesty vryly do paměti.

Pohyboval se krajinou jako stín. Když už chtěl využít nějakou cestu, nikdy nešel přímo po ní, ale kopíroval ji. Pokud mu v trase stála nějaká vesnice, táhlým obloukem ji obešel. Mobil u sebe už neměl. Stejně nebylo jak a kde ho dobíjet. Navíc by ho pak podle signálu snadněji vystopovali. Měl ještě trochu peněz, ale bál se jít kamkoli do vsi něco nakoupit. Byl už zarostlý a špinavý. Nechtěl na sebe zbytečně upozornit.

Putoval krajinou až ho zastihla noc. Přespal v hustém křoví a hned s úsvitem se vydal znovu na cestu. Jako kluk se v téhle krajině přece jen občas pohyboval, když ho rodiče brali v létě na výlet nebo na podzim na houby. Hrubou představu o tom, kde se nachází, proto měl. Stačilo mu jen občas vidět turistické rozcestníky.

Další den tu cestu poznal. Vybavil si ji, jakoby to bylo sotva pár měsíců, co tudy tehdy s rodiči k Bedřichovi přišli. Pravda, po patnácti letech byly některé stromy vzrostlejší, jiné chyběly – ale byl na správné cestě. Zrychlil. Cítil vzrušení. Nenajde jen zbořeninu, obrostlou plevelem? Pokud tam Bedřich pořád žije – kolik mu tak může být? Byl starý už tehdy, když opustil civilizaci. Teď mu musí být jistě nejméně tak sedmdesát. Žije vůbec ještě? Cesta se kroutila. Chvilími si byl jist, že je to ona, chvilími tu jistotu ztrácel.

Dokud se před ním z příšeří lesa ta chajda náhle nevynořila.

Bedřich tu žil pořád. Od dob, kdy ho Marcel viděl naposledy, viditelně zestárnul. Dlouhý plnovous zešedivěl a vlasy prořídly. Na obličeji přibýlo vrásek, ale jinak to byl pořád on. Ten podivín.

Právě seděl na zápraží a něco si vyřezával ze dřeva.

Bouda za jeho zády působila spíš jako nějaká kůlna na dříví, ale střechu měla pevnou, odolnou proti dešti a podél jedné stěny vyskládanou vrstvu polen na topení.

Marcela přicházet neslyšel.

„Ahoj, Bedřichu. Rád tě zase vidím. To jsem já, Marcel.“

Stařec zvedl hlavu. Pomalu, bez známek vzrušení. Chvilí si mladého muže prohlížel. A i když ho viděl naposledy v jeho čtrnácti letech, hned ho poznal.

„Marcel?“

„No jo. Přišel jsem se na tebe podívat.“

„Podívat?“

„Já vím. Je to už dlouho, co jsme se viděli naposledy.“

„Dlouho,“ přikývl podezíravě.

„No tak dobře. Řeknu ti, co se děje. Musel jsem prostě na chvíli odejít. Vypadnout. Nějak se mi teď sesypal život. Opustila mne přítelkyně a přišel jsem o práci. A ještě další starosti. Už jsem to nedával. Tak se chci chvíli jen tak toulat krajinou. Vyčistit si hlavu. Utrdit myšlenky. A napadlo mne, že se podívám, jestli tu ještě pořád žiješ, nebo ses vrátil k lidem. Kupodivu jsem to tady našel docela snadno. I po těch letech.“

Bedřich chvíli mlčel.

„Hodně jsi vyrostl. Ale hned jsem tě poznal.“

„Taky ses moc nezměnil.“

„Co otec? Karel.“

„Jo, je v pořádku. Ale abych pravdu řekl, trochu jsme se neshodli, tak se už moc nenavštěvujeme. Jak říkám, nějak se mi to v poslední době všechno sesypalo. Musel jsem na vzduch.“

Bedřich se postavil. Podali si ruce.

„Jako malýho kluka jsem tě měl rád,“ řekl, ale hustý plnovous nedovolil odhalit výraz v jeho obličejí. „Občas si na ty doby vzpomenu. Ale jestli to chceš vědět: ne, už bych se nevrátil. Nic mi tady nechybí.“

Marcel si chvíli připravoval svou otázku.

„Zeptám se tě rovnou, Bedřichu. Nemohl bych tady pár dnů zůstat? Chci být taky chvíli pryč od všeho. Já vím, ceníš si svý samoty, taky je to ode mě takový narychlo, ale pomohlo by mi to. Byl bych ti vděčný. Když řekneš ne, zase půjdu.“

„Tady? Vodu беру jen ze studny. Elektřinu tu nemám, všechno ohřívám na kamnech. Večer si svítím lampou nebo svíčkama.“

„To všechno vím. Nevadí mi to.“

„No, vybalil jsi to na mne sakra rychle, chlapče. Ale jen že jsi to ty. Druhou postel nemám, musíš si ustlat na podlaze.“

Ulevilo se mu. Nevěřil, že to půjde až tak snadno.

„Žádný problém. Moc rád ti tady se vším pomůžu. Cokoli. Nosit a řezat dříví z lesa. Dělat na zahradě.“

O nohy se mu cosi otřelo. Pak to zamňoukalo.

„To je Hejkal,“ přikývl Bedřich. „Jednoho dne se tady vynořil z lesa a teď už je tu se mnou asi druhým rokem. Toulá se po okolí, ale vždycky se znovu vrátí.“

Marcel se sehnul a kocoura pohladil.

„Nazdar, Hejkale. Vybral sis tady hezký místo.“

Bylo zvláštní, že ho Bedřich tak snadno přijal. Možná už bylo té samoty přece jen dost a rád se setkal s někým, koho kdysi znal.

Kdyby věděl, před čím utíkám, tak snadno by to asi neprošlo, pomyslel si Marcel.

Postupně se dozvídal, jak tu vlastně žije. Jednou do měsíce si zajde do vsi pro důchod. Vzhledem k odpracovaným letům ho měl sice malý, ale vystačil s tím. Vždy rovnou nakoupil nějaké trvanlivé potraviny. Kolem chatky pěstoval rajčata, brambory, cibuli. Vlastně toho bylo opravdu málo, co k životu potřeboval.

Večer rozdělal v ohništi před chatkou malý táborák. Tam si společně sedli. Dřevo praskalo a nad hlavou jim zářila noční obloha posetá miliony žlutých teček. Z lesa se co chvíli ozvala sova nebo sýček. Marcel si tu najednou připadal jako v ráji. Dokonce ho na chvíli opustil i ten všudypřítomný strach – že ho dopadnou a odsoudí.

„A co se ti vlastně stalo?“ prohrabával se Bedřich v ohništi, kde předtím do jeho okraje vložil do popela pár kousků brambor.

Marcel mu řekl vlastně skoro celou pravdu. Jak ho vyhodili z fabriky, jak od něho odešla přítelkyně, jak se pohádal s otcem. Jen o tom strašlivém zločinu pomlčel. Věděl, že Bedřich nemá jak se o tom dozvědět. Neměl tu ani obyčejné rádio na baterky. A nikdo k němu nejspíš nechodil. Ideální místo pro úkryt. Tady by ho policie přece nehledala. Bedřich není žádný jeho skutečný příbuzný. Jen známý z dob před patnácti lety.

„A co ty? Proč jsi odešel právě sem?“ neodpustil si otázku. „Jako malý jsem to nechápal.“

Bedřich chvíli mlčel. Pak se zadíval stranou.

„Co vidíš? Tady kolem nás.“

„No... lesy.“

„A nad hlavou?“

„Oblohu. Hvězdy.“

„Co slyšíš, když se díváš do toho ohniště?“

Marcel pokrčil rameny. „Praskání větví.“

„A cítíš jejich teplo. To je všechno, co potřebuju. Nemusím vědět co se děje ve světě. Ten jejich chaos už mne nezajímá. Jsem tady, chodím po lese, starám se o zahrádku. A sám o sebe.“

Je pořád stejný podivín, pomyslel si Marcel. Pak ho napadlo, že když je tak nenáročný a vlastně si skoro nic nekupuje, možná všechno neutratí a část důchodů si tady někde schovává. Bylo by dobré se tu pak před odchodem trochu nenápadně porozhlédnout. Ale když se na Bedřicha podíval, na jeho vizáž poustevníka, tahle naděje ho rychle opustila. Teď musel vzít zavděk hlavně tím, že má střechu nad hlavou a že je dobře ukrytý před zrakem zákona.

„Brambory,“ přitáhl je Bedřich klackem z popela. „Jsou hotový.“

Druhý den vyrazili do lesa na sběr plodů. Marcel si uvědomoval, jak moc mu tenhle nápad pomohl. Být tady, uprostřed lesů, daleko od všech. Jakoby se vrátil do dob dětství a času prázdnin. Na chvíli z něho spadl všechn ten předchozí tlak. Taky ho udivovalo, že ho Bedřich celkem vstřícně přijal. Strávili skoro půl dne v lese. Bylo to jak očištná lázeň. Za celou dobu se tu nikde neobjevil žádný jiný člověk. Večer si zase rozdělali venku oheň. Kolem nich se motal Hejkal, ale pak ho to přestalo bavit a někam se vytratil.

„Jak dlouho myslíš že se zdržíš?“

„Zatím nevím. Nevadí?“

„Proč by mělo. Víš... když jsi byl malý, často ses vyptával na všelijaká auta. Zůstalo ti to? Dělals něco v tom smyslu?“

„Ani ne. Posunulo se to někam jinam.“

„Tak tohle máme společné. Až na to, že já už před ničím utíkat nemusím.“

Jak to myslel, znejistěl Marcel. Tuší snad něco?

I dnes byla obloha plná hvězd. Místy výrazně osvětlená shluky galaxií. Ohniště občas zapraskalo a vzhůru se vznesl proud jiskřiček. Tisíce drobných světlušek. Jedna po druhé umíraly.

Byl tu ukrytý třetí den. Bedřich zůstával trochu odtazitý, ale ne až tolik, jak by odpovídalo jeho povaze. Jakoby mu to náhlé prolomení samoty zas až tolik

nevadilo. Čtvrtého dne šel porazit strom, aby si zase udělal zásobu polen na zimu. Měl vyhlídnutý jeden, který byl poškozený od blesku. Žádná škoda poslat ho k zemi, vysvětloval Marcelovi, který mu šel pomoci.

Na svůj věk měl Bedřich pořád obdivuhodnou sílu. Oháněl se mohutnou sekerou jako nějaký mladík. Pak ho na chvíli vystřídal Marcel, ale brzy se z toho neobvyklého pohybu unavil.

Ve chvíli, kdy štafetu znovu převzal Bedřich, se náhle ozvalo hlasité prasknutí a pak se strom začal rychle kácet. Marcel stál opodál a stihl ještě uskočit. Bedřicha však strom zasáhl plnou silou svých větví. Marcel zůstal chvíli zaskočeně stát, pak mu přiskočil na pomoc. Ale bylo na první pohled zřejmé, že jeho zranění budou hodně vážná. Vyžadovala okamžitou lékařskou pomoc. Běžet do vsi by trvalo dobré dvě hodiny. Navíc by na sebe upozornil, tuhle hrozbu měl pořád v sobě.

Brzy vytušil, že už je stejně na nějakou pomoc asi pozdě. Bedřich musel mít polámané všechny kosti v těle. Poraněné vnitřnosti. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve. Ztěžka sípal.

„Tak už to přišlo,“ šeptal, a Marcel se k němu sklonil blíž, aby mu rozuměl. „Vždycky jsem si říkal...“ rozkašlal se vychrlil další pramínek krve. „Říkal... jak asi bude vypadat můj poslední den tady v lesích.“

„Počkej, odnesu tě do chaty,“ ale jakmile se pokusil Bedřicha nadzvednout, ten jenom bolestivě zasípal. Ne. Nešlo to.

„Ať mě nechají tady,“ šeptal z posledních sil Bedřich.

„Cože? Tady?“

„Nechci... nechci ležet na hřbitově. Chci být tady. V mém lese. Slib mi to. A dej... dej večer najíst Hejkalovi.“

Pak už neřekl nic. Přestal dýchat. Oči zůstávaly otevřené a hleděly ke korunám stromů. Do těch míst, kam odlétla jeho duše.

Odtáhl mrtvé tělo k chatě.

Přemýšlel jak je možné, aby poslední týdny tak radikálně obrátily jeho život na rubu. To, že přišel o vztah a o práci byla jedna věc. Teď měl ale za sebou vraždu. Byl na útěku. A když už si myslel, že se to na chvíli zklidnilo a on našel místo pro úkryt a další plánování – stalo se tohle. Má tu další mrtvolu. Když na to přijde, můžou si všichni myslet, že to mám na svědomí zase já. Že to nebyla jen nešťastná náhoda. Teď ale musel vymyslet, co dál. Pak si to uvědomil. Udělá to, co si Bedřich v poslední chvíli svého života přál. Alespoň jednu dobrou věc.

Krumpáč i lopatu našel snadno. Chvíli vybíral nejvhodnější místo. Pak zvolil polohu na půli cesty mezi chajdou a okrajem lesa. Aby měl Bedřich na pomyslný dosah obojí. Svou chatu i les. Trvalo mu půl dne, než vykopal dostatečně hlubokou jámu.

Sedl si na zápraží a odpočíval. Teď už tušil, že nic kloudného nevymyslí. Nedokáže utíkat navždy a ani tady nemá záruku věčného úkrytu. Stačí, až se Bedřich nedostaví na poštu pro svůj příští důchod. Až se dlouho neobjeví v tamním obchůdku. Dřív či později se sem někdo přijde podívat. Ten hrob

u chajdy objeví snadno. Nejspíš provedou exhumaci, aby zjistili skutečnou příčinu úmrtí. Byl už z toho utíkání a ukrývání se unaven. Měl toho dost. Cítil, že tohle mu prostě nemůže vyjít. Pak uviděl kocoura. Hledal svého pána.

„Hejkale... všechno se to podělalo. Je mi to líto.“

Kocour zůstal sedět. Nějak to nechápal.

Večer si Marcel zase rozdělal venku oheň. Dnes už nebylo s kým si povídat. Přesto si vychutnával ten klid. Klid od všeho. Hvězdy na obloze dávaly na odiv tu nekonečnost prostoru. Z lesa přicházely těžké, omamné vůně. Tichem vlahé noci prostupovalo jen praskání hořícího dřeva.

Je tu nádherně, pomyslel si. Asi bych tu taky dokázal žít.

Sedmého dne se tu objevil myslivec. Ptal se na Bedřicha.

„Někam odešel,“ odpověděl vyhýbavě Marcel.

„Aha. A vy jste... jste jeho kamarád? Na návštěvě?“

„Tak nějak. Jen na návštěvě,“ řekl odevzdaným hlasem.

„No jo. Tak ho pozdravujte, až se vrátí. Už musím...“

Marcel viděl ten podezřivý výraz v jeho očích. Teď už to nebude trvat dlouho, než si pro mne přijedou, pomyslel si. Utíkat už ale nikam nehodlal. Neměl na to dál sílu. Jednou to přijít muselo.

Snad ještě stihnu pár večerů u táboráku. Pod hvězdami. S bramborami v popelu. Na svobodě. S Hejkalem vedle sebe. Snad mám ještě pár dnů čas. V tomhle kousku ráje.

O dost kilometrů dál se zatím v nemocnici pozvolna zotavovala stará žena po útoku zloděje. Až dosud byla v umělém spánku. Teď poprvé otevřela oči.

Černá teniska

Ksakru, co chce, pomyslí si Daniela, když konečně vyloví telefon z kabelky Prada, která je *téměř* originál. V druhé ruce drží klíče od auta a odemkne ho. Na sedadlo spolujezdce hodí malý batoh, který jí visel v ohbí lokte.

„Ano, Libore, co se děje?” zeptá se a otevře si dveře u řidiče. Má v něm věci do fitka, kde si právě dala do těla. Rychle se osprchovala, ale potřebuje se dát doma pořádně do kupy, než vyrazí na vesnickou zábavu do té prdele světa.

„Cože?” přes hluk nerozumí, co říká. Zdá se jí to nebo se mu plete jazyk?

„Ptám se, kdy přijdeš?”

„Do hodiny sem tam. Doufám, že nepiješ, víš co si mi slíbil?!” připomene mu výhrůžně a souká se do auta. Těsně vedle ní zaparkoval nějaký pitomec a jen tak tak otevřela dveře a protáhla se dovnitř.

„Tak sebou hod’,” odpoví Libor a kopne do sebe dalšího panáka fernetu.

„Nebudu pít,” utrousí a pro sebe dodá, *až dorazíš*, protože už má dost.

Domů to má z fitka jen kousek, ale nechtěla se plahočit pěšky městem, protože se už v tuto dobu začalo stmívat. Do vlasů si stříkne suchý šampon, aby dodala svému odbarvenému účesu trochu života. Opraví si makeup, tmavě růžovou rtěnkou si obtáhne rty a navlékne na sebe šaty s výstřihem ve stejné barvě zdůrazňující její ženské křivky. Outfit doplní koženou černou bundou, protože první říjnové večery jsou už chladné. Na závěr na sebe špláchne parfémovanou vodu, ale jen trochu, protože si ji šetří.

Když Daniela zaparkuje před hospodou, je už úplná tma. Na kapotu se jí snesou barevné listy javoru. Jela pomalu, protože nerada řídí za tmy, takže si s úlevou oddychla, že dorazila v pořádku.

Vůbec se jí tam nechce, ale slíbila mu to. Vystoupí z auta a poupraví si poprsí, *ať se kluci vesnický pokochaj*.

Libor žije s tátou ve starém domě. Jeho máma se s ním rozvedla, nechtěla žít s ožralou a čekat až se upije k smrti. Libor se rozhodl zůstat s ním. Možná má nějaký komplex samaritána a věděl, že táta by to sám nedal. Nebo jen chtěl zůstat na vesnici, kde se narodil, a kde má kámoše. Daniela by jim jen dělala služku a kuchařku, to nemá zapotřebí. Daniela má na víc.

Poznali se ve městě na diskotéce a hned si padli do oka. Obvykle to nedělá, ale nechala ho u sebe přespát. Sex provozovali až o týden později, protože ten první večer odpadl dřív, než se vyčůrala.

„Ahoj, lásco, sekne ti to,” pozdraví ji Libor. Chytne Danielu za zadek a přirazí si ji na rozkrok a vtiskne jí polibek. Ihned pozná, že pil alkohol a ne úplně málo.

„Přestaň chlastat, budeš řídit, v těchhle botách pěšky nepůjdu,” vyhrkne našťvaným hlasem a ukáže na své jehlové podpatky. Sjede ho pohledem a vyhodnotí, že si dal dnes na vzhledu také záležet. Džíny mu seknou všdycky, ale oblékl si své oblíbené tričko, nageloval vlasy a vylil na sebe půlku vody po holení.

„Jo, vždyť je to kousek, to zvládnou,” pronese pomalu a soustředí se na každé slovo.

Objedná mu kafe s vodou, aby vystřízlivěl. Pro sebe vinný střík, který moc ráda nemá, ale ten patok, co tu mají se samotný pít nedá.

„Chci už jet domů,” řekne Daniela po několika hodinách a zívne si. Z tancování je už tak unavená, že si nestihne dát ruku před pusou.

„Mám se zout?” zeptá se Libor.

„Co?” nechápe jeho vtip. „Jseš blbej,” zakroučí hlavou a strčí do něj, až sama ztratí rovnováhu div, že neupadne.

„Tak půjdem,” rozhodne.

Libor si sedne na místo řidiče staré tmavě šedé fabie. Seřídí si sedačku a zrcátka. Oba se připoutají a zvolna vyjedou. Je si jistý, že cestu v pohodě zvládne. Určitě by nadýchal, ale policajti tudy nejezdí. Není to poprvé, co řídí pod vlivem, i když by neměl. Nemůže přijít o řidičák.

Danielu poklidná jízda uspává. Libor se na ni periferně podívá. Sekne jí to. Růžové upnuté šaty se jí vyhrnuly do půlky stehén. Pravou ruku přesune z řadící páky na odhalenou nohu a začne ji hladit. Nemá punčocháče. Letní opálení ještě úplně nevybledlo. Je na sebe pyšný, že ulovil takovej kus. Cesta vede mírnými zatáčkami mezi lesy. Rukou jí zajede do rozkroku.

„Co to děláš?” probudí se najednou.

„Ale nic, klidně spi,” odpoví s úsměvem a vklouzne jí prsty do kalhotek.

„Nech toho,” řekne otráveně a dá mu ruku pryč.

Libor přeřadí a znovu jí sáhne mezi nohy.

„Chci tě, lásko,” řekne Libor a má chuť okamžitě auto zastavit.

„Ale já už ne,” vypadne z Daniely a její hlas zní ostře. V tu chvíli si je jistá, že se s ním už nechce zahazovat.

„Co to povídáš?” sevře volant oběma rukama a podívá se na ni. Nechápe to. *Dělá si snad prdel?*

„Dávej pozor!” vykřikne najednou.

Libor se rychle otočí a opravdu před nimi něco je. Okamžitě dupne na brzdu. Jenže Daniela mu sáhne do řízení a volant stočí na svou stranu. Srazí to. Vozidlo sjede do příkopu. Ozve se větší rána a tvrdě narazí o strom. Jejich těla se vymrští dopředu a pak zpět do sedadel.

Liborovi se rozbuší srdce dvakrát tak rychleji. Je v šoku, ale rád, že žije. Pohlédne na sedadlo spolujezdce.

„Jsi v pohodě?” zeptá se, ale odpověď nedostane.

„Danielo,” zatřepe s jejím ramenem.

Odhrne jí pramen blond vlasů. *Doprdele*. Všimne si, že jí z čela teče krev. Další zranění nevidí. *Jenom spí*, uklidňuje se a brzy se probudí, ale potřebuje doktora. Zachvátí ho panika, nechce přijít o řidičák. Zdálo se mu to nebo Daniela právě něco zamumlala? Bude v pohodě. Rozepne si bezpečnostní pás a zkouší být co nejvíc potichu, aby se o tom přesvědčil. Kromě svého zrychleného dechu neslyší nic. Až na rozsvícená světla auta je úplná tma. *Doprdele*. Vystoupí z vozidla, protože si uvědomí, že někoho srazili.

Nejistým krokem dojde k přednímu blatníku je na něm něco mazlavého. Sáhne na to. Krev. Železitým pach mu vnikne do nosu a žaludeční šťávy cítí až

v krku Potlačí to a rozhlíží se kolem, ale žádné tělo nevidí. Podívá se pod vozidlo, ale vypadá to, že pod ním nic zaklíněného není. *Možná v tom křoví*, pomyslí si a už se tam chce rozběhnout. Když jeho pozornost upoutá něco tmavého na silnici o pár metrů dál. Vyškrábe se nahoru z příkopu a popoběhne k tomu. Na zemi před ním leží bota, černá teniska. Vzpomene si, co jednou slyšel v televizi. Když to při autonehodě někoho vystřelí z bot, je zle. Je po něm. *Kurva*. To přece nedává smysl. Náhle se mu udělá špatně a vyzvrací se za svodidla.

Vrátí se k autu. Chvilku přemýšlí a hledá po kapsách telefon, když postřehne, že se uvnitř něco pohnulo. Daniela. Musí zavolat záchranku, ale nejdřív udělá jednu věc. Nechce jít do vězení. Otevře dveře na místě spolujezdce a odpoutá jí pás. Zvedne ji, není těžká, leží mu v ruce jak hadrová panenka, slyší jak dýchá, není mrtvá. Doufá, že nemá poraněnou páteř. Musí si pospíšet. Nese ji v náruči kolem *fabie*. Nechal si otevřené dveře. Posadí ji na místo řidiče. *Promiň*, zašeptá a cítí se jak největší sráč pod sluncem. Nemůže přijít o papíry, když je řidič kamionu. Nic jiného neumí. Náhle uvidí za zády světlo a uslyší zvuk příjíždějícího auta. *Doprdele. Co teď?* Zpanikaří, zabouchne dveře od *fabie* a zdrhá do lesa. Když mu dojde dech, opře se o široký kmen stromu. Zrychleně dýchá a píchá ho v boku. Otočí se a vidí, že vozidlo zastavilo. Dá světla na blikáčky. Vyleze z něj starší chlap, Libor ho na tu vzdálenost nepozná, ale je to Pepa. Když Pepa pochopí, co se stalo, vytáhne telefon a zavolá o pomoc.

To jsem měl udělat já, řekne šeptem, ale nejraději by se rozeřval. Místo toho se sesune na zem a rozbřečí se.

Druhý den brzy ráno jim někdo buší na dveře. Liborův táta se zvedne, na nohy si natáhne látkové pantofle, které se div nerozpadají a šourá se pomalu ke dveřím. Vůbec mu nevadí, že má na sobě jen trenky a nátělník.

Silvie ho sjede pohledem a vytáhne služební průkaz.

„Dobrý den, Policie, vyšetřovatelka Silvie Marková, je doma Libor Krejčí?”

„Jo,” odpoví otráveně a zvedne oči v sloup, nechá dveře dokořán a zmizí v domě.

Silvie nejistým krokem vstoupí přes práh a rozhlíží se kolem sebe. Náhle muž zařve: „Libore!” a zabuší mu na dveře tak hlasitě, až vyšetřovatelka nadskočí.

Libor se vyplouží z pokoje a mne si zarudlé oči. Silvie ho pozdraví, znovu se představí a oba se posadí ke stolu. Táta dá vařit vodu na čaj.

„Víte, proč jsem tady?” zeptá se Silvie Libora a pohlédne na něj.

Libor neví kam s očima a raději neodpoví. Nechce lhát, během noci mu došlo, co udělal a diví se, že si pro něj přišla policie až teď.

„Mlč,” okřikne ho otec. „Řekněte vy, co chcete,” houkne směrem k Silvii.

„Včera v noci kolem jedné hodiny se stala dopravní nehoda a domníváme se, že váš syn seděl v nabouraném autě.”

„Tak vy se domníváte?” ptá se otec a zakrouť hlavou ze strany na stranu.

Vyšetřovatelka si povzdechne nad nerespektem, ale už je zvyklá.

„Pan Josef Novotný, který k nehodě zavolal bezpečnostní složky poznal řidičku a uvedl, že tady pan Libor Krejčí odjížděl z hospody Na Růžku s dotyčnou. Dveře spolujezdce byly otevřené a také viděl, jak od vozu utíká,” vysvětlí Silvie. To, že neviděl tvář, si nechala pro sebe.

Otec si hlasitě povzdechne a bez ptaní postaví před syna i vyšetřovatelku otlučený hrnek s horkým čajem. Volnou rukou pak Liborovi uštědří pohlavek tak silně, až mu hnědé vlasy sčesané na patku sjedou do očí. „Debil,” konstatuje polohlasně a dá oči v sloup.

„Žije?” zeptá se Libor a přeruší tak trapné ticho.

„Koho myslíte?” ptá se, i když oba dobře vědí, koho myslí.

„Danielu,” řekne s vydechnutím.

„Jste rodinný příslušník?”

„Jsem její přítel.”

„Opravdu?” prohlédne si ho pozorně a vidí, že má slzy v očích. „A proč jste jí nezavolal sanitku?”

„Zpanikařil jsem,” pípne.

„Kristepane, ty si takovej idiot, to snad není možný,” podotkne otec a promne si obličej oběma rukama.

„Paní Krátká je ve stabilizovaném stavu,” řekne i když by neměla, ale je jí mladého kluka trochu líto. Chce se napít čaje a v tom uvidí zevnitř hrnku nějaký zaschlý drobek, tak si čaj raději odepře.

„Leží v okresní nemocnici,” doplní a předá mu svou vizitku. „Zastavte se u nás na služebně k podání výpovědi. Ještě dnes.”

Liborovi se viditelně uleví a kývá hlavou na souhlas. I když by se nejraději zeptal na tu černou tenisku, rozhodne se mlčet.

Silvie ho chtěla vyzpovídat doma, ale s despotickým otcem za zády, kterému každou chvíli vykoukne přirození z trenek, je to nepříjemné pro všechny.

„Dany,” pohladí Libor Danielu zlehka po tváři. Skoro ji nepoznává, čelo má sešité a obličej samou modřinu, jak se praštila o přístrojovou desku. Doktor mu vysvětlil, že byla chvíli v bezvědomí, ale teď už jen hodně spí. Dávají jí silná analgetika. *Kdyby ta zasraná fabie měla airbagy byla by v pohodě. A taky mu neměla co sahat do řízení. Ubrzdil by to.*

Silvie otevře dveře nemocničního pokoje, přistoupí k němu a vytrhne ho tak z nepříjemných myšlenek.

„Promluvíme si, pane Krejčí?” zašeptá a není jí jasné, proč v jeho očích zahlédla zlost.

Libor jí urovná peřinu a společně s vyšetřovatelkou vyjdou na chodbu. Posadí se k malému bílému stolu se dvěma rozvrzanými židlemi.

„Jak došlo k nehodě?” zeptá se ho.

„Nezvládla řízení,” odpovídá. Od rána dlouho přemýšlel, co a jak policistce řekne.

„V krvi vaší přítelkyně bylo naměřeno přes dvě promile alkoholu,” pokývá souhlasně.

Libor na ni nenápadně pohlédne a Silvii je jasné, že před ní něco zamlčuje.

„Je trochu zvláštní, že se jí to stalo na rovném úseku,” nechá vyznít svou poznámku.

Libor pokrčí rameny a mlčí. Nesmí říkat nic víc, než musí, aby se do toho nezamotal.

„Takže prostě sjela do příkopu?”

„Hmm.”

V podpatcích se jí mohla smýknout bota velmi lehce, ale stejně to nedává moc smysl, pomyslí si Silvie.

„A proč jste neřídil vy, když vaše přítelkyně byla pod vlivem?”

„Taky jsem pil,” přizná. „Je to její auto a chtěla ho řídit sama. Vypadala, že to zvládne. Jeli jsme pomalu.”

„Přijde mi trochu divné, že má zranění na čele, protože kdyby se v těchto místech praštila o volant, znamenalo by to, že by přes něj neviděla nebo hodně špatně.”

Libor mlčí.

„Zkoušela jsem si sednout na místo řidiče. Jsem přibližně stejně vysoká jako paní Krátká a neviděla jsem zpětným zrcátkem dozadu,” povídá dál Silvie a Libor jen krčí rameny.

Pohlédne na něj, aby ho přiměla k nějaké reakci.

„Možná..., možná tím nárazem, jako že se to posunulo,” leze z Libora.

Vyšetřovatelka na něj pohlédne, jestli to co řekl, myslí vážně. On raději uhne pohledem.

„No. Paní Krátká už nám to brzy poví,” odtuší.

Libora to ochromí. *Doprdele. Jeho táta má pravdu, je fakt kretén.*

„A co ta krev?”

„Jaká krev?”

„Krev na předním nárazníku auta,” vysvětlí Silvie.

„Srazila srnku,” poví Libor. „Chtěla se jí vyhnout, ale nestihla to, strhla řízení a sjeli jsme do příkopu.

„Takže srnka, aha,” řekne a něco si poznamená do svého notesu.

„Vy jste zaměstnán jako řidič kamionu, že?” vyptává se.

„Ano,” potvrdí.

„Tak nám hlavně nikam nejezděte,” řekne a vstane.

„To je všechno?” zeptá se Libor.

„Chcete mi ještě něco povědět, pane Krejčí?”

Proč jste se nezeptala na tu černou tenisku? Myslí si v duchu, ale nahlas nic neřekne a zakroučí urychleně hlavou.

„Přijďte k nám ráno podepsat výpověď,” poví nakonec a rozloučí se s ním.

Silvie potřebuje mluvit s ošetřujícím doktorem, ale zrovna operuje, tak si jde mezitím pro kafe. Když čeká, až jí z automatu vyteče černá břečka uvědomí si, že předtím koutkem oka zahlédla Libora, jak šel znovu k Daniele na pokoj. Náhle jí to dojde. Na kafe nepočká a rychle se rozběhne k výtahu. Nechce se jí čekat, otevře dveře na schodiště a vyběhne schody po dvou. Běží k pokoji paní Krátké. Rozrazí dveře a uvidí Libora stát u její hlavy s polštářem v ruce, který nervozitou těká očima.

„Ihned přestaňte,” vykřikne udýchaným hlasem.

„Ale..., ale,” koktá. „Já nic, ne-nedělám, jen jsem jí chtěl... urovnat polštář.”
Silvie ho propichuje pohledem. Neví, zda říká pravdu či nikoli: „Ven.”
Libor opatrně odloží polštář, u dveří se ještě ohlédne po ležící dívce a jde pryč.

Vyšetřovatelka očima zkontroluje zraněnou a vyjde za ním chodbu. Najde ho zhrouceného na židli.

„Byla to opravdu srnka?” zeptá se ho.

Libor kýve hlavou a není poznat, jestli na souhlas nebo nesouhlas, protože v tu chvíli si není vůbec jistý.

„Co jste dělal v tom lese?”

„V lese?” kouká zmateně. „Nic, utekl jsem.”

„Dobře, policie pročesává okolí a brzy se dozvíme, zda krev na nárazníku patřila zvířeti nebo člověku,” řekne jakoby mimochodem a zanechá ho tam samotného s vytřeštěnýma očima. Daniele zajistí pro všechny případy policejní ochranu a než dorazí, řekne vrchní sestře, aby ho za ní v žádném případě nepouštěli.

Libor je z toho úplně v prdeli. V noci nezamhouřil oči, už to dál nesnese. Ráno jde na policii a ke všemu se přiznává.

„To auto jsem řídil já. Danielu jsem pak připoutal na místo řidiče. Nechtěl jsem...” dojde mu dech a napije se připravené sklenice vody. „Nechtěl jsem přijít o papíry, potřebuju peníze. Je mi to líto. Kdyby tam nevběhla ta srnka...”

„Pořád si stojíte za tím, že se jednalo o srnku?” skočí mu do řeči.

„Jo,” řekne, ale je vidět, že si není stoprocentně jistý. „Člověka jsem nezabil.”

Silvie na něj pohlédne s odsouzením spíš než s pochopením. Kdyby neřídil ožralý, možná by tady teď naproti sobě neseděli.

Projížděla registr pohřešovaných osob z blízkého okolí, ale nic nenašla. Leda, že to ještě nikdo nenahlásil. Musí vyčkat.

„Kolik mi hrozí?” zeptá se opatrně.

Silvie se na chvíli zamyslí a pak řekne: „Řízení pod vlivem alkoholu, ublížení na zdraví, hmotná škoda a pak...”

Libor netrpělivě vyčkává a otírá si zpoceně ruce do sepraných džín.

„Pak se uvidí. Není toho málo. Pro začátek mi odevzdejte řidičské oprávnění, pokud ho sebou máte,” poví Silvie.

Libor vytáhne z kapsy peněženku, vyloví řidičák a podá ho Silvii. Ta si ho chvíli prohlíží a pak začne přepisovat jeho výpověď.

Najednou Silvii zazvoní telefon a ona ho vmžiku zvedne. Zpracovává informace, které jí do telefonu říká kolega a hledí přitom na Libora.

„Takže mrtvá?” ujistí se Silvie. Do Liborova obličeje se promítne zděšení, ramena mu klesnou a schoulí se na židli.

„Dobře, děkuji.”

„Kdo je mrtvý?” vyhrkne Libor, když Silvie ukončí hovor.

Silvie se na něj usměje: „Srnka.”

Liborovi viditelně spadne kámen ze srdce. Dopíše protokol a ona ho propustí domů, aby si odpočinul.

V ten moment jí do e-mailové schránky přijdou výsledky z laboratoře. Krev na autě odpovídá zvířeti. Nicméně černé tenisky jí neustále vrtají hlavou. Jednu našli na silnici a druhou ve křoví. Velikost 36. *Bud' patří dítěti nebo dospělému s malou nohou.*

Silvie si prohlíží fotografie z místa činu. Zastaví se u posledních dvou. Lidi jsou čuňata a v lese vyhazují kde co, ale boty nevypadají vůbec ošuntělé, proč by je chtěl někdo vyhodit? Navíc předchozí noc pršelo a tenisky jsou suché. To znamená, že se tam musely objevit minimálně ten samý den. *Mysli, řekne si pro sebe a masíruje si spánky. Jak se tam ty zatracené boty mohly dostat?*

„Díky tomu, že na vás paní Daniela Krátká nepodala trestní oznámení, dostanete jen podmínku, takže můžete být rád. Doporučuji koupit velkou kytici a jít se jí omluvit. Taky bude potřebovat nějaké auto, až se dá úplně do pořádku,” podotkne vyšetřovatelka možná trochu netaktně. Sice mu Daniela strhla řízení, ale neměl pít, když věděl, že bude ještě řídit. Snížili jí dávku léků, takže ji konečně mohla vyslechnout. „Řidičský průkaz vám bude odebrán na tři roky, po uplynutí osmnácti měsíců si můžete zažádat o prominutí trestu, nicméně je nutné znovu absolvovat zkoušku autoškoly, lékařskou prohlídku a předložit posudek od psychologa,” pokračuje. Včera odpoledne vyslechla Danielu, které se cítí už v rámci možností dobře.

Libor zabořil obličej do rukou a začal přemýšlet, jak vydělá peníze. S tátovo částečným invalidním důchodem moc dlouho nevyjdou.

„S panem Krejčím už jsme si téměř všechno vysvětlili a vy jste mi před chvílí jeho výpověď potvrdila. Ale je tu jedna věc, která mi na celém případu nesedí. Pravděpodobně s ním vůbec nesouvisí, ale zeptat se vás musím.”

Daniela pozvedne obočí a čeká, co jí vyšetřovatelka poví.

„Podívejte se prosím na tyto fotografie,” řekne Silvie a vloží jí je do ruky.

„To jsou moje boty,” vypadne z ní okamžitě.

Silvie pohodí zmateně hlavou. „Ale vždyť tu noc jste na sobě měla lodičky na vysokém podpatku.”

„To ano, ale tyhle mám na cvičení,” vysvětlí Daniela.

„A kdy jste je měla na sobě naposled?” ptá se Silvie dychtivým hlasem.

„Ten den. Byla jsem cvičit a pak jsem je dala... Ach bože,” vzpomene si a přikryje si rukou ústa.

„Nevešly se mi do batohu, nesla jsem je v ruce, a když mi Libor volal, položila jsem je na střechu auta a zapomněla na ně.”

Dům na samotě

K ránu se těžký, hustý opar líně plazil kolem osamělého stavení a pohlcoval obrysy i zvuky krajiny. Stodola na kopci, tyčící se nad osamělými lány žita a pšenice, působila jako stín z noční můry. Místo, kde by pravěký člověk zřejmě vztyčil pohřební mohylu. Stateček, krčící se pod kopcem, byl dobrou hodinu chůze od nejbližší vesnice a zdál se být odříznutý od světa.

Soused si přišel vypůjčit trochu osiva. Dveře domu byly odemčené, ale nikde nikdo. Jen ticho, které zneklidňovalo. Pak si s nepříjemným tušením všiml pootevřených vrat stodoly. Když blátivou cestou došel ke stavení, našel uvnitř hrůznou scénu: na popraskaném trámu visela bezvládná hospodyně a pod ní ležel, v kaluži temné krve, její manžel, probodnutý hroty vidlí.

„Inspektore, našli jsme něco strašného,“ hlásil o hodinu později nervózní hlas místního policisty do telefonu. O’Higgins, zvaný Chilan, muž unavených pohybů a kalných očí, které už viděly příliš mnoho zla a nepravostí, dorazil se svým týmem na toto odlehlé, opuštěné místo lesními i polními cestičkami ranních kaluží o další hodinu později.

Inspektor si při pohledu na tuto scénérii povzdechl. Další špinavá práce na konci světa.

„Všechno bylo zajištěno, inspektore“ salutoval pečlivý strážmistr, jehož svěží, nadšená tvář kontrastovala s temným jevištěm místa. Proboděný muž tu již nebyl, jelikož si mladík všiml, že stále ještě nepatrně dýchá, a nechal jej proto ihned převézt do okresní nemocnice.

„Šance na přežití?“ zeptal se Chilan, jeho hlas po poslední propité noci pomalý a věcný.

„Prakticky nulová,“ ozval se lékař, stojící opodál, který otázku určenou strážmistrovi zaslechl. „Žena je mrtvá. Nade vši pochybnost,“ dodal s úšklebkem.

„Nějaké známky cizího zavinění, doktore?“ zeptal se Chilan.

„U ní jsem žádné **zjevné** známky cizího zavinění nenašel. Zatím,“ dodal ještě lékař.

„Dobře, můžete ji nechat odvézt,“ pokynul k celému týmu inspektor.

„Řekl bych, že si žena vzala život poté, co manžela probodla vidlemi. No znáte to,“ uvažoval nahlas strážmistr. Pak ukázal na nástroj, ležící na značeném místě. „Jedná se o dvouhroté podávky. Tedy vidle na práci se senem a slámou...“

„Otisky?“ zeptal se Chilan.

„Ne, šéfe.“

„Ani na vidlích?“

„Právě že vůbec.“

„Jak dlouho tady asi byli?“ otočil se O’Higgins k lékaři.

„Řekl bych, že ke všemu došlo včera pozdě v noci. Přesněji až po pitvě, znáte to.“

O’Higgins si pomalu promnul bradu. Ten zdejší má pravdu, na první pohled případ vypadá jasně. Ale...

„A kdo to vlastně je?“

Žena, Sylvie X., pětatřicet let, bezdětná. Dohromady se svým manželem spolumatelka tohoto malého statku. Její muž, Emanuel X., jen o rok starší, prý kdysi nepatrně populární herec v televizních seriálech pochybné kvality. Před pár lety se ženou odstěhoval z města na tuto samotu a začali hospodařit.

Emanuel ležel v kómatu, jeho zranění byla kritická. Prodělal ihned několik komplikovaných operací, ale nyní je již mimo ohrožení života, jak podrážděným hlasem vypověděl po telefonu primář z okresní nemocnice, svého času eso ve svém oboru.

„Co o těch dvou ještě víme?“ zeptal se O'Higgins asistenta.

„Sousedí vypověděli, že jejich manželství bylo... jak bych to... hlasitě... problematické. Hádky, dluhy, podezření z nevěry. Na obou stranách. A oba si rádi dali po skleničce,“ odpověděl O'Higginsovi mladý detektiv.

„Ještě něco?“ zabručel Chilan, jehož trápila středně těžká kocovina.

„Ohledně těch dluhů,“ doplnil asistent.

„Dluhů?“

„Sami rozhlašovali, že dluží majlant. Ale nevíme komu. Žádné z místních bank ne.“

„Někdo se pokusil toho Emanuela navštívit v nemocnici,“ hlásili druhý den ráno Chilanovi jeho podřízení.

„Neznámej chlap nejdřív tvrdil, že je příbuzným zesnulý a pokoušel se vyzvídat, co se stalo a co její manžel a tak, ale nechtěl se našemu chlapci prokázat. Pak najednou tvrdil, že je rodinný přítel. A vzápětí zmizel, než ho naši stačili zajistit a zkontrolovat.“

O'Higgins si udělal poznámky do svého zápisníku a nařídil posílení ostrahy. „A zjistěte mi všechno o tom chlapovi.“

„Už na tom děláme, šéfe. Zkoumáme záznamy z bezpečnostních kamer. Vyslýcháme svědky. Jako obvykle, šéfe.“

„Musíte ho najít a vyslechnout. Zatím víc nemáme.“

„Vy nevěříte, šéfe, že to byla domácí zabijačka s následnou sebevraždou, že ne? No dobře, už mlčím.“

První hypotéza byla docela prostoučká: Sylvie ve vzteku a opilosti zaútočila na manžela, s nímž měla bouřlivý vztah, a poté ji pocit viny vedl k sebevraždě. Ale inspektorovi vrtaly hlavou drobné detaily. Jako žádné otisky na násadě vidlí. Ani Sylvie, ani nikoho jiného.

Pak přišli s druhou teorií. Co když Emanuel oběsil Sylvii, možná namol opilou, a poté se probodl, aby to vypadlo, že obětí je on?

„Nepravděpodobné,“ nesouhlasil doktor. „Úhel útoku vidlemi, způsob zranění, hloubky zranění, síla probodnutí... nic neseď. Navíc stále trvám na tom, že na těle mrtvé nejsou **žádné** známky po zápase. Ani modřiny ani škrábance nebo vytržené vlasy, nic za nehty. Pravda, byla opilá, v krvi toho měla víc než dost. Vytáhnout ji až tam nahoru by ale nebylo nic jednoduchého... To by jistě zanechalo nějaké stopy. A navíc, a to myslím, že Vás bude inspektore zajímat... ta žena zemřela určitě několik hodin předtím, než byl muž napaden.“

„Sakra, chlape. Tím jste měl začít,“ zamumlal O’Higgins.

„Posun konečně nastal, když se Emanuel po několika dnech probral. Jeho výpověď byla zmatená, ale pro nás zásadní,“ vyprávěl inspektor, po letech, v tichém baru na konci slepé ulice nedobrovolným pozdním posluchačům nad další sklenkou bourbonu.

„Našel jsem ji... už mrtvou. Visela tam...,“ vyprávěl Emanuel s námahou. „Nedalo se jí pomoci. Vážně. Já s tím přeci nemám vůbec nic spol... A předtím? Jak předtím? Aha. Ano, pohádali jsme se, jistě. Hádali jsme se dost často, a jistě Vám není tajemstvím, že to nebyvalo žádné škádlení, žádné tuťuňuňu, fakt jsme si šli po krku. Ale jestli se chtěla zabít? Upřímně, nevím. Možná. Sylva měla jistě... jak to... psychické problémy. A odmítala je řešit s odborníky. Problémy jakého druhu? Vlastní demony, diplomaticky řečeno: hluboké vnitřní konflikty. Také trpěla tím, že nemůžeme mít děti,“ vypovídal pomalu a horečně na propoceném lůžku Emanuel.

Navíc se tím bláznivým nápadem, odejít z města na samotu, zadlužili. Nedařilo se jim. Sedlačení jim vůbec nešlo, nebyli na to. Prý byli romantická trdla. A všechny ty starosti řešili alkoholem, hádkami i nevěrou. Ano, na obou stranách. Snad věřila, že s někým jiným otěhotní.

„I toho večera jsme se pohádali. Řekli jsme si pár pěkně peprných slov. Byla už opilá, pila i přes den. Pak plakala, jenže já ji neutěšoval. Už jsem nemohl. Vím, že jsem měl. Jenže teď už je... Potom se podívala na hodinky a někam odešla. Napadlo mě, jestli nemá s někým schůzku. Vlastně jsem v tu chvíli byl rád, že je pryč. Jenže to víte, po několika hodinách vztek opadl. Kde jsem byl? V garáži. Opravoval jsem sekačku na trávu. A když mě to nejhorší pustilo, vrátil jsem se domů. Jelikož jsem ji tam nenašel, šel jsem do stodoly. Chodívám tam málokdy. Viděl jsem pootevřená vrata. A bylo rozsvíceno.“

„Bylo?“

„Tam jsem ji našel. Nevěděl jsem, co dělat. Pak jsem za sebou cosi zaslechl, náhle se zhaslo a někdo mě zezadu napadl. Ne, neviděl jsem ho. Shodil mě na zem, dopadl jsem na tvář, stihl jsem se otočit... Cítil jsem jen ostrou, pronikavou bolest... a už nic.“

„Žádný jiný detaily?“ vyzvídal Chilan.

Emanuel zavrtěl hlavou.

„Případ se nám začal vyjasňovat.“

Neznámý muž, který se pokusil navštívit Emanuela, byl identifikován jako známý Tvůrce, proslulý svými hyperrealistickými texty, který měl chatu jen přes les od Sylviina statku. Muž s pověstí děvkaře a finančními problémy.

„Šel jsem za ním. K večeru,“ pokračoval inspektor ve vzpomínání.

Pěšina k chatě byla zarostlá a strmá. Cestou si broukal „La lontananza.“ Když konečně dorazil na mýtinu, uviděl malé dřevěné stavení. Okna byla tmavá. O’Higgins několikrát zaklepal, ale nikdo se neozval. Zkusil kliku – marně.

Opřel se o dveře a zadíval se na okolní les. Ticho bylo hluboké a zneklidňující. Náhle si všiml slabého světla prosvítajícího škvírou v okenici na zadní straně chaty. Obešel stavení a opatrně nahlédl dovnitř.

Scéna, která se mu naskytla, mu sevřela hrdlo. Muž, zcela jistě Tvůrce, stál na vratké židli, oprátka mu visela kolem krku a druhý konec byl přivázaný k trámu. V místnosti nepořádek, na stole ležely rozházené, popsané papíry a prázdná láhev od whiskey.

O'Higgins vyrazil dveře a vrazil dovnitř.

„Co to sakra děláte?!“ zakřičel, jeho hlas zněl v tichu chaty o mnoho hlasitěji, než zamýšlel.

Tvůrce sebou trhl a otočil se. Jeho oči byly skelné a plné zoufalství. „Už nemůžu dál,“ vyhrkl a jeho hlas se lámal. „Všechno se mi vymklo z rukou.“

O'Higgins, cítící v sobě zbytky včerejšího pití, přistoupil k němu a s námahou ho stáhl ze židle. Tvůrce se zhroutil na zem a vzlykal.

Se Sylvií se Tvůrce znal roky. To on jí půjčil na koupi statku, to on jí celá ta léta znovu a znovu půjčoval, jelikož se jim na usedlosti vůbec nedařilo. Příznává, byli milenci. Do stodoly šel za Sylvií, často se tam scházeli. Její manžel tam totiž nechodil.

Jenže ji tam tehdy večer našel oběšenou.

„Přisahám, já to neudělal. Sama si vzala život. Už se jí nedalo pomoci. Chtěl jsem potichu zmizet... ale v tom přišel její manžel.“

„A vy? Schoval jste se.“

„Nechtělo se mi nic vysvětlovat, nějak se do toho zaplést.“

„Já myslím, že vás napadlo zbavit se možného nepohodlného svědka, a zároveň to udělat tak, aby to vypadalo, že vzala žena v hádce na manžela vidle a pak se v děsu a zoufalství, jelikož se domnívala, že jej zabila, i sama oběsila, že? Nebo se mýlím?“

„Nevím, co mě to popadlo.“

„Přiznejte se, plánoval jste to. Proč jste tedy měl rukavice?“

„Jak to víte? Vidíte, ty jsem měl jen že bylo chladno.“

„Pokusil jste se Emanuela zabít, protože kdyby zemřeli oba, mohl byste si nárokovat majetek bezdětného páru na vyrovnání dluhu. Jistě jste měl smlouvu.“

„Měl, se Sylvií.“

Tvůrce sklonil hlavu. O'Higgins zavolal hlídku.

„Byl to zoufalý čin, inspektore. Bylo toho na mě moc. Sylviina smrt. Divoký vztah s nevyrovnanou Sylvií. Vztek. Žárlivost na jejího manžela... Také já dlužím. Nakonec jsem si půjčoval, abych mohl dál půjčovat Sylvii. Proč? Aby mi byla po vůli, aby na mě závisela, aby mě třeba neopustila. Všechno dohromady. Všechno na mě padlo. A já myslel, že to tou jednou sviňárnou všechno vyřeším, všechno smažu. Trefa do černého.“

O'Higgins jen přikývl.

„Jenže ta kulka se odrazila od spravedlnosti, a právě zasáhla vás. Přímou do srdce.“

Nechal Tvůrce odvézt.

Seděl na rozviklané židli v chatě a díval se na oprátku visící ze stropu. Další zmařený život. Další důkaz toho, jak daleko jsou lidé schopni zajít ve svých lžích i touhách.

A on, unavený inspektor, tam seděl a cítil jen prázdnotu. Spravedlnost často chutnala hořce jako chinin.

Dvojí vina

„Tak kde sakra je?“ Zbynd’a se otočil od pultu a podrážděně rozhodil rukama. „Za chvíli jdete na zvukovku.“

Pokrčil jsem rameny a rozhlédl se okolo. Summer Fest zase po roce. Slunce nad hlavou, vůně grilovaných klobás, partičky kámošů na zvalený trávě. Všichni zmámení letním horkem a alkoholem. Před dvěma roky jsme hráli v úvodu jako místní objev roku. Naše muzika tehdy neměla s rockem moc společného a ve svých písničkách jsme si vystačili s několika akordy na kytaru. Byli jsme fakt ucha. Až na Tomáše. Ten se vždycky tvářil, že spolknul všechnu moudrost. Loni jsme přitvrdili a probjovali se na střed programu. No a letos? Pohled mi připoutala barevná světýlka na mixážním pultu. Je fakt dobře, Zbynd’a, nazvučí všechno, od sólistů až po big band. A ještě k tomu všem dělá staršího brácha. Celé kapele – Márovi, Tomášovi i mně. A na tenhle závěr Festu se těšil. Letos je náš. Žádný ukolébavky, ale šílená jízda Crazy Tracku.

„Kde se ten vocas fláká, Páto?“ Z Márova pohledu bylo jasné, že se dostává do varu. Zrušil si kvůli festáku rodinnou dovču. Byl to to můj spolužák ze základky. V devítce narostl tak, že už mu nikdo neřekl jinak než Čáro. Ale na elektriku hrál famózně.

„Můžeme zahrát pár pomalých věcí jen na elektriku a bicí, Zbyňku, víc toho nedáme.“ Vzal jsem paličky a šoural se pomalu k pódiu. Tam to bylo divoký. Frontman kapely byl ohnutý do oblouku, div že si nezlomil záda. Publikum řvalo nadšením. Letos je tu fakt hodně lidí a my zrovna nejsme kompletní. Pěkně mě to štvalo. Neuměl jsem si představit, že by naše duo dokázalo rozjásaný dav zaujmout.

Naštěstí to sedlo. Mládež už byla asi dost znavená z půlhodinového hopsání s předchozí kapelou a uvítala trochu klidu. Mára zahrál holkám na city, zpíval skvěle. Zahráli jsme naše nejlepší ploužáky a fanyanky se při nich příjemně uklimbaly. Nebyla to taková kalba jako vloni, ale na závěr festáku docela dobrý.

„Zbynd’a se dneska fakt vytáhnul, jdem mu píchnout se sklizením,“ oddechl si Čára.

Kráčeli jsme ke stanu zvukaře, ale jindy čínorodého Zbyňka jsme našli nehybně sedět na stoličce s cigárem mezi prsty. Upřeně se díval před sebe.

„Jdem vzdát hold mistrovi,“ uznale jsem poklepal Zbyňkovi na rameno, ten však stále zíral do prázdna.

„Co je?“ houkl jsem na něj.

„Tom je mrtvej. Našli ho před dvěma hodinama v jejich baráku.“ Slova zazněla do okolního ruchu uměle až nepatříčně.

„Jak mrtvej? Včera jsme s ním hráli. To je nějaká blbost...“ Čára skoro odhodil kytaru a hrnul se ke stoličce. Zastavil se těsně u ní. Z jediného Zbyňkova pohledu mu ale bylo jasné, že tentokrát to není jeden z kámošových vtípků, kterými nás tak rád provokoval. Tentokrát je to krutá pravda. Tom je mrtvej.

„Nevíš, co se stalo?“ snažil jsem se Zbynd’u vytrhnout z tranzu.

„Nevím nic.“ Nebylo snadné dívat se na chlapa, který nám byl vždycky

oporou, jak bojuje se slzami. Už nebylo v jeho silách o tom dál mluvit.

„Trochu to tady pokopu, kluci, a dodělám zítra. Jsem mimo. Tohle by mě fakt nenapadlo.“

„Jasně. Však se zítra uvidíme. Trochu se vyspi.“ Mávl jsem na Zbyňka, ale další slova se mi přičila v krku.

Odcházel jsem s Čárou a v hlavě si přehrával události včerejšího večera. Mára na tom nebyl jinak. Stále jsme nemohli uvěřit tomu, co se stalo. Posadili jsme se na lavičku před letňákem, kolem nás se trousili poslední návštěvníci.

„Ty, Páťo, my jsme teď v hrozném srabu, vid’? Zašeptal Čára přiškrceným hlasem. „Byla to přece sranda, nikoho by nenapadlo, že to může takhle dopadnout.“

„Víš stejně dobře jako já, že jenom sranda to nebyla. Spíš pomsta, která se nám vymkla z rukou. Měli jsme na Toma fakt pifku...choval se jako namyšlenej zmetek.“ Všecko věděl nejlíp. Jaký věci hrát, jaký hadry nosit, pod jaký akce se podepisovat. Prachů měl, že by si z nich mohl ustlat postel, a když měl Mára na brigádě manko v kase a prosil ho o pomoc, vykašlal se na něj. Když jsem já byl tenkrát na šrot z rozchodu s Dančou a potřeboval jsem to s někým trochu probrat, už dopředu jsem věděl, že to bude problém. Nemohl jsem si pomoci, ale znovu mě vzpomínka na našeho basáka vytočila. Kde bral tu sebejistotu, že je z nás nejlepší a může o všem rozhodovat? Kdyby neměl ve svém skvělém baráku zkušebnu, ve který jsme se scházeli s kapelou, už dávno jsme ho poslali do háje.

„Teď si pro nás přijdou a odtáhnou nás do pašáku...nebo rovnou do lapáku,“ fňukal Čára.

„No tak klid, kámo, nemohli jsme přece vědět, že ten odvar z bylin bude pro něj konečná. Mělo ho to přece jenom pořádně prohnat...“

„Taky nevíš, kolik toho vypil,“ skočil mi do řeči Mára a začal přešlapovat okolo, „páchlo to úplně stejně jako ten sajrajt, kterým se pořád prolejevá.“

„Asi jsem toho vylouhoval moc, nečekal jsem, že mu to tak zachutná...“

„Tos teda pěkně pohnožil, až vylezeme z lochu, budou z nás senioři,“ skoro křičel Čára. Byl úplně rudý ve tváři a sápal se po mně. Připomínal mi pavouka, který se chystá ulovit kořist. Jeho pěst jsem zachytil na poslední chvíli.

„Co blbneš, vole...“ Nedalo mi práci Čáru přeprat, strach ho připravil o všechnu sílu. Podlomily se mu nohy. Klesl zpátky na lavičku a třásl se po celém těle. Nemusel nic říkat, věděl jsem, jak mu je. Neměl ve svém životě nic zadarmo. Svýho tátu si už nepamatoval a musel dost tvrdě makat, aby s mámou a mladším bráškou nějak vyšli. Jestli přestane vydělávat, nebude to k žití. Na mámu nedá Čára dopustit. A na bráchu taky ne. I bez táty jsou rodina, vystačí si jenom spolu. Žádnou druhou polovičku Mára zatím nesháněl. V hraní na kytaru je to machr a zpívá taky fantasticky. S takovým talentem by mohl dělat kariéru, jenže nemá prachy na to, aby se trochu uchytil. Místo toho se vláčí po stavbách a úplně kašle nato, jak vypadá. Okolo Tomáše se motalo vždycky dost holek, byly na něm vidět hodiny dřiny v posilovně. Mára byl vedle něj jak zombík. Nechal si sice narůst delší vlasy, ale měl je permanentně umaštěný. Nechápu. To já o svoji kšticí docela pečuju, je totiž asi to nejlepší,

co mám. Tmavý kudrny a tmavý oči po tátovi. Holkám se to docela líbí, ani jim nevadí, že mi chybí pár centů do trochu normální velikosti. Naši taky nikdy neměli peněz nazbyt, ale s nějakým přivýdělkem v supermarketu to celkem stačilo i občas na nějaký mejdan. Ale bráchu toho bych chtěl, to jo, často jsem si představoval, jaký by to bylo doma ve čtyřech.

Seděli jsme vedle sebe a mlčeli. Všude kolem bylo ticho, nad námi temné koruny stromů. Bylo to všechno stejně ponuré jako naše budoucnost.

„Copak toho chci od života tolik? Chci jenom vydělat nějaký prachy, ne moc, jen abych se postavil na vlastní nohy a trochu pomoh mámě. Mára složil hlavu do dlaní.

„To je tak nespravedlivý. Někdo nemusí vůbec nic a žije si jako v bavlnce...“

„Neblbni, Čáro,“ vyjel jsem na něj, „my jsme pořád tady, ale Tom už tady nikdy nebude. Máš to těžký, ale určitě bys s ním nechtěl měnit.“

Podíval se na mě skoro polekaně. „Já jsem to přece nechtěl...ty taky ne...nebylo to naschvál...“ Už se zase celý třásl.

„No jasně, to přece uvidí každý. Necháme toho, kámo, nějak bude,“ snažil jsem se zatvářít povzbudivě, ale pravda je, že mi to tak úplně nešlo.

Domů jsem dorazil až někdy k ránu a na spánek jsem neměl ani pomyslení. Představoval jsem si Toma, jak se zmítá v bolestech a nemůže se dovolat pomoci. V baráku ani noha, rodiče na luxusní dovolené v tropech. Ne, nebyli jsme zrovna kámoši, ale neměli jsme právo mu ubližovat. Bude to jenom spravedlivé, dostaneme to, co nám patří. Zatím je klid, asi to vypukne dneska. Naši spokojeně spí v ložnici, nic netuší, to bude dost hrozný. Mára má pravdu, kdoví jestli se mi vůbec podaří udělat maturu.

Ráno jsem se vydal za Zbyndou. Měli jsme nahrávat novou písničku. S Čárou jsem se srazil ve dveřích. Zbyněk nebyl v lepším stavu než včera. Cigáro se mu nervózně třásl mezi prsty.

„Já jsem to tušil, že to špatně dopadne...hajzl jeden.“

„Kdo, Tomáš?“ nevěřil jsem vlastním uším.

„Ne, jeho fotr.“ Procedil Zbyndou mezi zuby s odporem. „Tom to zabalil sám, podřízl si žíly. To je přece hrozný, kluci...“

„Ale proč?“ Nenechal ho domluvit Čára. „Vždyť měl všechno, na co si vzpomněl?“

„Ty vole, ale víš, za jakou cenu? Otec ho držel jako ptáka ve zlatý kleci, musel skákat, jak pískal. Peníze na příděl a utratíš je jenom za to, co chci já, jinak nebudeme kámoši. I na tu pražskou školu šel jenom kvůli tátovi, vůbec to nechtěl, hrabal se raději ve starejch auťákách, utíkal tajně ke mně do dílny. Nekecej, žes to nevěděl?“

Oba dva jsme mlčky zírali na Zbyňka, v hlavě totální zmatek. Postupně se mi začaly propojovat souvislosti, které jsem dříve vůbec nevnímal. Tak to proto Tomáš tenkrát Máru nezaložil, když byl v průšvih, sám žádný prachy neměl, jenom otcův příděl. Ani o svém čase si nejspíš nerozhodoval, po desátý večer si se mnou spícha rozhodně nemohl dát. Zřejmě i jeho potřeba neustále o něčem rozhodovat pramenila z toho, že doma si neprosadil vůbec nic.

„Nikdy o Tomovi neřekl nic pěknýho...ted' ho vyslychaj, snad si alespoň

sáhne do svědomí...“ Zbynd’a se unaveně zvedl ze židle. „No nic, kluci, schovejte si tu novou věc pro nějakýho dalšího basáka. Já jdu do dílny, nějak se mi zachtělo pohrabat se v auťáku.“

Zůstali jsme sami, jen já a Mára. Proč necítíme úlevu? Za smrt Tomáše přece neneseme vinu. Anebo je to jinak? Jako bych měl v žaludku kus olova. To Tomáš potřeboval pomoc, ale my jsme byli zahledění jenom do svých vlastních problémů. Tolik bychom toho chtěli změnit, ale teď už je na všechno pozdě. Vina zůstává a my se budeme protloukat životem společně s ní.

Fantom

Už zase to slyší. Lehké zahvízdnutí. Po těle jí naskočí husí kůže. Už zas! Zmocňuje se jí panika. Rozhrne se křoví a Anna se probouzí celá zpocená na vlastní posteli. Jsou čtyři hodiny ráno.

„Hele, Heleno, mně se o tom pískání už i zdá! Dneska mě ta noční můra vzbudila ve čtyři. Já to nedávám.“ „Prosím tě, to musí mít nějaké vysvětlení,“ uklidňovala svou kamarádku Helena. „Kudy vlastně na tom kole přesně jezdíš?“ „Vždyť víš, hlavně po cyklostezce. Vezmu to od domu přes sad, směrem k potoku, odtud nahoru do kopce k dětskému hřišti, pak k plovárně a zase po poli zpátky. Většinou to krátké hvízdnutí slyším tak pětkrát, sedmkrát za jednu jízdu. Během celé trasy. Pořád ten stejný zvuk jakoby krátké hvízdnutí na psa, ale žádní pejskaři tam nejsou. Navíc by každý přece hvízdal trochu jinak. A tohle zní pořád stejně.“ „No, je to divné,“ připustila Helena. „A nevře ti něco na kole? Nebo nemáš takové pípání na mobilu?“ Anna kamarádku zpražila pohledem: „To není vrzání, ale písknutí na psa! Vždy odněkud ze strany z keřů. A mobil jsem prolezla skrz na skrz, tam nic takového nemám. A stejně to slyším jen při té ranní jízdě na kole.“ „Já tamtudy taky vcelku často běhám, ale nic jsem neslyšela, ale vlastně nosím sluchátka. No, nepíská ti třeba v uchu?“ snažila se pořád najít rozumné vysvětlení Helena. Anička otočila oči: „Ne! Ten zvuk jde z křoví a slyším ho jen, když jedu na kole.“ „Tak promiň, nó, ale mně už nic jiného nenapadá,“ pokrčila rameny Helena.

Helena však byla dobrá kamarádka, tak jí to nedalo a když si po práci šla zaběhat svou obvyklou trasu, nechala výjimečně svůj iPod doma. Běželo se jí sice hůř, na rytmus svých songů už byla při klusání zvyklá, ale zase bez sluchátek vnímala zvuky, které se k ní jinak přes hradbu jejích oblíbených odpalovaček Do It All Again, Training Season nebo For Life nedostaly. Slyšela štěbetání ptáků, kteří se chystali na kutě, v dálce řev motorky, na blízko zase šumění potoku a vítr rozeznívající listy na topolech a lipách. Taky to má něco do sebe, usoudila a srovnala si tempo podle svého srdečního tepu. Jenže právě, když zahýbala kolem potoka, uslyšela písknutí na psa. Ohlédla se, kde uvidí některého z pejskařů, ale nikde nikdo. Přitom terén byl přehledný, za potokem pokosená louka, na březích jen úzký pás zeleně. „Co to je?“ blesklo jí hlavou, ale původ zvuku neviděla. Běžela dál. Odněkud z korun stromů zanařávaly svým nezaměnitelným skřehotem straky, přes cestičku přeběhla vyplašená koroptev. Klusala dál, teď to bylo do kopce, tak trochu zrychlila, aby ho měla brzy za sebou. Nahoře se vydýchovala. Na nedalekém hřišti byla na písku nějaká žena s malým dítětem a na houpačkách dvě puberťačky. Odsud to bylo asi dva kilometry po rovině, hlinitopísčité cesta lemovaná keři a stromy. Helena uběhla sotva třetinu, když se zapískání ozvalo znovu. Úplně stejné jako předtím. Krátké, ale výrazné. Zastavila se a rozhlížela se. Nikde nikdo. Začala mít strach, o něco víc než trochu. To ji někdo sleduje, nebo co?

Běžela dál až k plaveckým bazénům. Tady se to ozvalo znovu. Přehledný terén, nikde ani noha, natož člověk se psem. „Jsem blázen?“ zamumlala si pro sebe Helča, ale věděla, že ne. Vždyť to slyšela i Anna kvůli které si tuhle trasu dala nyní bez sluchátek. Byl tu ten pískací fantóm i předtím a jen ho neslyšela? Přejel jí mráz po zádech. Začalo se stmívat. Absolvovat stejnou trasu nebo se vracet oklikou po poli se jí samotné vůbec nechtělo. Sáhla po mobilu: „Zlato, můžeš mi přijít naproti k plovárně? Ne, nejsem zraněná. Já to to pak vysvětlím. Přijď rychle.“ Sedla si na lavičku před prázdnou vrátnicí plavečáku a čekala na manžela.

„No, nebyl rád, že ho vytahuju od fotbalu,“ přiznala pak Helena Anně druhý den, když se potkaly v obchodě a líčila jí, jak si přivolala raději manžela jako doprovod, „ale já měla dost strach. Tu trasu normálně běhám denně, ale teď to bylo jiné. Jako by tam byl nějaký přízrak.“ „Přesně,“ přikyvovala Anna: „Jenže, kdo to může být? A jaktože se tak rychle přemísťuje? Já, když ježu na kole, slyším to protivné hvízdnutí na různých místech. To by musel jet taky na kole, ale kudy?“ „Je to prostě divné, Libor mi říká, že strach má velké oči, ale já to slyšela zřetelně a nikde nebyl nikdo vidět. Takže být vidět nechce. Proč?“ „To je na tom právě to děsivé,“ použila po krátké pomlce se zachvěním Anna.

Seděl jsem v hospodě u oroseného püllitru s čepovaným ležákem a vychutnával si ten vychlazený chmelový životabudič . Dnes byl opravdu horký den a byl jsem pořád v terénu. Tu ukradené nové kolo, tamhle se poprali sousedi, onde zase zaběhnutý a znovu nalezený pes... Taková každodennost policisty na středně velkém městysu, která však v právě panujících tropických teplotách dávala zabrat. A tak jsem byl rád, že mám po službě a společnost mi dělá národní nápoj s teplotou tak o 20 stupňů nižší, než ukazuje teploměr za oknem. Uff, konečně klid.

Jenže klid netrval dlouho. Sotva jsem dvakrát usrkl z püllitru a stihl nakrojit utopence, přisedl si ke mně Libor Kroupů: „Ahoj Venco, můžu?“ No, řekněte na takovou otázku ne a budete mít na věky nálepku povýšeného orgána. Tak jsem jen přikývl. „Potřeboval bych s tebou o něčem mluvit.“ To mi bylo jasné, jen jsem doufal, že si to nebude žádat okamžité řešení. „O co jde?“ vybídl jsem ho, aby to vyklopil. „Je to možná taková blbost... Ale už nám to nák prerůstá přes hlavu,“ ošíval se. „Tak mluv.“ „Asi ti to bude znít jako blbost – mně nejdřív taky, ale ženský tady už z toho blázněj a je potřeba to řešit, jako úředně.“ Zastříhal jsem ušima: „Nějaký exhibicionista?“ „Ne, on se naopak neukazuje. Je to takový místní fantóm.“ „A co tedy přesně dělá, Libore?“ „No, je to teď už taková lavína. Začalo to tím, že ho slyšela pískat Anna Venclavská, když jezdila na kole. Řekla to mojí ženě, ta běhá stejnou trasu, tak si Helča jednou nevzala sluchátka a taky to několikrát slyšela. Nikoho neviděly, jen slyšely. A jsou z toho docela vyplašený. Přidaly se k nim ještě další asi tři, takže se teď boje, to víš, ženský... Ale já to taky slyšel a neumím to vysvětlit.“ „A co přesně a kde jsi slyšel?“ „Je to jako takové krátké zahvízdání na psa. Já to slyšel třikrát s odstupem několika minut na poměrně dlouhé trase. Nikdo tam nebyl – prolezl jsem i křoví. A stejně by se tak rychle nemohl nikdo přemísťovat zároveň se mnou, aniž bych si ho nevšiml. Je to prostě divné a ženské mají

strach tou trasou chodit.“ „Ale nikomu se nic nestalo?“ „To ne. Zatím. Ale jsou vystrašení a odmítají tamtudy chodit. Ani děcka samy nesměj. No, jako fakt je to divný. Mělo by se to vyšetřit,“ a požíval se na mě tak, že jsem pochopil, že tohle je jeden z těch úkolů, díky kterým může mezi místními získat buď věčnou slávu a respekt nebo naopak pohořet jak zapálený vích slámy. Hop nebo trop. V duchu jsem si povzdechl, ale nahlas přislíbil, že udělám, co bude v mých silách, abych tuhle záhadu fantoma vyřešil.

Druhý den jsem se v rámci vyšetřování případu pískacího fantóma zastavil v úctárně na radnici, kde pracovala Liborova Helena, i na poště, kde jsem zase vyzpovídal Aničku. Daly mi jména i dalších lidí, kteří to pískání v té oblasti taky slyšeli. Bylo jich už celkem kolem dvaceti. „Já se tam teď sama bojím chodit a běhat jsem začala na druhé straně vesnice,“ svěřila se Anna. „Nemám z toho opravdu dobrý pocit. Kdo to jen může být? A proč to dělá?“ Na to jsem zatím neměl odpověď.

Moje další kroky pak vedly na zmíněnou trasu. Hvízdání tam podle svědků bylo slyšet v různou denní dobu, tak třeba zrovna na fantoma narazím i já a vyřeším tu záhadu rychle a bez ztráty kytičky.

Zatím jsem neměl žádnou vyšetřovací hypotézu. Ostatně, byl tohle vůbec nějaký případ, když se nic nestalo? Stál za tím nějaký recesista? Blázen? Nebo se všichni prostě mýlili, a to pískání mělo nějaké profánní vysvětlení? Strach má velké oči a ty mohou přehlédnout to, co by jinak uviděly.

Kráčel jsem podél potoku s familiárním názvem Bublavka směrem k dětskému hřišti a napínal uši, aby mi neunikl žádný lidskému uchu slyšitelný zvuk.

Dlouho jsem nic zvláštního neregistroval, až když jsem míjel dětské pískoviště a houpačky na levoboku, uslyšel jsem slabé písknutí. Písknutí na psa. Ale žádného pejskaře jsem neviděl. Rozhlížel jsem se na všechny strany, terén byl přehledný, přesto jsem prolezl i nízká křoviska u potoka. Nic. Žádný člověk ani pes v dohledu. V dohledu... Náhle mi něco blesklo hlavou. V dohledu je přece něco jiného než v doslechu. Moje dcera má také psa, náramně šikovného křížence labradora a kolie, a přivolává ho vysokofrekvenční píšťalkou. Zvuk se nese do daleka, takže někde za kopcem může být v tuto dobu některý pejskař, pískat na psa a netušit, že ho tady máme za fantóma. A když ty píšťalky používá pejskařů víc, tak je i poměrně velká frekvence pískání v různou denní dobu. Připadal jsem si geniální. Tak to určitě bude. Každá záhada má své vysvětlení.

Vytáhl jsem mobil a zavolal dceři. „No, tati, možné to je,“ připustila, když jsem jí vylíčil svůj současný případ a co mě napadlo, „ale spíš než ta vysokofrekvenční, kterou většinou lidé moc neslyší, nějaká s velkým dosahem. Poptej se místních pejskařů, jaké píšťalky používají a budeš mít jasno.“ Nechtěl jsem se své myšlenky vzdát a zaměřil jsem se na obyvatele, kteří do této oblasti chodili venčit psy. Pejskaři jsou většinou provázaná komunita a tady tomu nebylo jinak. Takže od prvních tří oslovených jsem získal takřka identický seznam všech, kdo tady u nás vlastnili psa a chodili s ním na procházky k potoku a okolí. Vzhledem k té shodě se to dalo považovat za kompletní výčet. Figurovalo na něm sedmnáct jmen včetně mých tří informátorů.

Požádal jsem o spolupráci Annu Venclavskou, přece jen měla v uchu tu melodii nejvíce. A když jí skončila směna, vyrazili jsme společně za jednotlivými

pejskaři. Ti vcelku ochotně pískali na své píšťalky, čtyři uvedli, že na své psi nepískají, jen volají a u pěti si policista napsal poznámku, že pískají, ale bez píšťalky. Byl to vcelku exaktní průzkum, ale očekávaný výsledek nepřinesl. Žádné z těch pískání a hvízdání, kterým jsme během odpoledne a večera naslouchali, neodpovídalo tomu, které se ozývalo na inkriminované trase. Byl jsem rozmrzelý, myslel jsem, že už jsem tu záhadu rozlouskl a zatím jsem se nepohnul z místa, tedy obrazně řečeno, ve skutečnosti jsem kvůli řešení záhady pískacího fantóma našlapal více kilometrů než obvykle, jak mě neopomněla pochválit aplikace na mých chytrých hodinkách.

„Ale pivo si zasloužím,“ zhodnotil jsem své dnešní zásluhy a vyrazil směr Hospoda U Kavků. Byla blíž nádraží a na rozdíl od Jalovcové hospody na náměstí tolik nehrozilo, že mě zvědavci zasypou dotazy ohledně pokroku v případě Fantom. Scházeli se tu totiž spíš přespolňáci, protože ani v jedné ze dvou nejbližších vesnic nebyla hospoda s čepovaným pivem, jen restaurace. Z nabídky jsem si objednal Proud a než mi ho stačili přinést, přísedl si ke mně chlápek z Březové Lhoty. Znali jsme se od vidění, věděl jsem o něm, že je nadšený turista a povoláním ajznboňák. „Zdravím prodlouženou ruku zákona,“ zahlaholil bodře a připlácl si svůj půllitr na tácek lákající konzumenty Proudů na zažití stavu beztlíže. „Zdravím, tak co České dráhy?“ „Ale,“ mávl rukou: „pořád stejné, výluka se protahuje do září, to zas bude modrá klientela brblat. Ale to není tak zajímavé, slyšel jsem, že teď děláš na fantomovi.“ Přikývl jsem, tady se nic neutajilo, zvlášť když do toho byli zapojení pejskaři, psa tady měla většina rodin. „A jak to jde?“ „Moc dobře ne,“ přiznal jsem: „je to takový zvláštní případ.“ „Možná bych ti mohl pomoci,“ usmál se a v očích mu zajiskřilo. „Ano, a jak?“ moc jsem si od toho nesliboval, můj spolusedící neměl psa a byl z Březovky. Co asi tak může vědět? Ajznboňák se ke mně naklonil: „Asi vím, kdo tady má takovou píšťalku...“ „Jo? A kdo?“ „Tak já teda doufám, že z toho nebude mít žádnéj malér. Nebude, že ne? Vždyť se nikomu nic nestalo.“ „Nestalo,“ potvrdil jsem a případnou hrozbu maléru nekomentoval. „Kdo to je?“ „Darek Krutinů, nevím, jestli ho znáš. Je od nás z Březovky, mladej kluk, má fenu německého ovčáka.“ „Neznám,“ zalovil jsem v paměti a pokrčil jsem rameny. Znamenalo to tedy, že Darek nejezdil nepřiměřenou rychlostí na motorce, ani se zatím s nikým neporval v hospodě. Takže na místní poměry asi vzornej kluk. „A jak to víš? Ty jsi slyšel toho fantóma pískat?“ „Jasně,“ podivil se otázce: „Toho snad slyšeli už všichni, ne? Kdo neslyšel našeho fantóma, jako by nebyl,“ zasmál se své hlášce. „My tam na něho chodíme jak na exkurzi.“ „A tobě tedy přijde, že to pískání se shoduje s píšťalkou, co má Darek?“ „Jasná věc, jinak bych s tím přece za četnictvem nechodil. Chtěl jsem se stavit zítra na stanici, ale když jsme se tu dneska tak pěkně sešli, tak to aspoň můžu vyřídit bez formalit a u plzničky.“ „A ptal ses Darka na to?“ „To ne, já ho jen dneska slyšel, jak pískal na nádraží na Argemu, to je ta jeho ovčice. Znělo to stejně jak od fantóma.“ „Tak děkuji. Promluví s ním. Kde ho najdu?“ „Bydlí s rodiči vedle pekařství.“

Podle mého informátora byla docela šance, že ho teď zastihnu doma, kdežto zítra asi zase až večer, protože jezdí do města na prázdninovou brigádu. Tak jsem dopil, zaplatil a vydal se pěší procházkou do Březovky. Lesem to bylo

slabých dvacet minut, a to jsem s možnou vidinou vyřešení případu hodlal zdolat. Po zazvonění mi otevřel dveře Darek, takový strapatý, pihovatý kluk, maximálně šestnáct sedmnáct let. Občas jsem ho vídal, aniž bych znal jeho jméno, jak venčí psa. Vždycky mě přátelsky zdravil. Tentokrát mě pozdravil spíš překvapeně. „Dobrý den, hledáte rodiče? Stalo se něco?“ „Dobrý den, rád bych si promluvil s tebou, jestli máš chvíli čas.“ „Jo. O co jde?“ „Můžu se projít? Řekni rodičům, že se za chvíli vrátíš. A můžeš s sebou vzít i psa.“ Klučina poslušně zaplul dovnitř domu, za chvíli vyšel ven a za ním i jeho matka: „Dobrý den, pane strážmistře, provedl Darek něco? Nebo Argema?“ „Dobrý den, chci si s ním jen promluvit,“ usmál jsem se na ni místo odpovědi. Vyšli jsme s Darkem před branku a vydali se k lesu, Argema před námi. „Víš, proč jsem za tebou přišel?“ „Ne.“ Zabočili jsme do březového hájku, nikdo tam nebyl, tak jsme si sedli na jednu z dřevěných laviček a fenka si způsobně sedla k nohám svého pána. „To je dobře vychovaný pes,“ ocenil jsem: „Jak na ni pískáš?“ Darek hlasitě hvízdнул před dva prsty. Argema zvedla hlavu a zastříhala ušima. „Dobře, a jakou máš písťalku?“ Darek ji vylovil z kapsy: „Mám písknout?“ „Ano.“ Hvízdнул – a ano, bylo to ono. „Víš, proč se tě na to ptám?“ „Netuším,“ zavrtěl hlavou. „Ale určitě mi to řeknete.“ „Slyšel jsi, že se tady po okolí potuluje hvízdací fantom?“ Zakřenil se: „Slyšel. Každý o tom mluví, ale já myslím, že to je nesmysl.“ „Byl sis ho poslechnout?“ „Nebyl, na exkurzi na fantoma do městysu nemám kdy. Jezdím teď na brigádu, vracím se večer, ráno brzy vstávám.“ „A kam chodíváš Argemu venčit?“ „Většinou sem do lesa, nebo do Borku.“ „K plavečáku ne?“ „Ne, asi jsme tam párkrát byli, couráme různě po okolí, ale hlavně chodíme sem. Tady se Argema nejlíp proběhne, je tu i agility hřiště. Navíc ona nemusí moc ostatní psy, tak se s ní spíš těm obvyklým pejskařským místům vyhýbáme, celá rodina.“ „A tuhle písťalku používáš jen ty, nebo i někdo z rodiny?“ „Jen já, táta i máma mají tu vysokofrekvenční, já radši tuhle, potřebuju slyšet zvuk.“ „No, a co bys řekl na to, že tvá písťalka má stejný zvuk jako ta od fantóma? A z celého okolí nikdo jiný další takovou nemá.“ Vykulil oči: „To jako vážně?“ „Ano.“ V tu chvíli mu to došlo: „Takže vy si myslíte, že jsem ten fantom já? To je blbost!“ „Nic takového neříkám, Darku. Jen jdu za touhle stopou.“ „Tak to tu písťalku musí mít ještě někdo další, já fantóm nejsem. A tohle je slepá ulička,“ ohradil se příkře.

Věřil jsem mu, ale třeba tam nějaké pojítko bylo... „Kde jsi tu písťalku koupil?“ „Dostal jsem ji před časem od rodičů, koupili mi ji na dovolené ve Francii.“ „A neslyšel jsi tu někdy podobné pískání? Zamysli se, moc by mi to pomohlo.“ Krátce zapřemýšlel, a pak zavrtěl hlavou: „To bych si asi všiml, právě mně přišlo dobré, že ji tady nikdo nemá, takže se Argema nemůže splést, kdo na ni píská. To jednou takhle na svoji písťalku zapískal David Konrád a seběhli se mu z louky hned čtyři psi, protože jejich páníčkové používali stejné písťalky.“ „A nenapadá tě, kdo by ten fantóm mohl být?“ „Vůbec ne, já o něm ani nijak nepřemýšlel, ani jsem k plovárně nešel, i když vím, že tam hodně lidí kvůli tomu chodí.“ „Co se dá dělat, tak kdyby tě něco napadlo, nebo kdybys u někoho slyšel tu stejnou melodii, jako má tvoje písťalka, dej mi vědět.“ „Ano, spolehněte se.“

Takže jsem byl tam, kde předtím. Vrátil jsem se ke Kavkům a dal si ještě jeden Proud. U stolu zrovna přespolňáci probírali neobvyklé domácí mazlíčky – hroznýše (kdo si do své blízkosti dá dobrovolně škrtiče, a ještě se o něj stará), tchoře (jako by si někteří nevystačili s vlastním odérem), prasátka (dřív v chlívků, teď v obýváku na gauči), krkavce (vždyť to je proměněný Rumburak). Do této plodné debaty přišel hostinský s tácem piv a štamgast, který seděl naproti mně ho hned vtáhl do debaty: „Lojzo, vždyť vy máte doma taky nějakého toho krkavce, ne? Lábus z Arabely.“ „Jakýho krkavce,“ ohradil se Lojza a stavěl püllitry před sedící osazenstvo. „Jsme Kavky, tak máme kavku, zachránili jsme ji jako mládě s poraněným křídlem. A Charlie je strašně chytřej pták. Ochočenej, hvízdá naše oblíbené šlágry, a chodí za námi jako pejsek. Nejlepší zvíře, co jsme kdy měli. Děti ho furt něco nového učej.“ „No jo, to jsem někde čet', že tyhle ptáci jako krkavec a kavky, a ještě papoušci jsou jediní, kdo dokážou imitovat lidskou řeč,“ blýskl se svou vědomostí někdo další od stolu. Hostinský souhlasně pokýval hlavou, připsal čárky na lístečky a než odešel k výčepu ještě dodal: „Nejen lidskou řeč, třeba náš Charlie se naučil i štěkat podle sousedovic Betyny a ještě zvonit jako náš zvonek u dveří. Náramnej borec,“ pochválil rodinnou kavku a zase odešel. Hovor se pak stočil na výsledky fotbalového zápasu z minulého víkendu, ale to jsem už neposlouchal, něco mě totiž napadlo. A potřeboval jsem si to ověřit.

Doma jsem zapnul počítač a pročetl jsem a studoval různé weby zaměřené na krkavcovité ptactvo; stal se ze mě na chvíli ornitolog amatér. A hned ráno jsem vyrazil s nově nabytými vědomostmi do terénu, ani jsem nemohl dospat.

Zamířil jsem rovnou na trasu k plavečáku.

Připadal jsem si jak lovec na číhané. Sedl jsem si na lavičku u hřiště, rozhlédl se a několikrát jsem zapískal melodii Darekovy píšťalky. Nejdřív se nedělo nic. Tak jsem zahvízdal znovu. A najednou se jako ozvěna ozvalo z druhé strany hřiště totéž zapískání. Dobře jsem se díval a tentokrát jsem fantóma uviděl.

Seděl na větvi v leskle šedočerném šatu a díval se zvědavě na mě. Kavka!

Učenliví a inteligentní ptáci to jsou bezpochyby, ale řekl bych že i docela vtipálci.

Případ Fantóm jsem tímto slavně uzavřel a mezi místními jsem za něj sklídl velké uznání, i když nešlo o očekávané dopadení narušitele veřejného pořádku, nýbrž o několik krkavcovitých opeřenců. Ti někde v lese odposlechli melodii Darkovy píšťalky, asi se jim líbila víc než jiné, tak se ji naučili a jak létali všude možné po okolí, tak si ji pískali. Proto ta různá místa v různé časy. Kolik fantomu bylo celkem a proč je zaujala právě tahle melodie, jsem nezjistil. To však nebránilo v tom, aby se věhlas tohoto případu dostal až za hranice našeho okresu, aby mi zdejší obyvatelé objednávali orosené püllitry s pochvalným poplácáváním po zádech a aby náš městys a okolí nezachvátila dočasná vlna zájmu o ornitologii, o krkavcovité zvlášť. Prostě kavky rulez. 😊

Hra na anglickou detektivku

Kodrcavý motoráček zatroubil, než se vhoupal do zatáčky. Nevypouštěl chundele dýmu, nebyla to přeci parní lokomotiva, ale ten nedostatek kompenzovala břichatá, lenivá mlha nízko nad zemí. Kola zaskřípala a dveře vagónu se s rachotem rozevřely. Z vlaku se vyřinuly nerudné obličejy v rámech z vatovaných kapucí a pletených čepic; pasažéři se tolik mačkali jeden na druhého, až působili jako celistvý chumel s mnoha hlavami. Sekundu po nich, zvolna a s rozvahou, ze schůdků sestoupil blahobytně vyhlížející postarší pán. Oči mu před krápáním kryla klenba staromódní fedory, přes vlněné kalhoty, rolák a sako měl oblečený dlouhý nepromokavý plášť. Souprava se s frkáním a hekáním vypravila na další cestu, zatímco on si vedle nohy postavil kolečkový kufřík a zálibně se rozhlížel po paletě pozdního podzimu. Žlutooranžové listí se vršilo v návějích podél trati, z vlhka tlelo a vonělo jako houbová sezóna.

Deštěm omyté střechy domů se rděly pod zkoumavým pohledem cizince, zástavba půvabně zapadala do vzpínajících se úbočí s dominantou Tanvaldského Špičáku v pozadí. Pán si spokojeně povzdechl a vykročil na přilehlé parkoviště, kde na něj čekal přistavený vůz.

„Měl jste dobrou cestu? Tyhle starý lokálky nejsou zrovna vzorem pohodlí, co?“ vyptával se družně mladý šofér, který – jak stihl pana Brauna informovat – v hotelu obstarával zásobování a dopravu hostů.

„Mám pro železnici slabost,“ přiznal Braun, fedoru uloženou v klíně. „Je to daleko? Chtěl jsem to dojít pěšky, ale váš pan ředitel mě od toho zrazoval.“

„To byste si dal, s takovým kufříkem a v lakýrkách,“ zasmál se řidič vesele, „hotel leží docela stranou, v kopci, široko daleko nic než les a sem tam ovce. Vede k nám jediná přístupová cesta. Hlavně v zimě, když napadne, to umí potrápít, ale ten výhled, pane, ten stojí za to. Máte, doufám, i jiný boty?“

„Ovšem, ovšem,“ přisvědčil Braun. „Mám v úmyslu vypravit se po zdejších pomníčkách. Jsou proslulé, že?“

„Tak jsem to slyšel,“ kývl řidič, oči přilepené na klikaté stoupání s ošemetnými krajnicemi. „Prej je jich tady v Jizerkách víc než kde jinde v republice. Jeden za každého, koho si vzaly hory nebo kdo v nich byl zavražděnej. Hodně mrtvejch jsou dřevaři z dávno minulejch století, většinou je rozdrtily klády, který svázeli na saních. A určitě vím, že je tu někde památka na zamordovanou holku, umlátil ji pažbou nějaký čtrnáctiletý železničář, už je to dávno. Pokud si to pamatuju správně, chtěl zabít ženskou z čirý zvědavosti, ale pistole se mu zasekla, tak ji ubil. Pak si ten kvér opravil a ještě do ní střílel. Hrozný.“

„Ano, je to všechno poněkud morbidní,“ zahloubal se oblý host. „Ale já mám takové střepinky historie rád. Hodně toho napoví o lidech a jejich povahách.“

„Vy jste nějaký detektiv, nebo tak něco, že jo?“ mrkl šofér do zpětného zrcátka. „Pan ředitel něco takovýho povídal.“

„Auditor, můj mladý příteli. Hledám zločiny v číslech, především v dotacích. Ale snad je to svého druhu detektivní práce.“

Řidič nic neříkal. Nevěděl, jak reagovat na odhalení tak nudného povolání. Odkáslal si a soustředil se na hladký průjezd zákrutami.

„Váš pan ředitel působil velmi mile,“ nadhodil Braun. S rozpaky už se setkal, když pověděl, čím se živí. Lidi buď nevěděli, co to znamená, nebo je to nezajímalo.

„Je fajn, ale pořád dost skleslej,“ řekl mladík.

„Copak? Obchody nejdou?“

„Hm? Ne, kšeftu se daří. Umřela mu letos na jaře dcera, víte. Jezdívala sem na prázdniny, občas víkendy, prima děvče, moc hezká. Studovala v Praze vejšku. Ta by si s váma uměla popovídat, chodila na nějakéj ekonomickéj obor.“ Mladík se odmlčel, potřásl hlavou, jako by chtěl uchem vytřepat truchlivé myšlenky. „Prima děvče,“ zopakoval úzkým hrdlem.

„To je mi moc líto. Byla nemocná?“

„Ne, nebyla. Podívejte, už jsme tady. Zastavím vám u vchodu, jo? Rozpršelo se. Moc bych se nedivil, kdyby do rána nasněžilo, vzduch je takovej břítkej.“

Braun přecupital kousek rozmoklého trávníku, na vzosném schodišti k hlavnímu vchodu už ho chránila vysutá střecha kotvená bytelnými trámy. Za dvoukřídlými dveřmi Brauna obejmulo suché, útulné teplo. Okouzleně se pokochal dlouhými běhouny se štrápci, kazetovým stropem a dřevěnými obklady, které členily police s vycpanými kachnami, porcelánem s loveckými výjevy a přibitými vyčiněnými kožešinami. Byl to malý hotel, ale poctivý v zařízení i servisu a zbudovaný v láskyplně zrekonstruované sudetské vile, spanilé, důstojné a poněkud nostalgické.

„Velice domácké,“ pochválil si host.

Nechal se uvést do pokoje, jednoho z posledních volných. Když si volal o rezervaci, ředitel Pokorný mu termín rozmlouval. „Máme tu zrovna dost početnou společnost, úplně výjimečně, před začátkem sezóny to nebývá zvykem. Nehodilo by se vám udělat si prodloužený víkend o týden dřív?“

„Mně trocha povyku nevaří,“ ujistil Braun Pokorného. Když si sedal do společenské místnosti k horkému čaji s kapičkou rumu, zauvažoval ale, zda se rozhodl moudře. Z křesla u hořícího krbu podmračeně odhadoval halasnou, rozjařenou skupinku, tři ženy a tři muže. Byli opilí, už v tuto brzkou odpolední hodinu, ale bystrý pan Braun postřehl, že v tom nespočívá hlavní příčina přepjaté bujarosti. Všichni se předváděli a vypínali do nepřirozených úhlů před brunátným, nařvaným padesátníkem s marnivou vlnou černočerných vlasů nad masitým obličejem. Braun poznal falešnou směnku, když nějakou viděl, a poznal i přibarvené šediny. Znal tyhle typy, znal je z práce. Vedle arogance trpěly zhusta sklony k přespříliš kreativnímu účetnictví. Vsadil by se, že i tenhle exemplář vlastní nebo řídí firmu plnou šikanových obleků a kostýmů. Celá skupinka se přioděla do převleků, jasně patrné to bylo na dámách, jejichž šaty, účesy a líčení zjevně odkazovaly na prvorepublikovou éru. Z broušených skleniček upíjely portské, muži si přihýbali z baňatých nádob skotskou. Jedna z žen, mírně ovadlá bruneta ve smaragdově zelené garderóbě, postřehla, že na ně kulatý mužíček v saku zahlíží.

„Promiňte, my vás asi obtěžujeme, že?“ oslovila Brauna chraplavým barytonem. „Strašně křičíme, pan ředitel už nás napomínal.“

„Já mám pro mládí pochopení,“ pousmál se Braun galantně. Vstal a brunetce se uklonil, když se jí představoval. „Vy si tu na něco hrajete?“

Než mu stihla odpovědět, předběhl ji zarudlý alfa samec. „Máme to tu zaplacený a objednaný a rozhodně není po desátý, abyste si mohl stěžovat na hluk.“

„Nestěžoval jsem si, příteli,“ odvětil Braun mírně.

„Máme tu teambuilding,“ pospíšila si další z dam, aby rozprášila napětí. Byla z nich nejmladší, ztělesněné jaro s dlouhými plavými vlasy, které se jí v měkkých vlnách snášely na tyrkysový živůtek. „Je to taková hra na vraždu, víte? Máme přidělený role a dneska večer jednoho z nás zavraždí. My ostatní pak musíme odhalit vraha, kterej je taky jeden z nás. Celý to na klíč připravuje jedna agentura.“

„Nezní to parádně?“ přisadila si poslední z dam, jalová třicátnice, znuděná a světácká.

„Obávám se jen, aby se bavil i ten zavražděný,“ zapochyboval Braun.

„Může hádat taky, jinak by to byla vážně otrava,“ řekl mladý muž s ulízanou patkou, který ochranitelsky objímal blondýnina ramena. Zbylý člen skupiny, nervózní a těkavý brunet se špatně odhadnutelným věkem, nepromluvil, jen zbytečně rychle upíjel svůj hnědozlatý alkohol.

Braun chtěl kumpanii popřát příjemnou zábavu a vytrátit se na touženou procházku po blízkém okolí, než krajinu spolýká tma, když do místnosti s kulháním, ale nepopíratelným odhodláním vrazil vrásčitý stařík v huňatém svetru a manšestrácích se záplatou na levém koleni. Kostnatým prstem zahrozil k rudé masce povýšenosti pod černým přelivem.

„Vy, vy se styďte,“ vyzval chlapa procítěně. Zbytek party se poplašeně stáhl, s osloveným to nehnulo. „Doma byste si taky tak svinil?“

„O co jako jde?“ obořil se muž posměšně.

„O co? O ty zmuchlaný plechovky, co venku házete kolem hotelu. Neumíte to zanést do koše, co?“

Nabubřelý pupek v obleku jen opovržlivě mávl rukou, otočil se ke staříkovi zády.

„Však jen pokoušejte hory,“ vmetl mu děda do týla, „jen pokoušejte místní duchy. Dají vám to sežrat i s úrokem,“

„Tady straší?“ vyjekla smaragdová brunetka.

„Hory si umí zjednat spravedlnost,“ odbyl ji stařec neurčitě. „Ledacos se povídá.“

S brbláním se přesunul na bar a pan Braun využil roztržky, aby se vytratil. U recepcie uvolnil dvorně cestu exotické a jaksi nepatřičné skupince sestávající z padesátníka s dlouhými vlasy v podobě ucamraných šedivějících pramenů a v pestrobarevném jihoamerickém ponču, za nímž se jako závoj nesly dvě ezotericky vyhlížející milovnice batiky a dřevěných korálků. V patách jim ztěžka našlapoval bledý, chřadnoucí muž bez vlasů a řas.

„Vyskytují se tu zajímavé typy,“ špitl Braun k recepcní se čtecími brýlemi na špičce dlouhého nosu.

„Já se divím, že to pan ředitel toleruje,“ sdělila mu uštěpačně. „Je to nějakej pokoutnej šaman nebo co, dělá nějaký bohapustý rituály se žábama.“

„Aha, jistě, četl jsem o tom,“ pokýval Braun zamyšleně. „Poněkud krutá a nepředvídatelná procedura, že? V podstatě jde o otravu, člověku se udělá

velmi nevolno.“

„Jak říkám, já bych to tu netrpěla,“ uzavřela rezolutně.

Počasí se zhoršovalo, déšť se přiosťřoval a vzduch zábl pod nehty. Panu Braunovi to vyneslo minimum rušivých elementů při toulce v kopcích nad hotelem, kde si prohlédl první z nekonečné galaxie jizerských pomníčků, od prostých a zvětralých dřevěných křížků až po kamenné cedulky s hlubokým rytím nebo kovové destičky. Děly se s ním o svá ponurá poselství a on jim je pomáhal nést. Nosem i ušima si vychutnával vodu dotírající na jehličí. Do hotelu se vrátil krátce před setměním, prokřehlý a vyhládlý, obojí v příjemné míře, již hodlal oslavit vydatnou večeří poblíž krbu. V levém rohu jinak prázdné vstupní haly spatřil výjev jako z šestákové operety, brunátný chlap se neurvale dobýval na plavovlasé děvče, sápal se jí po pase, rtech a prsou a ona ho zahanbeně, vyděšeně odstrkovala. Kvůli kostýmům Braun zaváhal, zda nejde o součást jejich pošetilé hry, ale seznal, že na tom vlastně nesejde.

„Ovládejte se, pane, a nechte dámu na pokoji,“ zaburácel neohroženě. Chlap se nepolekal, ale díky vyrušení polevil ve stisku, dívka se mu vytrhla a chvatně odběhla do sálu. Braun na agresora vypínal kulaté břicho, muž se drze uchechtl a s obtížně balancovanou rovnováhou následoval trasu své nedobrovolné společnosti.

„Je to ale miláček, ten můj manžel, že?“ ozvalo se za Braunovými zády: ze schodiště scénu pozorovala bruneta v zeleném. „Kamarádky mi říkaly: ‚Jano, Ludvíka Kučeru si vezmi, to uděláš terno.‘ Byly to husy a já taky.“

„Snad byste měli vaši malou hru zrušit, madam,“ nadhodil Braun. „Je mezi vámi příliš špatných emocí.“

„Že by ho někdo zabil doopravdy?“ odfrkla si. „Tolik štěstí já nemám.“ Zadumaně ji sledoval, když se odebrala připojit k ostatním. Ze zamyšlení ho vytrhl prudký poryv větru. Okna sebou pod jeho silou škubala jako vzpurný pstruh a za nimi se snášela tma hustá a oslepující stejně jako bodavý déšť s kroupami, čím dál bělejší a plavnější, až se asi hodinu před půlnocí změnil ve sních, v obrovský chomáč ledové kry, již vichr cupoval na vločky.

Pana Brauna probudil výkřik, zařízl se mu do sna a vzniklou dírou z něj vysypal všechen spánek. Zamžoural na hodiny, ukazovaly dvě hodiny po půlnoci. Jekot neustával, proto se rychle přioděl do županu a vyšel na chodbu. Po zvuku vystoupal o patro výš, kde se mu do náručí zhroutila Jana Kučerová, ruce si tiskla k bradě a zalykala se hysterií.

„Tam, tam,“ opakovala pořád a ukazovala k otevřenému pokoji na konci chodby. Koridor se záhy zaplnil zalarmovanými hosty a personálem, zaraženými, rozespálými a poplašenými, kolem bzučel vzrušený hovor. Braun předal ženu do náruče šoféra a přispěchal ke dveřím.

Kučera ležel na zemi v kalhotách od obleku a bílém podvlékačím tričku, obličej otesaný děsem a trýzní do expresivní plastiky, prsty zaťaté do koberce. Na Braunův citlivý nos dotíral kyselý puch: tělo leželo v kalužích zvratků.

„Ten muž je nepochybně mrtvý,“ oznámil do chodby, která rázem ztichla. Očima pátral po shromáždění, až si vylovil ředitele. „Musíme hned zavolat policii.“

„Ta vánice musela někde přerušit dráty,“ odpověděl Pokorný nešťastně a na

důkaz pozvedl netečný mobil. „Tady je obecně strašně špatný pokrytí, ale teď to nedělá vůbec nic.“

„Můžete zajet dolů do Albrechtic?“ oslovil Braun řidiče.

Mládenec kývl a odkvapil.

„Vraťte se, prosím, do svých pokojů,“ nařídil Braun vlídně osazenstvu.

„Vyčkáme na policii.“

„Proč policie? Někdo ho zabil?“ zajíkla se jedna z ezoteriček.

„To musí právě posoudit policie,“ usmál se Braun. Než se shluk hostů, kteří prodlévali v nervózním plkání, stihl rozptýlit, vrátil se do patra šofér.

„Tak do Albrechtic to nepůjde,“ sdělil Braunovi a řediteli. „Přes cestu je povalený ohromný strom, to je vo hubu. Mrzne, sněží, klouže to jak blázen a není nic vidět. Až se rozední, můžu to sejít dolů, ale teďka?“ Větu nechal viset nedokončenou.

„To je překerní, že?“ zamumlal pan Braun. Pak se obrátil na ředitele. „Obstaral byste mi, prosím, rukavice od vaší paní uklízečky? A pinzetu od některé z dam. Jen něco zkontroluji. Pro jistotu.“

Vystupoval s tak samozřejmou autoritou, že se mu hosté i personál přirozeně podvolili. Bylo snazší nechat zodpovědnost za nenadálé neštěstí na někom jiném.

„Přišla jste na pokoj, madam, a muže našla takto?“ ptal se Braun Kučerové při čekání na rukavice.

„Ano,“ přisvědčila. Byla otřesená, ale už překonala šok. „Šel si lehnout nějak před půlnocí, hodně přebral, motal se, drmolil, každého urážel. My jsme dohráli tu hru, byla to taková pitomina, ale on nepřišel na řešení a strašně se kvůli tomu vztekal. Nespěchala jsem za ním, zůstala jsem v baru.“

„Bylo zamčeno?“

„Ano, ano,“ vzpomněla si, „odemykala jsem. Takže je jasný, že policii nepotřebujeme,“ dodala s úlevou. „Prostě ho nakonec udolal chlast a slabý srdce.“

„Ještě moment, madam,“ pronesl Braun a převzal si rukavice. Navlékl si je a jal se velmi důkladně, zevrubně a beze spěchu prohlížet ležící tělo, přičemž se vyhýbal vlhkým kopičkám natráveného jídla. Zárubně se ucpaly nakukujícími hlavami.

„Já mu povídal, že se mu hory pomstí,“ prolomil ticho stařík ve svetru.

„Dejte pokoj s duchařinou,“ obořila se na něj recepční.

„Copak se takhle tváří člověk, kterež zemřel normálně? Viděl něco strašlivého, to vám povídám.“

„Co vlastně hledáte?“ neudržel se ředitel, když se procedura táhla.

Braun zvedl zachmuřený zrak od mělké doliny podpaží, do níž opatrně nahlížel.

„Důkaz zločinu,“ řekl, „a právě jsem ho našel.“

S mlaskavým prásknutím stáhl rukavice.

„Pokoj znovu zamkneme,“ ohlásil nesmlouvavě. „A hotel také. Mladý muži,“ otočil se na šoféra, „vás požádám, abyste ohlídal, že se nikdo nepokusí odsud vytrazit. Vezměte si za tím účelem k ruce další personál.“

„Povídal jste, že nejste detektiv,“ namítl řidič.

„Nejsem,“ potvrdil Braun, „ale taky jsem povídal, že hledám zločiny mezi čísly. Mám na to čich.“

Ve čtyři se vánice utišila, vydováděná a unavená, zachumlala se pod bělostnou kapnu k přikrytým kopcům. Kolem páté ráno se podařilo obnovit telefonické spojení, hasiči z Albrechtic pomohli odvalit poražený kmen.

Policejní vyšetřovatel Adamíra s nedůvěrou vyslechl historku o hře na vraždu, již parta kolem mrtvého Kučery absolvovala. „A on byl ten jako zavražděnej? A zabil ho tudlenc mladej pan advokát kvůli nějakýmu dědictví?“ opakoval po nich.

„To bylo jenom jako,“ zaúpěla unaveně Kučerová.

„Můžete na chvíli, pane detektive?“ vmísil se zdvořile Braun.

Adamíra zaklapl notes a poodešel s ním stranou. Postarší auditor vyhlížel legračně, jako vajíčko v úpletu, ale byl to koneckonců on, kdo upozornil na malou řeznou ranku v Kučerově podpaží a tři nepatrné bouličky pod jeho kůží. Patolog by si toho byl všiml, až by tělo ohledával, ale Adamíra si čestně přiznával, že on by to nejspíš přehlédl. Za to uznával auditorovi kredit.

„Jak jste věděl, že tam ten žabí jed má?“ zajímal se policista, když mu pán svůj objev ukazoval.

„Nevěděl, chtěl jsem to vyloučit. Tak postupuji i v práci. Dívám se po znacích podvodu, abych mohl vyloučit nepoctivé jednání.“

„Tak jak vás napadlo, že by to tak vůbec mohlo být?“ upřesnil detektiv dotaz.

„Přišlo mi to celé jako moc velká náhoda,“ vysvětloval pan Braun. „Recepční se zmínila, že se tu usadil jakýsi šaman se svým podnikáním a já jsem o tom žabím rituálu četl pár zajímavých článků. Větévkou se vypálí ranka v kůži, vloží se kulička z toho jedu, je to takový malinkatý korálek, a za pár vteřin se vyjme ven. Aktér rituálu zakusí prudkou otravu, velmi explozivně zvrací.“

Oba automaticky pohlédli na natráveninu.

„Kučerovi ale jed nikdo nevyjmul, byl jeho toxickému působení vystaven velmi dlouho, navíc notně opilý. V těch člancích se také psalo, že pro lidi s vysokým krevním tlakem může být žabí jed fatální, zrychluje to tep. Jeho paní povídala, že srdce mu moc nesloužilo.“

„Půjdu si popovídat s panem žabmistrem,“ odvětil Adamíra.

„Jistě, běžte, já už s ním hovořil,“ navázal Braun svým mírným, vlídným tónem. „Měl jed v zamčeném pokoji, neví, kdo mu ho sebral.“

„No jistě,“ odtušil detektiv sarkasticky.

„Myslíte, že lže?“ pousmál se Braun. „Já ne. On opravdu používá na otevření kůže tu opálenou větvičku, viděl jsem to na jeho řádných klientech. A Kučera měl zamčeno, klíček v kapse, nezapomeňte.“

„Takže to byla panička,“ zabručel Adamíra.

„Madam Kučerová? Ta by měla motiv, to jistě, ten má v jejich malé, nešťastné společnosti každý.“

„Už jste s nimi taky hovořil, hádám?“ zkusil to detektiv.

„Nezlobte se, byla to dlouhá noc,“ omluvil se auditor. „Ale máte pravdu. Kučera byl gauner a neurvalec. Vedl dravý hedgeový fond a přednášel na vysoké škole ekonomii. Počínal si bezskrupulózně v obchodě i životě. Báli se ho a nenáviděli ho, do jednoho. Sám jsem ho viděl, jak si dovoluje na svoji mladinkou

podřízenou, i když tu u toho byl její snoubenec.“

„Takže zločin z vášně?“ nadnesl Adamíra. „Využili té frašky s kostýmy a pak někdo z nich přehodil, když jim náhoda přihrála toho žabího specialistu?“

„To je tak neučesané a náhodné, nemyslíte? Já nemám náhody rád,“ zakroutil hlavou pan Braun.

„Proboha, snad na mě taky nechcete jít s tou povídkou o horách, co ho potrestaly? To už zkoušel takovej ohlej děda.“

„Duch? Ten by zdolal dvoje zamčené dveře, že? Ale ne, to bych vyloučil.

V auditu si na strašidla nepotrpíme.“

Zahloubaný Braun se pak Adamírovi omluvil a nechal ho nad mrtvolou spolu s činícími se techniky. Znovu na něj detektiv narazil až v sále, když si ho kulatý pán vyžádal bokem.

„Snad se nenahněvate,“ usmál se Braun smířlivě, „ale rád bych vám v krátkosti pověděl jeden smutný příběh. Zdejší hory jsou jich plné, oplakávají je pomníčky.“

„Cože?“ vyjevil se kriminalista.

„Jen poslouchejte. Ředitel hotelu měl dceru, krásnou a chytrou, studovala v Praze ekonomický obor, ale letos na jaře zemřela. Tak mi to pověděl zdejší řidič a později jsem se od kolegů Kučery dozvěděl, že on ekonomii učil. Nemám takové náhody rád, víte? A tak jsem se ptal. Recepční je tu velice bdělá a sdělná. Dcerka pana ředitele spáchala sebevraždu, spolykala prášky tady v hotelu, až ráno ji našli. A Kučera ji učil. Nejen to, bohužel. Kučera ji sexuálně vydíral. Hrozil jí, že ji zničí, že zařídí, aby nedostudovala u něj ani nikde jinde v republice. Že si nenajde práci a bude prašivá, protože on má kontakty a postará se o to. Znásilnil to děvče a její rodina se zkusila bránit, když se doma svěřila, jenže škola všechno bagatelizovala a ututlala. Nepřála si skandál. Dívka se z toho příkoří nevzpamatovala.“

„Kde jste tohle vystrachal?“ přimhouřil Adamíra víčka.

„Jak jsem povídal, mám rád, když věci sedí a zapadají. Lidi jsou složití, ale fakta jednoduchá. Pokud si tu dveře neotvírá duch, kdo má přístup ke klíčům ode všech pokojů? Kdo jistojistě věděl, že tu pan šaman pořádá svoje pokoutné, leč legální aktivity, protože je tady už nějaký čas snášel? A kdo poslal do Kučerovi firmy výhodnou nabídku slevové akce na teambuilding s kostýmovanou hrou? Kdo ji pro svůj hotel zajistil od najaté agentury? Kdo jediný to skutečně mohl naplánovat a provést?“

Detektiv se nenamáhal s vyslovením zjevné odpovědi.

„Jdu zrovna od něj,“ pokračoval pan Braun sklíčeným hlasem. „Čeká na vás u sebe v kanceláři, všechno přizná. Víte, já jsem opravdu rád, když mohu vyloučit nekalosti, když na žádné nenarazím. Stává se to ale méně často, než bych si přál.“

Braun stočil zjhlé oči k velkému oknu s výhledem na jiskrné závěje.

„A tentokrát bych si moc přál, aby za tím byly opravdu hory. Člověk chápe, co zoufalého otce vedlo k pomstě.“

Kriminalista pevně stiskl Braunovu nabídnutou ruku, druhou ho poplácal po rameni. Mlčky se obrátil a bytelnými podrážkami rozvrzal schody.

Pan Braun si omotal krk šálou, než vyšel před hotel. Podzim přes noc nevratně

kapituloval, ovzduší stahovalo jadrnou jinovatkou chřípí a roztáčelo sukně prachovým vločkám. Braun křupavými kroky vystoupal kopec nad sudetskou vilou, jeho nohy se postaraly o první otisky na panenském plátně, aby u mariánské kapličky pod skalním převísem přidělal drobný dřevěný křížek. Na památku.

Jednohubka

1

Ten dopis nebyl pro mne, a přesto ležel v *mé* schránce. Na obálce sice byla uvedena moje adresa (zpáteční žádna), ale pod oslovením se černalo jméno, o kterém jsem už nikdy nechtěl slyšet. Iks Ypsilon.

Hluchý k poznámkám paní domácí jsem se uzavřel v bytě a v pracovně jsem se dal do čtení. Již první naléhavé věty mne vtáhly do celé záhady. Nebylo možné list nedočíst, a později, když jsem ho zdolaný odložil, uvědomil jsem si, že ho nemohu vyhodit a předstírat, že nikdy nepřišel.

Na těch několika hustě popsaných stránkách byla totiž předestřena jedna rodinná tragédie, pro pisatelku velmi palčivá, která mne povzbudila ke snaze pomocí dedukce záhadu rozluštit. To počínání mi zabralo nemálo času. Dělal jsem si poznámky, když jsem je při pročítání shledal nevydařenými, zapsal jsem si nové, ale k řešení mne to nepřivedlo.

Protože jsem nemohl nechat onu záhadu nerozluštěnou, rozhodl jsem se k odvážnému kroku. Nehledě na následky, vypravil jsem se druhého dne do Klubu detektivkářů a domluveným způsobem jsem poklepal na dveře. Překvapený pan Robert mne uvedl dovnitř.

„Už jste u nás dlouho nebyl,“ říkal mi, když si ode mne bral svrchník.

„Je tady?“ zeptal jsem se místo děkování.

„Pan Ypsilon?“ pozvedl levé obočí. Když jsem kývl, určil mi směr:

„Je v salóнку pana Simenona, nechodí teď nikam jinam.“

Vstoupil jsem do určené místnosti a nevím, co mi vadilo víc, zda že je v ní Ypsilon sám, nebo opak. Povstal a napřáhl ke mně ruku. Ignoroval jsem to a posadil se záměrně do jeho křesla, aby si musel předsednout!

„Nepřišel bych sem, kdyby to nebylo důležité. Toto mi přišlo poštou,“ postrčil jsem po stole listy dopisu.

„Příteli, žádné uvítání? Neřeknete mi, jak jste se celou dobu měl?“

„Čtěte,“ vyzval jsem ho místo odpovědi.

Uposlechl.

2

Vážení pánové,

obracím se na Vás ve velmi naléhavé záležitosti. Zním Vaše úspěchy z tisku a jsem si jistá, že jen Vy nám můžete pomoci. Jmenuji se Amálie Starostlivá a skoro celý život sloužím rodině Větvíčkových. Jistě znáte to skvělé jméno, které tolik znamená pro celý zahradnický svět. To starý pan Alois před sto lety vybudoval toto impérium a jeho syn, pan Oldřich, jej vedl stejně dobře. Oba chovali velikou lásku k přírodě a uměli si leccos spočítat. Začínala jsem v domácnosti pana Aloise jako služtička, ale po letech mne ocenil a udělal ze mne komornou své paní. Pan Oldřich byl vždy divný patron, svéhlavý a trochu protivný, ale věděl co chce a uměl toho dosáhnout. Jeho osobité žerty jsme mu všichni promíjeli. Já byla tehdy mladinká a neměla jsem daleko k tomu, abych se do něj zamilovala. Ale to víte, pan Oldřich si přivedl jinou ženu, jmenovala se tak krásně, Apolena, a měli spolu dvě děti. Nebohá paní zemřela již před lety, a tak panu Oldřichovi zůstaly jen

jeho děti, Mikuláš a Anděla. Z těch dvou vyrostli dnešní lidé, jiné pojmenování pro ně nemám. Příroda pro ně nic neznamena. Ani mezi sebou nikdy neměli dobré vztahy a nevyvinuli snahu o cokoliv vlastního. Právem se mohl pan Oldřich obávat, co udělají s věhlasným zahradnictvím a vším majetkem.

Pan Oldřich přibližně před pěti lety prohlásil při jedné oslavě, byla jsem u ní také, jinak bych to nevěděla, že se svých dětí zřiká. Já píši děti, ale už tehdy to byli dospělí lidé. Panu Mikulášovi je 46, slečně Anděle 39 let. Ano, Andělka se nikdy neprovdala, ale pokud vím od starého pána, tak na nezámém mužů si stýskat nemůže. A přitom vždycky byla taková slaboučká, už od dětství, a nic na tom nezmohly ty její zmalované tváře a dlouhatánské nehty o kterých tvrdila, že jsou její a ne umělé. Že všechno na ní je naprosté kouzlo přírody, to jediné, které uznává. Kdybyste ji viděli jako malou! Věčně poslední, uplakanou, ze všeho jí hned bolely ruce i nohy, často k ní musel přijet lékař, a když mělo přijít na injekci, vyváděla jako deset čertů, tak se jich bála.

Pan Mikuláš byl kluk jako každý jiný, ale ta dětská umíněnost ho nepřešla ani v dospělosti. Všichni víme, že ji zdědil po otci, který, když si něco zamlouval, dokázal vytrvat, i kdyby ho to mělo stát všechny síly. Pan Mikuláš má dvě děti a ty se mi líbí. I pan Oldřich je měl rád, dokud je mohl vídat. Pan Mikuláš je už s sebou nikdy do domu nepřivedl a myslím si, že to dělal ze msty kvůli panu Oldřichovi, protože ten nechtěl vyslyšet všechny jeho finanční požadavky. Jenže pan Oldřich už tak dával svým dětem roční plat ve značné výši, a když si to nyní mohu dovolit, řekla bych, že to nedělal kvůli štedrosti a dobrosrdečnosti, ale aby se svých dětí zbavil. Kdybych tak věděla, jak prorocky mluví o svých ratolestech, když říkal že budou jednou jeho smrt!

Abyste sourozenci nepřišli o roční apanáž, museli chodit na všechny rodinné oslavy, hlavně ty veřejné, a předvádět šťastnou rodinu. Pochopíte, pan Oldřich nechtěl poškodit pověst impéria Větvička odhalením rodinné nesoudržnosti.

V minulém týdnu se právě taková oslava konala, pan Větvička slavil 87 let a dům byl plný hostů. Měli jsme v kuchyni najatý personál a já měla tolik práce, že ani nemohu vědět o všem, co se toho dne stalo. Když jsem ale uklízela dopoledne v salóne, slyšela jsem z knihovny zvýšené hlasy. Nechtěla jsem poslouchat, to mi musíte věřit, ale sluch mi stále slouží a oni mluvili tak hlasitě, že i když jsem nechtěla, pochytila jsem docela všechno. Pan Oldřich seznámil ty dva se svou poslední vůlí. Jak jim tvrdil, sepsal ji po té jejich velké hádce. V ní je vydědil, drobnou částku věnoval vnoučatům a jinak všechnu majetek přiřkl mě. Když jsem to slyšela a ještě ta slova, která o mě pan Mikuláš vykřikoval, upustila jsem velmi krásnou vázu a snad jsem se naplakala víc pro ni než pro ta jeho hrubá slova. Osočili mne, že prý poslouchám za dveřmi a říkali ještě jiné ošklivé věci – velmi choulostivé, o panu Oldřichovi a mě. Jako znalí muži jistě rozumíte.

Tím ten nevydařený den začal, ale končil velkolepou oslavou, která, jak jistě uznáte, nemohla přijít v nevhodnější chvíli. Nevím, co se stalo, měla jsem hodně práce s hosty, ale náhle jsem slyšela, že panu Oldřichovi se snad udělalo špatně. Věděla jsem, že mu již odpoledne nebylo dobře, byl bledý a jen

hořel, ale u večeře byl v nejlepší formě, jedl jako mladík a trousil jednu krásnou vzpomínku za druhou a připravoval všechny již od samého začátku na pěkné narozeninové překvapení. Ať jsem byla poblíž kdy jsem byla, vždy to bylo stejné a nevěřila bych, že je to týž muž, jakého jsem ještě před několika hodinami viděla sedět samotného v knihovně s pohledem upřeným z okna. Vypadal tehdy, jako kdyby někoho vyhlížel, a ani si mne nevšiml, když jsem mu přišla vzít prázdný hrnek od čaje. Když jsem tedy zaslechla ty zvěsti, že se mu přitížilo, někdo říkal něco o špatném dýchání, pospíšila jsem k hlavnímu stolu, abych o tom všem zjistila víc. Už tam ale nebyl, nebyly tam ani jeho děti, ani blízký přítel, pan Kalina. On je doktor, má tu nejlepší pověst v okolí, a tak jsem neměla o pána přílišný strach. Pokud mu někdo mohl pomoci, byl to pan doktor Kalina.

Pan Mikuláš se slečnou Andělou se brzy vrátili do salónu, prohlásili večírek za zrušený a ustaraným hostům vypověděli, že se sice otci udělalo nevolno, ale že to není nic vážného. Přišel je podpořit pan doktor a Mikuláš toho využil, aby ho požádal o nějaký utišující preparát na spaní. Stěžoval si, že se v domě nemůže nikdy pořádně vyspat. Připadalo mi to od něho velmi sobecké, když pomyslíte, co se právě dělo s jeho tatínkem.

Možná jsem však také měla o nějaké sérum požádat, protože jsem celou noc jen bděla. Pan Kalina sice zůstal v domě, ale jak bych se mohla odvážit za ním jít do hostinského pokoje? Co by si asi pomyslel? Nakonec jsem vstala a šla si sednou do salónu, kde jsem čekala na rozednění. Někdy to tak dělávám, protože odtamtud je krásně vidět východ slunce a ten se mi nikdy neomrzí. Tehdy jsem slyšela pana Kalinu! Musel to být on, jsem si tím jistá, protože kdo jiný by vešel do pokoje pana Oldřicha v půl páté ráno? Docela mi z toho vyschlo v hrdle a zakašlala jsem. Pak jsem to vrznutí slyšela asi za deset minut znovu. Že to byly dveře od pokoje pana Oldřicha vím jistě, protože když žijete v nějakém domě tolik let jako já, poznáte zvuk všech věcí, které se v něm nacházejí. A ta parketa, co se ozvala za chvíli, je na podlaze v chodbě u hostinského pokoje. A tam nikdo jiný nenocoval! Musel to být on!

Trvalo ještě hodinu, než se začalo slunce klubat, dům ožil, přišly i dvě kuchařky na tu horu nádobí po oslavě a také aby připravily snídani, pochopitelně. Pan Mikuláš se sestrou přišli když už byla káva studená a máslo příliš rozměklé, a tak jsme si od nich vyslechli své o tom, jak se má správně vést domácnost.

Pan Oldřich nepřicházel a ani doktor Kalina se neobjevil. Snad že mám vždy všemožné obavy, šla jsem se na pána podívat. Dveře do pokoje byly otevřené, u lůžka stál pan Kalina a vylekaně se po mě ohlédl, když jsem se zeptala, jak se pacient cítí. Hned jsem věděla, že je všechno špatně. Pan Oldřich totiž ležel na boku, a to by nikdy neudělal! Již od útlého věku si stěžoval na špatné dýchání a od té doby se naučil spát jen na zádech. Když se náhodou překulil na bok, vždy se dušností probudil a musil užívat léky. Ted' tedy ležel na boku, ruka mu mířila k nočnímu stolku na kterém byl talířek s kostkami cukru a ozdobná krabička, ve které míval injekční stříkačky a ampulky se všemi těmi léky, které užíval. Polštář byl odhozený mimo postel a to byla další věc, která naprosto odporovala jeho životním zvyklostem.

Doktor se nad pánem skláněl a vůbec nevím, co mu chtěl udělat. V té chvíli jsem totiž málem zemřela, tolik sil mne to celé stálo. A právě to je mi velice líto, ta má slabost, protože díky ní jsem si nemohla všimnout, co to doktor držel v rukou. A jestli vůbec něco. Ale proč by jinak nad mrtvým tak divně stál s prázdnýma rukama?

Sourozenci mne okamžitě osočili, že jsem ho zavraždila kvůli závěti, ale skoro nic jsem si z toho nedělala, protože zároveň obviňovali i sebe navzájem. Všechno dopadlo tak, že od té doby bydlí tady v domě a každý si hlídáme jeden druhého. Pochopitelně se policie vyptávala i na sebenepatrnější drobnosti, na řadu přišly různé dohady, jak mohl pan Oldřich zemřít, ale výsledek žádný. Nebylo pěkné poslouchat tvrzení, že jsme ho někdo udusili tím polštářem. Připouštím, že takové podezření bylo namístě, když pomyslíte, kde ten polštář byl a na tu nezvyklou polohu pánova těla, ale kdo z nás měl něco takového udělat? Dokázaly by děti zavraždit vlastního otce?

Tělo si odvezli policisté, ale pan doktor Kalina se ohradil proti pitvě a teď se jen čeká, jak to všechno dopadne. Ráda bych z tohoto domu odjela, ale protože notář přečetl poslední vůli a já skutečně mám celé impérium Větvička zdědit, patřím mezi podezřelé. Nikdo z nás zatím ale najisto neví, jestli se vůbec o vraždu jedná. Pan Kalina tvrdí, že pan Oldřich zemřel přirozenou smrtí. Byl vážně nemocný, dokonce tak, že jsem o tom neměla ani tušení! Díky své houževnatosti a paličatosti až do posledního dne nechtěl prý přistoupit na doporučené léčebné procedury.

Člověk potom neví, čemu může věřit. Zvláště, když pomyslíte na ty ampulky, které jsem našla v prvním patře domu v odpadkových koších. V jednom každém jsem totiž objevila jednu, docela podobnou těm, které měl pan Oldřich u sebe v pokoji. A bylo to dopoledne toho dne, kdy se zjistilo, že pán je mrtev. Kdyby se odpadky vyhazovaly jako obvykle, jistě by se na ně nepřišlo. Tehdy jsem si je však vzala na starost já, protože při práci nejsem tolik smutná a také tolik ze všeho zmatená. Když jsem našla jednu ampulku, nevěděla jsem si toho. Byla v koši slečny Anděly, která má poslední pokoj v chodbě. Druhou jsem ale našla v koši pana Mikuláše, docela na samém vrcholu a ty další už jsem si vynášla. Zvědavost mi nedala a schválně jsem nahlédla i do ostatních místností v patře, i do těch, ve kterých té noci nebyl nikdo ubytovaný a i tam, v docela prázdných koších byla jedna. Vždycky jenom jedna prázdná ampulka! Pouze v koši z mého pokoje, který jako jediný je v přízemí, nebyla žádná, ale to je pochopitelné, protože jak by se tam asi dostala? Stejně tak se však mohu ptát, jak se dostaly do těch dalších? Pan Oldřich nikdy prázdné do odpadu nedával a svěřoval je výhradně panu Kalinovi! Proč by je pak on házel do našich košů?

Atmosféra je tady v domě hrozná. Sourozenci Větvičkovi mi dávají při každé příležitosti na vědomí, co si o mě myslí a stále vyhrožují soudy a právníky a jistě pochopíte, že tohle už není nic pro mne. Víím jen, že jsem nic špatného neudělala a o ten majetek také nestojím. Jistě existuje nějaká možnost nepřijmout takové dědictví. Nevěřím však, že by to Mikulášovi a Anděle stačilo. Hned potom by se přeli mezi sebou, jako to předvedli zrovna včera v parku.

Takto troufale si Vás dovoluji vyrušovat a prosím Vás o pomoc. Bude-li to možné, přijďte k nám. Vy jediná svedete tuto nepříjemnou věc sprovodit ze světa!

*Se vší úctou a plna nadějí
Amálie Starostlivá*

„Co tomu říkáte?“ zeptal jsem se, když Ypsilon složil papíry a tiše seděl. „Tento případ je pro nás výzva, příteli. Musíme se s tím vypořádat a nastolit tak mír. Nejen v impériu Větvička, ale i mezi námi, co říkáte?“ Teprve tehdy jsem si povšiml, že dnes ani jednou nebyl ironický, či nadřazený. Byl to docela jiný Ypsilon, takový, jakého jsem si přál znát.

„Myslím, že by tu mohlo být jedno řešení,“ prohlásil zamyšleně. „Například bych rád věděl, zda krabíčka byla otevřená, nebo zavřená. To ale z listu nevyčteme. Místo toho jsou v textu ty ampulky.“ Následně mi nadnesl vlastní náhled na zločin a jeho řešení.

„Jsem si skoro jist, že mám pravdu,“ řekl nakonec, potom se udeřil pěsti do dlaně a jako pravý hrdina pronesl: „Ne, já *vím*, že mám pravdu!“

„Ypsilone, nechci té ženě dávat liché naděje!“

„Nebylo tomu tak vždy, když jsme řešili nějaký případ?“ podíval se na mne tázavě. „Já jsem věděl, vy jste tápal. Já jsem věřil, vy ne. V tom je mezi námi ten rozdíl.“

„Já jsem ale důvěřoval vám!“

„To schvaluji,“ pokýval hlavou a v očích mu jiskřilo. Teprve tehdy jsem i já uvěřil, protože jeho oči byly ukazatelem správné cesty.

„Co s tím uděláme? Ona tomu přece neuvěří!“

„Nechte mne si vyřídit jeden telefonát a uvidíme, jestli s tím něco zmůžeme.“ Nechal mne samotného, a tak jsem si mohl jeho argumenty znovu zopakovat.

„Jak jinak by to bylo, když ne takhle?“ říkal jsem si potom.

Výzva ke čtenáři
Zjistil jsi z dopisu slečny Starostlivé, jak to bylo se smrtí pana
Oldřicha?
Zde si ověř správnost svého mínění.

3

Věděl jsem, že paní Starostlivé mnoho klidu nedodáme, bylo mi jí velmi líto, ale nemohli jsme nechat tu nepravost, která se v domě rodu Větvičků stala, nevyřešenou. Ypsilon se pochopitelně ve svých závěrech nemýlil. Dnes už to vím.

Jsou věci, které vyvrátit nelze, mezi ně patří i pitva, které se tolik bránil doktor Kalina. V těle pana Oldřicha bylo nalezeno nepřiměřené množství inzulinu, který u něho vyvolal hypoglykemii, pokud si to pamatuji dobře,

a následkem jejího neošetření pan Větvička zemřel. O udušení se tedy nejednalo a odhozený polštář se smrtí nemá nic společného.

Pokud si myslíte, že vraždila slečna Andělka, není tomu tak. Ta se provinila jen svou špatnou povahou a přejme jí, že z velkého dědictví nebude mít docela nic. Beztoho by všechno rozházela mezi své nápadníky. Vzpomeňte na její vztah k injekčním stříkačkám, kdepak, ta by svého otce zabít nedokázala. Mohli jste jí sice přisoudit udušení polštářem, ale jak víme, ten ve smrti jejího otce žádnou roli nehrál. Pokud i tak jste na něco takového pomysleli, udělali jste to bez ohledu na Andělčiny dlouhé nehty, které by si takovým skutkem musela nutně poškodit, nemyslíte?

Nedivím se, pokud jste obvinili pana Mikuláše. Je to nesympatický člověk, ano, ale ani v tomto případě nemáte pravdu. Neměl důvod svého otce zavraždit, vždyť by si tak urychlil i finanční ztrátu v podobě absence roční apanáže. Připočtete-li k tomu léky na spaní, které si vyprosil na panu Kalinovi, musí vám být jasné, že oné noci pokojně spal v náruči chemického uspávacího prostředku.

Když jsme se dostali k doktoru Kalinovi, i o něm jste mohli mít své pochybnosti. Nedivím se vám. Jeho urputná snaha zabránit pitvě byla krajně podezřelá. Tak se může chovat člověk, který nemá čisté svědomí. Navíc to byl on, koho nad panem Větvičkou našla paní Starostlivá. A když pomyslíte, že pan Větvička byl předávkován lékárenským zbožím, hned vám to bude jasné. Jenže i tak se mýlíte! Pokud se něčím pan doktor provinil, byla to jeho hra s ampulkami, které toho rána roznese do pokojů v prvním poschodí. Musil to být on, protože do přízemí nezašel – což potvrzují odpadkové koše. Pan Mikuláš spal, jak jsme si řekli, starý pán byl mrtev a Andělka by těžko mohla zavraždit otce pomocí injekce, když je tak těžce snášela.

Čím se lékař ještě provinil? Tím, že *věděl* a nechal všechny tápat. Byl to jeho nápad? Ne! Kdo potom ale tak ďábelsky zosnoval tuto záhadu? Už víte?

Slečna Starostlivá? To už vážně přeháníte, přátelé. Kdepak. V tomto případě přece vůbec o vraždu nešlo! Vzpomeňte na horkost, špatné dýchání, cukrovku, vleklé nemoci, nesoulad v rodině, zatvrzelou povahu – to všechno jsou *fakta*, která vás bez omylu musí dovést ke správnému řešení.

Pan Větvička v podstatě spáchal sebevraždu! A to za asistence pana Kaliny, který mu jen na jeho výslovný zákaz nepodal lék a později vyplnil zvrácené přání, když nastrčil prázdné ampulky do odpadkových košů, čímž měl zneprůhlednit situaci, která po smrti klienta nutně musela nastat. Můžeme se dohadovat, zda se pan Větvička při umírání natahoval po spásné kostce cukru, když mu došlo, jak definitivní je jeho vlastní rozsudek nad sebou samým, ale nikdo už nám na to odpověď neposkytne.

Pan Oldřich vůbec umřít nemusel, ne toho dne, ale věděl, že se to stane brzy, až nebude připraven, a tak se rozhodl vzít i svůj konec do vlastních rukou. Ta jeho odpolední nevolnost, která končila dušností, to byly klasické příznaky hypoglykémie, jak mne Ypsilon poučil. Takové umírání bylo neskonale bolestivé, o tom nemůže být pochyb, ale když pomyslíte na jeho zatvrzelou povahu, se kterou již dříve nedbal deficitu vlastních sil, pochopíte, že jen díky ní mohl svoji roli sehrát tak přesvědčivě. Jen díky ní přečkal všechna příkoří

blížíciho se konce. Ano, smrt už byla velice blízko, možná za tím oknem v knihovně, do kterého se tak omámeně díval.

Motivem pro takovou šarádu bylo hluboké opovržení vlastními dětmi a touha řádně jim osladit život, pocuchat jejich sebevědomí, doslova je znejistět a navždy poznamenat. Pan Větvička neměl již mnoho života před sebou a jak už bylo řečeno, nestál o jeho umělé prodlužování. Využil tedy neblahých okolností, přátelství doktora Kaliny a sehrál svou poslední hru. Vůbec však nepomyslel na paní Starostivou. Co to bude stát ji, jednu z mála osob, která jej skoro bezmezně obdivovala. Věřte, že jen velmi těžko se mi pro ni psal dopis, ve kterém jsem se snažil vše do detailu vysvětlit, aby nemohla vzniknout sebemenší skulinka pro její nedůvěru. Odpověď jsem nikdy nedostal.

„To dědictví bych odmítl,“ řekl mi Ypsilon, když jsme vše znovu probrali.

„Já ne. Já bych ho věnoval nějaké škole zahradníků,“ svěřil jsem se mu. „Nezavádějte ale řeč jinam. Chtěl jsem vám totiž právě říci, že-“ Na chvíli mi došla slova. „Je zkrátka neuvěřitelné, že jste z jednoho dopisu vyčetl pravdu!“ Tak, nakonec jsem to řekl.

Ypsilon se usmál a i já jsem cítil, že náš vlak se začíná vracet do starých kolejí.

„Dříve byste řekl *uhádl*. Nicméně musím doznat, že věc byla docela snadná. Nu ano, jen se znovu podívejte do dopisu a pozorně si ho přečtete. Všechny stopy jsou v něm. Zatvrzelá povaha pana Větvičky, vážné onemocnění, léky na spaní, dlouhé nehty, nevolnost, vrzající parketa u pokoje pana doktora, absence ampulky v přízemí. Ty například značí, že ten, kdo je do košů dal, nepohnul se z prvního patra, tedy to dělal ráno. Takových detailů je tam více, jsou zdánlivě banální, ale když máte praxi a víte, na co se zaměřit, máte vyhráno. A tohle nebylo nic skutečně těžkého.“

„Měl bych si konečně přečíst tu vaši knihu,“ řekl jsem odhodlaně. „Vždyť já jsem se ani za ta léta detektivem nestal!“ A pak přišlo náhlé osvětlení, až mne zasvrběly prsty, kterým se stýskalo po styku s klávesami psacího stroje.

„Už vím, jak by tenhle případ mohl končit,“ řekl jsem a Ypsilon tak překvapil.

„Cože? Vy se zase chcete vrátit ke psaní o našich případech?“ V očích se mu zračila naděje.

„Už to tak bude,“ odtušil jsem zvolna. „A říkám vám, že ten konec vidím úplně jasně.“ Ne, nelhal jsem. Pocítil jsem obrovskou chuť do práce, napsat jen drobnou povídku, takovou jednohubku o tom, jak Ypsilon od stolu vyřešil zajímavou záhadu. Myslím, že už tehdy věděl, že se pomalými a značně nesmělými krůčky zdvořilých lidí vracíme zpět, před náš *velký konflikt*, že se mu po cestě vpřed vyhneme, možná se za ním někdy ohlédneme, ale nebudeme o něm nikdy hovořit.

Ta chvíle byla jako dělaná pro jeho eskamotérský kousek, zmizení po ypsilonovsku, řekl bych. Však se také zvedl a přislíbil brzký návrat. Věděl jsem nicméně, že se tak nestane. Natolik jsem se vyznal v lidských povahách, abych mohl odhadnout jejich příští činy, natož u Ypsilonu, dlouholetého přítele a kolegy.

Když jsem se sám sobě vysmál, jaký jsem a jak jsem se choval, objevil se s lahví sektu ve dveřích. Vrátil se!

Při vytahování zátky se zeptal: „Jak by ta vaše případná povídka tedy končila?“

„Napíšu,“ řekl jsem slavnostně s jasnou vidinou slov před očima, „*To byla snad první detektivka, kdy byl pachatelem zahradník!*“

- konec -

Kdo si počká

Do lampy vloží rozsvícenou svíčku a zavře malá dvířka. Pohladí fotku v oválném rámečku a ruku přiloží k ústům. Prsty jemně políbí a opět je přiloží k podobence.

Po tomto rituálu, který zde provádí téměř každý den již dvacet let, se otočí a pomalu přejde k nejbližší lavičce. Unaveně si na ni sedne a roztřesenou rukou zaštrachá v tašce. Chvilí jí to trvá, ale nakonec kapesník přece jen nahmatá, vytáhne jej na světlo boží a nejprve si utře slzy z tváří. Teprve potom se zcela potichu, jak se na pravou dámu sluší, vysmrká. Až poté je schopná zvednout hlavu plnou bujných šedin a podívat se směrem k rybníkům.

Dříve to tady měla ráda. Chodili sem s manželem a jejich fenkou Astou každou možnou chvíli. Od bytovky, ve které získali malý byt, je to sem slabá půlhodinka chůze. Když se jim po dlouhých osmi letech čekání narodila dcera Lidunka, celou sestavu doplnil kočárek.

Vzpomínky jí opět vehnaly slzy do očí a mysl přehrávala jeden obraz za druhým – Lidka v kočárku, Lidčiny první krůčky na ledě, lovení rybiček na prutech vyrobených z rákosí. Toho smíchu a krásného obyčejného života!

Kde by ji tenkrát napadlo, že právě zde...

Kdyby alespoň měla vedle sebe svého muže! Ale ten zemřel necelé dva roky před tou strašnou událostí. Zůstala na světě naprosto sama...

Dnešní den je nezvykle chladný. Raději už půjde domů. Naposledy její zrak spočine na hezkém mostku, který je pozůstatkem bývalé železniční tratě. Vypadá jako tunel, zdobí ho hezké klenutí do oblouku. Součástí celé stavby železnice byly dokonce tři takové. Dva, ty mezi domy, byly zbourány. Jen tento, u rybníků Pod Bedřiškou, konec dráhy přežil.

Nemá ho ráda. Už dvacet let ho nenávidí. Proč ho tenkrát vůbec nechali? Kdyby tady taky zela jen velká díra, nikdy by se to nestalo! Nikdy by uvolněný překlad nezabil její Lidušku, která právě vycházela z podchodu. Někdo musel být za jeho špatný stav přece zodpovědný!

Ale byla to jen náhoda. Nešťastná, tak zněl závěr oficiálního vyšetřování.

„Dobrý den, paní učitelko,“ osloví ji někdo za zády, a než stihne odpovědět, přisedne si k ní. Mlčky mu pokyne hlavou a prohlídne si ho. Vedle ní sedí mladý, dobrých metr osmdesát vysoký muž statné postavy. I přes jeho vzezření z něj strach nemá. V očích mu totiž plápolají dva milé plamínky a lehce se na ni usmívá. Usměje se tedy také.

„Vy si mě asi nepamatujete, že?“ podívá se na ni zpytavě.

„Ne, nezlobte se. Víte, těch dětí mi pod rukama prošlo,“ brání se.

„Však jste mě ani neučila,“ usmějí se jeho uhrančivé oči ještě víc a jí se vybaví úryvek písničky: Kdo to byl? Cikán černý, cikán.

„Jsem Ferko Daniš, vyrostl jsem tady, na Bedřišce,“ pohodí hlavou k nedalekému kopci nad rybníky.

Přikývne. Myslela si to. Když někdy potkala děti snědé pleti hrající si kolem rybníků, vždy to byla děcka z osady.

„Chodil jsem do třídy vaší dcery. Paní učitelku Lidku jsem měl moc rád. Víte, bylo to tenkrát celé takové divné,“ řekne tiše a mne si u toho nervózně ruce. Najednou jako by nevěděl, co s nimi.

„Ano, vím. Děti ji měly rády,“ řekne také tiše a cítí, že ta sdílená bolest mezi nimi nastolila jakési zvláštní přátelství.

„Prý čekala miminko? U nás se to aspoň říkalo.“

Prvně se lekne, že se to vědělo tak veřejně. Ale pak nad tím v duchu mávne rukou, vždyť je to dnes už jedno. Tak souhlasně přikývne. Ano, nepřišla jen o dceru. Ale kdo ví, jak by to vlastně dopadlo. Dodnes vůbec netuší, kdo byl otcem jejího vnoučete.

„Víte, moc jsem o tom přemýšlel. Jak se to všechno vlastně stalo...“ podívá se na ni opět tím divným způsobem. Chce jí snad něco říct?

Najednou jí jeho společnost není po chuti. Stroze mu odpoví: „To už se asi nedozvíme. Možná to byla srnka, možná nějaký otřes z dolu. Nač jitřit staré rány.“

Kvapně se rozloučí a cestičkou lemovanou staříčnými kaštany spěchá domů.

Je téměř půlnoc a ona ne a ne usnout. Otázka, která dnes u rybníka padla je čím dál vtíravější. Ničemu ani nepřidala ta detektivka, co ji večer vysílali v televizi. Vrahem mladé ženy byl milenec. Ženatý milenec.

Když už se po sté převrátí na druhý bok a po tisícáté podívá na budík, rozhodne se. Kdyby to nebyla náhoda, znamená to jen jedno – že po světě běhá nepotrestaný vrah. A to tak přece nemůže nechat!

„Mně se Lidka poslední dobou moc nesvěřovala,“ odmítá s ní diskutovat Lidčina nejbližší kolegyně, Marie.

„Ale že byla těhotná, to ti snad řekla,“ nedá se stará paní a upře na ni zrak. Proč Marie tak hloupě lže, vždyť jedna bez druhé nedaly ani ránu! Co skrývá? To by bylo, aby to z ní nedostala! Tak jen sedí a trpělivě čeká.

„Víte, já bych nerada přišla o práci - padesátka na krku,“ konečně se Marie rozpovídá.

„A že někde běhá ženatý muž a moje Lidka zatím...“ sníží se k citovému vydírání. „Byl ženatý, že ano?“

„Pořád je. Však ho znáte,“ vydechne ulehčením dotazovaná, „tenkrát k nám nastoupil po škole a teď mi dělá šéfa. Ale, paní Ireno, ani muk. Prosím.“

„Roubal?“ ujišťuje se, že obě myslí toho stejného člověka. Matně si vzpomene, jak před dvaceti lety uvedený mladý tělocvikář vypadal. Co ví, tak to bylo takové hubené přetrhdílo. Získali se ženou školní byt a očekávali narození prvního potomka.

Ani už neví, co se jim nakonec narodilo. Po té tragédii odešla do předčasného důchodu.

„Zdravím, pojdte dál!“ dvorně ji zve mezi dveřmi s cedulkou informující, že v nich stojí ředitel základní školy.

Když se posadí do nabízeného křesílka, počká, až se usadí i on. Ani by ho nepoznala, jak se změnil. Z hubeňoura je svalovec, a musí uznat, že vypadá velmi šarmantně.

„S čím vám mohu pomoci?“ zeptá se mile. „Snad se nechcete vrátit zpět za katedru?“

„Tak to ani náhodou,“ vydoluje žoviální úsměv i ona, „ale vrátit se k něčemu přece jen chci. A to ke vztahu, který jste měl s mojí dcerou Lidkou.“

„Ale to – nějak jste si to popletla – já, byli jsme sice téměř stejně staří, ale já -“ začne rudnout. Jeho profesionální úsměv je ten tam.

„Nespletla. A pokud nechcete, aby se vaše žena dozvěděla, že jste ji byl v tom nejcitlivějším období života nevěrný,“ vysloví stylem okoukaným z detektivních příběhů, „řeknete mi teď po pravdě, jak to mezi vámi bylo.“

Po jejích slovech v místnosti zavládne nepříjemné ticho. Naštěstí netrvá příliš dlouho. Po chvíli se pan ředitel začne opět usmívat a v následující minutě promluví.

„Vaše dcera byla blázen. Myslela si, že se kvůli ní rozvedu, že zahodím své manželství. Přitom jsem s ní nic neměl!“

„Nic? Byla těhotná, když ... Zabil jste ji?“ zaútočí přímo, protože ji role vyděračky vůbec nesedí. Chce to mít co nejdříve za sebou.

„Těhotná?“ odmlčí se. „Se mnou tedy těžko. Ano, jednou jsem se s ní vyspal. Ale nic víc. A určitě jsem se chránil. Tedy i ji. Ale ona potom byla jako pominutá. Pořád na mne někde čekala, posílala mi psaníčka, bylo to k zbláznění!“

„Takže jste se ji raději zbavil.“

Po těch slovech vyskočí jako čertík z krabičky.

„Vy jste taky blázen! Jako, že bych ji kvůli jednomu úletu -“ nedopověděl.

„Šlo vám o manželství. Třeba si s vámi dala dostaveníčko a vy jste využil situace,“ podívá se na něj tvrdě, stejně jako vysloví ta slova.

Nahne se těsně nad ni, až z něj jde strach.

„Nic jsem vaší Lidce neudělal. Nic. Žena byla v rizikovém těhotenství, tak jsem neudržel ptáka na uzdě. Nic víc, rozumíte. A jestli budete rozhlašovat něco jiného, tak vás udám pro pomluvu.“ Každé slovo precedí přes dokonalý chrup a jí se zdá, že nelže.

Když pak od ní poodstoupí, ona pomalu vstane z pohodlného křesla a vykročí směrem ke dveřím.

„Nezlobte se, Ireno, ale vaše Lidka nebyla takový andílek, jak si asi myslíte. Co vím, tak se vyspala s kdekým. A já ji rozhodně dítě neudělal,“ řekne již smířlivým tónem, když ona už sahá na kliku u dveří. Pohyb nedokončí a ještě jednou se otočí.

„A kdo by ji chtěl ublížit, to nevíte?“ přejde narážku na chování svého dítěte.

Statný muž pokrčí rameny. „To nevím. Ale vzpomínám si, že se krátce předtím, než zemřela, děsně pohádaly s Marií. Nevím, o co šlo, ale tipl bych si, že o chlapa. Však víte, že vždy byly nerozlučná dvojka. Ale po tom školním plesu jako když utne.“

„Irenko! Co ty tady?“ zazní z okénka pro vrátné. Když sem vcházela, seděla v něm mladá dívka. Teď se na ni kření paní Svatka, dobrá duše celé školy. „Pojď na kafičko,“ vybídne ji a už otvírá dveře do zázemí vrátnice. Ráda její pozvání přijme. Jak mohla zapomenout, kde se ví o všem, co se ve škole šustne!

Když malou místností zavoní káva a proberou se zdvořilostní otázky, svěří se Svatce, co ji do školy po tolika letech přivedlo.

„Myslíš, že to nebyla náhoda? Nevím, Irenko, zda je dobré se v tom zpětně vrtat,“ zakrouť hlavou Svatava. „Ale v podstatě ti rozumím,“ ihned dodá, než stihne Irena něco namítat. „Že byla Lidka těhotná, se šušovalo po celé škole. A že mladý Vyroubal tu oslnil kdekou kolegyni, o tom žádná. Ty, Ireno, má alibi? Víš, na ten den, co se to Lidce stalo? A vůbec, já ti s tím pomůžu,“ prohlásí rázně a zvedne svůj šálek kávy k připitku na to rozhodnutí.

Doma jen chvilku spočine, narychlo se nají a mohutně se nadechne, než vstoupí do druhé místnosti jejího malého bytu. Trvalo jí docela dlouho, než byla schopna zde trochu uspořádat osobní věci Lidušky, ale nakonec její praktická stránka zvítězila. Šaty věnovala nejbližší charitě, písemnosti se naštěstí vešly do psacího stolu a pokoj používala jako sušárnu prádla a odkladiště věcí, co běžně denně nepotřebuje. I přesto v něm vládl pořádek, ale taky atmosféra osamělé místnosti, ve které nikdo není doma.

Pokud by mohla najít nějakou stopu z dceřina intimního života, bylo by to určitě uschováno v jejím psacím stole. Tak prohrabuje jednu zásuvku po druhé, občas jí při vzpomínce ukápne slza, ale snaží se sentimentu nepoddat a najít nějaké vodítko. Když už je v úplně posledním šuplíku, vykoukne na ni bílá obálka s nápisem PLES.

Sedne si unaveně do křesla a už nechává průchod emocím. Stejně je to celé její pátrání asi úplně zbytečné. Lidku žádné nové zjištění nevrátí. Tak si jen tak prohlíží jednu fotku po druhé, ale když se dostane k té poslední, zpozorní. Na fotce je její dcera s neznámým mladým mužem a opodál stojí Marie. Z jejího výrazu je poznat, že se zrovna moc nebaví, mračí se jak sto čertů. Zato pár uprostřed fotografie má hlavy blízko sebe a usmívají se na celé kolo. Prolistuje zpětně fotky, co už viděla a soustředí se na toho neznámého mladíka. Je v podstatě na každé fotce, kde je Lidka – tady tancují, tady pijí u baru a tady jsou vidět docela vzadu u dveří, jak odcházejí. Kdo to je? Ona ho tedy nezná. Fotku s veselým párem otočí a zhrozí se. Na zadní straně je nápis – Ty zasraná štětka, scípni!

„Omlouvám se, Marie, ale já se tě musím na něco zeptat,“ vtrhne do kabinetu i se Svatavou za zády, aniž by po zaklepání čekala na vyzvání.

„Ale já teď učím,“ odpoví jí bývalá kamarádka Lidky vyplašená z toho podivného přepadení.

„Kdepak, Maruško, máš teď volné okno. Však my tě dlouho nezdržíme, jen nám prosím pověz, co víš o tomhle pánovi,“ poklepe prstem na fotku s neznámým mužem Svatka. „Určitě ho znáš.“

„Ano, znala jsem. Já – chodili jsme spolu. Měli jsme se brát, ale...“

„Stalo se něco na tom plese?“ otočí Irena fotku na stole. „Mluv, prosím,“ dodá již mírněji. Marie zrudne a začne vyprávět.

Že označený muž je Svatopluk Moučka a byl to snoubenec Marie. Jenže na školním plese jej prostě a nehorázně sbalila Lidka, odvěkla si ho bůhví kam a tam se s ním vyspala. Ze svatby se Svatoplukem samozřejmě sešlo. Ale Moučka prý nechtěl ani slyšet, že by dítě Lidky bylo jeho, sbalil si svých pět švestek a z města zmizel. Kam, neví. Marie ho po té zradě už nevyhledala. Co taky s takovým ženichem?

Za ten hnusný vzkaz na fotce se omlouvá, ale tenkrát měla na Lidku děsný vztek.

„Jak si to představujete? Myslíte si, že jsme nějaká podatelna informací?“ mračí se na starou paní mladičkový policista. Major Dokoupil, který právě míjí vrátnici policejní stanice, se nad diskutující dvojicí zastaví. „Paní učitelko, můžu vám nějak pomoci?“ nabídne se a oba odcházejí do jeho kanceláře.

„Tak tady ho máte. Ale, paní učitelko, ne že to na mě povíte!“

„Víš, Honzo, že jsem žalování nikdy neměla ráda,“ usměje se na svého bývalého žáka Irena a lístek s adresou trvalého pobytu Svatopluka Moučky schová do kabelky.

„A proč Moučku vlastně hledáte? Neplatí vám výživné?“ pokusí se o vtip major, když jeho bývalá třídní odchází z místnosti.

„Kdepak. Já jen hledám vraha, Honzíku,“ odpoví Irena, a než se stihne policista vzpamatovat, rychle za sebou zavře dveře.

„Není doma, ale najdete ho U Jidáše,“ poradí oběma ženám sousedka Moučky, když se na něj pokouší dozvonit. Naštěstí nyní bydlí v nedalekém krajském městě, do kterého se lehce dostaly přímým autobusovým spojem.

V restauraci U Jidáše právě vydávají polední meníčka, tak se obě ženy pohodlně posadily a poobědvaly také. Kdo z obsluhujícího personálu je Svatopluk Moučka, věděly téměř okamžitě, protože jej prozradila jmenovka na hrudi. Při jídle jej pozorovaly, a když se místnost vyprázdnila, přišel k jejich stolu sám.

„Tak co se děje, dámy?“ osloví je docela našťavaně, „zamordoval jsem vám pejska, či co?“

Pejska ne, bleskne hlavou Svatce, ale pak jí dojde, že ironie rozhodně není na místě.

„Máte chvílku čas? Jen se vás chci zeptat na moji dceru Lidku Tománkovou. Znal jste ji přece?“ koukne se po něm lišácky Irena.

„Tak moment,“ zrudne ve tváři, kývne na kolegyni a přisedne si k nim.

„Znal. S prominutím, je to blázen,“ začne vyprávět sám. „Prvně mne opila, pak zblblá, a nakonec mne v podstatě znásilnila. Potom mne naháněla, že budeme mít spolu miminko a kdesi cosi. Povídám vám, čirý blázen ta holka je.“

„Byla, pane Moučko, byla,“ opraví ho Svatava.

„No, hurá, takže se nakonec vdala? O nic jiného ji od začátku ani nešlo.“

„Ne, to nestihla. Liduška zemřela jen malou chvílku po tom, co jste se vypařil jako pára nad hrncem,“ doplní mu informace Irena.

Jeho tvář se zakaboní.

„Promiňte, tak to jsem nevěděl. Pláchl jsem tenkrát před ní až do Německa. Však kdyby to děcko bylo moje, oni by si mne stejně našli. Co se jí vlastně stalo?“

„Nešťastná náhoda. Nebo taky ne, to právě teď zjišťujeme,“ podívá se mu zpříma do očí Svatka. Moučka zkoprní ještě více než před chvílí.

„To jako, že bych já? Kvůli děcku? Neblázněte, to ani náhodou. Prostě bych platil, kdyby to bylo moje. Peníze já vydělat umím,“ dodá hrdě. „Zaplatil bych cokoliv, jen abych si nemusel vzít učitelku. Vždyť i na tom plese nemlely o ničem jiném,“ převrátí oči v sloup.

„Lidka si na někoho stěžovala?“ napadne Irenu podivná možnost.

„A víte, že jo? Na nějakého Frantu či Ferka, prý je to děsný číslo. Bydlel, no tam na té osadě nad rybníky.“

„Na Bedřišce?“ zeptá se Irena.

„Jo, tak to říkala, ten kluk byl z Bedřišky,“ přikývne.

Vítr je dnes o chlup teplejší. Rozverně si hraje s vlnkami na hladině. Ráda tyto hry přírody pozoruje. Je v nich něco uklidňujícího. Uvědomuje si, že i ona sama je její součástí. Prach jsi a v prach se obrátíš. I jí to brzy čeká. Už nemá chuť se mstít. Možná je naše cesta předurčená v okamžiku zrození. Možná ještě o kousek dříve. Kdo ví? Možná ani Pán Bůh sám.

Vítr nafoukne tváře a dýchne na ni. Tělem jí projede chlad. Je čas jít domů. Svíčka hoří v lampičce, obrázek Lidunky pohladila a jen na chvíli si sedla, než se vydá na zpáteční cestu domů.

„Dobrý den, paní učitelko. Rád vás zase vidím,“ promluví tiše někdo za jejími zády a pomalu si k ní přisedá.

„Dobrý den, Ferko, jak se máte?“ odpoví, ani hlavu neotočí. Ví, kdo přišel.

„Děkuji, docela fajn. A co vy? Přemýšlela jste o tom, co jsem vám říkal?“

„Ano, přemýšlela. Dokonce jsem i pátrala. Ale nic platný to nebylo. Ona to byla asi opravdu náhoda. A stejně, Lidku mi už nic a nikdo nevrátí,“ řekne rezignovaně.

„Já se taky poptal. Víte, byl jsem to paní učitelce dlužný. Já ji děsně zlobil,“ přizná se „A přece jen jsem se něco dozvěděl. Chlapci si tady toho večera všimli zaparkovaného auta. Ale doma museli mlčet, aby se na to nakonec nehodilo na nás. Však víte, jak to chodí,“ pokrčí rameny.

Ví. Často musela kluky z Bedřišky vysekávat z kdejakého podezření. Ne vždy byla oprávněná.

„Jaké auto?“ přece se jen nakonec zeptá. Mohlo by mít něco společného s úmrtím Lidky?

„Bylo takové malé, brouk se mu říká. Barvu sice nevím jistě, ale prý byla taková, promiňte mi to, posratá.“

Přikývne. Ví, kdo tenkrát s popsáním autem u školy parkoval. A teď mu to vytmaví, i kdyby jí to mělo stát život

„Co vy tady?“ nevěřicně na ni kouká manželka pana ředitele.

„Jen si chci promluvit s vaším mužem,“ vysvětlí a čeká na pozvání.

„Za chvíli by měl přijít,“ opakovaně ji ujišťuje hostitelka, když ji podává kávu. „Zatím si to v klidu vypijeme,“ brebentí. „A co jste mu vlastně chtěla?“ podívá se Ireně přímo do očí.

„Na Lidku jsem se chtěla zeptat, vy jste se moc neznaly, byla jste tenkrát těhotná a nepracovala“ pomalu vysloví a najednou se jí hůře dýchá. Kávu už má vypitou a zvedne ruku ke sklenici vody, co stojí na stole. Vyděsí se, když zjistí, že se ji pravačka nepřírozně třese. Co se to s ní děje?

„Já si to myslela,“ pokyne hlavou Roubalová a Irena v jejích očích zahlédne tolik zla, až uhne pohledem. Tvář hostitelky se ji před očima náhle zavlní a Irena jako v mlze už jen zaslechne ta příšerná slova.

„Štětka, ubohá štětka byla ta vaše Liduška. Věděla, že jsem těhotná, věděla, že se neví, zda dítě donosím, ale i tak se nezastavila před ničím a Radka svedla. Dělalí to v tělocvičně, na zíněnce, jako dvě říčná prasata. Ještě teď se mi z toho zvedá kufr. Když jsem je nachytala, málem jsem potratila. Zase,“ potáhne nosem. „Čubka to byla, Liduška, čubka. A ty teď půjdeš za ní...,“ dodá a Ireně se zdá, že slyší drsný smích. Takový, jak když padá kus kamene ze stráně, takový, jak když se žene vlaková souprava po kolejích. Ještě jednou se pokusí zatřepat hlavou a nabýt svůj běžný stav. Marně.

Srdce ji začne dunět v tom rytmu jedoucího vlaku a ten se k ní s příšerným rachotem přibližuje.

Lekce

1.

Mates spěchal. Ranní tramvaj mu ujela. Pech, pomyslel si. Obloha byla plná mraků, do práce ale dorazil ještě, než průtrž mračen začala. Zamířil na stavbu budoucí věznice, na smutně vyhlížející, holé parcele. O práci se nebál. Jako truhlář měl vyhlídky jisté. U vchodu se pozdravil s Filipem. Znají se od učňovských let. Připálil mu cigáro a postranními dveřmi vklouzl k čerstvě vybetonovanému sklepení. Skřípání prken se po nenahozených zdech dutě rozléhalo. Podbití bylo hotovo už předevčírem, mistr se tvářil spokojeně. Zpoza hromady latí a pletiva vytáhl pytel s náradím. Kdo by se s tím z práce tahal. Zarazilo ho, že se mezi fošnami válelo něco, co tam v sobotu rozhodně nebylo. V přímí nebylo vidět. Nahmatal úhledně zabalený, šňůrkou převázaný balík. Vydával nasládlý zápach. Odřezky masa? Kousek odsud byla jatka. Domácí odpad? Ke squatterským domkům v ulici bylo, co by kamenem dohodil.

Mates na sebe hodil pracovní kalhoty, vzal si rukavice. Zamířil ke stavbyvedoucímu. Jen tak tak. Směna právě začala.

2.

Jakmile vyfasovali úkoly, pověděl Mates Filipovi o žoku ve sklepě. Nebude od věci ho prozkoumat. Jestli někdo něco vyhodil, postrádat to nebude. Třeba se to dá dát do sběru? Nakonec to možná ještě půjde použít. Pár kaček z toho být může, čert, aby spral ty platy tady. Stavbyvedoucí nebyl na dohled. S funěním vak vytáhli na světlo Boží. Nůž Filip vždycky nosil. Špagát nebyl tlustý, povolil jedna dvě. Na výsledek oba zírali jako vyjevení. V balíku bylo nahé tělo ženy. Bez paží, nohou i hlavy.

Ještě po půl hodině šichty stavbyvedoucí konstatoval, že tesaře stále neslyší pracovat. Z pohledu na ztuhlého Filipa s Matesem mu hned bylo jasné, proč.

3.

Emma okusovala propisku. Do časopisu měla napsat ještě dva příspěvky. Okurková sezóna byla v plném proudu, o nápady ouvej. *Snad něco o etiketě? O nových parfémecích? Osvědčené recepty našich babiček? „Jak využít přebytky ze zahrádek?“ „Další tipy na výlety s dětmi?“* Čtenáři revue „*My a naše doba*“ byli zvyklí na péči. Periodikum vycházelo v zářivých barvách, na křídovém papíru, v nákladech dvacet tisíc výtisků. Na trhu žurnál neměl konkurenci. Poukázky, doporučení, rezervace, slevové kupony, balíčky vložené do magazínu. Časopis jedna radost. Co ale teď, v době vedra k uzoufání, psát? Čím zpovykanejšího čtenáře zabavit?

Tok Emminých myšlenek se zastavil. Zraky mechanicky spočinuly na štosu celonárodních deníků na stole. Kromě světového domácího politického i ekonomického přehledu jako vždy obsahovaly i inzerátů jako hub po dešti. Bloudila titulky, až narazila na placenou reklamu adopce. Stát vysloveně nedemonstroval chuť navyšovat kapacity dětských domovů ani příspěvky na jejich provoz. „*Kdo poskytne nový domov a lásku sirotkům?*“ „*Hledáme přívětivé prostředí pro opuštěné mladistvé běžence*“, „*Rodinnou péčí ke zlepšení sociálních standardů společnosti*“, hlásaly noviny. Pár textů patřilo i umělému oplodnění a náhradnímu mateřství. Emma o téma zájem neměla. V necelých pětadvaceti na potomstvo měla čas. Letmo si vzpomněla na svou katolickou maminku, co lomívala rukama nad morálním kompasem doby. Transakce s dětmi toho byl dokladem. Jako by se v lidských vztazích ustálily jako nový normál, kávová skvrna na blankytném ubruse.

Množství dětí „na prodej“ tvořilo jistě jen část celku, ale stejně. Fuj, pomyslí si Emma. O adoptcích psát nebude. „*Znáte poslední recept na višňovou bublaninu?*“, začaly klepat klávesy.

4.

Časopis „*My a naše doba*“ měl vysloveně štěstí. Sponzor a vydavatel v jedné osobě, David Krejčí, byl s rostoucím abonmá spokojen. Chtělo by to ještě vylepšit, najít další špek. Zábavnou detektivní zápletku? Rozhovor s policejním komisařem, s ministrem vnitra? Do běžných témat deníků se mu nechtělo. Pořád propíraly neobjasněné holešovické vraždy v posledním půl roce. Tamní mordparta jich měla napočítat už skoro desítku. Žádné čtení na pláž. Vzhlédl od ranní kávy. Co je? Sekretářka přinášela korespondenci k podpisu. *Newsroom hlásí, že ten holešovickéj Rozparovač má mít další oběť. Prý u tržnice. A kouřit je nezdravé*, štěkla nasupeně a odnesla mu popelník. Do kanceláře začali nakukovat novináři před ranní poradou. Zástupce, Josef Bednář, na něj houkl, jestli někoho nevyslat na policejní tiskovku. Přece jen, ta poslední vražda byla tady, na jižním předměstí.

Podíváš se tam? Mám vyrazit já? Co takhle poslat Emmu? Je nová, aspoň se přiučí. Navíc, jako ženská z komisaře vytáhne víc než my. Zadal bych jí text tak do 500 slov. Jak policie nestíhá a slábne rozpočet na bezpečnost. Tak něco. Krejčí se odmlčel, zaváhal. Emma byla šikovná, navíc má moc hezkou, atletickou postavu, zasníl se. *Ne, štěkl nakonec rozmrzele. Vymyslel sis to, tak si tam zajdi sám. Nebo ji vem' s sebou. Na stole to chci mít do pěti odpoledne.*

5.

Hlavní brána staveniště nové věznice byla otevřená, hlídka kontrolovala novinářské průkazy. Na šterkem pokryté ploše se poflakovalo pár čumilů od konkurence. Prostoru pro „*My a naše doba*“ bude ale víc než dost, zadoufal Bednář. Emma se staženým hrdlem pozorovala lékaře, balící tělo. Vůz

koronera odjel. Pozorně scénu sledoval vyšší muž v padnoucím obleku. Asi vyšetřovatel. Policie toho mnoho neřekla, větší úspěch měl Bednář až u těch kluků, co mrtvolu našli. Za pětistovku rádi sem tam něco utrousili. Mates měl nářadí nechávat na stavbě pravidelně. Naposledy byl na místě v sobotu, pak už ne. Balík tam tehdy nebyl. Dneska to rozbalili, coby ne. Fakt to šíleně páchlo. Tělo najít byl šok. Filipovi se líbil ten kousek prima hedvábí pod tělem. Možná by z toho šel ušít menší šátek do náprsní kapsičky? Policie to nechala na místě, tak co. Nechce Emma tu látku? Dali by ji za dvě stovky. Jako suvenýr. Každá ženská má snad hedvábí ráda, ne? Nevědí, jestli policie našla něco dalšího. Bednář se zamračil. Což o to, hedvábí si rád koupí. Stovka bude stačit.

6.

Další den byl Krejčí v práci dřív než obvykle. Na poradu pozval celou redakci. Policejní prezident, co spolu hrávali biliár, mu na esemesky neodpovídal vůbec a teď jen, že policie dostala příkaz došetřit kauzu do září.

Krejčí fakta krátce shrnul, ženskou část redakce okamžitě odvelel ke strojům. V týdenních příspěvcích očekává co nejvíc čerstvých nápadů. Selekcí provede s Bednářem. Dívky s rozpaky vycouvaly. Emma z baculatého hrnečku od mámy usrkávala mátový čaj a slepě se dívala do prostoru. Uvažovala. Na kraji Bednářova stolu se povaloval ten kus hedvábí od tesařů. Fajn kvalita. Policie má pravdu, oběť musela pocházet ze zámožné rodiny. Co dělala na stavbě věznice? Byla to vůbec vražda? Snad likvidace těla po nějaké zpackané operaci, po nešťastné náhodě? Dotáhnout tělo na stavbu muselo dát někomu pořádně zabrat. Ale nechat torzo válet na místě, kde se to hemží dělníky, znamenalo, že musel pachatel předpokládat, že bude balík brzy nalezen. Tedy spíš výstraha? Proč?

7.

Téma „*Mordu krásky na stavbě*“, jak posměšně hulákal Krejčí, vyfasovalo oddělení pro vnitřní politiku. Práce ale postupně utichly. Policie nasadila psy, inzeráty. K nalezení zbytků těla ani k identifikaci to nestačilo. Registry zmizelých a databanky DNA nebyly k ničemu. S nulovým výsledkem uzavřel koroner zkoumání příčiny smrti. Jediné, co po ohledání těla Bednářovi ve vši tajnosti sdělil lékař z centrální pitevny, bylo, že byly končetiny i hlava odřezány až po smrti zesnulé. Úmrtí před zhanobením těla vůbec nemusela být vražda, spíš tragická nehoda, odklizení ostatků. Pátrání bylo odloženo, kauza zařazena mezi „nedořešené“. Čas ubíhal, zájem opadl, vše se vrátilo do zajetých kolejí. Léto se přehouplo do druhé půlky.

Po návratu po dovolené projížděla Emma opět kolem stavby. K věznici přibýlo první patro. Teď před počítačem jí myšlenky neústrojně poletovaly sem a tam. Je nesmysl, myslet si, že tehdy nešlo o plán. Podle koronera byly končetiny

odřezány jemnou pilkou, hlava od páteře ale silnou, industriální pilou. Někdo si je musel přinést. Bednář přitáhl, že torzo prý navíc postrádalo veškeré vnitřní orgány. Jak to, že se tím policie v detailu nezabývala? Proč k čertu to vyjmutí vnitřku těla? Šlo snad o nepovedenou interrupci s následným úmrtím? O zametení stop? Emma suše polkla: to proto nás s holkama Krejčí tehdy odehnal z porady. Myslel si, že je to na nás moc...Na redakčních schůzích se přitom asi před měsícem klidně rozpovídal, že na policii někdo hlásí ztrátu ženy, odněkud ze Žižkova, vzpomněla si náhle. Anna Weissová měla uvést, že se její dcera Markéta nevrátila už týden. Pracovat měla u nějakého obchodníka, či co. Do Bartolomějské se podle Bednáře měla dál belhat pro opakovaná sdělení, že novinky stále nejsou. S pevným přesvědčením, že se Markéta brzy vrátí.

Pár kliků na počítači, a přes Bednářovo heslo se Emma dostala do Krejčího archivu i mailů s policejním prezidentem. Weissová byla včera pozvána do pitevny k rekognoscaci těla. Chudák ženská. Cesta ze Žižkova a do Motola pro ni musela být šílená. Děsivější konstatování, že se o vás ve stáří nikdo nepostará, že to vaše dítě zabalilo před vámi.

8.

Bednáře zaujalo, že v soudní síni bylo ohledně případu dost lidí. U kauzy, u níž nikdo nevěděl, co a jak se vlastně přihodilo, a o pohřešovanou se v zásadě nikdo pořádně nezajímal, spíš zvláštní věc.

Vedro bylo k zalknutí. Hlt Coca-Coly a cesta zpátky do práce. Kdo, uvažoval Bednář, byl ten chlápek ve svrchníku, v první lavici? Neviděl ho už někde? No ano, tehdy na stavbě. Tam onehdy vyhlížel vážně podivně - v tom všem prachu, mezi bagry, v baloňáku bez poskvrnky. Teď, od soudu, odcházel po Bednářovi. Bednář se otočil na podpatku. Pár minut před uzávěrkou ještě má. Půjde se podívat, kterým směrem se muž vydal. Na rohu Justičního paláce právě viděl zastavovat černé taxi. Když k němu dobíhal, rozčiloval se taxikář, že je Vinohradská prostě neprůjezdná a že si kvůli tomu, aby tam vjížděl, nenechá sebrat licenci. Bednář se zašklebil. Vysoká postava v baloňáku je soused.

9.

„Nevyřešené případy“ byla složka, které v policejním archivu právem patřilo centrální místo. Holešovický „Jack Rozparovač“ nechával léto plynout, ať si plyne, další kauzy se neobjevovaly. Nic nenaznačovalo, že by měl zločinec ze severu města, kde po sobě nechal pár ubodaných žen u večerních knajp, nově směřovat na jih. Žádné vykřičené domy ani pochybné, zaplivané hospody čtvrté cenové skupiny tu ostatně ani nebyly. V jižním předměstí kvetly zahrady, oslňovaly vily, šplouchaly bazény, blýskaly se přepychové vozy. Břehy kanálu řeky, který se ve slábnoucím zářijovém slunci povaloval líně, i husté porosty voňavých zahrad kolem místa, kde se dá porcovat maso, ovšem skýtal.

Bednář si koupil mapu okolí a balení Coca-Coly. Vyrazil.

10.

Emma konec tužky dokonale okousala. Nedá se nic dělat. Po višňovém koláči musí přijít něco jiného. Na počítači otevřela nový file. „*Dětské farmy: kdo může za jejich vzestup?*“, napsala a hluboce se nadechla. Lékaře, kteří se k problému adopcí – děti opouštěných, odebíraných z násilného prostředí i nakonec nepřijímaných od náhradních matek - vyslovovali, pár znala. Adopce, když se povede, je určitě lepší než trpěná existence dítěte ve špatně fungující rodině či sirotčinci. Ale celý ten cirkus s náhradním mateřstvím? Matky na objednávku už měly za donošení dítěte pobírat kolem milionu. Byznys tak musel skomírat. Kde končívaly nechtěné děti? Na ulici? V baby-boxu? V děcáku? Na krchově?

Pro „*My a naše doba*“ půjde o třesuté téma. Bednáře přesvědčí, aby to Krejčímu do vydání vpašoval.

11.

U žižkovského paneláku ze třicátých let se Emma váhavě zastavila. O tom, že se vedení nabourala do počítače, nemá vrchnost ani potuchy. Policie Bednářovi sem a tam něco pustila. Na vlastní pěst ale pročítat cizí maily, tahat z nich informace a pak je rozebírat v terénu, je sázka do loterie.

Na rohu ulice měli dobrou filtrovanou kávu. Přihodila si k ní chlebiček se šunkou na kuráž a obal zahodila do polorozpadlé popelnice. Všude špína, rozkopané silnice, ach jo. Zazvonila. Dveře se přibelhala otevřít starší, nesympatická paní o holi. *O Markétě se bavit nebude, proč taky? Je snad od policie? A proč se o to všechno zajímá?* Emma pochopila, že si stařenku jenom historkami nezíská. *Je ze Sdružení na ochranu ohrožených dětí, vybírá peníze na podporu dívek v těžkostech i pro ty, co se starají o sociální případy, o sirotky k adopci. Za váš čas vám zaplatím. Kolik? Dva tisíce by stačily?* Anna Weissová bez úsměvu pevně semkla rty. Emma vešla dovnitř.

12.

V přítmí přízemí činžovního domu, na něž si oči musely nějakou dobu přivykat, byly hustě vyskládány řady nízkých postýlek. Maličké děti v nich ležely mdle, odevzdaně. Vypadaly vychrtle, nemocně, bez ducha. Několik větších děcek, pár s kruhy pod očima, si potichu hrálo s vybledlými panenkami a otrískanými autíčky vzadu v pokoji. Oblečení měly zašlé. *Kávu? Ne, díky, právě mám jednu za sebou,* přimhouřila oči Emma. *Takže, doktoři k vám docházejí, co týden? To všechno asi stojí dost peněz, že? A co děti, nezlobí? Ach, opravdu? Na hluk si sousedé stěžovali jen jedinkrát? A jaké prášky na uklidnění že to dostávají?*

A to to všechno stará paní stihá? Kdo jí pomáhá? Sousedka? Dcera? Může s nimi mluvit? Kde teď jsou? Starší žena zbystřila. Markéta žije na Vinohradech, to víte, jako v bavlnce. Na jméno kamarádky si nevzpomíná. Věk, však víte. Za tisícovku navíc Emma po chvíli Markétinu adresu ve vilové čtvrti nakonec získala. Ne, nikomu jí nepředá, jistě, dá pozor.

Když se z domu konečně vymotala, těžce lapala po dechu. Vedro venku vystřídal první podzimní poryvy větru.

13.

Po cestě do práce Emma usilovně přemýšlela, jak mohla původně chudá žižkovská dívka z útulku pro adopci dětí skončit jako emancipovaná žena na Vinohradech, nakonec svlečené, zohavené torzo ve sklepě novostavby na jižním předměstí. Když vstupovala do redakce, svolával Krejčí právě mimořádnou schůzi. Necelé dva bloky před vchodem, tam, co staví tramvaj, měla policie najít další oběť. Jana Poniklá, 34 let, identifikovaná díky centrální databance DNA. Nález měl být o dva měsíce starší, ve vysokém stupni rozkladu. Chyběly hlava, ruce, nohy, i srdce. Když chtěl vrah nechat tělo na ulici za bílého dne, musel konat rychle, čtvrt' znát. Ale vyrvávat z těla i srdce? Proč? Sadista? Psychopat? Vydírání, co se zvtlo? Policie informace nemá. Tiskovou konferenci nesvolala.

Bednář přemítal, má-li Krejčímu něco říct. Na Vinohradské toho ale suma sumárum moc nepobral. Anonymní investiční společnost, prodejna papoušků, slušně zásobený obchůdek s květinami, lahůdky, rozkopené tramvajové koleje, stanoviště taxislužby. Bednář usoudil, že si z redakční ledničky vytáhne limonádu. Člověk nikdy neví.

14.

Po poradě byla ve všech koutech redakce cítit stísněnost. Emma Bednáře zatáhla stranou a vysypala údaje o Anně Weissové. Jak se o ní dozvěděla? Náhodou. Nešel by s ní na obhlídku prostor, v nichž ukrývá své zanedbané svěřence? Upřímně, po poslední novince od obchodního centra by na Žižkov radši sama nejezdila. A ráda by se poradila o budoucím článku. Magazínu narážka na státní pasivitu kolem *baby farmingu* neuškodí, že ne?

Bednář proti cestě na Žižkov nebyl. O vlastní anabázi na Vinohradech ani necekl.

15.

Bednářovi přišlo, že taxikáře, co z hlavní třídy předjel na roh ulice, k redakci, už někde viděl. Kde? V autě nahlas přemítal o způsobu, kterým holešovická mordparta pročesává rajon.

Taxikář jel svižně. U zákazu vjezdu na Vinohradskou krátce zaváhal, ale dovnitř nakonec vjel na plný plyn. Bednáře napadlo, že už ví, kde naposledy spatřil jeho tvář.

16.

Weissově zvonek tentokrát zvonil dlouho, zbytečně. Záclonka v prvním patře se neznatelně pohnula. Byl to ale vítr. Žaluzie staženy nebyly a ventilace koneckonců zůstala otevřená. Bednář se rozhodl blok obejít a podívat se k zadním vchodům, přes zahradu. Zámek na zrezavělém plůtku zaskřípal, povolil. Štěrkovaná cestička vedla přímo do sklepního vchodu. Když Bednář zástrčku v dřevěných dvířkách bůhvíjak odstrčil, dostala Emma strach. Přišlo jí, že by se jako zloději do domu vypravovat neměli. Weissová a určitě i někdo z dětí tam bude. Když vstoupili, křečovitě se vzpřímila. Šok byl absolutní. V zadních prostorách vypadal byt vysloveně luxusně. Všude divany s šifonovými polštáři, designové lampy, huňaté koberce, pohodlná křesla, rytiny, ořechové piano forte, mahagonový psací stůl. V prvním šupletí Bednář narazil na složku úhledným, ostře řezaným písmem, s popisy adopcí a transakcí za ně, s adresami, maily, telefony. Nad řadou dětských jmen se vznášely křížky. Položek mohly být stovky, profit musel jít do milionů. Z dopisů, válejších se v druhém šuplíku, vyplývalo, že je majitelem útulku osoba s trvalou adresou na Vinohradské třídě.

Fascikl s adresami a cinkání zvonků nad hlavním vchodem se pro Bednáře staly povelom k ústupu. V době, kdy se obracel na podpatku, už ho ani Emmu nezajímalo vůbec nic. Odporovali se spěšně, potichoučku. Do obhlídky dalších pokojů se nepustili. Záclonka na okně, pravděpodobně v kuchyni, se opět jemně pohnula.

17.

Emma měla vši té hrůzy plnou hlavu. Bednářovu nabídku na společnou cestu do redakce s díky odmítla. Ne, musí se projít. Sama. Bednář po dvacáté páté připomínal, že na dopsání příspěvků pro příští číslo zbývá pouhopouhý den. Na rohu se rozloučili.

Odcházet Emmu samotnou neviděl Bednář rád.

18.

Bylo krásně. Slunce nezapadalo, paprsky se ale už pomalu barvily do červena. Taxikář byl dávno v tahu, tramvají moc nejezdilo. Postupující večerní chlad byl po parném odpoledni balzám na duši. Emma se nadechla. Tu složku s dětmi měli sebrat a předat policii. Něco mohla taky použít jako základ článku o „dětských farmách“. Myšlenka ji přitahovala, spočítala si ale, že by jim krádež

v kombinaci s neoprávněným vniknutím do budovy vynesla určitě minimálně půl roku natvrdo.

Z myšlenek ji vytrhlo brzdící auto, cvakání podpatků. Škubnutí, pbolest, chloroform. Nepamatovala si nic.

19.

Když se Emmě přes třeskutou bolest hlavy konečně podařilo otevřít oči, zjistila, že je v temné místnosti prosycené pachem. Když s námahou pootočila hlavu, podél stěny uviděla řadu nablýskaných nožů, opřenou pilu. Okna v ponuré místnosti nebyla žádná. Stěny kamrlíku vypadaly cihlově, zašle, vlhce. Ležela na železné posteli, s tvrdým rámem, bez matrace. Snažila se pohnout, nadzvednout. Nohy i ruce měla přivázané. Tak měl Bednář přece pravdu. Holešovický *Jack Rozparovač* svůj akční rádius do jižních čtvrtí rozšířil. Začaly jí drkotat zuby.

Dveře se potichu otevřely. Muž, jenž vstoupil dovnitř, měl protáhlou, jasnou tvář a čisté, jemné ruce s dlouhými prsty, v plastových rukavicích. Tělo mu vězelo v omyvatelné kombinéze, břicho svírala zástěra. V ruce držel porcovací nůž. Emmě přešel mráz po zádech, vyjekla hrůzou. „*Hrabeš se, holčičko, kde nemáš. Teď na všechno hezky rychle zapomeneš, jako ostatní. Šmejdily nemá nikdo rád. A už vůbec ne ty, co se pletou do cesty*“, zavrčel. Nic neviděla, na nic si nevzpomíná, nikoho nezná. Po chvíli jí ale došlo, že si muž kombinézu nenavlékl náhodou a řeči budou úplně ničemu. Ode dveří, kde muž stál, zbývalo k lůžku něco přes dva metry. Emma zavřela oči. Hlavou jí divoce přelétal film se zohavenými dívčími těly a škleb stařeny od žižkovské věže.

20.

Vír Emminých myšlenek zastavilo cvaknutí kliky, prásknutí dveří, dupot, výstřel a temné zavytí. Bednář do dveří vrazil s tělnatým, postarším policistou ve zbroji. Muž v omyvatelné kombinéze se s kvílením svalil na bok. Necelý metr od pohovky.

„*Vítej zpátky, krásko*“, nadechl se zhluboka Bednář. „*Neříkal jsem Ti, že na procházky to tu zrovna není? Navrhuju, že ten článek o nelegálních adopcích do zářijové edice nezařadíme, co říkáš?*“

21.

Na terase vinohradského činžáku, s výhledem do zelenavého údolí, srkala Emma čaj. Ruce i nohy ji svrběly tam, kde jí ještě před nedávnem, na místech, po nichž teď zbyly už jen rýhy po provazech, téměř neproudila krev.

Bednář se vytasil s kytkou a na sporáku vedle dveří svého maličkého bytu něco kuchtil. Zářijové slunce nepálilo. Vědělo, že si to už nemůže dovolit.

22.

Příběh se před Emmou odvíjel jako celuloidový pásek v kině Ponrepo. Policejní zprávu Bednář shrnul lakonicky, mezi sousty. Jana Poniklá, v bytě nad starou Weissovou, co v útulku pracovala jako pokojská, s Weissové dcerou Markétou usoudily, že vinohradský Investor za utajení své žižkovské *dětské farmy* rád vysolí nějakou tu grešli. Co je pro něj pár šupů za to, že o vzkvétajícím, dobře poschovávaném byznysu nikde ani neceknu? Markéta pro něj pracuje v jeho kanceláři, no ne? Tak ať mu obálku se žádostí o výpalné prostě přidá do pošty. Chvilí potom bylo ticho. Investor za Weissovou přijel a pochválil ji za poslední dvě tři smlouvy. Ne, neždímala ho, něco málo přihodil sám. Zařídit pro něj měla jen ještě jeden transfer a taky řezníka, na malou brigádu. Určitě jim do útulku pár kilo doveze. Na donášky z místní charitní vývařovny by spoléhal jen blázen.

Za pár dní přestala Poniklá k Weissové docházet. Častější návštěvy tak začala stará vyžadovat po Markétě. Dcera s nimi začala, jednou se ale přihrnula s očima na vrch hlavy. Nějaký cvok jí dal do schránky kus zkrvaveného masa, lážo-plážo, v novinách. Pak jednou nepřišla už ani Markéta. Investor Weissové, co se poptávala, jemně, doporučil, ať drží klapáčku. Nechce snad dceři ublížit? Pohrůžka Weissové úplně stačila.

23.

Slunce se konečně odhodlalo zapadnout za obzor. Na terase začalo být zima. Hřejivý pocit z rozhodnutí státního zastupitelství o mimořádné pomoci opatrovníkům dětí z někdejší žižkovské farmy chlad z násilí na nejmenších nerozptyloval. Investorovi podle policejního prezidenta nadto sbor dokáže jen máloco.

Bednář do hrníčků dolil čaj. *Jednou mu to někdo spočítá, uvidíš. Konečně, nejlepší polštář je čistý svědomí, nemyslíš? Zazubil se. „Od trestu osud občas někoho osvobodí. Od strachu nikdy nikoho. Seneca“.* Emma se na Bednáře unaveně, smutně usmála.

Mrtvá v jezírku

Její mysl odplouvala a vzdalovala se tělu, které poklidně splývalo s hladinou. Ruce rozpažené. Tvář hleděla do temnot, takže nemohla vidět právě vycházející rudý měsíc, který se snažil prorazit všeobjímající tmu, jež halila okolní kopce, louky, pískové duny a jezírko u deváté jamky.

1.

Vůz zastavil na velkém parkovišti u golfové klubovny. Světla zhasla, motor ztichl. Žádné známky pohybu. Řidič v tichosti seděl v autě a hleděl na jezírko. Snad čekal, až měsíční svit ozáří vodu a promění hřiště v romantickou krajinu.

„Určitě zase nějaký blbec nezamknul bránu, a teď abych to šel zkontrolovat. Do pr...,“ zaburácel správce a zahradník v jedné osobě. Oblékl si otrhaný vaťák a vyšel do chladného večera.

Vybral si z řady zaparkovaných bugin tu svou a vyjel za autem. Jeho pozornost však upoutalo světýlko, jako od baterky nebo z mobilu. Někdo se potuloval kolem jezírka.

„Hergot, ještě abych naháněl nějakýho smrada. Že bych se na to...,“ mávl rukou a vydal se za světlem baterky.

Po hodině narušilo burácení motoru ticho a klid.

Auto se pomalu rozjelo kolem jamky číslo devět. U osmé mírně zpomalilo, ale pokračovalo v cestě.

Správce jel od jezírka na obhlídku celého hřiště. Na narušitele v autě úplně zapomněl. Trochu v něm hrklo, když ho zahlédl, ale své obavy rychle zahnal.

Zapálil si cigaretu a pomalu přijížděl ke správcovské buňce. Měl tam jednu místnost, skromně zařízenou, ale zato pohodlnou a nemusel dojíždět do práce. Jen ti vandalové ho občas po nocích trápili.

Přihodil tři polínka do kamen a šel se opláchnout. Plánoval jít brzy spát. Ráno musel na hřiště už po čtvrté hodině, aby ho připravil na turnaj. Ze skříně si vyndal termo prádlo, protože tou dobou bude venku možná lehce mrznout. Naposledy vykoukl z okna, aby zkontroloval, že je všechno v pořádku a on může nerušeně usnout.

2.

Kapitán Rosenbaum si chystal hole na zítřejší turnaj. Těšil se, jak si před začátkem odpálí pár míčků na cvičné ploše. Obřadně stáhl folii ze svého nového Driveru. Velká lesklá hlava s kanálkem ze spodu na závaží byla jeho nová chlouba. *Kluci budou koukat, až ho vytáhnou*, zasmál se spokojeně.

„Jendo, chceš na ten chleba sýr nebo šunku? A víš co, dám ti tam obojí,“ povídala si jeho žena skoro pro sebe. Na odpovědi nikdy nečekala. Jakmile šlo o jídlo, věděla nejlíp, co její manžel potřebuje.

„Hani, vždyť víš, že to máme i s jídlem,“ oponoval jí.

„Ale bůh ví, co vám tam dají. To znám, prosím tebe.“ Nenechala se odradit a připravovala svému muži výživnou svačinu. Pohladil ji po vlasech a šel se věnovat práci. Měl by už být ve výslužbě, ale lidí bylo málo a on se ještě cítil v plné síle.

Většinu svého života vyšetřoval vraždy, pátral pohřešovaných osobách a nějak si neuměl představit, že s tím jednoho dne sekne. Bude jen hrát golf a věnovat se ženě a vnoučatům. Těšil se, až ten čas přijde. Cítil však v kostech, že to ještě nějakou dobu nenastane.

Ráno vyskočil z postele přesně v šest hodin. Zapnul kávovar a šel se opláchnout. Kávu vypil ve stoje u okna. Počasí jim příliš nepřálo. U země se držela mlha a poprchávalo. Ale tím se Jan Rosenbaum nenechal odradit. Kvalitní oblečení a nepromokavá bunda ho zachrání. Tolik se na podzimní zakončovací turnaj těšil.

Bude to na dlouho poslední hra. S kamarády vždy hrají ve své obvyklé čtyřce. Sraz byl domluvený na půl osmou u cvičného hřiště. Jan se však rozhodl, že vyjede dřív a trochu se protáhne, než dorazí kluci.

Jan Rosenbaum pečlivě uložil bag s holemi do kufru svého černého Kodiaqa. Klidným krokem došel k místu řidiče, nastoupil a plný nadšení, jako mladý chlapec, vyjel vstříc novému dni. Natěšeně vjížděl otevřenou bránou a před jeho očima se mu rozprostřelo golfové hřiště s perfektně střiženým trávníkem. Ano, možná mělo místy nějakou tu chyбку, ale on ho miloval.

Slunce bojovalo o své místo a paprsky si prodíraly cestu mlhou. Listopad už se přehoupl do druhé poloviny a hřiště hrálo barvami podzimu. Miloval ten pohled.

Zaparkoval před Drivingem, jak se říkalo cvičnému odpališti. Po pravé straně byla řada menších budov. V jedné bylo uložené nářadí pro údržbu trávníků a jamek. V jedné z buněk bydlel místní správce a zahradník Václav, který zrovna doplňoval míčky do stroje, odkud si je hráči na žeton brali.

„Nazdar Jendo, co ty tady tak brzy?“ zeptal se správce.

„Ale to víš, Vendo, už jsem starej dědek a nemůžu spát,“ odpověděl se smíchem. V ruce držel žeton, který správci podával a dodal: „Tu máš, Vašku, ať to nemusím házet do stroje.“

„Nech to bejt, Jendo, však oni nezchudnou,“ mrkl na něj a podal mu košík se čtyřiceti míčky.

„No nic, pěkně si tady pinkej, já jedu zkontrolovat hřiště, než začne ta sláva. Ať si zase nemusíte stěžovat,“ řekl s neskryvanou ironií.

Jan chtěl něco dodat, ale vlastně neměl co. Bylo nepsaným pravidlem, že golfisté si vždycky našli něco, na co by si mohli postěžovat. Místo toho, aby si užívali přírodu a klid, který je tady všudypřítomný.

S těmito pozitivními myšlenkami odpálil míček svou novou holí. Hleděl za ním do dále, proti vycházejícímu slunci.

Jeho klidné rozjímání přerušil hluk. Rozhlédl se kolem sebe, aby odhalil, kdo takhle po ránu ruší toto posvátné místo. Skrz hřiště se řítíl Václav v golfovém vozíku.

Jel naprosto nekoordinovaně, projížděl už jistě upraveným pískem kolem jamky číslo osm a mával rukama. Kapitán na něho chvíli zmateně zíral, jako by nedokázal pochopit, jak je možné, že správce ničí tak dokonale uhrabaný písek. Naštěstí to byla jen vteřinka. Odhodil svoji novou, drahocennou hůl do trávy a vyběhl Václavovi vstříc.

„Mrtvola... tam je... je tam,“ mával Vašek směrem k jezírku.

„Václave, nadechni se a pomalu mi řekni co se stalo,“ řekl naprosto vyrovnaným hlasem. Držel přitom Vaška za ramena, aby ho trochu zklidnil. Celý se zuřivě třásl, z očí mu sršel děs a prskal kolem sebe.

„V jezírku je... je tam mrtvola?“ Sotva to dořekl, tak se vyzvracel Honzovi na boty.

Ten ho poplácal po zádech. Z náprsní kapsy vytáhl žvýkačku a opět klidným tónem předal pokyny: „Jeď k sobě a dej se do pořádku. Já se tam jdu podívat.“

Správce si utřel pusku do rukávu, shrbil ramena a odešel.

Jan si vzal jeho buginu a vyrazil co nejrychleji to šlo k jezírku. Cestou si prohlížel tu spoušť, kterou správce svým splašeným úprkem způsobil. Kroutil hlavou a přemýšlel, jak rychle to asi dají do pořádku, než začne turnaj. Po chvílce zahlédl něco, co tam nepatřilo. Zeleným křovím a hnědým rákosem prosvítala červená látka. Srdce se mu stáhlo s obavou, že žádný turnaj nebude.

3.

Kapitán Rosenbaum zavolal kolegovi, aby nahlásil případ a povolal posily. Žena teď ležela na břehu. Jan ji musel vytáhnout na břeh. Co kdyby ještě žila? Bohužel už bylo pozdě. Ve vodě čekala hodnou řádku hodin.

„Copak se vám stalo?“ zeptal se mrtvolky ve které poznal prezidentku a zároveň manažerku golfového klubu. Mladá žena, která se na tyto pozice příliš nehodila. Ale takovou smrt si nezasloužila.

Její oblečení, jak už bývalo zvykem, nekořespondovalo s mrazivým počasím a už vůbec nezapadalo do zdejšího sportovního prostředí. Rudé šaty s rozparkem by se hodily spíše na nějakou večerní událost, jako například ples. Ale co on věděl o módě. Neměla punčochy a na noze jednu rudou lodičku. Lem šatů natržený. Vlasy mokré, splihlé. Před tím jistě pečlivě upravené. Prsty si přejížděl po bradě a přemýšlel, co je na té dámě zvláštní.

„Haló, Honzo, co se to tady děje?“ vyrušil ho známý hlas.

„Jiříku, už je půl osmý?“ odpověděl a zaskočeně zkontroloval hodinky.

„Bohužel se zdá, že dneska hrát nebudeme.“

Kamaráda poprosil, aby vzal ostatní a počkali u brány. Dostali za úkol pustit jen policii. *Zhrzení golfisté jistě nebudou nadšení*, pomyslel si Jan.

Do deseti minut přijelo několik aut se zapnutými majáky. Na terase klubovny postávali zaměstnanci a sledovali dění kolem mrtvé ženy.

Kapitán Rosenbaum si oběť znovu prohlédl. Vypadala, jako by s někým bojovala. Ne příliš, ale několik náznaků našel.

„No jo! Už vím, co je na ní špatně.“ Pokýval na překvapené kolegy a šel si promluvit s koronerem, který zrovna přijel.

Po řadě úkonů, které musel kapitán vyřídit, se konečně vrátil k bugině a sedl si na sedačku. Ohnul se k pedálu pro něco, čeho si všiml už cestou k tělu, jen tomu v tu chvíli nepřikládal žádný význam. Vložil si drobný předmět do kapsy a vydal se ke klubovně.

„Zdravím vespolek,“ smekl pomyslně, „to máme dneska zapeklitý den, že ano?“

Recepční Dana, která měla mít ten den službu, byla milá žena mezi třiceti až čtyřiceti. Nikdy neuměl odhadovat věk. Vždy se k hráčům chovala s úctou i když řada z nich si to nezasluhovala. Jan ji měl rád.

Usmál se na ni a ona mu úsměv oplátila. Ovšem určitý chlad jí kolem očí zůstal.

Hlavní servírka Lenka byla rázná žena středního věku, která si uměla své „kluky“, jak jim říkala, postavit do latě. Lenka ho také poctila úsměvem bez běžných emocí, které vídal v jejích očích.

„Jendo, máme tady kuchaře. Posílám ti je,“ zavolal ode dveří uniformovaný kolega.

„Děkuju, ale my půjdeme dovnitř.“ Pokynul směrem k proskleným dveřím vedoucím přímo do restaurace.

„Dámy, bylo by možné najít tady klidné místo, kde bychom si mohli všichni postupně promluvit?“

Recepční náhle ztratila svůj tvrdý výraz. Tiše promluvila: „Můžete použít kancelář paní manažerky,“ podívala se ještě jednou k tělu, „dnes ji asi nevyužije. Pardon, je to prostě šok. Ještě včera byla živá až dost.“

„Lenička vám uvaří kafičko a donese vám ho tam. Koho budete chtít jako prvního?“ zeptala se zkušeně již opět s jasnou rozhodností recepční, která byla zvyklá mít kolem sebe rád. „Já budu muset informovat vedení, než je kontaktuje policie. Ať se na tu situaci můžou připravit. Tak bych šla na řadu raději později,“ oznámila direktivně.

„To zní skvěle. Za kafičko budu moc rád. Pošlete mi prosím jednoho z kuchařů.“ Obě ženy kývly beze slova se vydaly po své práci.

Kancelář prezidentky a manažerky golfového klubu působila mnohem víc neosobně, než původně čekal. Žena, která se ráda pyšnila značkovými modely, si na péči o místnost, kde by měla trávila hodnou část dne, příliš nepotrpěla.

Kapitán se rozhlížel kolem sebe a snažil se, aby jeho detektivnímu oku neuniklo nic podstatného.

Dřevěné obložení zdí by potřebovalo čerstvý lak. Poněkud prázdné místnosti dominoval mohutný stůl, který tu jistě zůstal po předchozím majiteli. Knihovnu i skříň pokrývala vrstva prachu. Jan na jedné z polic nakreslil ukazováčkem kolečko.

Podrbal se na bradě a dál zkoumal místnost, která mu o nebohé oběti měla prozradit mnohé.

„Jedno kapučínko se nese,“ přerušila jeho myšlenky Lenka. Servírka položila kávu na stůl a v tichosti odcházela.

„Děkuji, Leničko,“ usmál se ni.

Jan se usadil do koženého křesla u pracovního stolu. Lehce promíchal kávu a přesně ve chvíli, kdy si přiložil hrnek k ústům, někdo prudce zaklepal na dveře. Janovi cukla ruka leknutím.

„Vstupte,“ zavelel. Položil hrneček na táč a sledoval, jak malá kávová kapička stéká po bílém hrnku a hyzdí jeho dokonalost. Mimoděk sáhl po ubrousku, aby kapku setřel.

„Dobrý den, poslali mě za vámi kvůli výsledku, ale já nic nevím, vždyť jsem před chvílí přijel,“ chrлил ze sebe kuchař.

Jan se zvedl a podal kuchaři ruku: „Zdravím vás, Milane,“ pozdravil ho. „Posaďte se.“

4.

Před 16 hodinami

„Řekla jsem to snad jasně!“ praštila pěstí do kuchyňského pultu.

Její pisklavý hlas trhal Milanovi uši. Srdce mu bušilo, jako by chtělo vyběhnout z hrudi. Jak jen ho tahle ženská dokázala vytáčet! Nejraději by ji poslal do háje, jenomže tuhle práci potřeboval. Musel platit hypotéku. Manželka před půl rokem porodila. Celá rodina na něj spoléhala.

Spolkl hořkost a s očima připíchnutýma na své nože, vyskládané podle velikosti, tiše, ale hrozivě, odpověděl: „Ano, madam, všechno bude tak, jak si to přejete.“

Nasadil neupřímný úsměv a protáhl se kolem té arogantní ženy tak těsně, až cítil teplo její kůže a dotek bradavek, které nekrylo spodní prádlo, nýbrž jen lehká halenka. Reakce jeho těla na sebe nenechala dlouho čekat. Se značným vzrušením se provlékl do chladicí místnosti. Zhluboka dýchal a snažil se vrátit si ztracený klid. Zaklel a kopnul do naleštěných dlaždiček. Nohou mu projela bolest až se mu na okamžik zatmělo před očima.

„Do prdele!“

Posadil se na přepravku a čekal, až se uklidní.

Zima už našla všechny skulinky, kterými mu zalezla pod oblečení. Zatáhl za kliku, která zlehka zaskřípala. Dveře se však ani nepohnuly. Západka zvenku se musela zaseknout. Vztekla do nich bušil pěstmi, ale tušil, že ho nikdo neslyší.

Nyní

Jan Rosenbaum si prohlédl kuchařovy ruce. Klouby měl rozedřené do krve. Prsty místy měnily barvu.

„Copak se vám stalo, Milane?“ otázal se přátelsky.

„Tohle?“ odpověděl otázkou a prohlédl si sedřené klouby. Evidentně sbíral čas, aby mohl promyslet odpověď.

„Nechtěně jsem se zabouchnul v chladáku. Otevřela mi až za půl hodiny Danča.“

„Nepříjemné,“ odtušil vyšetřovatel. „Pojďme se přesunout k tomu, kvůli čemu tady jsme,“ řekl a zahleděl se z okna.

Na prchavý okamžik mu hlavou proletěla lítost nad promarněným turnajem. Zastyděl se za své světské tužby, když se stala tak nemilá událost.

„Já moc nevím, co bych vám měl říct. To víte, jedu si to svoje. Do práce, z práce. Nestrkám nos do věcí, do kterých mi nic není,“ spustil kuchař bez vyzvání.

Vyšetřovatel se mu hluboce zahleděl do očí. Několik dlouhých chvil nechal svůj upřený pohled působit.

„Copak to je za věci, do kterých vám nic není, Milane?“

Sledoval nervózní ošívání mladého muže, který zjevně věděl víc, než byl ochotný říct.

„Já prostě nic nevím,“ vyskočil ze židle a několikrát přešlápl. Kapitán viděl, že by kuchař chtěl odejít, ale to mu zatím nemohl dovolit.

„Už budu muset do kuchyně. Je dost hodin a musíme začít s přípravama.“ Snažil se najít záminku k odchodu. Nervózně sledoval hodinky.

„Je mi líto, ale dneska se neotevře. Pochopte to, Milane, řešíme vraždu.“

„Vraždu?“ vytřeštil oči a znovu se posadil. „Nějak mi nedošlo, že jde o vraždu. Mohla to být třeba nehoda, ne?“ rozhodil rukama. „Mohla jít kolem jezírka, uklouznout a blbě spadnout. To se přece může stát, no ne?“

Kapitán mlčel, vyčkával. Věděl, že se muž dostává do neudržitelné situace.

„Tak tedy k věci. Kdy jste naposledy viděl prezidentku klubu?“ zeptal se rázně.

„Včera,“ odpověděl. Nervózně si rukama přejížděl po stehnech a muchlal si při tom zástěru.

„Můžeme si to trochu upřesnit?“ otázal se kapitán.

„Já nevím, asi ve tři. Pak odjela a už se nevrátila,“ vypovídal.

„V kolik hodin jste odešel z práce?“

„Co já vím? Asi v půl pátý,“ odkašlal si a pokračoval: „Odjížděl jsem společně s Dančou. Už je brzy tma, a ona tu nerada zůstává sama na zavření.“

„Takže bránu jste zamykal vy?“

„No jo, zamykal.“ Milan se při těch slovech nervózně ošíval. V té chvíli nebylo potřeba být kapitánem, aby si člověk všiml, že je něco špatně.

„Dobře, Milane, to mi prozatím stačí. Můžete mi zavolat kolegu, prosím?“ požádal Jan zdvořile. Kuchař jen kývl a odešel.

Rozhovor s druhým kuchařem probíhal o poznání klidněji. Mladý muž odpovídal na otázky bez delšího rozmyšlení a působil vyrovnaně. Následoval ho greenkeeper, neboli hlavní správce hřiště.

„Pavle, rád vás vidím,“ pozdravil kapitán a ukázal na židli, kam se měl statný muž středního věku posadit.

Po několika úvodních otázkách a důležitém dotazu, kdy naposledy zesnulou Pavel viděl, se Jan zeptal, zda se na hřišti nebo v klubovně plánovaly nějaké změny.

„No tak samozřejmě. To víte, zima je čas na rekonstrukce,“ spustil muž a rozmáchl rukama, aby naznačil, že se rekonstrukce měla týkat také kanceláře.

„Celej vnitřek klubovny se má předělávat.“ Zarazil se a dvakrát zalapal po dechu. „Ted' vlastně nevím, jestli ta rekonstrukce bude platit.“

„Aha, to je zajímavé,“ zabručel kapitán téměř pro sebe. „Hřiště nebo Driving a přilehlé budovy byly také zaneseny do plánů k rekonstrukci?“

„Ano, byly. Tam se mělo začít až po Novém roce, ale teď by se muselo všechno vyklidit a připravit na práce,“ povzdechl si. „Nám holt volno nezačíná jako jiným.“

„Děkuji vám, Pavle, moc jste mi pomohl. Prozatím to bude všechno.“

Jan se znovu usadil do koženého křesla pohlédl z okna na zelenou louku, kterou místy narušil banker s pískem a dírkou na míček. Ze vzdálenějších stromů se odpařovala pára a po oknech stékal v drobných kapkách déšť. Zastesklo se mu po turnaji, který měl momentálně hrát.

„Dále,“ zareagoval na klepání.

„Tak jsem tady. Omlouvám se, že to trvalo, ale vedení je z toho v naprostém šoku, pořád mi volají,“ povzdechla si recepční.

„A co si o tom myslíte vy, Danuško?“ zeptal se dobrácky.

„Nevím, co si mám myslet,“ odpověděla a hlas se jí lehce zachvěl. „Je mrtvá, proboha, vždyť ona je mrtvá!“ Rozplakala se tak usedavě, že nemohla pokračovat ve výslechu. Vyšetřovatel pochopil, proč v první fázi působila chladně. Byla v šoku a nechtěla se zhroutit.

„To nic, Danuško, zase bude dobře,“ konejšil ji a podal jí krabici s kapesníčky. Pak se zvedl a došel ke dveřím, za kterými stál uniformovaný policista. „Kolego, svolajte mi prosím oba kuchaře, servírku, zahradníka Václava a greenkeepra. Ať všichni přijdou sem.“

5.

Rozličná sestava seděla v půlkruhu na židlích, které si donesli z restaurace. Všichni měli ve tváři otázku, proč tam jsou a co po nich bude chtít.

„Teď si řekneme, kdo zabil prezidentku klubu, která, ať už byla jakákoliv, tak si nezasloužila takovou smrt.“ Kapitán chodil v kruhu. Postupně pohlédl na každého z nich, znovu a znovu.

„Milane, proč jste se na hřiště vrátil potom, co Dana odjela?“ vystřelil první dotaz.

„Já... já...“ zakoktal se mladík, „protože jsem si něco zapomněl.“

„Výborně. A copak to bylo?“ pokračoval kapitán v nátlaku.

„Mobil?“

„To se mě ptáte?“ utrousil posměšně směrem ke kuchaři. „Tak já vám to tedy povím,“ oznámil kapitán a významně se odmlčel. „Měl jste s nadřízenou poměr a maskovali jste to za neustálé hádky a kočkování.“

„Cože?!“ vykřikl nepřičetně kuchař. „Já s ní žádný poměr neměl, vždyť jsem šťastně ženatý,“ zdůraznil, ale provinění měl jasně vepsané ve tváři.

„Inu dobrá, pojďme dál,“ pokynul směrem k recepční. „Danuško, proč jste tak moc smutná z manažerčiny smrti?“ odmlčel se. Dana nepromluvila, tak pokračoval: „Že by vás tížilo svědomí?“

Uplakaná žena se skrze slzy podívala kapitánovi do očí a tiše promluvila: „Neměla jsem ji ráda. Byla zlá a chladná. Nezajímalo ji, že se všichni těšíme na volno. Příkázala nám zůstat i přes zimu a pomáhat během rekonstrukce.“ Znovu se rozvzlykala. „Ale kvůli tomu bych ji přece nezabila!“ vykřikla náhle.

„Dobrá, dobrá,“ pohrával si s prsty, kterými o sebe bubnoval a znovu začal kroky opisovat neviditelný kruh. „Nevyhrožovala vám, Milane, nadřízená, že vyžradí váš poměr?“

„V životě by to nikomu neřekla!“ vykřikl Milan a okamžitě mu došlo, jaké přiznání právě učinil.

Kapitán pokýval hlavou a dál opisoval svůj neviditelný kruh.

„Václave, kde jsi měl v plánu přes zimu složit hlavu?“ obrátil se na zahradníka. Ten vypadal vyděšeně a nadmíru zaskočeně.

„To jsem ještě neměl úplně vymyšlený. Asi bych zůstal, dokud by to šlo. Dyť je to můj jediný domov,“ pronesl smutně.

„Já vím, Václave, ale opravdu to stálo za lidský život?“

„Tak to ne, to na sebe hodit nenechám. No jasně, vrahem je zahradník. To by se vám líbilo.“

„Tak si uděláme malou rekonstrukci včerejšího podvečera,“ pronesl detektiv s jemným nadšením v hlase. „Po obvyklé hádce mezi kuchařem a prezidentkou se postupně celá klubovna vyprázdnila. Zůstal jen Milan zavřený v chladicím boxu a Dana na recepci. Jak známe Milana, tak víme, že by na Danu nečekal z dobroty srdce,“ pokýval směrem k Daně a ta kývla nazpět. „Copak ho tedy vedlo, že zůstal i poté, co ho Dana vysvobodila? Že by to byla tajná schůzka s milenkou, která přijela zadní bránou. Její auto tam stále stojí.“

Mezi skupinou to začínalo vřít, otáčeli se jeden na druhého a ptali se, co to má znamenat.

„Ještě jsem neskončil,“ zastavil kapitán direktivně hukot lidských hlasů. „Mezitím, co Milan čekal na parkovišti a kochal se pohledem na zapadající slunce a nádhernou, již místy nahnědlou zeleň golfového hřiště, možná zahlédl i kus jezírka, ve kterém se odrážely červánky a ve kterém zrovna někdo topil tu nebohou ženu.“

„To si děláte prdel?!“ vykřikl Milan a vyskočil ze židle. Uniformovaný policista, který teď stál u dveří zevnitř kanceláře, pokynul, aby se znovu posadil. Nenápadně ukázal na pouta a rozčilený muž znovu usedl.

„Tak tedy, máme Milana na parkovišti a prezidentku v jezírku, ale kdo tam byl s ní?“ položil jim otázku, jako by čekal, že s ním budou řešit záhadu.

„Tak kdo tam teda byl?“ zeptala se vzrušeně servírka Lenka.

„Někdo, kdo se s tou mladou ženou pral a ona během té bitvy o život přišla o jeden svůj umělý nehet.“

Zmlkl a pozorně si každého z nich prohlédl, jako by každý byl největší podezřelý. Poté si sáhl do kapsy a obsah s bouchnutím ruky položil na stůl. Skupina zírala na umělý nehet nalakovaný rudým lakem. Všichni vypadali překvapeně, jen jednomu člověku přeletěl přes obličej stín pochybností.

„Když jsi jel zkontrolovat hřiště před setměním, tak jsi na ni narazil, vid', Václave?“

Muž sklopil oči a kývl. „Jenom jsem ji chtěl poprosit, aby zvážila tu rekonstrukci, že nemám kam na zimu jít,“ povzdech si. „Nechtěla o tom ani slyšet. Pobíhala tam v těch šatíčkách, i když byla klendra jako blázen. Chtěl jsem ji jenom zastavit. Sáhl jsem jí zezadu na rameno, ona se otočila a vrazila

mi facku.“ Zabořil se víc do židle a pokračoval: „Přepadl mě strašnej vztek a odtáhl jsem ji do vody, no a...“ povzdechl si zhluboka.

„No, a tam se snažila bojovat o život, ale tys jí nedovolil ten boj vyhrát, vid', Václave?“ dokončil za něj kapitán.

„Během té krátké bitvy se na tobě zachytil její nehet, který ti vypadl v bugině. Protože sis všimnul auta příjíždějícího na parkoviště, tak jsi věděl, že musíš projet bankerem, abys zůstal nezpозorován,“ rozmáchl ruce ve vítězném gestu a dodal: „A proto si ráno jel jako šílenec, abys zakryl stopy z večera. Ale to se ti stejně nepodařilo,“ dodal smutně kapitán.

„Tak vidíš, Václave, jak se ti vyřešilo to ubytování na zimu.“

Náušnice

Kevin Klein, elitní detektiv metropolitní policie pozoroval přes sklo drobnou ženu a myslí mu znovu proběhlo, zda se opravdu dívá na vražedkyni.

„Jak to s ní vypadá, doktore?“

„Moment, inspektore, hned se vám budu věnovat, a promiňte, že vám nepodám ruku.“

Doktor Smith si pečlivě nasazoval sterilní rukavice, a jeho pohled směřoval k sestře, která už na něho čekala. Jemné praskání tenkého latexu o pokožku připomínalo několikrát plácnutí ocasu ryby o vodní hladinu. Bezdotykové dveře se otevřely a oba vešli na jednotku intenzivní péče.

„Proboha, to je hrozné,“ ozvalo se po několika minutách, když vizita skončila. „Pořád tomu nemůžu uvěřit, Michael byl fajn chlap, a co se týká Julie Howardové... nechápu to?“

„Jak to s ní vypadá?“

„Zdá se, že je z nejhoršího venku. Měla těžký otřes mozku a spoustu dalších zranění, ale díky jejímu mládí je tu šance. Víte, že zrovna před měsícem oslavila třicáté narozeniny? Michael je... byl o deset let starší. Trochu jsem je znal. A ta vaše ochranka tady bude stále? Je to velmi stresující pro personál i pro pacienty.“

„Násilná smrt pana Howarda a sražení jeho ženy autem, vyžaduje zcela jiný přístup. A protože vyšetřování není ještě uzavřeno, musíme zavést mimořádná opatření.“

„Vůbec vám nezávidím, detektive.“

„Hm... jak dlouho? Kdy bude moci paní Howardová reagovat?“ snažil se inspektor vrátit k původní otázce.

„Těžko říct. Teď je v umělém spánku. Za pár dní se ji pokusíme probudit.“

„Chci být u toho, je to možné?“

„Ale to není dobrý nápad. Opravdu, věřte mi. Jste jako její šéf, ten měl také zájem.“

„Myslíte Jacka Scotta? Šéfa speditérské společnosti, kde paní Howardová pracuje?“

„Ano, byl tady před dvěma dny a tvářil se dost umíněně. Prý se ji chce jen na něco zeptat. Nechápal, že situace není vždy tak jednoduchá. Ona délka probouzení pacienta trvá několik hodin, někdy i několik dní. Je to zdlouhavý proces. A vůbec není jisté, jak pacient po probuzení zareaguje.“

„Dobrá, zavolejte mi tedy, až si budete jisti, že pacientka vnímá. Jedno jak. Rozumíme si?“

„Ano.“

Detektiv si nemohl nevšimnout, že si na svém zevnějšku doktor dává náležitě záležet. Rozepnutý nemocniční plášť skrýval dobře strížené sako. Bílý límec košile zdobil modrý motýlek a lehce prošeďivé, delší, zvlněné vlasy pečlivě zakrývaly ušní boltce. Malá náplast pod lalůčkem dokazovala, že i doktoři jsou omylní. Ženám takový muž musí jistě imponovat.

„Děkuji, doktore. Ještě bych se rád zeptal: je podle vás možné, že by taková křehká žena, mohla spáchat hrdelní zločin?“

„Myslíte, že ona... ne, tomu nevěřím. Snad pokud by byla v amoku. Ale Julie Howardová by nepodřízla ani slepici.“

„Ano, taky mám ten dojem.“ Detektiv se otočil, ale pak se znovu zadíval na doktora.

„Znáte se dobře?“

„Prosím? Aha, myslíte s paní Howardovou? Ano, ale spíš jsem se znal s Michaellem, jejím mužem. Jako děti jsme bydleli téměř naproti.“

„Jak na vás působili? Myslím, byly mezi nimi nějaké... rozbroje? Hádali se?“

„Ach, to po mě chcete příliš. Občas mě pozvali na takové malé posezení u vína. Poslední schůzka se uskutečnila asi před... měsícem. Mně se zdáli celkem v pohodě, ale nejsem psycholog, neléčím lidskou duši, ale tělo. Občas se mi zdálo, že se Mike trochu více předvádí, hlavně před ženami. Ale to je u mužů normální.“

„Účastnil se kromě vás těch dýchánek ještě někdo jiný?“

„Ano... jejich přátelé.“

„Neříká vám něco jméno Patrik Brell. Nalezli jsme v kapse zavražděného jeho navštívenku.“

„Brell? Jo... jo, někdo s takovým jménem mi byl kdysi představen. Patrik, blondýn, asi čtyřicet let, vysoký, štíhlý. Majitel lesa, nebo tak něco. Na můj vkus trochu hlučný. Ale víc opravdu nevím. Spíš se na to zeptejte její matky. Je to šarmantní dáma, ale mám dojem, že se jí ty návštěvy moc nezamlouvaly.“

„Copak ona se těch setkání účastnila, nebo probíhaly u ní?“

„Ne, to ne, ale občas byla pozvaná.“

„A jak snášela svého zetě?“ Doktorovy koutky úst se trochu roztáhly. Nebylo těžké uhádnout, co znamená toto gesto.

„Určitě vám lépe odpoví ona sama. Teď mě omluvte, prosím, povinnosti volají.“

„Jistě, doktore, ještě poslední otázka. Jaký způsob zabití je podle vás snadnější: proříznutí hrdla, nebo probodnutí srdce?“

„Divná otázka. Ale je fakt, že druhý způsob vyžaduje určitou zkušenost.“

Hned to odpoledne se znovu detektiv vypravil na místo, kde byla nalezena mrtvola Michaela Howarda. Malý palouček mezi několika borovicemi. Ideální místo na táboření. Nejbližší parkoviště bylo právě na úpatí kopce. Pak už se muselo jít pouze pěšky. Necelá čtvrt hodinka cesty a člověk se ocitnul na velmi romantickém místě. Uprostřed ohniště, okolo příjemné posezení a nad hlavou modré nebe.

Ano, prostor už byl důkladně ohledán, ale inspektor měl ve zvyku se na místa činu vracet. Občas se mu tato posedlost vyplatila. Tentokrát se však zdálo, že ho intuice a štěstí opustily. Škoda, pomyslel si, budu se muset vrátit k holému faktu: hlavním podezřelým z vraždy Michaela Howarda je jeho žena. Byl u ní nalezen zakrvácený nůž a všechny biologické stopy jasně svědčí o tom, že ona zabila svého muže. Ale jaký měla motiv? A proč tak zmatkovala? Nejprve chladnokrevně podřízne manžela, pak seaběhne ze svahu, a nechá se přejet prvním autem, které střetne. Ne, ne, něco tady nesedí. Inspektor trochu našťavaně špičkou boty odkopl pár ohořelých větví z kraje ohniště. Náhle zpozorněl. Znovu se zadíval na zuhelnatělé zbytky dřeva. Ano, tady! Nasadil si

rukavici a opatrně vytáhl malý předmět zapíchnutý v zemi. Stačilo ho jen obrátit.

„Náušnice!“ Zklamaně pokrčil rameny. Pochopitelně, vždyť tady tábořila žena. Chvilí se ještě rozhlížel, ale nakonec činnost ukončil a odjel zpátky na stanici.

Hned příštího dne navštívil dům paní Salivarové.

„Inspektor Kevin Klein ze Scotland Yorku. Mluvili jsme spolu po telefonu, jste matka Julie Howardové?“

„Ano, ano... pojdte dál, detektive.“

Margaret Salivarová byla asi pětapadesátiletá atraktivní žena s kratšími zjevně obarvenými kaštanovými vlasy. Několik minut trval srdcervoucí monolog, při kterém nechyběl ani kapesník, ani patetické utírání slz. Nepřerušoval ji, jen poslouchal. Zareagoval, až když uslyšel:

„Doktor říkal, že je velká naděje na uzdravení. Chcete ještě dolít čaj?“

„Ano, děkuju.“ Po chvíli se docela bez skrupulí otázal:

„Měla jste ho ráda?“

„Koho?“

„Svého zetě, koho jste myslela?“

„Ach, promiňte, jsem úplně vynervovaná. Někdo si pustil pusu na špacír, že? Asi někdo z těch jeho pochybných kamarádů? A že se jich tady vystříдалo.“

„Kamarádi... nevzpomenete si na nějaká jména?“

„Jména, jména... bylo jich víc. Chovat se moc neuměli. Ještěže byl mezi nimi pan Smith, asi jediný trochu na úrovni.“

„Myslíte doktora Smitha? Ano, svěřil se mi, že se občas účastnil. Ale nebyl bůhvíjak nadšen... asi stejně jako vy.“ Detektiv se k ženě trochu naklonil.

„Máte krásné náušnice.“

„Děkuji, daroval mi je... můj přítel.“

„Michael se vám moc nezdál, mám pravdu, madam?“

„Vy ale umíte měnit témata. Ano, dobrá, přiznávám, Mike se mi nelíbil. Byl jako noc a den. Oženil se s bohatou a pěknou nevěstou, a přesto se otáčel za každou sukní. Občas se smál, občas vyčítal. Tvrdil, že je úspěšný realitní makléř, ale vím, že se mu moc nedařilo... no, nechci pomlouvat mrtvé. Pardon, rozumíte, ne?“

„Po smrti své ženy by získal její majetek? Nebo měli předmanželskou smlouvu, to asi nevíte, že?“

„Ale vím. Žádná smlouva nebyla. Jak vám říkám. Vypočítavý zmetek... Zatraceně! Teď to vypadá, že jsem ho fakt nenáviděla. Ale já... chtěla jen dobro pro svou dceru.“

„Říkají vám něco jména Patrik Brell nebo Jackie Scott?“

„Ano, to byli jedni z těch, kteří k nám chodili. Pak ještě dva nebo tři další... už nevím, jak se jmenovali.“ Žena se trpce pousmála.

„Inspektore, podle vašeho výrazu usuzuji, co si o mně asi teď myslíte, že jsem nepřející, stará, zapšklá dáma. Ale ne, já Michaela docela respektovala, jen jsem chtěla, aby se nekamarádil s každým. Hlavně, aby se dcera měla lépe než já.“

„Chápu, paní Salivarová. Pokud se nepletu, váš muž zemřel při autonehodě asi před dvěma lety. Sjel údajně do zatopeného lomu. Promiňte, že o tom hovořím. Jen jsem si vzpomněl, že tehdy jste také tvrdila, že jste ho respektovala. Bylo to zvláštní, jeho tělo se nikdy nenašlo.“

„Co to má s tím vším společného? Chcete mě trápit?“

„Znáte tuto náušnici?“ Detektiv jako by přeslechl onu poznámku a položil před ní lesklý kousek ze třpytivého kovu, který našel nedávno v ohništi.

„Proboha!“ ozvalo se. „Kde jste ji našli?“

„Na místě činu.“

Žena si položila hlavu do dlaní.

„Paní Salivarová, budete muset jet s námi na policejní stanici.“

Když nasedali do auta, ozval se telefon. Detektiv chvíli poslouchal a jeho obočí naznačovalo, že zprávy jsou skutečně překvapivé.

„Cože?... Na té černé skládce za městem?..."

Příští ráno se nechal inspektor ohlásit u jedné spediční firmy. Podsaditý muž s tvarohovou hlavou a výrazem francouzského buldočka mu nabídl ruku.

„Jackie Scott, tak nějak tomu tady velím. Nemůžu stále uvěřit, že se to stalo. Ještě nedávno jsem s oběma mluvil. To je strašné. Už jste chytli toho... hajzla? A ten šofér, který porazil Julii, tedy paní Howardovou, musí mít to auto přece docela rozflákaný. Ne?“

„Pracujeme na tom,“ zareagoval detektiv. „Prý jste byl za ní nedávno v nemocnici?“

„Ano, to je snad logické. Je to má zaměstnankyně.“

„To jistě, ale vymáhat po ní odpověď, když je v kómatu, to už tak logické není. Jen upozorňuji, že případ nese všechny znaky trestného činu. Takže asi chápete, že jakékoliv zatajování pravdy může být považováno za jeho napomáhání. Tak, prosím.“ Muž mávl rukou.

„Zatraceně. Víte, paní Howardová nám dělá účetnictví. Není u nás dlouho, ale je velmi pečlivá. No a nedávno mi řekla, že ví o černém fondu, který už vznikl dávno před tím, než k nám nastoupila. Asi nemusím popisovat, o co jde. Určité finance jdou na účet, který je mimo státní dohled. Docela jsme se pohádali.“

„Kvůli vašemu černému fondu tady nejsem. Jak to bylo dál s paní Howardovou?“

„Nakonec jsme se nějak domluvili, ale já chtěl mít jistotu. Proto ta moje návštěva v nemocnici. Chtěl jsem znát její konečné stanovisko. Bohužel.“

Detektiv si nemohl nevšimnout několika kapek potu na širokém čele.

„Pane Scotte, kde jste byl 25. 6. mezi desátou a půlnocí? To byla sobota, takže v práci asi ne, vidíte?“

„Snad si nemyslíte, že bych... ne, ne. Tak to není! Byl jsem... s jednou přítelkyní.“

„Potřebuji znát jméno té ženy.“

„Proboha, to nejde, nemůžu ji do případu zatáhnout, jsem ženatý muž.“

„Pak si budu muset myslet, že jste nejel za ní, ale navštívil jste místo, kde tábořila Julie Howardová se svým mužem. Asi jste si chtěl s ní v klidu

popovídat, ale pan Howard byl zřejmě jiného názoru. Při potyčce jste ho zabil a pak... jste chtěl zabít i ji. Utekla vám, ale měla smůlu. Srazil jste ji autem, když jste z místa odjížděl. Můžu vidět váš vůz?“

„Kristepane, co to povídáte? Ne, já to nebyl. Ne!“ Muž vytřeštil oči. „To je nesmysl! Já... jejího muže nezabil, ani ji jsem nijak neohrožoval. Řeknu vám to jméno.“ Detektiv jen pokýval hlavou.

„Jaké nosila paní Howardová náušnice?“

„Prosím?“

„No, neříkejte, že jste si nikdy nevšiml jejich náušnic.“

„Ale ona nikdy žádné neměla. Vzpomínám si, že jednou jsme jí chtěli koupit dárek k narozeninám. Ptal jsem se, zda by nechtěla náušnice. Jen poodhrnula vlasy a řekla: *Naposledy jsem je nosila asi v patnácti.*“

„Pane Scotte, neodjíždějte z města. Brzy se ozvu. Na shledanou.“

Příštího dne se ozval telefon. „Šéfe, pacientka se probouzí, doktor ale tvrdí, že její stav ještě není úplně stabilizovaný.“

„Hned jsem tam.“

Doktor měl bohužel pravdu. Pacientka upřeně pozorovala jedno, jediné místo a zdálo se, že přítomnost detektiva vůbec nevnímá.

„Můžete nás nechat chvíli o samotě, je to možné? Nebojte se, budu velmi ohleduplný. Napadlo mě, zda nemá strach z tolika lidí pohromadě.“

„Když myslíte? Ale jen na pár minut. Pojdte, sestro, necháme detektiva chvíli samotného.“

Kevin Klein se snažil ženě vysvětlit v jaké je situaci. Nepohnula se.

„Nevadí, paní Howardová, přijdu, až vám bude lépe.“ Uběhly tři dni a situace se opakovala.

„Je znát určité zlepšení, částečná amnézie však přetrvává. Dobré je, že se zřejmě týká jen oné noci.“

Inspektor počkal, až opět zůstane s pacientkou sám.

„Paní Howardová, můžete vypovídat?“ šeptal ji téměř u hlavy. Žena lehce pokývala hlavou.

„Už jsme spolu hovořili, ale asi si na mě nepamatujete, že?“

„Ale ano, inspektore, pamatuji. Víím, co jste mi říkal.“

„Opravdu? Takže, víte, z čeho jste obviněna?“

„Já svého muže, ale nezabila. Ne! Musíte mi věřit.“

„Jistě... vzpomínáte si, co se té noci odehrálo v Arkonském lesíku? Je to už zhruba tři týdny.“

„Ne, bohužel ne.“ Detektiv otočil hlavu a podíval se přes sklo. Nemohl si nevšimnout, jak sestra bedlivě sleduje každý jeho pohyb.

„Paní Howardová, možná si to stále neuvědomujete, ale vaše situace je velmi... nepříjemná.“ Tělo ženy se mírně zachvělo. Malá, ostře vykrojená ústa se otevřela:

„Neměla jsem žádný důvod zavraždit svého muže.“

„Důvod se vždycky najde. Třeba... peníze. Věřte mi, mám už nějaké zkušenosti.“

„Peníze? O čem to hovoříte? Neměli jsme žádné finanční problémy.“

„Nebo nevěra.“

„Co, jaká nevěra! Byli jsme spolu teprve necelé dva roky. Milovali jsme se.“

„Za brutální vraždu vám hrozí až... doživotí.“ Ozval se sten a žena přivřela oči. Po tváři jí stékaly slzy.

„Soud na vás uvalil vazbu, paní Howardová. V nejbližších dnech budete přemístěna do vězeňské nemocnice. Zatím to váš stav nedovoluje. Proto jste nepřetržitě hlídána. To jen na vysvětlení.“ Muž ještě více ztlumil hlas:

„Všechny zjištěné indicie svědčí proti vám. Vzpomínejte, každá maličkost může být stěžejní.“

„Poslední, na co si vzpomínám, byl malý palouk, kde jsme si s Michaellem postavili stan a později rozdělali oheň,“ ozvalo se najednou do ticha pokoje.

„Nikdo za vámi nepřijel?“

„Nevím, nepamatuji si. Ale majitel si nepřál nějaké velké sdružování.“

„Máte na mysli Patrika Brella?“ Žena pokývala hlavou.

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Já... asi... dva, tři měsíce, byl u nás na návštěvě. Ale všechno s ním domlouval manžel.“

„A kdo ještě věděl, kam jezdíte? Určitě jste se někomu pochlubili. Zvlášť, když tvrdíte, že místo vašeho pobytu se už několik let nemění.“

„Ano, věděli to přátelé... ostatně doktor Ralf Smith také patří mezi naše známé, mluvil jste s ním?“

„Ano, už se stalo, mluvil jsem téměř se všemi i s vaší mámou. Ona ty dýchánky moc ráda neměla, že?“

„Spíš neměla ráda Michaela,“ ozval se přidušený hlas.

„Proč?“

„Ona si hraje na nóbl dámu, a on ji připadal... takový obyčejný.“

„Říkáte, že Patrik Brell rozhodoval, kdo může na jeho pozemku tábořit?“

„Nevím, proč se ho nezeptáte sám? Určitě vám to zdůvodní.“

„Rádi bychom, ale... Patrik Brell je už několik dní mrtvý.“

„Cože?“ vykřikla žena hlasitě a celé její tělo sebou škublo. Až natolik, že se mírně uvolnila kanyla zapíchnutá v předloktí. Sestra, která stále oba bedlivě pozorovala, okamžitě vběhla do místnosti.

„Proboha, co vyvádíte, nevidíte, že se jí uvolnila kanyla!“ Okamžitě si navlékla rukavice a po chvíli vše upravila.

„Zacházejte s ní jemně, ano? Ta žena prožila velký šok!“

„Pardon,“ ozval se detektiv a znovu si chtěl přisednout k pacientce. Náhle se zarazil. Všiml si nezvyklého výrazu její tváře. Oči vytřeštěné, ústa otevřená.

„Co se stalo, paní Howardová, máte ve tváři výraz jako byste viděla přízrak?“ Sestra okamžitě zareagovala a zkontrolovala přístroje, které monitorovaly stav pacientky.

„Ach, srdce se vám rozbušilo. Myslím, že byste měl odejít, detektive. Musím zavolat doktora.“

„Ne, ne ať zůstane,“ ozvalo se z lůžka, „to bude v pořádku. Věřte mi, sestro, je to jen chvilkový úlek.“

„Stejně ho zavolám,“ trvala na svém ošetřovatelka a odešla.

„Co vás tak rozrušilo, paní Howardová, smrt Patrika Brella, nebo něco jiného?“

„Vzpomněla jsem si!“

„Chcete snad říct, že jste si vzpomněla na tu noc, kdy se to stalo?“

„Ano, na všechno. Tehdy se ozval přesně takový praskavý zvuk, jako když si sestra navlékala rukavice.“ Detektivovo obočí vyletělo do výšin, až se žena musela pousmát.

„Taky vypadáte jako byste viděl ožvlou mumii.“ Kevin Klein otevřel ústa, aby se znovu zeptal, ale žena ho předešla:

„Říkáte, že je Patrik Brell už po smrti? Jak se to stalo?“

„Byl zavražděn, někdo mu vrazil nůž do srdce.“

„Mluvte, paní Howardová, co se tehdy stalo?“

„Bylo těsně před půlnocí, měsíc tehdy docela jasně svítil, oheň už dohasínal,“ hlas ženy zněl tiše a rozechvěle, „manžel čekal, až oheň zcela vyhasne, já se odebrala do stanu, abych připravila věci na nocování. Svítila jsem si čelní baterkou. Po chvíli jsem uslyšela onen neobvyklý zvuk, myslela jsem si, že Mike šlápl na nějaký plast, nebo suchou větev, a pak... už jen směsice zvuku a chrčení. Hned mě napadlo, že nás někdo přepadl. Nebyla jsem schopna pohybu. Strachem se mi úplně sevřelo srdce. Po chvíli hluk ustal. Zhasla jsem svítilnu a pomalu vyšla ze stanu. Kolem mne se mihl nějaký stín a já... ztratila vědomí. Někdo mě musel uhodit do hlavy. Když jsem se probudila, s hrůzou jsem zjistila, že ležím vedle svého muže s nožem v ruce. Všude byla špína, krev a potrhání oblečení. Snažila jsem se manžela oživit. Ruce se mi lepily, pach krve mi zvedal žaludek, celé tělo se mi třásl. Rozhlédla jsem se, nedaleko stála nějaká postava. Bylo vidět jen tmavý obrys. Zdálo se mi, že se přibližuje. Uchopila jsem bezmyšlenkovitě nůž, nevím proč... snad pud sebezáchovy... pak jsem se postavila a dala se na útěk. Rozběhla jsem se na druhou stranu, ne po pěšině, ale přímo srážem dolů. Tělo mě moc neposlouchalo. Ocitla jsem se na cestě, a pak... jsem uviděla světla vozu. Auto na chvíli zastavilo, najednou se ale rozjelo... přímo na mě. To je vše, detektive.“

„Říkala jste, že jasně svítil měsíc, nevšimla jste si něčeho zvláštního těsně před tou srážkou? Na autě, nebo na řidiči?“

„Bylo to strašně rychlé, ale... zdálo se mi, že na té osobě se něco zalesklo.“

„Brýle?“

„Možná, ale ještě něco tady...“ žena ukázala na určitý bod na hlavě.

„Výborně, paní Howardová. Teď mě dobře poslouvejte...“

„Pacientka spí, sestro? A kdepak je ochranka?“

„Ano, dostala dávku sedativa, přesně jak jste si přál. A toho policistu odvolali, prý už není třeba. Jsem tady sama.“

„Skvělé, děkuju, klidně si běžte uvařit kafe, nebo něco zakousněte. Já vás chvíli vystřídám.“

„Jo, kafčo by se hodilo. Chcete taky?“ Doktor jen pokýval hlavou, počkal, až sestra odejde a vešel do místnosti. Přišel k lůžku, trochu se naklonil, sáhl do kapsy pláště a vytáhl injekční stříkačku.

„Tak krásná a tak naivní, vůbec jsi netušila, Julie, že tě ten tvůj podváděl, byl to ten největší sukničkář v okolí. Tvoje matka měla pravdu. Byl to lump a jen se k vám vetřel. Mě to bylo úplně jedno, matinka mi zobala z ruky, rozplývala se, a já nešetřil lichotkami. Proč ne. Obě jste hloupé a naivní ženské. Obě zaslepené láskou. Jak lehce lze s vámi manipulovat. Já si matinky užíval a tebe mi bylo upřímně líto. Bylo mi jedno, jak se chová ten tvůj manžilek, ale jen do té doby, než se začal zajímat o mou ženu. To tedy ne, to se chlapeček přepočítal. Stejně jako ten Patrik Brell! Ten se pro změnu začal zajímat o tvou matinku. Ne, ne... ta byla přece moje! No Patrik už nepromluví. Teď jsi na řadě ty. Promiň, nemůžu riskovat, že by se ti paměť vrátila a ty sis na něco vzpomenu, co by ukázalo na mou osobu.“

„Třeba na to, že vám moje matka věnovala tuhle stříbrnou náušnici?“ Žena, která doposud nehnutě ležela, otevřela oči, vysunula zpod pokrývky dlaň a tu rozevřela. Nevelká náušnice kulatého tvaru se na chvíli zaleskla.

„Co, co to... má znamenat?“ Ralf Smith na chvíli vytřeštil oči. Za zády uslyšel nějaký zvuk. Otočil se.

„Proboha!“ Než stačil zareagovat, přiběhla k němu postarší žena a vlepila mu pořádnou facku.

„Hajzle.“

„Margaret... ale já...“

Další dějství hry už převzal do své režie detektiv Klein, který vstoupil do pokoje spolu se dvěma muži.

„Doktore Smithe, zatýkám vás pro několikanásobnou vraždu a pokus o vraždu. Byl jste si příliš jistý a vaše ego a patologická žárlivost vás zcela pohltily. To vy jste navštívil té noci manžele Howardovi. Ono ve tmě je těžší si nasoukat gumové rukavice než za světla, že? Pan Howard i Patrik Brell měli smůlu, jestli máte prsty i ve smrti manžela pani Salivarové to brzy zjistíme. Vy milujete jen sebe, vidíte? Technici už zkoumají váš vůz. Mimochodem je velmi nezvyklé, aby muž vašeho postavení nosil náušnice. Vám je darovala paní Salivarová. Bohužel štěstí vám nepřinesly. Jednu jste ztratil v Aragonském lesíku, při potyčce s panem Howardem a druhá se zaleskla, když jste poté vozem narazil do jeho ženy. Na tváři jste měl ještě po zápasu poranění a ruce jste zpočátku přede mnou vždy schovával do rukavic. Ano, pro lékaře není problém bodnout nůž přímo do srdce, vidíte, ale žena by s tím měla problém. Jenže vy jste chtěl, aby to působilo jako od ženy. Vidíte. A co ta zmínka o podříznutí. Já se o tom přece nezmínil. To věděl jen vrah! Vaše doznání máme dokonale nahrané, v pokoji je odposlouchávací zařízení. Je konec, doktore. Prosím, pánové, odvedte ho.“

Když všichni odešli, detektiv se podíval na pacientku a vedle stojící sestru:

„Děkuju vám oběma, hlavně vám sestro, že jste mi věřila a neuposlechla...“

„Dobrá, inspektore, teď už běžte. Musím paní Howardovou zkontrolovat, víte, ono to není jen tak, předvést takový skvělý herecký výkon a přitom neumřít.“

„I já děkuju,“ ozvalo se za jeho zády. Otočil se. Margaret Salivarová se už evidentně uklidnila.

„Někdy je těžké odhadnout člověka. Nechtěl byste někdy přijít na kafe, inspektore?“

Něžné vraždy

1

„Tak Přemku, v lázních si pěkně odpočineš, zapomeneš na vraždění a všechen ten stres kolem toho... A až se vrátíš, tak hezky klídek, žádný sprint ani mírný poklus ale nanejvýše rychlejší chůze. Zkrátka zvolníš. Nejsme už nejmladší, že? Hrdelní zločiny přenecháme těm později narozeným, co říkáš?“

Major Přemysl Votýpko, šéf oddělení vražd, vstřebával tuhle informaci jen stěží. To mu to docent Bořivoj Kostřík, který byl shodou okolností i jeho přítel už od dob studií, nemohl sdělit šetrněji? Když se objednal ke svému chiropraktikovi, doufal, že mu Bořivoj pomůže vyřešit vyhřezlé plotýnky za dva, maximálně tři týdny. A on ho místo toho posílá na měsíc do lázní! A navíc naznačuje, že už na svou práci nestačí nebo co?

Z pochmurných myšlenek Votýpka vytrhla náhlá návštěva. Jako uragán se do jeho kanceláře přihnala slečna Antonie Nezvalová, známá v policejních kruzích jako Tonička. Slečna Nezvalová alias Marplová byla už tak nějak nedílnou součástí zdejší stanice. Proslavila se tím, že v minulosti pomohla Votýpkovi vyřešit několik případů vražd, ke kterým se jako by náhodou nachomýtla. Její vyšetřovací metody byly, pravda, naprosto nepolicejní, nicméně často dokázala brilantní dedukcí přijít na kloub věcem, nad kterými si profesionální detektivové lámali hlavu.

„Tak co je to tentokrát?“ zeptal se škádlivě Votýpko Toničky, „kdo nám zase řádí v revíru, že to nepočká ani minutu?“

„Pane inspektore (Tonička zásadně nerozlišovala policejní šarže, ani nezaznamenala jeho povýšení),“ řekla Tonička udýchaně, „možná, by to i počkalo minutu či dvě, ale prostě vám to musím vyklopit hned za tepla...“.

„Copak?“

„Zatím nic, ale jestli neprodleně nezasáhneme, tak se něco stane...“, řekla Tonička melodramaticky. „Jde o moji sousedku,“ pokračovala Tonička, „je to opravdu podivné a vůbec mi to na ni nesedí... Svěřila se mi, že jede do lázní...“, řekla tónem, jako by se schylovalo k veliké katastrofě.

„No moment,“ přerušil ji netrpělivě Votýpko, „a co je na tom tak zvláštního, že jede do lázní? Vy mě napínáte...“

„To je právě to...“, řekla Tonička tajemně, „proč by nemohla někam jet na léčebné kúry ve svém věku, že? Ale co nepochopím, že jede zrovna do lázní v Něžné“, pronesla tragicky s úděsem ve tváři.

Major Votýpko se zhluboka nadýchl a pak pomalu a ustaraně opáčil: „Tak abychom to shrnuli: sousedka Ludmila si hodlá vyrazit do lázní a mě nějak uniká souvislost, co je na tom tak neobvyklého a nebezpečného...“

„Já jsem totiž ještě neřekla to hlavní,“ usmála se omluvně Tonička, „problém je v tom, že Ludmila ve zmíněných lázních v Něžné pracovala více než patnáct let a pak se nějak ošklivě nepohodla s tamějším provozním, řekla o něm dokonce, že je to zločinec a že mu to hned tak neprojde, a před rokem za sebou hlasitě práskla dveřmi a prohlásila, že tam už nikdy více nepáchne ani jako pacient, dokud tam bude ten hrozný provozní. No, a to je právě to, nejenže se

ten chlápek pořád drží svého místa jako klíště, ale v poslední době se tam dějí věci...”

Hned druhý den zavolal Votýpko svému kamarádovi docentu Kostříkovi, že teda do těch lázní pojede a vyzvídal, zda má nějaké reference na lázně v Něžné. Bořivoj prohlásil, že pokud je mu známo, zmíněné lázně nepatří zrovna mezi věhlasné, ale mají tam léčebnou péči na celkem slušné úrovni. Zaměřují se prý zejména na pohybový aparát, což se zrovna hodí, a pokud Votýpkovi nevádí, že v městečku chcíp’ pes a že na někoho z místního personálu byla údajně podána žaloba za krádeže a zpronevěru či co, tak mu rád napíše doporučení a protekčně mu tam zajistí místo. Ne určitě mu to nevádí, sdělil Votýpko svému kamarádovi-lékaři, právě naopak.

2

Blížil den odjezdu. Už nějakou dobu neměl Votýpko žádné nové zprávy od Toničky, což ho na jednu stranu těšilo, ale i zároveň znepokojovalo. Možná by jí měl zavolat a jen tak mimochodem se jí přeptat na sousedku Ludmilu, kterou pracovně pojmenoval slečna Poirotová. Ani nemusel zvednout sluchátko a vytočit číslo Antonie Nezvalové, přihrnula se totiž osobně do jeho kanceláře. Kromě staromódní kabelky nesla i nákupní tašku, jejíž obsah hned vyložila na konferenční stolek. Taška skrývala tlustý sešit, respektive knihu, v černých tvrdých deskách. Votýpko ho vzal do ruky a tázavě se podíval na Toničku. Ta se na něj rozpačitě usmála a začala vysvětlovat:

„Před časem jsem začala psát takový detektivní příběh o jedné zapomenuté vraždě, je to takové dost zamotané, chtělo by to přepsat – ta zápletky se mi nějak zauzlila. To mám místo pletení, už mi došly vzory a nápady....“ řekla téměř omluvně. „No zatím je to jen takový pokus, nevím, jestli se k tomu ještě vrátím...Ale chtěla jsem, abyste si přečetl mé poznámky na dalších stránkách. Trochu jsem se vyptávala Ludmily na lázně v Něžné a pátrala v novinových výstřižcích a tak.

Aha, povzdechl si pro sebe Votýpko, takže místo štrikování šál a přehozů teď splétá Tonička detektivní příběhy na pokračování a po mě asi chce, abych ty její nápady podporoval. Zrovna teď, když má jet do lázní, kde by měl celý měsíc odpočívat, a hlavně vypustit z hlavy svou práci. To by se ale nesměl přátelit s touhle svéráznou slečnou Marplovou, která podnítila jeho zvědavost natolik, že se rozhodl vyrazit do lázní v Něžné, aby přišel na kloub tomu hrozivému „zločinu“, který se měl teprve stát.

4

V Něžné opravdu „chcíp’ pes“. Kromě několika lázeňských budov, staré lipové aleje a malého náměstíčka s kašnou nebylo v městečku celkem nic pozoruhodného. Neproudily tu davy turistů, veškerý maloměstský ruch se odehrával v obchůdku se smíšeným zbožím a několik omšelých vývěsních štítů okolních domů prozrazovalo, že zde v lepších časech bylo kino a knihovna – momentálně zavřené kvůli rekonstrukci, která se prý táhla už několik let.

Klientela místních lázní byla v porovnání s poněkud fádním městečkem celkem pestrá. Hned první den svého pobytu se major Votýpko snažil zmapovat situaci a odhadnout kdo je kdo. Jako prvního si vzal samozřejmě na mušku toho provozního. Opravdu, hned na první pohled nepříjemný chlápek a ta jeho manželka: prostorově výrazná ženská od rány, neochotná a vulgární.

Ředitelem, respektive ředitelkou lázní byla zřejmě paní Neviditelná. Když se Votýpko ptal na recepci, zda je možné si s ní sjednat schůzku, bylo mu řečeno, že zmíněná už dlouho nebyla v lázních k zahlédnutí a nic nenaznačovalo tomu, že se jakkoliv zajímala o chod lázní. Co bylo také podivné, že v kanceláři neseděla žádná sekretářka, která by přebírala vzkazy či vyřizovala objednávky a tak podobně.

Jak Votýpko vyrozuměl při krátké nezávazné konverzaci s recepční, do lázní jezdili především stálí hosté. On byl jednou z mála výjimek, nad čímž se recepční, slečna Zuzana, upřímně podivila. Když mu předávala klíče od pokoje, zaskočila ho slovy: „Snad se vám tu bude líbit, kdyby nastal nějaký problém, obraťte se raději na mne, já už to s panem provozním nějak vyřídím. On je poněkud, no, divný...“

Další host, muž kolem čtyřicítky, se představil jako spisovatel detektivek a literatury faktu. Do lázní jezdil pravidelně a momentálně zde čerpal námět na novou knihu. Když se ho Votýpko zeptal na ty předchozí, pan spisovatel se vykrucoval, že už momentálně nejsou k sehnání, snad někde v antikvariátu. Názvy těchto knih Votýpkovi celkem nic neříkaly, ale možná to bude tím, že není příliš sečtělý.

Nechyběla ani nóbl dáma neurčitého věku, která pečlivě dbala na dokonalý vzhled a úroveň vystupování, což se projevovalo hlavně tím, že si neustále na něco stěžovala: nedostatečně čisté příbory v jídelně, nenápadité menu, nevyhovující časový rozvrh lázeňských procedur, příliš horká voda v koupelně, příliš studená voda v bazénu a tak dále.

Slečna Poirotová, vlastním jménem Ludmila Hořejší, bydlela na stejném patře jako Votýpko a zároveň pan spisovatel. Patrně byla informována Toničkou, kdo je její soused přes chodbu. Hned se k němu hlásila se slovy: „Pane inspektore,...“. Musel ji razantně zarazit. To poslední, co potřeboval, bylo, aby se po lázních rozkřiklo, kdo je.

5

Votýpko usoudil, že je právě tak čas nahlédnout do tlustého černého sešitu, který mu dala Tonička. Nejprve se začel do nedokončené povídky nazvané *Zapomenutá vražda*. Ano, bylo to dosti spleťtité čtení. Tonička se odvázně pustila do několika paralelních příběhů, které se navíc odehrávaly každý v jiné době. Ztrácel se v různých časových skocích, ale nutno říci, že až na tu formální neuspořádanost, se mu Toniččin styl líbil – zejména její jemný smysl pro humor a ironii. Také její zápisky k případu, který se zatím nestal, se vyznačovaly značnou nepřesností a chaosem. Naštěstí byly psány úhledným krasopisem, takže si Votýpko dal tu práci a několikrát po sobě si je přečetl, ale nedávaly mu příliš velký smysl.

-Proč jede Ludmila do lázní v Něžné? -Má provozní F. bratra? - Kdo je ředitelem lázní, proč se skrývá? - Kam zmizela sekretářka? -paní Irena a Karel Jonáš (spisovatel) jezdí do Něžné každý rok -Tajní milenci?

Na další stránce bylo nalepeno několik novinových výstřižků. Všechny se nějakým způsobem týkaly lázeňských objektů: rozpočet lázní, plánovaná přístavba dalšího rehabilitačního centra (která se nikdy neuskutečnila), krátká historie městečka, návštěvy pár známých celebrit před lety atd.

Než odjel Votýpko do lázní, Tonička ho stručně seznámila s útržky faktů, které jí sdělila Ludmila. Kdysi prosperující lázně začaly pomalu a jistě upadat poté, co byl vyhozen předchozí ředitel. Na základě anonymního udání bylo zjištěno rozsáhlé manko, jak v zásobách zdravotnického materiálu, tak v platbách za pobyty klientů. Jeho vina se sice nikdy neprokázala, ale ze své funkce musel odejít. Zhruba v té době začal do lázní pravidelně jezdit spisovatel Jonáš. Dost často byl viděn ve společnosti provozního F. Údajně to byli „obchodní partneři“, v čem však spočívalo jejich „podnikání“, bylo záhadou, ale zřejmě se jim nevedlo špatně. Neúspěšný spisovatel si koupil luxusní auto, nosil značkové oblečení a část roku trávil kdesi u moře. Provozní F. si stavěl dům a jeho žena si často vyhazovala z kopýtka v nákupních centrech. Když se někdo pozastavil nad tím, jak to, že dva tak odlišní lidé mají zjevně prosperující „firmu“, a přestože se neustále hádají, jejich podnikání patrně vzkvétá, kdosi zasvěcenější na to řekl, že prý jsou jedna rodina, tak proto to táhnou spolu.

Je Jonáš bratr F.? Jak si vydělávají peníze?

Připsal Votýpko svým energickým poněkud méně úhledným písmem k Toniččiným krasopisným poznámkám.

6

-Paní Irena má ráda skandály a je poněkud hysterická.

Připsal Přemysl Votýpko k zápiskům v tlustém černém sešitě hned následující den, kdy nóbl dáma spustila povyk kvůli svým šperkům. Měla je u sebe na pokoji, přestože je mohla uzamknout v lázeňském trezoru. Když se vrátila z procedur, šperkovnice ve skříni byla prázdná, nicméně pokoj byl zamčen. Poté vyvolala hysterickou scénu a vznesla obvinění, že někdo z lázeňského personálu, kdo si mohl opatřit rezervní klíče, se vloupal do jejího pokoje a šperky odcizil.

Tento incident jako by prolomil stereotyp poklidných (někdy až nudných) dní v lázních. Hned druhý den se přihodila další „nepříjemnost“. Spisovatel Jonáš oznámil recepční Zuzaně, že z jeho zamčeného pokoje zmizel laptop s rozepsaným románem. Nebylo pochyb o tom, že došlo k odcizení věci, kterou měl spisovatel většinu času u sebe, naposledy ráno u snídani v den krádeže. Nejméně dva lidé viděli, jak si ho nese na pokoj.

Když se Votýpko po obědě chystal na odpolední rehabilitační cvičení, našel pode dveřmi svého pokoje přehnutý list papíru, kde stálo: „*Jak jsem tušila, věci se dávají do pohybu. Musíme si promluvit. Ludmila.*“

Votýpko se vydal na odpolední kávu, doufal, že v jídelně potká slečnu Ludmilu a bude ji moci konfrontovat. Vzal si s sebou černý tlustý sešit, protože si chtěl promyslet spoustu věcí a byl zvyklý si při přemýšlení psát poznámky. Po chvíli se na recepci strhnul povyk.

„Nepřišla na masáže v domluvenou dobu, myslela jsem, že se zdržela na koupelích...“, vykládala silně rozrušená masérka, „a pak jsem ji tam našla ve vířivce....je mrtvá...“, rozeštkala se masérka.

Tak tohle už přestává být legrace, řekl si Votýpko a prudce vstal od stolu s kávou. Krádeže cenností, prosím, to není můj obor. Ale máme tady mrtvolu ve vaně a asi to nebyla nešťastná náhoda... A kdo je vlastně obětí? Tomuhle už nemůžu jen tak přihlížet!

Major Votýpko sdělil recepční, kdo je a že považuje za svou povinnost účastnit se vyšetřování zločinu, který se stal jemu téměř pod nosem. Masérka, která byla stále v šoku, nebyla schopna souvislé výpovědi, ale několika stručnými a věcnými dotazy se dozvěděl, koho našla v té vaně – bývalou zaměstnankyni lázní, slečnu Ludmilu.

Do čeho se ksakru ta ženská zapletla dříve, než si s ní stihnul promluvit? Kde mám ten sešit? Votýpko se začal shánět po černé knize, ale na stole v jídelně, od kterého před chvílí tak chvatně vstal, leželo jen rozlité kafe. Byla pryč.

V tuhle chvíli ale Votýpko neměl čas věnovat se zmizelému sešitu. Pravděpodobně neobsahoval nic tak zásadního, že by někomu stál za krádež. Patrně šlo o omyl. Ačkoliv nemá v ruce jediný důkaz, podívá se nejprve na zoubek toho provozního F. a jeho nepříjemné ženy.

Do bytu provozních se museli vlámat, neboť jim zcela logicky nikdo neotvíral. Ani nemohl: v bytě to vypadalo jako po výbuchu: převrácené židle a křesla, věci vyházené ze skříní a zásuvek, jako by zde někdo něco usilovně hledal. A uprostřed té spouště ležel v obývacím pokoji v tratolišti krve pan F. Jeho manželku našli ve zbídačeném stavu v kuchyni. Ještě žila a snažila se jim z posledních sil něco říct: „....ty.....nus..ný....slu..neš..ni..se...“

Policejní lékař konstatoval smrt pana F. Jeho ženu odvezla houkající sanitka. O hodinu později podlehl svým četným bodným zraněním, které byly neslučitelné se životem.

7

Co myslela F. těmi „hnusnými slunečnicemi“, přemítal, když si po deváté večer konečně mohl dopřát pozdní večeri. Kéž by tu byla Tonička, pomyslel si Votýpko snad poprvé v životě, určitě by svým ženským šestým smyslem viděla věci, které já přehlížím. Nejpodezřelejší postavy tohoto dramatu byly úkladně zavražděny a já se nemám čeho chytit. Jsem na samém začátku. Teď jsou podezřelí úplně všichni: personál i hosté.

Tajní milenci. Proč se ředitel lázní skrývá? Skladiště?

Co tam ještě bylo? Lámal si marně hlavu Votýpko. Potřeboval bych se na to zeptat Toničky.

„Když jsem to slyšela večer v televizi, zabalila jsem si rychle kufr a odjela večerním vlakem sem. Myslím, že byste mne mohl potřebovat,“ uslyšel za zády známý hlas.

„Toničko, vy tady? Sláva!“ Votýpko jí vyklopil vše, co věděl o místních hostech, o krádežích, sešitě a samozřejmě nezapomněl zmínit „hnusné slunečnice“. Tonička se při jeho posledních slovech hluboce zamyslela:

„Slunečnice v zahradě? Žádné tu nemají. Ve váze? Na obraze? V bytě F.?”

„Technici to tam prošmejdili do poslední pokličky v kuchyni, málem obrátili vzhůru nohama i kachličky v koupelně a nic...“, řekl beznadějně Votýpko.

„Jestli ty slunečnice skrývají něco důležitého, tak to určitě nebude schované na místě, které by vrah prohledal jako první...“, mumlala si pro sebe Tonička, „říkáte kachličky? Kde tady mají toalety?“

Ty kachličky jsem samozřejmě plácnul jen tak. Co má ta ženská za lubem? No jasně, po jízdě vlakem si potřebuje odskočit. Nebo že by..., rozjímal Votýpko nad rychlým odchodem Toničky.

„Myslela jsem si to,“ řekla vítězoslavně Tonička, když se vrátila z toalet, „totiž moje známá je měla taky. Zdědila svůj byt po pratetě, o které říkala, že neměla moc dobrý vkus. Po její smrti vyházela všechny ty háčkované dečky, plastové květiny a jiné nestvůrnosti, ale koupelnu předělávat nechtěla. Ony byly vlastně tenkrát v módě. Tak jsem si na to vzpomněla...Nemají tu nějakou násadu od smetáku nebo štafle? Ta větrací dvířka nad slunečnicemi jsou na mne moc vysoko,“

O čem to, krucinál, mluví? Co bylo v módě? Co sem plete nějakou pratetu? Rozčílil se Votýpko. Podrážděně se zeptal: „Můžeme pokračovat? Potřeboval bych vysvětlit některé další věci, které byly napsány v tom černém sešitě, který mi bůhví proč někdo vzal...“

„Myslíte tenhle sešit?“ zeptala se omluvně recepční Zuzana, „vzala jsem ho já, protože jsem si myslela, že tam bude něco úplně jiného. Tady ho vrátím zpět.“

Toniččin nálezný tlustého černého sešitu ve větrací šachtě nad nevkusnými kachličkami se slunečnicemi na dámských záchodcích vnesl světlo do mnoha věcí, které se v Něžné děly posledních dvacet let. Za sbírku špinavostí a drbů nejtěžšího kalibru by se možná styděly i známé bulvární plátky. Druhý den ráno seděli Tonička, Votýpko a recepční Zuzana v klubovkách v jídelně a rozebírali události, které se v posledních dnech staly.

„Oni to vlastně byli nevlastní bratři, proto se každý jmenoval jinak. Ne snad, že by bylo jejich příbuzenské pouto podstatné, ale to vysvětluje, proč dva tak rozdílní lidé byli komplici. Říká se přece ‘já na bráchu’ nebo tak nějak, ne?“ vysvětlovala Tonička.

„Ano, a zdá se, že jim ta bratrská spolupráce fungovala dlouhá léta,“ dodal Votýpko, „provozní F. se neštítel ničeho: vydírání, nahlížení do soukromých složek pacientů... K tomu samozřejmě potřeboval pomoc podplatitelné paní ředitelky, která pro jistotu propustila svou sekretářku i účetní a sama sebe s úspěchem činila „neviditelnou“. Kdo jiný by měl přístup k citlivým osobním informacím o klientech, mezi kterými byly před lety i některé známé celebrity.

Jonáš se svou vysokou inteligencí, pravda jako spisovatel nestál za nic, byl mozkiem veškerých komplikovanějších transakcí: zpronevěra peněz, převody vysokých částek na účty fiktivní firmy, přeprdej skladových zásob...

„A co šperky paní Ireny?“ vyptávala Zuzana.

„To byla samozřejmě fiktivní krádež,“ přispěla svou hrstkou do mlýna Tonička, „paní Irena byla dlouhá léta milenkou Jonáše. Kdysi pracovala jako modelka a po svém posledním o dost let starším movitém manželovi zdělila slušnou rentu a nějaké nemovitosti, takže už nemusela pracovat. Chtěla si užívat své vadnoucí krásy v náručí milence, se kterým asi opravdu byla ne pro peníze ale z lásky. Dokonce mu i sponzorovala vydání toho jeho literárního braku...“

„Jenže milenec ji časem odkopnul,“ doplnila zasvěceně Zuzana.

„Samozřejmě, vždyť už není nejmladší, věčně namazaná a chová se jako rozmazlená fíflena,“ řekl opovržlivě Votýpko, „tak se mu samozřejmě pomstila. Tušila tak napůl, že jede v nějaké špíně s tím vykutáleným provozním. Šperky si „ukradla“ sama, tedy pokud nějaké vůbec měla. Chtěla se zmocnit Jonášova laptopu a navléct to tak, aby to vypadalo, že krádeže cenností jsou zde na denním pořádku, takže by nepadlo podezření na ni. Myslela si chudák, že v počítači najde nějaké usvědčující důkazy o kvetoucím „podnikání“ Jonáše a F. Asi ho tím chtěla vydírat. Tak hloupý ale Jonáš nebyl...“

„Ale jakou roli v tom sehrála Ludmila?“ zeptala se Tonička, „A proč přijela zpátky do lázní?“

„To já jsem ji požádala o pomoc,“ ozvala se Zuzana. „Před časem mně manželka F. ukázala jakýsi papír popsany věcmi, na které nejsem úplně hrdá. Byly to informace z mé osobní složky, které by mi mohly dost ublížit. Když jsem jí papír sebrala a roztrhala, jen se hnusně zasmála a řekla mi, že to je kopie listu z černé knihy, kde je takových zajímavostí mnohem více. Začala mne vydírat... Když jsem se svěříla Ludmile, slíbila mi, že něco zkusí. Řekla mi, že ví něco, co by se dalo použít proti té bandě mizerů, ale musí si to osobně ověřit na místě...,“ začala vzlykat.

„Koho by napadlo, že nějaký tlustý černý sešit skrývá takové poklady? Byl to takový soukromý archiv různých drbů a kompromitujících informací o kdekdo a taky prý záznamy o tom, kdo jim kolik zaplatil. No, kdo by si pomyslel, že si vyděrači v 21. století budou psát kompromitující informace ručně do papírového deníčku?“ řekla objevitelka sešitu Tonička.

„Právě proto, že by to nikoho nenapadlo, jim to zřejmě připadalo jako ‘geniální’ nápad,“ odfrknul si pohrdavě Votýpko, „ten sešit pošleme na expertízu, nebojte, slečno Zuzano, policie žádné drby na světlo vytahovat nebude, jen potřebujeme najít co nejvíce svědků a obětí výnosné činnosti téhle povedené „rodinné firmy“.“

„A co bude s paní Irenou a Jonášem?“ zeptala se Zuzana, které se viditelně ulevilo.

„Co se týče paní Ireny, Jonáš na ni trestní oznámení nepodá. Asi by si měla udělat pořádek ve vlastním životě: protialkoholní léčba, najít si skutečné přátele a nějakou smysluplnou životní náplň... A co bude s Jonášem, to necháme na soudu, kromě vydírání je obviněn z dvojnásobné vraždy. Asi se mu

už spolupráce s 'bráchou' zajídala a chtěl se udělat sám pro sebe. V tomhle případě bude zapotřebí ještě spoustu dokazování, možná i dvacet let zpátky a taky ta 'neviditelná' ředitelka bude pohnána k zodpovědnosti, no možná i na krajském zastupitelství se budou otřásat židle, protože jak je jinak možné, že příslušná místa tak dlouho zavírala oči nad tím, co se tady dělo? Ale to už není naše věc," uzavřel případ major Votýpko, „a hlavně, že se našel ten 'náš' ukradený sešit," dodal s úsměvem.

„No, totiž," soukala ze sebe Tonička celá v rozpacích, „možná bych se přeci jen měla vrátit ke štrikování..."

„Ale to rozhodně ne!" přerušila ji Zuzana, „ten příběh bude skvělý, až ho dokončíte. Taky jsem ho četla. Vidíte, že ho nezhodíte?"

„Myslíte? No, možná, že bych to mohla časem dopsat. Říkáte, že se to dá číst?"

„Asi bych tomu dal jiný název, jeden mne pod vlivem událostí napadl. Co třeba 'Něžné vraždy'?" navrhnul Votýpko a spiklenecky mrknul na Toničku.

Oslava mrtvého muže

Sejde-li se v jedné místnosti více lidí a alespoň jeden z nich má tajemství, existuje nemalá pravděpodobnost, že na sklonku dne bude v místnosti o jednoho méně.

1.

Nad Abbey Down bylo jasno a sluneční paprsky vysoušely kaluže, které na silnici zbyly po jarní přehánce. Včely tančily mezi kosatci v předzahrádce Jenny Hardwickové a ve vzduchu voněl šeřík. Ptáci vesele prozpěvovali melodii a dokreslovali tak příjemnou atmosféru malebné vesničky.

Hodiny na kostele právě odbily půl šesté, když se mladá učitelka vydala na opačný konec vesnice, aby se zúčastnila skromné oslavy narozenin pana Bencrofta.

Slečna Hardwicková uchopila klepadlo a třikrát lehce zaklepala. Dveře se s cvaknutím otevřely a za nimi stál komorník s kamenným výrazem v naškrobeném obleku.

„Zdravím, slečno Hardwicková, již vás očekávají.“ Natáhl ruku a převzal si od ní deštník, který raději vzala s sebou.

„Dobrý den, Hopkinsi. To se udělalo hezky, že?“ obdařila ho širokým úsměvem.

Komorník přikývl a vedl ji halou do salonku. Hala byla zařízena skromně. Několik loveckých trofejí viselo na severní zdi a jižní zdobil obrovský nástěnný obraz, na kterém byl vyobrazen Bencroft v uniformě námořnictva se svou nyní již mrtvou ženou.

Vešli do uvítacího pokoje. Byl vyveden v tmavých odstínech a doplněn nábytkem z tmavého dřeva. Místnost voněla leštěnkou a působila útulně. Okna byla rámována temně zelenými těžkými závěsy, skrz které dovnitř pronikalo jen slabé světlo. Ačkoliv venku už panovaly příjemné teploty, v krbu plápolal oheň a na konferenčním stolku stál táč s několika vysokými sklenkami šumivého vína.

Na sametové pohovce seděl Albert Bencroft v tmavě modrém obleku s motýlkem. Na temeni mu řídly vlasy a vousy mu prorůstaly stříbrem. V pravé ruce svíral skleničku a druhou divoce gestikuloval, zatímco vyprávěl jednu válečnou historku za druhou. V očích mu jiskřilo.

Po jeho boku seděla vdova po jeho dlouholetém příteli Virginie Greyhoundová. Šedé vlasy měla svázané do vysokého drdolu, na kterém si dala velmi záležet. Kolem krku jí visely bílé perly a černé krajkové šaty s límečkem zakrývaly její už vráskami zdobené tělo. Usmívala se a se zaujetím poslouchala Albertovo vyprávění.

Na protější straně v koženém křesle seděl Henry Bencroft, kapitánův syn. Vlasy napomádované a sčesané dozadu, rukávy košile vyhrnuté, ve tváři nezájem. Na područce křesla seděla jeho sestra Amelie Bencrofová. Mladší verze jejich zesnulé matky. Vlasy svázané do copu, ozdobené bílou mašlí.

Modré šaty s bílým límečkem její štíhlé postavě padly jako ulité. Ruce spočívaly v klíně. Pomněnkové oči těkaly po místnosti a snažily se najít cokoliv, čím by se zaměstnala, aby přetrpěla ta plytká tlachání. Na vysoké židličky u velkého zdobného baru seděl Bencroftův přítel z armády. Zachary Jones. Prořídle vlasy, mroží knír a břicho, které se lehce pnulo pod bílou košilí. Byl otočen do pokoje. V ruce držel sklenku s portským a zády se opíral o bar. Poslouchal Albertovo vyprávění a ponořen do nostalgie vzpomínal na společné zážitky z doby před velkou válkou.

Jenny přelétla pohledem po místnosti a prohlédla si všechny členy osazenstva.

„Dobré odpoledne, slečno Hardwicková. Pojdte, prosím, mezi nás. Posadte se.“ Albert Bencroft vstal a ukázal na zbývající volné křeslo.

„Dobré odpoledne,“ usmála se. „Doufám, že jsem nepřišla o nic důležitého.“ Povytáhla významně obočí a aniž by si toho nikdo jiný všiml, mrkla na Amelii, která se lehce zahihňala.

Posadila se na volné místo a přehodila nohu přes nohu. Tmavé vlasy střižené do praktického mikáda se jí rozhoupaly kolem obličeje. Bylo jí čerstvých třicet a stále žila sama. Často se kvůli tomu dostávala do řečí.

„Jak se vám daří, Jenny? A jak zvládáte práci s těmi malými nezbedníky?“ zajímalo Alberta.

„No to víte, každý den se od nich naučím něco nového. Nejvíce mě učí trpělivosti.“

„A už jste si našla mládence?“ vyzvídala Virginie.

A už je to tady. „A co vy, Virginie? Už jste se vyslovila se svými city?“

Atmosféra náhle zhoustla. Virginie se zakoktala. Bencroft nechápavě krčil obočí, zatímco Amélie, Henry dokonce i Zachary se snažili zakrýt pobavení.

„Ale dost už o mně. Jak to vypadá s vaší knihou, Alberte?“

Tomu se rozzářily oči. „Popravdě velmi slibně. Ozval se mi jeden nakladatel z Londýna. Měli by prý o rukopis zájem.“ Vypjal hrud’.

„O jakou knihu se jedná?“ tázala se Virginie. Pravděpodobně chtěla využít příležitosti a odvést pozornost od svého veřejného tajemství.

„Jak určitě víte, ve výslužbě mi je dlouhá chvíle. Rozhodl jsem se napsat své paměti z dob v armádě. Popravdě jsem si nemyslel, že by to nudné čtení někoho zajímalo, ale vypadá to, že pár bláznů se našlo.“ Pobaveně se zasmál.

„To je úžasné,“ rozplývala se Virginie.

„Taky bych se potřeboval něčím se na starý kolena zaměstnat.“

Přikyvoval Zachary. „V armádě člověk nikdy nestojí na místě. To je pořád nějaká akce. A teď, starám se tak akorát o to, jestli můj kocour dostal nažrat.“

„Mluvíš mi z duše. Henry i Amélie už jsou dospělí a nepotřebují mě. Jsem tu věčně sám. Společnost mi dělá akorát Hopkins a s ním je nuda jako v hrobě.“

Ode dveří se ozvalo zakašlání.

„Promiň, příteli, ale je to tak.“ Albert rozhodil rukama. „Jedinou mojí starostí je, abych si večer nepopletl léky. To přece není žádná zábava,“

pokračuje. „Leda bych si je vážně pomíchal. To by pak zábava jistě byla. I když už asi ne pro mě.“ Od srdce se zasmál. Ostatní se jen zdvořile pousmáli.

„A kdy ta kniha vyjde? Pochlubte se,“ vybídla ho Jenny.

„Vlastně si nejsem jistý, že tu smlouvu podepíšu,“ sklopí pohled.

„Neblázněte. Určitě to musíte podepsat.“

„Souhlasím Alberte, bude to váš odkaz. Nemáte se za co stydět. Jistě bude úžasná.“ Zalichotila mu Virginie.

„Dobře, dobře. Podepíšu. Ale nechte už toho. Budu se červenat,“ zamával rukou ve vzduchu.

„A co ty Henry? Pořád chováš hady?“ zajímalo Jenny. „Zrovna jsme se o nich s dětmi ve škole učili. Byli přímo nadšené z povídání o anakondě.“

„Vlastně se mi podařilo svou sbírku teď rozšířit.“ Usmíval se a byl vděčný, že se téma konverzace stalo zajímavějším. „Anakundu sice nemám, ale přítel mi dovezl z Afriky mambu černou. Je vážně úchvatná. Pokud byste chtěli, moc rád vám ji ukážu.“ V očích mu tančily jiskřičky.

Virginie se zašklebila, zatímco Jenny zatleskala. „To by bylo určitě báječné.“

„Tak pojdte prosím se mnou,“ vybídl je Henry.

„Já tu s dovolením počkám,“ nervózně se uculila vdova Greyhoundová.

Henry s Amélie si vyměnili pohled a oba se tiše zasmáli.

„Já vás také nedoprovodím,“ reagoval Albert. „Počkám tu s Virginíí, aby tu nezůstala sama.“

Té se tváře zbarvily do růžova.

Zbytek osazenstva následoval Henryho do horního patra, kde se nacházely pokoje. Dlouhá chodba s několika dveřmi po obou stranách. Ty první napravo byly Henryho. Stiskl kliku a odhalil hostům svůj pokoj. Celá jedna stěna byla zastavěna skleněnými terárii. Velmi pestrá sbírka.

„Tak tohle je mé království.“ Postavil se čelem k hostům a roztáhl ruce, aby se pochlubil.

„Mám tu užovku červenou, obojkovou, kraju královskou, hroznýše královské, zmije, smrtonoše i kobru mozambickou a tady,“ ukázal na terárium v pravém dolním rohu, „je můj nejnovější přírůstek, mamba černá. Je vysoce jedovatá. Stačí jedna jediná kapka a je s vámi ámen.“

„To je pravda. Její jed je neurotoxický. Napadá nervový systém. Smrt nastává prakticky okamžitě,“ doplnila Jenny.

„Rychlejší jed má už leda tajpan. Přesně tak. Takže ruce pryč.“ Zavtipkoval Henry. „Musí se s ní zacházet ve speciálních rukavicích.“

„Dokážou si totiž vykloubit čelist,“ doplnil Zachary.

„A to vám můžu potvrdit. Už se o to několikrát pokoušela. Je to divoká holka,“ zasmál se.

„Myslím, že jsem viděl dost, radši si půjdu dolít portské. Co vy dámy, doprovodíte mě?“ nabídl Zachary rámě Jenny a Amélii.

„Beze všeho. Myslím, že bude čas na večeři.“ přijala Jenny.

„Já vás potom doženu. Ještě si odskočím,“ odvětila Amélie a vydala se chodbou ke svému pokoji.

2.

Albert zatím dole bavil Virginii svými historkami a ta se chichotala, jako by teprve překročila dvacítku ačkoliv nedávno oslavila šedesátiny. Komorník doléval do sklenic zlatavou tekutinu. Postupně se k nim připojili i ostatní hosté.

„Za deset minut bude večeře,“ oznámil Hopkins.

Hosté i Albertovy děti se zabavili každý po svém. Rozprostřeli se po domě. Jenny vyšla ven, kde už slunce pomalu klesalo k obzoru, vytáhla z kabelky zdobenou tabatěrku a zapálila si cigaretu. Dlouze potáhla, kouř chvíli držela v sobě a poté úlevně vyfoukla. Díky kouření si zachovávala klid na duši. Byla si celkem jistá, že bez nějaké berličky by jí učitelství zbavilo zdravého rozumu. Dokouřila cigaretu, típla ji do šterku na příjezdové cestě a vydala se zpět.

Večeře byla výtečná. Jako předkrm podávali domácí kachní paštiku. Lahodná a jemná. Hlavní chod bylo jehněčí s rozmarýnem. Křehké. Doslova se rozpadalo na vidličce a chuť rozmarýnu v ústech zůstávala dlouho po posledním soustu. Svíčky na stole dokreslovaly příjemnou atmosféru.

„Doufám, že vám chutnalo.“ Utřel si ubrouskem Albert koutky úst. Ostatní horlivě přikyvovali.

„Jako dezert pro vás máme trifle. Ten si dáme opět v salonku.“ Položil ubrousek, postavil se a počkal, až se zvedne ze židle Virginie, která seděla naproti němu.

Venku už se mezitím setmělo a místnost se ponořila do přitímní. Dříve příjemná místnost získala zvláštní hloubku. Působila klidně, až na ten chlad, který se nedal svést na průvan. Plameny v krbu tančily a rozhazovaly zlaté odlesky po těžkém nábytku a tváře přítomných ozařovaly jen napůl, jako by každému schovávaly druhou tvář. Pokoj voněl kouřem. A v rohu místnosti, tam kde se světlo z krbu nedostalo, zůstával stín o vteřinu déle, než by měl.

Albert vstal. Došel ke stolku s gramofonem a vložil do něj album Binga Crosbyho. Jehla dosedla na desku s jemným zapraskáním a vzápětí se prostorem rozlila klavírní melodie.

„Když dovolíte, půjdu si ještě něco vyřídit do svého pokoje a za okamžik se k vám připojím a zahrajeme si šarády. Dnes prolomím své prokletí.“ Zvedl ukazováček do vzduchu.

„Radši nic neslibuj,“ zasmál se Zachary.

„Já to cítím v kostech, příteli. Dnes mám narozeniny, mám šťastný den.“

„A taky nesmíme zapomenout na dárky,“ zašveholila Virginie.

„Těch není nikdy dost.“ Odvětil Albert a zmizel na schodišti.

3.

Místností se rozlehl ohlušující křik. Všichni zpanikařili. Rozhlíželi se ze strany na stranu. A pak ho spatřili.

Had. Dlouhý, štíhlý, temně lesklý. Vynořil se zpod jednoho z křesel, jako by ho přitáhlo teplo krbu. Plazil se napříč kobercem s takovou lehkostí, až působil neskutečně. Několik vteřin nikdo nepromluvil. Čas se zpomalil. Oči upřené na hladké, klouzavé tělo zvířete. Virginie zalapala po dechu a sevřela si perly kolem krku, jako by je had mohl ukrást. Amelie vyskočila na pohovku. Jenny se zvedla na nohy, ale neudělala ani krok. Vypadala, že zvažuje útěk.

Zachary s vyřeštěným očima těkal pohledem po ostatních.

„Ani hnout.“ Rozkázal s klidným hlasem Henry. Položil sklenku na stůl. „To je mamba.“

Panika vypukla tiše. Nikdo se nepohnul. Každý si uvědomoval, že špatný krok může být poslední.

Henry nakračoval pomalu a lehce, aby hada nevyplašil. Uchopil pohrabáč u krbu a opatrně a hbitě jím přitiskl mambě krk k zemi. Poté se bleskově sehnul a pevným stiskem hada chytil za hlavu. Na čele mu vyskočily krůpěje potu. Ruce se mu třásly. Neměl rukavice a byl si dobře vědom toho, že pokud sevření jen lehce povolí, had si vykloubí čelist a kousne ho. Bez jediného slova s ním vystoupal do patra. Ostatní se stále ani nepohnuli.

Teprve když Henry opět sešel do přízemí si dovolili oddechnout.

„Už je v teráriu.“ Setřel si hřbetem ruky pot z čela. „Nechápu, jak se to mohlo stát. Dvířka nebyla dovřená.“ Krčil rameny a vrtěl hlavou.

Ostatní si vyměnili pohledy. „Jak, jak je to možné?“ ptala se Amélie. „Vždyť jsme tam přece byli. Viděli jsme to. Bylo zavřené.“

„Nekrmil jsi ho potom ještě?“ snažila se prakticky uvažovat Jenny.

Henry jen vrtěl hlavou. „Určitě ne. Dával jsem mu myš zrovna dneska ráno. A terárium jsem určitě zavíral. Vždycky ho pořádně zavírám.“ Zvedl ruce v obraném gestu.

„Tak neřešme jak se to stalo, hlavně, že už je ta potvora pod zámkem.“ Reagovala teprve nyní Virginie a hlas se jí třásl.

„Ale že máte teda hlas. Museli vás slyšet až v Londýně.“ Usmál se teď už klidnější Zachary.

„Kdysi jsem zpívala v opěře,“ pochlubila se.

„Ach tak.“

„Ale kde je vlastně Albert? Jak to, že vás neslyšel?“ nadhodila věcně Jenny.

Všichni si mezi sebou vyměnili rychlý pohled. Čas se na okamžik zastavil. Chvilé trvala jako věčnost. A pak zamířili ke schodům, aby na něj zavolali.

4.

Amélie chytila za kliku otcovy pracovny a pomalu otevřela dveře. Ticho v místnosti narušovalo jen tikání hodin a měkké šustění záclon ve večerním vánku. Někdo zalapal po dechu. Albert Bencroft seděl zhroucený za pracovním stolem. Hlava mu spočívala na pracovní desce, na níž se rozlévala kaluž černého inkoustu. V rukou svíral dopisní obálku. Vypadal klidně. Jako by spal.

Malá lampička s tmavě zeleným stínidlem osvětlovala místnost a vrhala na tělo tlumené světlo.

„Pane Bože,“ vykřikla Amélie.

Virginie se zajíkla.

„Co se to sakra..?“ nechal větu nedokončenou Henry. „Je mrtvý?“

Všichni stáli ve dveřích pracovny a snažili se zpracovat, co vidí.

Jako první se vzpamatoval Zachary. Došel k Albertovi, přiložil mu prsty na krk a snažil se nahmatat tep. Nic. Zvedl pohled k ostatním a zavrtěl hlavou.

Amélie i Virginie začaly plakat. Atmosféra byla tíživá.

„Myslíte, že ho uštkla ta mamba?“ vyděsil se Henry s pocitem viny.

„Pravděpodobně,“ odpověděl Zachary.

Jenny odvážně popošla k tělu a začala si ho se zájmem prohlížet.

„Hopkinsi, dejte mi své rukavice.“ Nastavila dlaň a poté si navlékla bílé bavlněné rukavice, které jí podal.

„Nevidím nikde ranky po kousnutí. Byla bych s těmi závěry opatrnější. Na první pohled se zdá, že došlo k srdečnímu selhání. Nicméně namodralé rty a konečky prstů naznačují selhání dechu. Zcela jistě by ho měl prohlédnout odborný lékař. Musíme zavolat policii,“ konstatovala Jenny a komorník běžel k telefonu.

I nadále si učitelka prohlížela tělo. Opatrně a podrobně. Se zaujetím jí vlastním. Všimla si pomalu sinající tváře. Modrého zbarvení okolo úst. Prsty v křeči svíraly dopis. Pravděpodobně to bylo to poslední, co stihl udělat. Chystal se poslat dopis? Možná onu smlouvu o vydání knihy?

„Policie i lékař přijedou,“ vychrlil udýchaný Hopkins. „Ale dorazí v řádu několika hodin. Jsou právě u velkého případu v Londýně. Nemáme hlavně na nic sahat.“

„To snad není pravda,“ zděsila se Virginie.

„A to ho tu takhle necháme?“ Henryho hlas vystoupal o oktávu výš.

„Teď už mu nepomůžeme. Navrhuju, abychom se vrátili do salonku a vyčkali příjezdu policie,“ navrhl Zachary.

„Přece tu na ně nebudeme čekat do rána.“

„Já se obávám, že nemáme na vybranou,“ odpověděla Jenny.

Všichni na ni nechápavě pohlédli.

„Ale co jiného by to bylo, když ne kousnutí hadem?“ zajímalo Henryho.

„Infarkt?“ napadlo Virginii.

„Kdepak. Já se obávám, že se jedná o otravu.“

5.

Oheň v salonku vyhasl a atmosféra v místnosti působila tíživě. Všichni se posadili na svá původní místa a těkali pohledem z jednoho na druhého. Salonek se topil v tichu, které narušovalo jen praskání ohně a cinkání porcelánu, jak se Hopkins snažil třesoucíma se rukama nalít hostům šálek teplého čaje.

Každý z nich si prohlížel ostatní s podezřívavým pohledem. Jeden z nich je vrah.

„Nemůžu uvěřit tomu, že by někdo chtěl Alberta skutečně otrávit.“ Vrtěla hlavou Virginie a hlasitě se vysmrkala do vyšívaneho látkového kapesníku.

„Že vy máte zrovna co říkat,“ vychrlila na ni Amélie. „Uháněla jste otce už dlouhé měsíce. Ale vy jste ho ani za mák nezajímala. Miloval naši matku a pro nikoho dalšího už v srdci nemá místo.“ Zavzlykala. „Teda neměl.“

„No dovol? A co ty? Nesnaž se mi namluvit, že jsi neměla sebemenší důvod sáhnout otci na život. Co třeba štedré dědictví?“ Vyprskla na svou obranu.

„Co si to dovoluujete?“ vstoupil do hádky Henry. „Laskavě přestaňte urážet mou sestru.“ Zvedl důrazně prsteníček do vzduchu.

„No, že ty se zrovna ozýváš. Byl to snad tvůj had, který utekl ne? Bůh ví, jak to bylo.“

Henry vstal a nakročil k Virginii. Fuňěl. „To odvolejte.“

„Všichni se teď uklidníme,“ zvedl ruce Zachary.

„No vy taky máte co říkat,“ obořil se na něho Henry. „Neříkal jste před večerí, že se na penzi nudíte? Že byste potřeboval nějaké vzrušení?“

„Jak se opovažuješ?“

„A vy Jenny,“ otočil se k ní a namířil na ni prstem. „Ani jste nemrkla, když jste ohledávala tátovo tělo.“

Jenny nereagovala. Nechala zničeného hocha, aby si ulevil. Jemu se prudce zvedala hrud'. Ale když neměl už žádné argumenty, opět se posadil. Zabořil se do měkkého křesla a rozplakal se.

„Obviňování nám nepomůže. Teď pomůže jediné. Zachovat chladnou hlavu. Všichni zůstaneme tady a vyčkáme příjezdu policie.“

Nechtěla říkat ostatním, čeho si nahoře v Albertově pracovně všimla. Nechtěla brát spravedlnost do svých rukou. Rozhodla se, že se jen pokusí udržet všechny na místě, než dorazí policie s lékařem.

Strach nebyl slyšet, ale byl všude. Šířil se pohledy, v neklidných gestech, v kratičkých nádeších. *V každém pokoji plným lidí je někdo, kdo ví příliš mnoho.*

„Ale jak se to vůbec mohlo stát?“ popotáhla Amélie. „Vždyť jsme byli tady, když otec odešel do své pracovny.“

„To je pravda. Nikdo už se potom odsud nevzdálil,“ reagoval Henry.

„Až na Hopkinse,“ poukázal na fakt Zachary.

Ten se napřímil a tvářil se dotčeně. „Já byl v kuchyni a chystal jsem večeri.“

„Ale důkaz nemáte,“ udeřila na něj Virginie.

„Ale.. ale, proč bych to dělal?“ zakoktal se překvapením z toho obvinění. „Pan Bencroft byl můj zaměstnavatel. Bez něho bych se ocitl bez práce a bez střechy nad hlavou,“ odmlčel se. „Což se ostatně nejspíš stane.“

„Nechte Hopkinse na pokoji.“ Bránila ho Jenny, vytáhla z kabelky tabatěrku a bez ohledu na domácí pravidla si zapálila.

„Tak kdo jiný by to mohl být, když jsme všichni v dobu smrti byli spolu?“ zajímalo Zacharyho.

Jenny potáhla z cigarety. „Všichni co jsme tu, jsme měli příležitost Alberta zavraždit.“

Ostatní zalapali po dechu.

„Jak to myslíte?“ zajímalo Virginii.

„Albert byl otráven jedem. Jestli můžu hádat, nejspíš právě jedem mamby černé. Smrt nastala téměř okamžitě.“

„Tomu nerozumím. Říkala jste přeci, že had ho neuštkl.“ Zajímalo Amélii.

„Ano, na tom stále trvám. Jed mu byl podán. Nejspíš proto mamba vyklouzla z terária. Někdo s ní manipuloval.“

Místnost ztichla. Všichni se snažili toto zjištění zpracovat.

„Tak to musel být Henry,“ spustila Virginie.

„To snad nemyslíte vážně,“ bránil se. Proč bych to dělal? A jak bych mu ten jed podal?“

„Henry není mezi námi jediný, kdo se vyzná v hadech.“

Všichni na Jenny pohlédli. Ve tvářích zmatení.

„Co tím chcete říct?“ ozval se jako první Zachary.

„Myslím to tak, že i vy se poměrně dobře vyznáte v hadech, není liž pravda?“

Zachary vrtěl hlavou. „Nechápu, co tím myslíte.“

„Myslím tím, že se taky poměrně dobře vyznáte v hadech. Možná jste velice dobře předstíral strach, když se tu plazila mamba. Možná jste byl skutečně vyděšený, kdo ví. Ale s hady máte bohatou zkušenost. Rozumíte jejich jedu a víte, jak s nimi maniplovat. Možná zkušenosti z armády.“

„Je to pravda?“ zajímalo Henryho.

Zachary začal svírat ruce v pěst, až mu klouby na nich zbělaly. „Nechápu kam tím míříte. Jak bych to udělal? Byli jsme přece všichni spolu, když se to stalo.“

Ostatní létali pohledem z Jenny na Zacharyho. Jennyino obvinění dopadlo jako kámen do vody. A kruhy se šířily mezi ostatní.

„To je právě to. Podle mého odhadu byl jed mamby nanesen na dopisní obálku. Albert tedy zemřel poté, co obálku olízl, aby ji zalepil. Vrah v tom případě mohl v klidu a nerušeně sedět tady dole s námi.“

„Jak..jak vás taková blbost napadla? Jste přece jen učitelka, tak si tu nehrajte na slečnu Marplovou.“

„Albert měl podrážděný a zduřený jazyk. Z toho jsem usoudila, že se jed do těla dostal tímto způsobem. Šálek čaje ani jiné občerstvení jsem na jeho stole nezahlédla, vy ano?“

„To ještě nedokazuje, že jsem ho zabil já. Přece.. proč bych to dělal? Byl to můj přítel? Neměl jsem důvod ho zabít.“

„Možná je odpověď na tuto otázku v Albertově rukopise. Možná jste nechtěl, aby jeho paměti z doby vaší působnosti v armádě vyšly na světlo boží. Možná skrýváte něco, na co nejste hrdý. Něco, co by zničilo vaši pověst. Vaše jméno. Vaše ego.“

„A vy si snad myslíte, že bych ho měl nechat to vydat? Aby se každý dozvěděl o tom, jak jsme to tehdy v armádě dělali? Co všechno jsme museli

vykonat, abychom splnili rozkaz? Kolik životů jsme zničili, abychom dostali metál? Vy byste snad chtěla, aby o vás lidé věděli, že jste zabila tolik nevinných jen proto, abyste ochránila čest přítele?“ vychrlil ze sebe, až mu od úst odlétla sprška slin.

„Albert byl slaboch. Měl výčitky svědomí. To je důvod, proč ty paměti sepsal,“ odfrkl si. Každé další slovo znělo hlasitěji než předchozí. „Když tu seděl a mluvil o tom, že tu smlouvu podepíše. Nemohl jsem uvěřit jeho bláhovosti. Musel jsem mu v tom zabránit.“

Ostatní ho vyděšeně sledovali. Ve tvářích se jim zračil šok. Virginie si rukou zakrýval ústa, aby potlačila výkřik.

„To není možné,“ špitla Amélie.

Napětí v místnosti byla hmatatelné. Zachary stál nehybně. Jen sval v jeho čelisti zaškubal.

Ve vzduchu viselo něco syrového, zvířecího. Instinkt. Strach.

Všechno se seběhlo v několika vteřinách. Zachary z ničeho nic prudce vstal. Převrhl židli a rozběhl se ke dveřím z pokoje. Výkřik. Šramot. Šálek se rozbil o podlahu. Utíkal. Beze slova. Bez varování. Komorník udělal krok vpřed a pohotově mu nastavil nohu. Zachary nestihl reagovat. Padl k zemi tvrdě, s rukama roztaženýma a tváří plnou vzteku.

Dřív než se stačil zvednout ze země, ozvalo se rázné zaklepání na vchodové dveře.

„Scotland Yard.“

Slečna Austenová lituje

Světlem panuje skálopevné přesvědčení, že neprovdaná autorka románů, které se těší oblibě, se neobejde bez manžela. Ruka slečny Jane Austenové třímající dopis od sestry poklesla a pobledlý obličej oživil pobavený úsměv. Drahá Cass, v jedné větě dokáže vzdát hold jak její nejúspěšnější knize, tak skutečnosti, že na prahu čtyřicítky se o Jane zajímají hned dva výtečně zaopatření džentlmeni.

Reverend James Stanier Clarke, samolibý a pompézní knihovník prince regenta, se svými nejapnými nápady o čem by Jane měla psát, nepřichází do úvahy. Zato pan Seymour, elegantní a duchaplný William Seymour... Jane na okamžik zavřela oči. Blažilo ji vědomí, že významný právník ji v bratrově londýnském domě nevyhledává jen kvůli nakladatelské smlouvě na její poslední román.

Očima zabloudila k oknu. Štukové fasády domů na protější straně Hans Place se pomalu nořily do houstnoucí směsi říjnové mlhy, všudypřítomných sazí z tisíců londýnských topenišť a nastupujícího soumraku. Bože, kde ta Mary vězí? Už dávno měla být doma! Nakrčila obočí a zavrtěla hlavou. Není divu, že si švagrová chce svůj krátký pobyt ve městě užít. Manželka námořního kapitána, matka šesti dětí žijící ve skromném venkovském domě skoro pořád sama–

„Slečno Jane!“ Do salonu se vrátila služebná Sára. Z pod nakřivo nasazeného čepce se jí draly uvolněné prameny vlasů, po umouněné tváři se koulely slzy a vyrývaly v nánosu sazí a popílku světlejší cestičky. „Běžela jsem– Milostpaní–“ Sára se zajíkala zděšením, ale pozorné pozorovatelce, jakou byla Jane, neušla stopa nepatrného zadostiučinění.

Služebná konečně popadla dech: „Milostpaní Austenovou vobvinili z krádeže! A vodvedli ji do Bow Street!“ Jane strnula, divoký vír myšlenek jí nedovolil vypravit ze sebe jediné slůvko. Mary a zlodějka? To musí být nějaký strašlivý omyl! Vyskočila z křesla. Sestrin dopis jí vypadl z ruky a pomalu, nadnášen teplým prouděním z krbu, se snášel na koberec.

„Ctihodný pan Seymour, madam,“ vstoupil lokaj následován ohlašovaným právníkem. Než Jane stačila cokoli říct, Sára zakvílela: „Měla tu krajkou v košíku!“

Jane se zatmělo před očima. Teď nesmíš omdlít, přikazovala si v duchu. „Ticho, osobo.“ Pan Seymour vzal Jane za ruku a jemným tlakem ji donutil usednout. „Přineste sklenku brandy nebo vína,“ odeslal lokaje z místnosti a začal přesně formulovanými otázkami služebnou zpovídat. Dozvěděli se, že Mary Austenová navštívila módní galanterii Wilding & Kent na New Bond Street. Koupila 5 yardů bílé bavlněné lemovky, poté si nechala předvést několik vzorů černé bruselské krajky. Jedna se jí zalíbila natolik, že ji chtěla koupit, jenže v návinu nebylo dost na ozdobu celé pláštěnky. Zklamaná Mary zaplatila za lemovku a následována Sárou vyšla na ulici. Ušly sotva pár kroků, když za nimi vyběhla prodavačka a s křikem je obvinila z krádeže. Pomocník konstábla, patrolující před luxusními obchody, přikázal Sáře otevřít košík s Mariinými nákupy. Uvnitř našel kromě úhledně stočené bílé lemovky i černou krajkou.

Posadil Mary do přivolané drožky a odvezl ji do úřadovny vrchního konštábla v Bow Street.

„Jsem upřímně zdrcen,“ obrátil se právník na zsinalou Jane. „Zdrcen a otřesen. Je třeba neprodleně jednat. Manžel paní Austenové musí promluvit s konstáblem a zjistit, co chce podniknout.“

„Můj bratr Frank je na moři, v domě je jenom bratr Henry, ale ten už dva týdny leží v horečkách.“ Jane se na vteřinu odmlčela. „V jeho stavu se nesmí nic dozvědět. Musím jít já.“

„Drahá slečno Austenová, to nemohu připustit. Bow Street není nic pro jemnou dámu. A vezměte, prosím, do úvahy, že vás konstábl vůbec nemusí přijmout.“

Pan Seymour se nepatrně uklonil – troufá si tvrdit, že záležitosti by se měl chopit muž – nejlépe odborník znalý práva – bude mu nesmírnou ctí, pokud ho pověří – udělá cokoliv, aby její důvěru nezklamal.

Nejdražší sestřičko, přihodila se nečekaná vážná věc, ale nelekej se – Henry je mimo nebezpečí. Musím ti sdělit něco ohledně ubohé Mary– Klapnutí domovních dveří donutilo Jane odložit pero.

„Dopis od pana Seymoura, madam.“ Potlačila zklamání, že se právník nedostavil osobně, a zlomila pečeť.

Velevážená slečno Austenová, zajisté netrpělivě čekáte na zprávy ve věci vaší paní švagrové. Bohužel, není v mé moci sdělit vám cokoliv potěšujícího. Vrchní konstábl má za to, že vinu paní Mary Francis Austenové před soudem prokáže nad veškerou pochybnost. Svůj názor opírá o výpovědi důvěryhodných svědků – slečny Grayové, která vaši švagrovou obsluhovala a rovněž přítomné lady Elliotové. Zpronevěřil bych se svojí profesní cti, kdybych vám, drahá slečno, zastíral, nakolik vážná je situace. Vzhledem k hodnotě zcizeného zboží hrozí Vaší švagrové hrdelní trest, v lepším případě, pokud soud shledá polehčující okolnosti, deportace do kolonií. Jsem přesvědčen, že jedinou nadějí je královská milost. Dovoluji si vám, velevážená slečno, doporučit, abyste o záležitosti vaší paní švagrové neprodleně informovala doktora Clarka. Vhodně volená slova pronesená ve správný okamžik by mohla příznivě ovlivnit rozhodování Jeho královské Výsosti prince regenta. V hluboké úctě, vám oddaný služebník, William Seymour.

Kalné ráno zastihlo Jane opět u psacího stolku. Musí bez odkladu informovat nejstaršího bratra Jamese, hlavu rodiny, ale taky bratra Edwarda – z celé rodiny jedině Neddy disponuje dostatkem finančních prostředků na zaplacení Seymourových služeb. Ale především musí napsat doktoru Clarkovi. Po probdělé noci měla hlavu plnou konceptů dopisu královskému knihovníkovi, jenže ani jeden ji neuspokojoval. V sázce bylo tolik! Zachvěla se a přitáhla si indický šál úžeji k tělu.

Ctihodný Dr. J. S. Clarke, Carlton House, Pall Mall

Z psaní ji vyrušilo klepání na dveře. Vstoupila Sára s koflíkem čaje a dopisem s obrovskou rudočernou pečetí.

Ctěná slečno,

pokládám za svou povinnost (vzhledem k našim předchozím stykům a vzhledem k svému postavení v životě) projevit Vám soustrast v osudové ráně, jež na Vás nyní doléhá a o níž mě zpravil učerejší list pana Seymoura. Přijměte, prosím, ujištění, že upřímně cítím s Vámi i s celou Vaší váženou rodinou ve chvíli nynějšího neštěstí, které je tím horší, že v takovémto případě čas nemá moc zahladit stopy.

Avšak píši Vám ve věci mnohem důležitější, a sice ve věci zamýšleného věnování Vašeho nejnovější románu Jeho královské Výsosti principi regentovi. Přijměte, laskavě, moji radu a pozdržte vydání knihy do doby, kdy bude znám výsledek soudního přelíčení. Zajisté chápete, že sebenepatrnější spojení Jeho Výsosti s Vaší nynější hanbou je nemyslitelné. S ohledem na svoje vazby ke královskému domu, musím se, ctěná slečno, též omluvit, že do vyjasnění neblahých okolností nemohu dále navštěvovat dům Vašeho pana bratra. Zůstávám, vážená slečno, Vám oddaný James Stanier Clarke

Bez hnutí zírala před sebe. Ten zbabělec! Svatouškovský pokrytec! Mimoděk začala trhat Clarkův dopis na malé kousky.

„Je vám dobře, slečno?“ V Sárině hlase zazněla opravdová starost. „Měla byste se voblíknout a jít dolů, v týhle zimě se leda nastydnete.“

Jane sice vrtěla odmítavě hlavou, ale převzala od Sáry nabízenou spodničku a začala si ji navlékat přes ledové nohy. „Sáro, je to pravda,“ zamumlala se skloněnou hlavou, „že jste u Wildinga & Kenta potkaly lady Elliotovou?“

„Svatá pravda, slečno. Musí to bejt moc nóbl dáma, nakoupila toho spoustu a samý fajnový věci.“

„Také krajku?“

„No baže, to kvůli ní se na milostpaní nedostalo. Lady Elliotová si nechala zabalit celý čtyři yardy tý černý krajky s konvalinkama, co se tak líbila paní Mary.“ Sára se shýbla pro šál, který sklouznul Jane z ramen. „Přišlo mi divný, že by milostpaní chtěla utratit takový hříšný peníze jen proto, že němlich stejnou krajku má na pláštěnce i princezna Charlotta.“

Jane zpozorněla. Wilding & Kent nepatřili mezi dvorní dodavatele. „To tvrdil kdo? Lady Elliotová?“

„Né, to ta prodavačka, slečna Grayová. Teda podle mýho to byl jen ubohej trik, jak dámám prodat něco tak nestydatě drahýho. Jenže ty dva zbylý yardy byly paní Mary málo, na volemování by to nestačilo. Ukažte, slečno, já vám pomůžu.“ Sára se pustila do zapínání malých knoflíčků na Janině rukávu.

„Když přišel sluha lady Elliotový, že předjel kočár, příručí byl právě pryč. Slečna Grayová musela donýst balíčky s nákupy do kočáru vosobně.“

„Takže jste zůstaly v krámě samy?“ Služebná sklopila hlavu a neodpovídala.

„Slečna Grayová se musela splést, tu černou krajku zabalila dohromady s Maryinou lemovkou omylem,“ zadoufala nahlas Jane.

Dívčiny prsty se zastavily, teprve po hodně chvíli ze sebe vysoukala: „To těžko, slečno. Když šla slečna Grayová ven, ta černá krajka se poráde válela na pultu.“

„Sáro! Víš to jistě?“

„Jako že je Pánbu nade mnou.“ Služka škubla posledním knoflíčkem.

„Vopravdu, slečno. Zeptejte se kuchařky. Mlíkař jí ráno povídal, že lady Elliotová si tu krajku na tom pultě úplně jasně pamatuje.“

Tak tohle bylo to přitěžující svědectví, které zmiňoval Seymour, blesklo Jane hlavou. Ke všemu lady Elliotová mluvila před služebnictvem a teď o té skandální záležitosti ví celý elegantní Londýn. Potlačila povzdech a položila služce další otázku: „Co jste s paní Austenovou dělaly, než se slečna Grayová vrátila do obchodu?“

„Co dělala milostpaní nevím,“ odfrkla dotázaná. „Já sem pomáhala slečně Grayové. Lekla se, když se jí mezi nohama začala proplejtit kočka a všechno upustila. Shejbla sem se pro jeden balíček, abych ho slečně podala. No a pak – pak sem voknem pozorovala ty krásný grošáky lady Elliotových.“ Směs dotčenosti a strachu probleskující Sářinou promluvou Jane varovala. Tady se svědectví ve prospěch Mary nedomůže.

Jane vystoupila z drožky před nenápadným vchodem do galanterie pánů Wildinga a Kenta umístěné v suterénu úzkého domu s fasádou z červených cihel. Obchod byl liduprázdný, jen vzadu u pultu s krajkami stácela hubená žena ve smutečním oděvu hnědou bavlněnou lemovku na kartonový návin. Na pultu, stočená do klubíčka, dřímala velká černá kočka.

„Čím posloužím, madam?“

Jane zaváhala. Tohle že je osoba, která má na svědomí Maryino uvěznění? Představovala si ji úplně jinak! „Hledám černou bruselskou krajku s květinovým vzorem,“ vypravila ze sebe. „Asi tak dva a půl palce širokou.“ Prodavačka vytáhla z police za sebou několik štočků, odsunula kočku víc ke kraji a rozložila zboží po pultu. Jak se nakláněla dopředu, vyklouzl jí z výstřihu náhrdelník s přívěskem – malým topazovým křížkem ve zlatém zasazení. Jane rychle prohlédla předváděné zboží, krajka s motivem konvalinek však mezi štočky chyběla. „Růže a zvonky jsou tak nudné,“ obrátila se na prodavačku. „Nemáte něco originálnějšího?“

„Lituji, madam. Z květinových vzorů je to, bohužel, všechno.“

„Slečno Grayová! Proč milostpaní neukážete krajku princezny Charlotty?“ Obě ženy sebou trhly, ani jedna si nevšimla muže v tmavém svrchníku s vysokým kloboukem v ruce, který vstoupil zadními dveřmi přímo z domu.

„Promiňte, pane Wildingu, neuvědomila jsem si, že tu máme ještě jeden vzor.“ Bledou tvář slečny Grayové zalil krvavý ruměnec.

„Vy pořád na něco zapomínáte! Musíte se víc snažit, slečno! Z úcty k památce vašeho bratra jsem vás zaměstnal, ale zbůhdarma tady nikoho držet nemůžu,“ rozčiloval se majitel obchodu. „Co tady dělá ta zatracená kočka! Okamžitě ji vyhoďte!“ Aniž čekal na odpověď, vysekl Jane rychlou poklonu a zamířil k východu.

„Je mi moc líto, že jste přišla o bratra,“ přerušila nastalé ticho Jane.

„Zemřel na moři. Před třemi měsíci.“ Slečna Grayová se shýbla k nejspodnější polici, kde byly uloženy náviny s lacinými bavlněnými obrubami. Po chvilce hledání rozvinula před Jane vyšívanou krajku s motivem konvalinek. „Point de Gaze, ruční práce.“ Zkoumavým pohledem přejela po nikterak okázalém oděvu své zákaznice. „Tři šilinky čtyři pence za yard,“ dodala trochu kousavým tónem. „Vezmu si tři yardy,“ vyhrkla Jane rozčilená podezřením, že si tak drahou věc nemůže dovolit.

„Jistě, madam.“ V prodavaččině tváři se nepohnul ani sval. Mlčky začala odměřovat. „Lituji, madam, této krajky máme už jen dva yardy.“ Jane několik vteřin přemýšlela a pak, jako by proti své vůli, zamumlala: „Přesto mi ji zabalte.“

„Drahá slečno Austenová, v situaci, kdy se všechny svědecké výpovědi shodují?“ Pan Seymour potřásl hlavou a napil se čaje. „Mohu se pokusit, jak navrhuje, zpochybnit důvěryhodnost svědků, ale slečna Grayová pochází z vážené rodiny. Po smrti bratra je sice zcela bez prostředků, přesto ...“ Netrpělivě pohlédl na služebnou přikládající do krbu. „Obávám se, že pokud se vydáme touto cestou, protistrana využije jisté nedávné události v Bathu, k osočení charakteru celé vaší rodiny.“

Jane se zarděla, pan Seymour měl zcela jistě na mysli skandál vyvolaný kleptománií jejich tety Jane Knight-Perrotové. Hodnota věcí, které ukradla, byla naštěstí zanedbatelná, přesto se šuškal, že soud tetu osvobodil jen díky tučnému obnosu, který strýc obětoval. „Nešlo by snížit hodnotu zcizeného zboží pod zákonnou mez?“ napadlo ji. „Promluvte, prosím, s panem Wildingem.“

„Slečno Austenová! Nemohu přece ovlivňovat svědka.“ Pan Seymour vstal a přešel k oknu. „Ostatně Wilding již tyto informace vrchnímu konstáblu poskytl. Předložil fakturu na dvakrát šest yardů po dvou šilincích. Pokud porota shledá vaši švagrovou vinnou, soudci nezbude než vynést hrdelní trest. Zvykové právo–“ Přerušil ho třesk pohrabáče, který upustila služebná.

„Sáro! Co to s tebou je!“ vykřikla Jane. „Poslední dobou ti všechno padá z ruky. Vzpamatuj se přece!“

Právnick vyčkal až dívka opustí místnost, aby se s vážnou tváří obrátil na Jane: „Doporučuji přiznání. Vzhledem k rodinné historii ob stojí tvrzení o duševní nemoci.“

„Bedlam Hospital! To nemyslíte vážně!“

„Smrtelně vážně, ctěná slečno. Uvažujte prosím. Chcete snad riskovat, že vaši švagrovou pověsí nebo deportují? Pomocí peněz lze v ústavu pro choromyslné zařídit snesitelné prostředí.“

„Ale co Frank? Co děti?“

Do právníkova pohledu se vmísil soucit, přesto trval na svém: „Napište paní švagrové, přesvědčte ji. Jinak za nic neručím.“

Jane se znaveně posadila do křesla u krbu. Henry naštěstí usnul, a tak konečně může v klidu přemýšlet. Proč se slečna Grayová snažila Mary namluvit, že víc krajky s konvalinkami neexistuje? Skutečně si neuvědomila, že v obchodě mají dalších šest yardů? Je to možné – sama se dnes přesvědčila, že štoček s krajkou byl ledabyle zastrčen mezi bavlněné lemovky.

Na pultě zůstaly ležet dva yardy zbylé po nákupu lady Elliotové. Mary mohla z pultu sebrat a strčit do svého košíku jen to, co tam leželo. Určitě neměla čas prohledávat police – proč by to taky dělala – slečna Grayová ji ujistila, že víc krajky nemá. A i kdyby Mary nějakou podivuhodnou náhodou ten štoček našla a vzala, prodavačka neměla šanci jeho ztrátu během tak krátké chvíle odhalit.

Jak to, že jí dnes v obchodě nabídli zase jen ty dva yardy? Krajka téhle délky by přece měla být jako předmět doličný u vrchního konstábla.

Jane vyskočila z křesla. Co když slečna Grayová vložila do Maryina košíku ten druhý štoček? Pak musí být u konstábla šest yardů krajky s konvalinkami – ale proč to falešné obvinění – slečna Grayová neměla žádný důvod – s Mary se přece nikdy nepotkala!

Přiblížila se k oknu. Miniaturní zahrádka za domem vypadala díky holým stromům a zažloutlé trávě smutně a opuštěně. Kdo ještě mohl podstrčit krajkou do košíku? V obchodě kromě švagrové zůstala i Sára – před pár dny Mary nařkla služku z krádeže hedvábné punčochy – dokonce poslala pro konstábla – Mary se k punčochám chová hrozně – nikdy nemůže najít celý nepoškozený pár. Naštěstí Jane napadlo podívat se i do zásuvky psacího stolku.

Jane se zachvěla. Kdyby se punčocha neobjevila, byla by Sára ve stejné situaci jako je teď Mary – samozřejmě bez podpory rodiny a služeb renomovaného právníka. Chtěla se služebná Mary pomstít? To ne! Ale proč se poslední dva dny chová tak divně – trápí ji svědomí? Jane se v duchu znovu přenesla do galanterie. A najednou se jí v hlavě rozbřesklo. Sára lhala! Údajně stála u okna a pozorovala kočár lady Elliotové, který stál nahoře na ulici. Ze suterénu jej nemohla vidět! Jane popadla zvonek a prudce s ním zatřásla. Musí okamžitě poslat pro pana Seymoura.

Svíčku sfoukla již před hodinou, ale strašlivá scéna se Sárrou, když pro ni přišli zřízenci z Bow Street, jí nedala spát.

„Pro smilování Boží, slečno Jane!“ spínala dívka ruce. „Jako že je nebe nade mnou, sem úplně nevinná!“ Klesla na zem a objala Jane kolem kolen.

„Božíčku, přece mě znáte, slečno! Dyk sem u pana Henryho už vosum let. Řekněte něco!“ Na ten hrůzou přeskakující hlas a vyčítavé oči Jane hned tak nezapomene.

Mysli na Mary, nabádala se v duchu. Podle pana Seymoura má u soudu velkou šanci na osvobození – bude to slovo proti slovu – porota musí upřednostnit tvrzení dámy před výpovědí služky – jenže to znamená, že místo Mary pověsí Sárrou...

Jane pevně stiskla víčka, aby zahnala obrázek na kost vyhublé Sárky, když ji Henry jako devítiletou přijímal do domu. Bystré dítě se rychle chopilo příležitosti, z pomocnice kuchařky se vypracovala až na první služebnou. Jane vždycky měla pocit, že osiřelá Sára si jejich rodinu zamilovala, že si váží slušného zacházení... Co ji to, chudinku, napadlo? Tohle se jí ani trochu nepodobá, při své inteligenci si přece musela být vědoma následků!

Jane se v posteli posadila a z nočního stolku vzala do ruky růženec s topazovým křížkem, dárkem od bratra. Nejdražší Frank – chtěl stejný přívěšek pořídit i Cass – jenže druhý křížek z dvoudílné soupravy koupil jeden z jeho důstojníků. Stiskla křížek pevněji, aby zaplašila temnou vzpomínku – ten nešťastný muž neskončil dobře – královské námořnictvo stíhá sodomii na palubě obzvlášť přísně. Frank nemohl jednat jinak, musel ho vydat katu. Ubohý Frank! Ubohý poručík Gray! Vytřeštila oči do tmy. Smuteční oděv – bratr na moři – topazový křížek houpající se na krku slečny Grayové.

O dva týdny později

Dopolední slunce pronikalo oknem ložnice a kreslilo na bílém povlečení veselá prasátka. „To bylo od Seymoura důvtipné – odhalit, že u konstábla leží šest yardů té zatracené krajky, když z pultu mohly být uzmuty jen dva.“ Henry Austen, stále ještě v posteli, ale už s jasnými očima a bez horeček, odložil právníkův dopis. „Odporná povaha ta Grayová. Mstít se na manželce muže, který jen konal svou povinnost.“ Henry znechuceně zavrtěl hlavou. „Zajímalo by mě, jak Seymour přišel na její příbuzenství s Frankovým důstojníkem. Gray je značně rozšířené jméno.“ Potutelně se na Jane zašklíbil. „Nechalas Seymourovi všechnu slávu, sestřičko.“ Jane se usmála a nic neříkala. V duchu děkovala Bohu, že pravda vyplula na povrch a všechno dobře dopadlo. Po propuštění z vězení se vysvětlilo i Sářino podivné chování. V ukřivděnosti za nespravedlivé osočení se modlila za Maryino potrestání, ale když se její přání tak tragicky naplnilo, trápily ji výčitky svědomí.

„Zachránilas je obě – Mary i Sárú. A Seymour díky tobě získal jak zásluhy, tak tučné palmáre. Ještěže si to Edward může dovolit.“

„Neddy vždycky byl a zřejmě i zůstane mým nejmilejším bratrem,“ zachichotala se Jane. „Určitě dokud nepromarní dědictví po Knightových.“ „Na to je Edward příliš opatrný,“ zahučel bratr a vrátil se k dopisu. „K čertu! Seymour se bude ženit!“ Tvář mu zvažněla. „Požádal o ruku tu husičku slečnu Mollandovou.“ Podíval se na Jane, v očích bolest. „Domníval jsem se, že–“ „Pakliže má žena tu smůlu, že vládne jasným rozumem a užitečnými znalostmi, měla by vynaložit všechn důmysl, aby to o sobě nedala vědět,“ přerušila ho Jane. „Jenže copak jsem mohla, když šlo o lidské životy?“

Než Henry stačil cokoliv říct, zaklepal na dveře lokaj: „Reverend Clark a ctihodný pan Seymour prosí slečnu Austenovou o přijetí.“

Jane několik sekund váhala, ale pak se napřímila a vyrovnaným hlasem řekla:

„Vyřid'te pánům – slečna Austenová lituje, je zaneprázdněná péčí o bratra.“

Lokaj se mlčky uklonil, očima mu problesklo pobavení. Jane zružověla. Před služebnictvem nelze utajit ani záležitosti na výsost soukromé. „Thomasi, zapamatujte si, že pro tyto dva pány tomu v nejbližších dnech nebude jinak.“

Vstala a vyšla z pokoje, potřebovala být na chvíli sama.

Schovaná za záclonou pozorovala, jak oba návštěvníci opouštějí bratrův dům, loučí se a rozcházejí se na opačné strany. Očima vyprovázela elegantní postavu Seymoura dokud nezašel za roh. Nebýt jeho výmluvnosti, výsledek přelíčení by byl dozajista jiný. Porota slečnu Grayovou litovala, před soudcem působila tak zmateně. Nakonec k obecnému překvapení doznala, že na pult položila i druhý štoček bruselské krajky. Jenže když si díky lady Elliotové uvědomila, kdo Mary je, rozhodla se v záchvatu palčivé zášti, že ho před ní zatají.

Šustění papíru ji přimělo se otočit. Henryho mourovatý kocour vyskočil na psací stůl a cupoval její rukopis. „Jedeš!“ Kočka zaprskala a při seskoku máchla ocasem tak prudce, až smetla ze stolku mosazné pečeti. Jane obešla stůl, aby jej sebrala, ale nikde ho na zemi neviděla, dokonce ani poté co si klekla na koberec. Přece nemohlo zmizet! Nadzdvihla košík se šitím odložený vedle stolku – nic. Mimoděk košíček otevřela, pečeti leželo uvnitř na

složeném vyšívání. Už ví, co se stalo! Košík musel být otevřený a jak pečetítko padlo dovnitř, náraz přiklapl saténem olemované víko. Položila pečetítko na stolek a nevidomýma očima uhlazovala pocuchanou stránku. V duchu se znovu ocitla u Wildinga & Kenta. Kočka předoucí na pultu – Maryin nákupní košík odložený na zemi – rozházené krajky. Odsunula popsané stránky a ze zásuvky vytáhla čistý list.

*Vážený pane Seymoure,
v dané situaci by mohl být tento dopis považován za nemístný, ale
spravedlnost si žádá, aby byl napsán a pročten. Dostalo se mi informací,
které vrhají nové světlo na nešťastný případ slečny Grayové...*

Smrt i jiné kratochvíle

Oči brunetky Jolky Skoupé se na komisaře Madlenku důvěrně usmály. Řekla, že je z agentury Terno, pracuje s Čestmírem Řepou, a protože jí šéf kladl na srdce, kdyby se něco semlelo, zajdi za Viktorem, činí tak právě teď.

„To už je hodně dávno, co jsme spolu chodili za holkama,“ zažertoval Madlenka. „Povídejte, s čím vám můžu pomoci,“ řekl poněkud zdrženlivě.

„Ve čtvrtek ráno Čestmír odjel, tvrdil, že se odpoledne vrátí, ale neozval se ani v pátek,“ vzdychla a dodala, že řešil kauzu jisté dámy, kterou obtěžoval stalker.

„A jak se ta dáma jmenuje?“

„... Alice Hledíková. Jestli chodíte do divadla, tak ji musíte znát. Točí i filmy,“ řekla po krátkém zaváhání. „Možná jste viděl drama *Kam zabloudil můj muž?* nebo veselohru *Nevěrná žena*.“

„Že by se zdržel u nějaké dámy?“ natukl tu přijatelnější možnost.

Jolka Skoupá se zatvářila ustaraně s tím, že když Čestmír řešil nějakou kauzu a třeba se den dva neukázal, vždycky aspoň zavolal. Jenže tohle jsou skoro čtyři dny. Samozřejmě kontaktovala i paní Hledíkovou, ve čtvrtek za ní skutečně dorazil, zdržel se asi hodinu a odešel. Kam, o tom se před klientkou nezmínil.

„Byla jste u něho doma?“

„Byla, nikdo neotevřel. V poslední době žil sám. Ani ta drbna odvedle nic nevěděla, hned mě monitorovala jak nějakou rajdu. A tahle bába Novotná mu obstarává nákupy!“

„Nevíte, jestli dělal ještě na nějakém případě?“

„Je to možné. Ale tohle byla pro něj priorita. Pan producent Krosna chystá s paní Alicí film. Ona je teď za něj provdaná. Dal do toho majlant,“ řekla tajuplně Jolka.

„A co ještě Čestmír povídal?“ nevzdával se Madlenka.

„Že René Krosna dostal nějaká psaníčka, ve kterých bylo, že paní Alice točila zamlada snímky pro dospělé, a že jestli se to proflákne, padne ostuda i na jeho firmu. On je pan producent o hodně starší než ona, stejně ho klofla jen kvůli tomu, aby měla své jistý. Tu roli Kleopatry, co teď dávají v divadle, měla původně dostat Laura Kolná, její kolegyně, a vidíte, hraje ji Alice.“

„A skutečně v těch pornofilmech vystupovala Hledíková?“

„Čestmír nějaké indicie měl, dokonce sehnal i dva snímky zahraniční produkce, ale ta aktérka měla buď škrabošku a paruku, nebo ji brali při aktu jenom přes faldíky. Víte jak?“ naznačila poněkud upjatě Jolka Skoupá a Madlenka jí připálil.

„Měl na Čestmíra někdo pífku?“

„Asi ano, tahle branže je riziková.“

„To mně povídejte,“ přejel Madlenkovi po rtech lehký úsměv, a než se s návštěvou rozloučil, požádal Jolku Skoupou, jestli má na Alici Hledíkovou telefonní číslo. Měla.

*

Když prošel vrátnicí a nahlédl do divadelní šatny, první, co mu utkvělo před očima, byl plakát na představení Antonius a Kleopatra, v němž hrála Alice Hledíková jednu z titulních rolí.

„Tak jsem tady,“ poznamenal, když nakoukl do místnůstky.

„Vidíte, že jste trefil,“ podala mu ruku, aniž by se zvedla. „Tohle je má komůrka, sedí tu se mnou ještě Laura, ale ta má dnes volno,“ řekla Alice Hledíková. „Byl jste na obnovené premiéře?“

„Bohužel jsem ji nestihl. Shakespeare, to je snad jistota.“

„Pokud ho někdo nezmrví. Víte, Kleopatra nebyla žádná děvka dějin, jak o ní někteří našinci vykládají, smilnila, to ano, ale především byla královnou. Těžko lze hodnotit její vztah k Antoniovi měřítky člověka z nějaké Horní Dolní... Nemám moc času, povídejte.“

„Mohli jsme se sejít třeba po zkoušce nebo zítra.“

„Mohli, spěchal jste, tak to tak berte. Ten stolker se už měsíc neukázal,“ jestli jste měl na mysli tuhle nepříjemnost. Začalo to někdy před rokem, kdy se mi ztratila šála. Nejdřív jsem myslela, že jsem ji zapomněla někde v šatně, ale pak jsem ji objevila viset na jabloni na naší zahradě. Připomínala oprátku. Obrátila jsem se na agenturu Terno, nechtěla jsem do toho zatahovat policii...“

„Před týdnem ve čtvrtek vás prý Čestmír Řepa navštívil.“

„Přinesl smlouvu a já souhlasila. Přišel k nám do baráku v devět, odešel, asi v deset.“

„Proč jste si vybrala právě jeho?“

„Chodil do divadla na každou mou premiéru... Je dobrý, ne?“

„Samozřejmě, po všech stránkách.“

„Ale jděte,“ smázla jediným pohledem slibně se rozbíhající myšlenkový tok komisaře. Na okamžik se její zvědavé oči zastavily v Madlenkově tváři. „Ještě je tu jedna věc. Říkala jsem si, že stolker je možná jen můj fanoušek, ale dostávala jsem i zlé anonymy,“ odmlčela se, co na to řekne, ale když nic neříkal, sáhla do zásuvky a položila je před něho.

„*Ty rajdo, nestydiš se. Ty že seš herečka? Ty zlatokopko!*“ četl Madlenka jeden ze vzkazů.

„Někdo mi vyčítá věci, o kterých vůbec nic nevím.“

„Máte ráda muže?“

„Co je to za otázku? Byla jsem třikrát vdaná, jsem náročná. Ten první, učitel, přede mnou utekl na Floridu. Věděl všechno, bohužel jen teoreticky. Druhý mně nabídl fyzicky, je to sochař, umělec, ten uměl pracovat s tělem. No a u toho třetího, myslím u Reného, jsem konečně našla to, co jsem hledala.“ Madlenka tušil co, ale nechal si to pro sebe.

„Mohla byste mi dát jejich adresy?“

„Samozřejmě,“ zalistovala v zápisníku.

„Půjčíte mi ty anonymy? Dám je k posouzení technikům.“

„Klidně si je nechte... Však oni zase nějaké dorazí,“ přetékala rozverností.

„Nemáte ponětí, kdo vás má tak rád, že si dává s těmi psaníčky práci?“

Alice Hledíková se nadechla, jako by si chtěla ulevit nějakým sprostým slovem, ale po krátkém zaváhání jen řekla: „To víte, všude kolem jsou dobří

lidé. A teď už opravdu musím,“ opřela se do Madlenky, ale tak nějak důvěrně, a vtiskla mu do ruky dva volňásky.

*

Viktor Madlenka ten důvěrný stisk Alice Hledíkové cítil ještě v okamžiku, kdy opustil budovu divadla. Původně měla Kleopatru ztvárnit Laura Kolná, jenže havarovala v autě, a když se uzdravila, přišel covid, nakonec se obě dámy o roli podělily.

Teď jen abych trefil tu správnou alternaci, uvažoval komisař a zamířil ke stanici městské dopravy, aby se co nejrychleji dostal domů, když mu do myšlenek vstoupil kapitán Hložek.

„Šéfe, nerad ruším, ale myslím, že byste měl přijet. Jedná se o Čestmíra Řepu. Policii kontaktovala nějaká dobrá víla, že u Řepy v bytě kňučí kocour. Vrbička byt otevřel a soukromé očko viselo na klíce. Jsem tady s Mackovou. Adresa je Kalná 107.“

„Tos mě potěšil,“ nešetřil sarkasmem Madlenka a na příští stanici vystoupil.

Do Kalné dorazil taxíkem. Před činžákem stála dvě policejní auta a kombík soudního patologa. Byt Čestmíra Řepy se nacházel v prvním patře. Když stoupal po schodech, minul se s Kryštofem, vypadalo to, že má odpracováno.

„Už hotovo, doktore? Neodbýváš to?“

„Zato ty máš zpoždění. Pár dnů tady visel. Dopis na rozloučenou žádný. Strangulační rýha je podezřele rozmazaná,“ přejel si prstem po krku. „Jinak jsem zatím nic nenašel. Koledoval si, ale na ženskou tohle nevypadá. Však víš.“

„Vím,“ pousmál se komisař a zamířil k ženě, která stála na chodbě před bytem Čestmíra Řepy a pozorovala technika, který ze dveří snímal stopy.

„Co vy tady? Na čumendo?“ obrátil se na ni Madlenka.

„Jsem Novotná, sousedka. Chudák pan Čestmír...“ Stará paní měla vlasy sepnuté hřebínky do jakési homole, která se jí na vrchlíku hlavy občas zakývala. Z úst ženy ucítil závan alkoholu.

„To vy jste volala na operační?“

„Jo, kocour naříkal. Tak jsem se šla podívat.“

Komisař se na důchodkyni usmál a poučil ji, že by měla zajít co nejdříve na stanici, aby s ní sepsali příslušná data. Poté vstoupil do jámy lvové. Uvnitř chodby málem zakopl o kapitána Vrbičku. Ten zkoumal kliku u dveří, na které se nebožtík oběsil. Tělo už někdo uvolnil a položil na zem do kuchyně. Právě tam zastihl Hložka, který nad nebožtíkem mlčky stál, jako by držel čestnou stráž.

„Šéfe, vy jste ho znal líp než já,“ obrátil se kapitán na komisaře.

„O mrtvých jen dobře,“ shýbl se Madlenka k Čestmírovi. Léta bývalého parťáka neviděl, na první pohled by řekl, že ztloustl, i kštice mu znatelně prořídla a část z ní ukrojila čelní pleš. Otisk strangulační rýhy na krku byl skutečně rozmazaný, jako by ho někdo k té klíce vlekl.“

„Možná se i bránil. Uvidíme, co řekne patolog,“ kývl na pozdrav směrem k Madlenkovi Vrbička a ukázal na složku, která ležela otevřená na stole. „Našli jsme ji schovanou v digestoři nad sporákem, byly v ní peníze a nějaké choulostivé obrázky.“

Složka měla nadpis *Smrt i jiné kratochvíle*. To se Čestmírovi podobalo.

„Kolik tam bylo babek?“

„Padesát táců. A k tomu pár pikantních snímků s paní Alicí.“

„A máte motiv, chlapci. Čestmír visel na šňůře od žehličky. Kdybyste náhodou nějakou žehličku objevili, dejte nám vědět,“ utrousil Vrbička.

*

„Na tohle se dívat nemusím, ale nechtěla bych vás připravit o nevšední zážitek,“ řekla poručík Macková po pár minutách promítání snímku *Nevěrná žena* a mířila ke dveřím.

„Emile, stopni to. A ty si, Gábino, zase sedni, porada ještě neskočila.“

„Stejně z toho nejsme moudří. Kdo ví, jestli s tou škraboškou nevěrné ženy nevystupuje chlap,“ poznamenal napůl vážně napůl žertem nadporučík Bouček.

„Tak dost, vytáhni roletu,“ kývl komisař na Boučka. „Dík. A teď vážně. Čestmíra Řepu jsem znal, dokonce to byl jednu chvíli můj parťák. Měl malér. Byl podezřelý, že pouští informace. Odešel od nás sám, Venku se pak živil tím, že dělal soukromé očko. V pondělí za mnou přišla jeho asistentka Jolka Skoupá... Přičemž mi sdělila, že si ho na práci najala Alice Hledíková kvůli stalkerovi. Včera jsem za Hledíkovou zašel. Řepa ji minulý týden skutečně navštívil a řešili i ty anonymy, které dostávala, kam šel, ale nevěděla. Prý se zajímal o Olivera Holinu. Ostatní už znáte,“ poznamenal Madlenka.

„Možná to bude vědět sousedka. Ta má jistě o přátelích Čestmíra Řepy dobrý přehled. Emile, až ji budeš vyslýchat, tak ji trochu zdržíš. A pro tebe mám speciální úkol,“ obrátil se na Boučka. „Novotná je k nám pozvána na deset hodin, a zatímco si s ní bude tady Emil povídat...“

„Ale to je proti předpisům,“ bránil se nadporučík Bouček.

„Musíš to udělat tak, aby to proti předpisům nebylo, však ty si poradíš.“

„Verze s vydíráním je nasnadě, ale měli bychom brát v potaz i jiné motivy,“ vstoupila do debaty Macková. „Třeba mu některá z lásek dala košem a on se s tím nevyrovnal.“

„Čestmír? To těžko,“ zapochyboval Emil Hložek. „No řekni, tlouštíku, kdyby ti tady dala Gábina košem, hodil by sis tkaničku?“ mrkl na kolegu, o kterém věděl, že Mackové nadbíhá. Nadporučík Bouček zrudnul.

„Vidím, že se dobře bavíte, ale je čas začít pracovat. Takže úkoly: Hložek vyslechně sousedku, Marcel svůj úkol zná a Gábina bude kontaktovat Lauru Kolnou, ta s Alicí Hledíkovou alternuje roli Kleopatry. A co se týká Hledíkové, myslím, že dnes večer dokonce hraje. Po představení ji nespustíš z očí a vytrváš až do rána.“

„To je nadlidský úkol, šéfe,“ přeháněl Hložek.

„Pro tebe ne, Emile. Ráno tě vystřídá Marcel. Za odměnu tady máš dva volňásky.“

„Pěkně děkuju... A co vy?“ popíchl šéfa kapitán. „Naháněla vás slečna Skoupá, byla tu osobně. Když jsem jí řekl, co se stalo, zkolabovala. Volal jsem rychlou.“

„Ale ne!“ politoval ji komisař a s poznámkou, že se vypravím za Reném Krosnou, poradu ukončil.

*

„Vy žijete s manželkou odděleně?“ zeptal se Krosny Madlenka, když ho navštívil v jeho apartmánu.

Krosnovi se čas vepsal do obličeje, i cop spletený z dlouhých vlasů mu zešedivěl, ale mimika tváře stárnoucího muže byla uvážlivá a přívětivá, jako by plul v čase a každý krok měl předem promyšlený. Zavedl komisaře rovnou na balkón, to bylo zřejmě jeho každodenní útočiště. Osmé patro, křesílka, stolek, v květináči zakrslá broskvoň obtěžkaná zářícími plody a v dohledu majestátní Kunětické hory.

„No, jak se to vezme. Ona má Ali pořád nějaké návštěvy, ale já taky potřebuju někdy pracovat. I vy přece musíte vědět, že dělat producenta je práce především o penězích. Mám rád klid, ona miluje vzrůšo. Pijete Jendu chodce?“ rozlival do sklenek pálenku.

„Jen kápnout na dno, jsem autem,“ položil komisař ruku na sklenku.

„Tak si nabídněte ovoce.“ René Krosna se natáhl ke stromku, utrl z něj broskvi a nabídl ji Madlenkovi. „Jsou výborné, ale nejdou od pecky.“

Komisař poděkoval a řekl: „Už asi víte, co se stalo...“

„Ali mi volala. Prý ten detektiv, no detektiv,“ opravil se, „soukromé očko, se zapomněl na klíce. Co tam asi dělal? I silné náтуры mají své slabůstky.“

„Vy jste ho znal?“

„Jak se to vezme,“ pravil René Krosna, naklonil se ke stromku a utrl si též broskvi. Položil si přes klín ručník a začal ji okrajovat nožem, srpky plodu si vkládal do úst a pokračoval v rozpravě: „Manželka mi o něm vyprávěla a ptala se, jestli ho může najmout. Jeho služby jsou totiž dost drahé.“

„Dělal jí ochranku?“

„To nevím, sice jsem s ním párkrát mluvil, ale do takové hloubky jsme nešli. Manželce totiž přicházely anonymy... Já to znám, vím, o čem mluvím. Taky jsem jich pár dostal.“

„Vážně?“ zbystřil komisař.

„Byl bych rád, kdyby to zůstalo jen mezi námi. Vázaly se k její minulosti. Když začínala kariéru, tak trochu divočila.“

„Můžete mi je ukázat?“

„Spálil jsem je. Nechtěl jsem, aby je Alice u mě objevila. Ženské tělo, pane komisaři, to je nebe i peklo zároveň.“

„A nezmínila se paní Alice, jestli se jí Řepa s něčím nesvěřil?“

„S čím jako? To se musíte zeptat jí.“

„Vy asi Olivera Holinu dobře znáte.“

„Neřekl bych, že dobře. Popravdě mě ani nezajímá, vymodeloval jí bustu, příšernou. A jednou za mnou přišel s tím, jestli může udělat její akt, a chtěl zaplatit aspoň materiál, sešlo z toho.“

„Promiňte, zeptat se musím: Setkal jste se s Čestmírem Řepou minulý týden?“

„Vrátili jsme se v sobotu večer ze zájezdu, cestovali jsme s přítelem po zámcích na řece Loire. Chcete znát jeho jméno a adresu?“

„Stačí mi telefon,“ řekl Madlenka a poděkoval za pití.

*

„Nic moc jsem se od Novotné nedozvěděl. Sice neustále naznačuje, že kolem ní neproklouzne ani myš, ale nebral bych ji tak vážně,“ podával zprávu komisaři Hložek.

Už, už chtěl hovor zamáchnout, ale Madlenka byl rychlejší a Hložek pochopil, že dostane další úkol. Nemýlil se. Šéfovi se k Holinovi nechtělo, a tak pověřil Emila.

Domek Olivera Holiny zůstal na konci ulice až na drobné úpravy původní. Zdědil s ním i stodolu a pohled na pole, které se za stavením nacházelo. U domku se vyhřívalo několik koček, na volání se nikdo neozýval. Kapitán zamířil ke stodole. Uvnitř spatřil muže, jak postává u hroudy sochařské hlíny a pokouší se ji oživit. Chlapík vypadal jak Brad Pitt, jen ten kukuč měl trochu přiderzlý.

„Dobrý den. Tůkal jsem, volal, nic,“ ospravedlňoval se Hložek. „Kriminálka. Můžeme si promluvit?“

„A o čem?“ odvětil s kyselým obličejem Oliver Holina a vyšel s Hložkem před stodolu.

„Znáte Alici Hledíkovou?“

„Samozřejmě že ji znám. Vždyť jsme tu dva roky spolu žili.“

„Stýkáte se s ní?“

„Občas se vídáme,“ zamnul si dlaně umazané od hlíny. „Rozešli jsme se v míru, jestli myslíte na tohle. Ona si pak vzala producenta, prý abych jí nedělal ostudu. Proč jste vlastně tady? Kvůli těm anonymům?“

„Vidím, že jste informován.“

„Říkala mi o nich!“

„Znáte pana Řepu, Čestmíra?“

„A proč bych ho měl znát? Nějaký soukromý očko si Ali opatřila...“

„Pane Holino, můžu se podívat k vám do bytu? Jedná se o vraždu.“

„To tedy nemůžete, pokud nemáte povolení,“ zatvrdil se sochař a jeho obličej přetékal zlobou.

„Doporučoval bych vám, abyste se nevzdaloval z města, ještě se uvidíme,“ poznamenal Hložek, to už byl na odchodu. Oliver Holina za ním zabouchl dveře.

*

Když se vrátil Madlenka na barák, zastihl na oddělení Marcela Boučka, ten na komisaře už čekal.

„Ty ses k Novotné vloupal?“ řekl na oko pohoršeně komisař, který ho k návštěvě důchodkyně inspiroval. „A stálo to vůbec za to?“

„Ve špajzce měla nedopitou whisky a zdálo se mně, že se jí tam mezi flaškami od tuzemáku nelíbí. Taky si odnesla nějakou žehličku... bez šňůry,“ holedbal se Bouček.

„Výborně, nadporučíku. Zřejmě měla napilno, než nás zavolala. A co ty? Máš něco?“ obrátil se komisař na Mackovou.

„Ale jo. Kolková bude mít čas až odpoledne. Daly jsme si sraz ve čtyři na koupališti.“

„Říkáš ve čtyři?“ ujistil se komisař, udělal Boučkovi pokyny k důkaznímu materiálu a s pohledem upřeným na Mackovou prohodil: „Můžeme?“

Ke koupališti u Chrudimky dorazili pár minut po čtvrté. Gábina se moc nadšeně netvářila. Kde v téhle zmeti naháčů Lauru hledat? Naštěstí šlo o plané obavy. Slečna Kolná seděla na startovním bloku a hned se k nim přihlásila.

„Vedete si posilu? To jste nemusela,“ mluvily její vylekané oči. „Volala mi Alice...“

„Opravdu?“

„No, ať víte všechno, stejně byste na to přišli,“ zakoktávala se. „Se smrtí pana Řepy nemám nic společného, přísahám, ale ty anonymy jsem Alici posílala já.“

„Vy? A proč?“ vyhrkla Gábina.

„Ukradla mně roli, chápete?“

*

„Že by jenom asistentka?“ zapochybovala Macková, když s komisařem zamířili do nemocnice za Jolkou Skoupou.

Ta odpočívala na lůžku a pod rouškou medikace zírala mlčky do stropu.

„Nechcete to nechat na zítra?“ pronesla sestra místo uvítací řeči a zavedla je na pokoj.

„To záleží spíš na ni,“ usoudil komisař a přesunul od jídelního stolku k posteli dvě židle.

Jolka Skoupá sice byla vzhůru, ale tvářila se stále zasmušile.

„Chtěla jste prý se mnou mluvit. Vy jste Čestmíra asi milovala,“ napověděl jí komisař. Dokázal si představit, jak Řepa motal mladým holkám hlavy a jaké následky to pak mělo.

„A to se nesmí?“ opáčila Jolka a zakryla si předloktím oči.

„Tohle jste mi chtěla říct?“ naléhal Madlenka.

„Tohle ne. Chtěla jsem se přiznat... Ty anonymy, co dostával Krosna, jsem psala já.“

„Děláte si legraci?“ žasla Macková. „To jste už druhá.“

„Pan Krosna sice s manželkou nežil, ale určitě mu na ni záleželo. A Řepovi taky. Ali, Aluška, mluvil jenom o ní. A když jsem Čestmírovi ukázala ty fotky, jak si to Alice rozdává na stole s Holinou, řekl, že za ty obrázky děkuje, ale skoro mně připadlo, že je víc naštvaný na mě než na ni,“ rozeštkala se.

„A kdy jste viděla Čestmíra naposledy?“

„Ve čtvrtek, než odešel za ní. Vy mně podezříváte?“ a zachvátil ji příval pláče.

„Pan doktor by tohle nerad viděl,“ usoudila služba a ukončila návštěvu.

„Vy ji opravdu podezříváte?“ vybafla na komisaře Gábina před nemocničním pavilonem.

„Tělo tak velkého chlapa jako byl Čestmír, by pověsit asi těžko zvládla.“

„Dva pisatelé anonymů a najednou je všechno jinak. S tím jsem se ještě nesetkala,“ ale odpověď nedostala.

*

René Krosna jim přišel otevřít v saténovém županu, posetém zlatými hvězdičkami.

„Budete na mě v přesile“ omrkl znalecky Madlenkův doprovod.

„Nechme komplimentů a přejdeme raději k věci,“ usměrnil ho komisař. Producent si nalil skotskou a zapálil doutník, trochu se zakuckal. „Pane Krosno, vy jste nám zalhal, vy jste pana Čestmíra Řepu znal až moc dobře a také jste ho v onen osudný den navštívil“ zvedl komisař ruku, když se producent chystal protestovat. „Do Francie jste sice za přítelem odcestoval, ale vrátil se o dva dny dřív, než jste nám nahlásil. Viděla vás Čestmírova sousedka a stihla si udělat poznámku do kalendáře: *Divnej chlap s copem*.“

„Nějaká bába! A i kdyby, nic to neznamená. Nemáte motiv, lidičky, hledáte hnidy!“

„Na zástrčce šňůry od žehličky byly nalezeny vaše otisky. A vaše otisky jsme našli i na láhvi od skotské, kterou jste s Řepou popíjeli.“

„Prosím vás, pan Čestmír si ode mě žehličku půjčil a můžu za to, že se na šňůře oběsil?“

„Jak to víte?!“ vystříhla údiv Macková, ale komisařův varovný pohled ji zarazil.

„Motiv máme, ne že ne,“ řekl Madlenka. „Vy jste začal svou manželku šmírovat. A opravdu, Alice Hledíková se začala opět scházet se svým ex. A kdyby jen to, vám to s ní nešlo, zatímco tenhle chlapík v ní probudil ztracenou vášeň, která je pro umění tak nezbytná.“

„Vymýšlí si,“ obrátil se na Mackovou Krosna, ale Gábina nehnula ani brvou.

„No, neříkejte, že jste se nechodil na ně dívat, vyfotila vás tam jedna svědkyně a Alice zase zahlédla slídila, který se vám podobal. Proto oslovila Čestmíra Řepu. Ten se od své asistentky dozvěděl, že šmírujete svou manželku. Také se o Alici zajímala. Proč? Ona totiž svého šéfa milovala a žárlila na ni, dokonce mu opatřila důkazní materiál. Tu složku s fotkami nazvali *Smrt i jiné kratochvíle*. Trochu bizarní, ne? Pak vás Řepa začal vydírat. Tak jste ho navštívil, omámil alkoholem, nakonec se dostala ke slovu i šňůra od žehličky.“

„Nechtěl byste pro mě psát scénáře, pane komisaři?“

„Třeba na to jednou dojde. Ale teď vás zatýkám jako důvodně podezřelého z vraždy.“

„No dobře, ten hajzl by mě zruinoval. Chci právníka,“ zhasl mu na rtech úsměv.

„Poručíku!“ pokynul Madlenka Gábině, aby nasadila Krosnovi pouta. Ta to vzápětí ráda učinila.

„Vy jeden Poirote!“ prohodila Gábina, to už usadili producenta v autě a šli zajistit jeho byt s vyhlídkou. „Proč jste blafoval o tom, že Reného Krosnu viděla onen osudný den sousedka? V její výpovědi o divném chlapovi s copem nebyla ani zmínka.“

„Dedukce, Gábino. Sice neviděla, ale určitě ho slyšela. A když už bylo po všem a zvědavost jí nedala, vnikla na místo činu a tu nedopitou flašku skotské si přivlastnila. Měla přece klíče, ne? Hodila se jí i žehlička. Teprve potom k nám zavolala.“

Smrtící verše

Zapadající slunce se prodralo rafinovanými dekoracemi a záclonkami v okně a propíchno paprskem sklenici červeného vína. Rozzářila se jako obrovský rubín.

Emilie pozorovala to divadlo a vzdychla. Zlomyslně uchopila tu světélkující nádheru a napila se. Světelný efekt byl ten tam a Emilie se zašklebila do okna. Slunce zklamaně zanechalo rudou stopu na obloze a zmizelo za střechami domů.

Místnost byla osvětlena několika tlumenými barevnými reflektory nad maličkým pódiem a svícemi na každém stolku. Povalovaly se tu knihy a knížečky, pýcha svých autorů, kteří se tu sešli na pravidelném literárním večeru. Popíjeli většinou víno, to se více hodilo k poezii, jen tu a tam stál korbelík piva prozaiků.

Emilie se chtělo protáhnout, ale připadalo jí to nevhodné, a tak se jen zavrtěla v polštářích ne úplně pohodlného kanape. Kolikrát už ji napadlo, že by si měla vzít pletení, aby aspoň zaměstnala ruce. Jenže to by jí asi vynesli v zubech. Tady se sedí, poslouchá, rozjímá a dožívá se. Závistivě pohlédla na svou sousedku po pravici Jiřinku. Tak měla před sebou skicák a barevné křídý a zručně kreslila všechno kolem sebe. Vypadala spokojeně a usmívala se. Radostí ze svého díla, nebo to byla snad ironie? Znály se už dlouho a rozuměly si i beze slov.

Na pódiu postával zeleně osvětlený mladík v černém svetru a baretu, to básníci směji. Jinak by se Emilie mračila, že nesmekl pokrývku hlavy. Hlubokým hlasem recitoval milostné verše a rozhazoval listy papíru, když byl se stránkou hotov. Patrně své básně uměl nazpaměť a tohle byl jen efekt umocněný těmi světly. Klesající papíry měnily barvu podle toho, pod jaký reflektor doputovaly. I mladý básník Tony Moulík změnil odstín zelené na modrozelenou, když udělal úkrok stranou. Jiřinka to také zpozorovala a mázla na svůj obrázek modrou šmouhu.

Emilie si zastrčila neposlušný pramínek vlasů zpátky do uzlu a pokárala sama sebe, že se zabývá nesmysly místo aby se zaposlouchala do veršů. Možná nebyly špatné. Ale nervózní posluchače připadaly jako odrhovačka. „Loudám se zklamaný polem, cítím se zlomeným stvolem...“ lkal mladý básník procítěně dál a dál, „padám do beznaděje, srdce se chvěje...“ „Jeje jeje,“ málem řekla nahlas Emilie.

Asi sem dneska neměla chodit. Neměla tu pravou náladu na podobné naříkání. Ucucla zase trochu vína. Alespoň že je dobré, snažila se uklidnit sama sebe, třeba to pomůže k patřičnému uvolnění.

Vyrušil ji potlesk. Slova se ujal Otomar Heller, básnická celebrita a organizátor těchto akcí. Byl autorem mnoha sbírek a pyšnil se literárními cenami. Do svých pořadů rád zval nejen zavedené umělce, ale také mladé talenty, v tom míval šťastnou ruku. Byl to zajímavý muž, vždycky pečlivě a promyšleně oblečený, perfektně ostříhaný, a to včetně pěstěného vousu.

„Dámy a pánové,“ zavrnl svým trénovaným libozvučným basem, „to byl Tony Moulík, náš pěvec lásky, milovník žen a prý také dobrého vína.“

Další potlesk a pobavený smích.

Spíš Tonda Moula, pomyslela si Emilie. Pousmála se té myšlence, ale ve všeobecném veselí se to ztratilo.

„Nyní zvuk na pódium Káju Zoubka. No, co bych o něm řekl? Pakliže je Tony básník lásky, Kája je, dámy nečervenejte se tak, básník těla. Jeho rafinované verše jsou oslavou jakési tělesnosti a smyslnosti. Představí nám novou sbírku Srdeční ozvy, která je nejen o tomto důležitém svalu. Kája Zoubek!“

Dobrotivý bože, vzdychla pro sebe Emilie, když na pódium vyskočil postarší a drobný chlapík se značnou pleší, kterou však na rozdíl od Tonyho neskrýval. Měl košili s potiskem ženských portrétů v rámečkách, naleštěné špičaté boty a celý sršel energií. Také jeho básně byly nabitě tříštivou municí. Ale když se už už řítily do košilatosti, Karel je obratně a vtipně postrčil do slušnější formy.

A jak gestikuloval, ženy na jeho košili mhouřily oči a šklebily se.

„Krásné věrné souputnice, zvenku krajky jako strážce, když se ale vzednou plíce, žádná se mi neukáže...“

Emilie se podívala na Jiřinku, ta se soustředila na svou kresbu, ale v koutku úst jí cukalo. Kája na obrázku měl ústa jaksi širší a smyslnější. Je to karikatura, ale jemu se asi bude líbit. Je tak trochu samolibý, asi doma nemá zrcadlo.

Básník pokračoval dalšími a dalšími košatými popisy ženských i mužských těl, pocitů a procesů, naštěstí nikdy nepřekročil určitou vkusnou hranici. Nakonec to bylo docela pěkné a občas vtipné vystoupení a Emilie se pokárala za své předsudky. Sama psala verše také, proto se patrně neubránila jisté žárlivosti, když slyšela poměrně pěkné básně. Utěšovala se tím, že všichni, kdo tu sedí, mají asi podobný problém. Pokud by si sáhli do svědomí, najdou tam neobjektivní a zamračené já.

Následovala básnička Olina Coufalová. Byla to žena středního věku, vyzrálá, krásná. Oči přítomných mužů se upřely na její ňadra a boky v rudých přiléhavých šatech. Přesně podle pravidla že nejvíce přitahuje skryté. Olinka měla velké naivní oči pod blondátou ofinou, hezký hlas a elegantní pěstěné ruce, ve kterých třímala útlou knížečku. Nejraději básnila o přírodě, o perlách rosy v pavučinách a stromech tančících ve větru. Recitovala procítěně a opravdově, pozorný posluchač cítil vůni potoka a slyšel včelí písně.

„Slunce zatlo drápek do řetízky kapek, duha do oblouku zdobí mokrou louku...“ znělo podmanivě a vábivě, „a vlaštovky krouží na nebi i v louži...“

Ještě chvílku po skončení tohoto příspěvku bylo ticho, potom autorku obecenstvo odměnilo nadšeným potleskem. Slova básní jsou jedna věc, ona dokázala přidat neverbální součást svého projevu, tedy řeč těla, tón a barvu hlasu, všudypřítomný cit.

Emilie byla ráda, že před kratičkou přestávkou zabrnkala na piano, které se kupodivu vešlo na maličké pódium, talentovaná žákyně umělecké školy.

Drobná desetiletá dívenka je obdařila několika etudami, což bylo velmi příjemné a osvěžující. Pak se stydlivě uklonila a odešla se svou babičkou domů. V následující pauze se všichni rádi prošli, narovnali záda, židličky tu byly efektní, ale nepohodlné. Nemoderní kuřáci se vydali na dvoreček rychle nakrmit svou zubatou závislost. Přidalo se i pár nekuřáků podiskutovat pod potmělou oblohou.

„Olinko, to bylo krásný!“ řekla upřímně Emilie a vzala sympatickou básničku za ruce. Byly příjemné a chladné.

„Myslíš, Mili?“ usmála se Olina a snad se i trochu zapýřila.

„Jasně! Umíš to krásně vyjádřit a popsat, ale tak nějak neotřele, nově. A přitom by si člověk myslel, že už to tady všechno bylo.“

Obě ženy si přiřkly sklenkami s vínem a Jiřinka si vzala novou čtvrtku a načrtla ten rozhovor. I ona uměla vyjadřovat pocity, stačilo pár čar a bylo vidět jejich laskavé přátelství.

„Dámy a pánové,“ zazněl zvučný Hellerův baryton, „budeme pokračovat!“

Diváci se vraceli na svá místa, jako vždy jich po pauze trochu ubylo. I tak nastala mírná tlačence v omezeném prostoru vinárny, Emilie se konečně trochu nenápadně protáhla. Potom usedla na své místo a trpělivě vyčkávala, až přijdou další básníci na řadu. Podle programu už jenom dva. Potom bude následovat volná zábava, tedy přátelská setkání a diskuze nad sbírkami veršů a dalšími knihami.

Otomar Heller se rozhlédl, povstal a zatleskal. Všichni poslušně zmlkli a upřeli pohledy na jeho ústa.

„Vážení,“ začal Heller svůj projev, „občas sem pozvu nějakého začínajícího autora, protože je potřeba dávat příležitost i doposud neobjeveným talentům.

A jak víte, někdy se podaří vylovit perlu. Myslím, že naše mladá básnička, kterou prosím na pódium, vás velice mile překvapí. Radmila Anna Krásná!“

Ozval se potlesk a ze židličky u stolku stranou se váhavě zvedla mladička plachá dívka v dlouhých černých šatech halících útlé tělo. Vlasy měla stočené do secesně nedbalého uzlu, stydlivě vykukovala škvírou v roztomile neposlušných praménkách a nejistě se usmívala. Do té doby si jí nikdo nevšímal, seděla sama a slámkou usrkávala džus.

Přistoupila k mikrofonu a když začala přednášet z paměti své básně, celá se proměnila. Najednou byla sebevědomější, ženštější a také její verše byly dospěle promyšlené, chytré a zajímavé. Přirovnávala své myšlenky k vesmíru a jeho zákonitostem a tajemství, občas si kladla otázky s filosofickým přesahem. Oči jí přitom zářily jako hvězdy. Nikdo ani nedutal, tak byli všichni uchváteni touto krásnou dívkou a její tvorbou.

Jiřinka chvíli přestala kreslit, ale jak ucítila tu elektrizující atmosféru rychle začala črtat, aby zachytila užaslé obličej diváků.

Potom všichni vydechli a odměnili autorku velkolepým potleskem.

Poslední účinkující měl velmi těžkou úlohu, protože se těžko dalo předpokládat, že překoná tenhle dojem. Také Otomar ho uvedl jaksi odměřeně a stručně. A Jiří Havlas Havy dělal, co mohl, ale nedokázal zaujmout, laťka byla příliš vysoko. Sám byl nevýrazný, jaksi šedivý, ztracený. Navíc drmolil a třebaže básně nebyly asi špatné, totálně je svým vlažným nadšením zazdil.

„...jdou a je jich dav, jdou a šlapou všude, nelíbí se mi, ale co nadělám, co se mnou bude, a z mého života a práv...“ mlel a mlel, ale marně se snažil. Nakonec stiskl zuby, prkenně se uklonil a odešel do svého nijakého šediva.

„Děkuji všem, kteří přišli, těm, co zůstali“ řekl Heller, ztěžka usedl a dopřál si další pohár vína. Diváci se konečně uvolnili a rozpovídali se. Protože už vyprázdnili nejednu sklenku, zvyšovali hlasy a z dialogů se stávaly monology.

Někdo neopatrný strčil do stolku a ozval se řinkot skla. Přichvátal barman Eduard a rychle uklízel střepey. Hosté zvědavě přihlíželi, pokoušeli se udělat místo a přesouvali židle a stolky. Spadla další sklenička. Červené víno stékalo na podlahu a Eduard jen stiskl zuby a snažil se být zdvořilý. Bylo to jak z trapné komedie, Emilii z toho po chvíli začala brnět hlava, a tak se vydala ke dvorečku na vzduch.

Sotva se ocitla u dvířek, ozval se příšerný jekot.

Vrhla se dopředu a vrazila do řvoucí Oliny. Ta byla ztuhlá šokem, v jedné ruce mačkala krabičku cigaret, druhou si tiskla k ústům. Emilie ji chytla za ramena a podívala se přes ně na dvorek osvětlený kalným světlem zahradní lucerny. Okamžitě se jí vybavil obraz Jakuba Schikanedera Vražda v domě. Dívka ležící v kaluži krve byla stejně dojemná a bezmocná. Rozhozené bílé paže, tělo v hedvábné halence a obličej zčásti halily dlouhé vlasy. Radmila Anna Krásná. Olina sebou začala cukat a předklánět se.

„Ne! Tady ne!“ vzpamatovala se Emilie a táhla zvracející ženu pryč.

Nastal naprostý chaos.

Do toho se po chvíli brutálně ozvalo kvílení sirén, oči týrala modrá světla a naběhli záchranáři. Chladnokrevně a zkušeně udělali co mohli, nakonec ale zanechali pokusů a odcházeli s prázdným lehátkem. Bylo jasné, že je vystřídají policisté, koroner, či jaký je úřední postup. Vyděšený organizátor zaťukal na mikrofon a požádal přítomné, aby neodcházeli. Poslušně se tedy usadili ke stolkům a ti kdo měli štěstí a plnou sklínku, dali si lok.

Ta násilná změna od načechraných krajek veršů ke krvavému zločinu byla tak neuvěřitelná a šílená, že to snad některým teprve těžce a bolestivě docházelo. Sem tam se ozval vzlyk, smrknutí, jinak bylo ticho.

Kája Zoubek se smutně zadíval do své prázdné skleničky a pak syknul směrem k barpultu:

„Tak mi krucinál nalej! Otrava to asi nebyla, víno zkoumat nebudou!“

Barman pokrčil rameny a přispěchal se džbánkem.

Napětí by se dalo krájet, ale netrvalo dlouho, dostavila se výjezdová skupina policie. A Emilie, která stále pečovala o zhroucenou Olinu, se trochu narovнала v ramenou, když spatřila velitele. Prošedivělý fešák s ledabylým plnovousem energicky vstoupil a rozhlédl se. Když o ni zavadil pohledem, se trochu zamračil. Ne však nelibostí, spíš byl udivený, že tady poznává známou tvář. Zdvihl obočí a polohlasně vydechl:

„Mili?“

„Ahoj Oldo,“ pokývla Emilie spokojeně hlavou. Bude mít informace z první ruky. Kapitán Oldřich Koudelka, spolužák z gymplu. Parťák na večírcích, zadák na vodě.

Teď ji ale čekala dlouhá noc, protože se musí všechno prozkoumat, vyslechnout přítomné, zadokumentovat. Emilie byla dost důležitá svědkyně, mohla naprosto přesně popsat polohu oběti. Také dost znala prostředí, takže policistům vysvětlila, že v průběhu první poloviny programu se zamyká hlavní vchod a kdo chce odejít, projde chodbou za barem a prostě za sebou zaklapne dveře, co z ulice nejdou otevřít. Samotnou ji zamrazilo, že pokud nebyl někdo

cizí schovaný na dvorečku, musel nebohou dívku zabít někdo přítomný... Ale kdo? A hlavně proč? Rozhlédla se kolem a teď bylo na zvracení jí.

Olina se trochu uklidnila, srkala černou kávu a občas si oťupkala kapesníčkem koutky očí. Asi litovala, že její kamarádky Jitka s Alenou odešly o přestávce, ale dala vědět svému muži, který slíbil, že pro ni samozřejmě přijede. A tak se mohla Emilie trochu zamyslet. V kabelce vystrachala nabíječku, připojila telefon a začala hledat informace. Také Jiřinka vypadala zamyšleně. Stále něco kreslila, ale byla to spíš náhodná seskupení čar a obrazců.

Bylo už skoro ráno, když technici balili své vybavení a pomalu vyklízeli prostor. Olda pokynul Emilii a ona ho následovala k baru.

„Moc toho nemáte, co?“ řekla bez obalu.

„Co máme, to máme,“ pokrčil Olda rameny, „mrzí mě, že jsme se setkali zrovna takhle.“

„Nojo, ale setkali. A patrně ještě setkáme. Heleď, Oldo, přijď na kafe. Trefíš, ne?“

Policista přikývl.

„Teď jsem toho všeho plná a zmatená, potřebuju to promyslet.“

„I když bych přišel, nemůžu přece o případu mluvit.“

„Ty ne, ale já jo! Můžeš třeba jenom poslouchat. Neříkej, že by se ti nějaké drby z tohodle špeluňku nehodily. Nikoho jsi v poutech neodvlekl, takže víte prd.“

„Blbý je, že tu řádili ti záchranáři. Kontaminovali místo činu, znehodnotili stopy.“

„Ježíšmarjá, dělali přece co museli! My nikdo neumíme přiložit prsty ke krku a pokývat hlavou jako ve filmu.“

„Jasně, chápu.“

„Někdo to ubohý dítě křusnul, jo? Bylo to nepřipravený? Kámen? Trubka?“

„Mili, nic nemůžu říct.“

„Jak myslíš, taky koukám na detektivky. Až po pitvě, bla bal bla...“

„No, ale asi to kafe budu potřebovat. Ozvu se brzo.“

„Mám novej kávovar,“ usmála se Emilie mile, „už nevařím ty břčky.“

„Někdy je i kafe v ešusu život zachraňující,“ vrátil úsměv Olda a rozloučil se.

Postupně se za hrobového ticha trousili i ostatní. Policisty čekala práce, svědky předvolání.

Také Emilie popadla kabelku a objala se s Olinou. Ta odešla ven k manželovi a Emilie se obrátila k Jiřině:

„Ty Jiří, promluvíme si o tom?“

Jiřinka jenom kývla na souhlas.

„Zvu tě teda na snídani. Domu ti teď stejně nic nejede.“

„Nejdřív potřebuju trochu spaní.“

„Ustelu ti na kanapi.“

Obě ženy uhradily uvzdychanému barmanovi útratu a odešly z tohoto nepovedeného večírku. Tohle nikdo nečekal a nechtěl. Cestou domů křivolakými uličkami Emilie přemýšlela, proč vlastně lidi tak rádi čtou a sledují detektivky, kde se to hemží násilím, vždyť takové přetržení lidského života je naprosto nepřipustné a strašlivé. Mladá básnířka přišla s čistým úmyslem předvést své umění, podělit se s myšlenkami, které mistrně splekla do veršů.

Patrně nikdy nikomu neublížila, byla přece sotva dospělá, nemohla by to stihnout. A teď je samotinká někde na prosektuře a její rodiče, nebo sourozenci si vyplácou oči. A nějaký bezcitný lotr z jakéhosi zvráceného důvodu takhle rozhodl o lidském neštěstí. Probůh, jakým právem?

A Emilie byla odhodlaná jakýmkoliv způsobem pomoci dostat pachatele do spárů spravedlnosti. Ne proto, že by v ní věřila, ale proto, že nic jiného jí nezbývalo. A věřila, že s vnímavou a citlivou pozorovatelkou lidí Jiřinkou na něco přijdou. Policie jistě nějakou stopu také najde. Ale tomu hajzlovi to nesmí projít!

Byla nádherná červnová noc, lípy se rozvoněly neuvěřitelným parfémem, co nevidět se dostaví komanda včel. Podle jakéhosi tajného poradníku bylo kvetení postupné, aby hmyz opylování stíhal. Emilii se vybavila slova básně uplakané Olinky:

„Když rozkvetou lípy včelou bych být chtěla, abych se v těch květech celá vyválela...“

Zapípal první ranní pták, obzor se prosvětli.

A tak po krátkém spánku nanosila na stůl džus, vodu, sladké i slané pečivo, máslo a sýr a pustila se do jídla a do práce.

Především vycházela z předpokladu, že ten čin, byl rychlý, spontánní, nepřipravený. Nebyl čas. Takže motiv musel být jasný. To nebylo harašení, nebo podobně laděný podtext. Dívka musela něco vidět, vědět, někoho ohrožovat, vydírat vědomě, nebo nevědomě. Někomu vstoupila do svědomí. Někomu, kdo má doma kostlivce ve skříni. A ten ji chtěl za každou cenu a bez diskuze umlčet. Jednal pod tlakem, nebo možná pod vlivem alkoholu. Pilo se dost a to má potom člověk široká ramena a pokřivený úsudek.

Jiřinka ještě spala zachumlaná v dece, vedle sebe hromada výkresů. Budou lepší než fotky.

Emilie vzala papír a začala sepisovat seznam hostů, kteří zůstali i po přestávce. Nedej bože, aby musela pátrat po těch, kdo odešli a mohli se třeba ukrýt na dvorku. Ale těch pár lidí prokazatelně odešlo cestou kolem baru, všimla si toho, protože se museli protahovat mezi židlemi a stolky.

Dostala chuť na kafe, ale nechtěla hlukem kávovaru budit Jiřinku. Ale ta jako by to tušila, zavrtěla se v květované pokrývce a otevřela oči. Jako včela v lipovém květu, pomyslela si Mili a popřála dobré jitro.

Jiřinka skočila do koupelny, za chvíli přišla upravená, svěží, připravena k práci. Jenom si dopletla copánek z bělostných vlasů a usedla k bohaté snídani.

Zavoněla káva.

„Jiřko,“ začala Emilie, „vyhledala jsem zatím informace o přítomných, protože sakra musí být nějaká souvislost, náhodný útok to asi nebyl. A od tebe bych potřebovala, aby sis vzpomněla na ty obličejce, když lidi poslouchali tu dívenku, co tě zaujalo a tak.“

„Rozumím,“ přikývla Jiřina a rozkládala své náčrtky. „Koukej, všichni byli soustředění, tedy až na pospávajícího Káju. Ale tohle bylo něco jinýho.“

Obě zkoumaly portrét muže, jemuž se v obličejí zračilo spíš leknutí.

„A bylo to u té básně, co se trochu lišila. Vzpomeň si.“

„Jo, máš pravdu. Filosofické přemítání, ale najednou temné verše, krucinál, jak to bylo?“

Daly hlavy dohromady a vzpomněly si na kousek básně.

„Mé vlasy s vodou plynuly, můj život zůstal minulý, a ty místo slzí sliny uvrhnuls mě do hlubiny, tak zbaběle se srdcem z ocele... nebo tak nějak, ne?“ mračila se Emilie a dívala se fascinovaně do tváře toho udiveného muže. „Víš, něco jsem našla na internetu. Takový zapomenutý rozhovor, víckrát už to nikdy neřekl.“

Pootočila monitor, aby si to mohla kamarádka přečíst.

„A doprčic...“ vydechla výtvarnice po chvíli.

„Heleď se,“ pokrčila Mili rameny, „třeba jenom fantazírujeme. Chtělo by to nějaký důkaz, stopu. Co mu brknout?“

„Jak to myslíš?“

„Naznačím mu, že všechno vím. Buď mě pošle do háje, nebo ho vyplaším. A hned zatepla to prásknu Oldovi.“

„Ten z tebe bude mít radost.“

„Žejo?“

Jenže Emilie už byla v ráži. Popadla telefon a vyhledala číslo. Napila se kávy a stiskla volání. Po několika tónech se ozval mužský hlas:

„Mili?“

„Oldo? Ty? Už jste ho teda zatkli?“

„To asi nepůjde.“

Olda se na chvíli odmlčel a pak skoro zašeptal:

„Skočil pod vlak.“

„Nojo, dává to smysl. Ale proč jsi u sebevraždy ty?“

„Byli jsme poblíž... počkej, jakej smysl?“

„Oldo, přijed', něco pro tebe máme.“

A tak se kapitán Oldřich Koudelka opravdu zastavil u spolužačky na kávu. Usadil se u stolu plného náčrtků a kreseb, hustě psaných poznámek a knih. Ospale vzdychl a ochutnal vonící nápoj. Uznalým pokývnutím hlavy ho pochválil a Emilie začala vyprávět.

„Nedalo mi to, tak jsem začala hledat nějakou souvislost mezi tou nebohou holčinou a někým z přítomných. Nic. Ona je z venkova, přijela na pozvání, vylovili ji z nějaké úspěšné soutěže talentů. Ten večer se dost pilo, to často přivodí emoce a ukvapené činy.“

Olda opět přikývl.

„Požádala jsem Jiřinku, aby mi ukázala své kresby, protože přesně dokáže zachytit nálady a grimasy. A našly jsme tohle. Spíš úlek a zděšení než údiv nad pěknou básní.“

Mili přistrčila před kapitána portrét. Byl to trefně zachycený strach mistra Hellera.

„Bylo to při poslechu jedné z básní, která se tak nějak vymykala z ostatních. Bylo to o utonulé dívce obviňující svého milého z vraždy. Nakonec jsem ji pracně našla celou na stránkách literárního klubu v nějaké Lhotě, či co. Ale našla jsem taky tenhle zapomenutý rozhovor s Hellerem. Nějak si nedal pozor a lkal o své ztracené lásce, která nešťastnou náhodou utonula bla jaký bla. To si

třeba vyhledáš u vás v archivech? Nedořešené úmrtí? Byla možná těhotná? Nebo měl jinou známost a dělala mu peklo? Každopádně se vyděsil, patrně jak nebyl úplně při smyslech a považoval to za útok, nebo hlas ze záhrobí.“
„To je možný.“

„A tak když vznikl zmatek s rozbitým sklem, využil příležitosti, když se asi ocitl sám s tou dívenkou a umlčel ji. Zkratkovité jednání? Jo, a kdo volal tu záchranku? Byla tam skoro hned.“

„Barman. Ale popřel to.“

„Tak vidíš. Heller. Ze strachu, co provedl. Pochybuj, že by mu to tak myslelo, aby chtěl zmást stopy.“

„Hm. No tak díky. Tohle všechno si musím půjčit.“

Jiřinka rozhodila rukama:

„Když musíte, tak musíte.“

Emilie si ukousla kus rohlíku a zamyšleně pozorovala Oldu, který si rovnal hromádku papírů. Kdo by to byl řekl? I verše mohou být smrtící. Stačí souhra náhod, ukvapené jednání, také výčitky svědomí. Ať Heller provedl, co provedl, pořád to byl citlivý člověk a neunesl svou vinu. Jeho činy jsou však samozřejmě neomluvitelné. Možná se podaří objasnit odložený případ, který vlastně ani případem nebyl, takže bloudící duše utonulé milenky dojde klidu.

Paprsek slunce pohladil skleničku s vodou a na prázdném stole zazářila duha. Symbol nastupujícího klidu a míru. Přijde však i odpuštění? Heller unikl lidské spravedlnosti a Emilie si teď moc přála, aby opravdu existovalo tisíckrát obásněné strašlivé peklo a pro nešťastnou a nevinou dívenku nádherné nebe.

Spořilovská záhada

Jirka se procházel starým Spořilovem a kochal se krásnou přírodou a atmosférou. Vychutnával si vlhý podvečer. Zdědil tu domeček po vzdáleném bratranci. Těšil se, jak si ho předělá k obrazu svému a bude bydlet v tomhle krásném koutě Prahy. Už byl skoro doma a najednou...

Na chodníku vedle jeho plotu někdo ležel. Starší muž v zelené bundě. Ležel na zádech a nedýchal. Jirka honem vytočil 112 a dle pokynů dispečinku se snažil poskytnout první pomoc. Bohužel bezvýsledně. Zdravotníky vystřídal policie a následoval kolotoč výslechů a vyšetřování. Jirka však muže neznal, a nikdy neviděl. Nemohl proto policii odpovědět na dotaz, proč dotyčný skončil ausgerechnet u jeho zahrady. Druhou otázku už zodpovědět mohl. Nic nezahlédl, ani neslyšel, protože nebyl doma.

Vše se stalo v takovém tom klidném úseku dne, kdy se ulice vyčistí a venku nepotkáte ani živáčka. Místní se už vrátili z práce a seděli doma u večere, hodina pejskařů však ještě neudeřila. Jen v nedaleké restauraci to žilo. Početná parta fotbalistů tu slavila něčí narozeniny. Sami nadělali tolik hluku, že by nezaregistrovali ani odpálení bomby. Policie zkoušela zjišťovat, jestli náhodou něco nezachytily bezpečnostní kamery okolních vilek, ale také bez úspěchu. Kamerám bránily ve výhledu vzrostlé stromy kolem místa činu.

Neznámý muž u sebe neměl doklady, ani peněženku. Na první pohled nebylo vidět žádné zranění. Místní asi nebyl, protože ho nepoznal nikdo z davu zvědavců, který se tu mezitím zhmožnil.

Jediné svědectví, které za něco stálo, podala servírka od Balouna. Vypověděla, že dotyčný muž konzumoval u nich v restauraci, pak zaplatil a spořádaně odešel. Ona si šla o pauze zakouřit ven a pozorovala ho, jak odchází a na rohu se s někým zastavuje. Pak už jí ale pauza skončila, tak nevěděla, co bylo dál. Toho druhého muže nepoznala, protože se už šerilo a dvojice stála dost daleko. „Byli až támhle u toho bílého plotu. A ten druhý měl dlouhé kalhoty a přes tričko takovou tu nemoderní manšestrovou vestu bez rukávů. No, asi jako tady pán,“ a ukázala na Jirku.

„Ještě řekněte, že ta vesta byla khaki jako moje a že měl ten chlap stejnou barvu očí, jako já,“ naštvál se Jirka. „Vždyť jste říkala, že se šerilo a že blbě vidíte.“

„Náhodou, já mám oči jako rys a tu vestu jsem viděla,“ uraženě si stála na svém servírka. „A kdyby nebylo takové šero, určitě bych poznala i obličej.“

„Uklidněte se, pane,“ zasáhl do výměny názorů policejní důstojník. „Tady paní svědkyně vás neobviňuje a my taky ne. Zatím. Vaše alibi si samozřejmě prověříme, zůstaňte policii k dispozici a nikam neodjíždějte.“

Jirka si nebyl jistý, jestli ho tohle prohlášení mělo uklidnit nebo to byla výhrůžka.

Přihlížející obecnost zatím tipovala způsob vraždy. Nikde okolo se nevyskytovala krev, ani vražedná zbraň. Podle skupinového mínění to vypadalo na otravu jedem, zákeřné bodnutí injekcí přes oblečení, uškrtení, ránu obuškem někam, kde to není vidět, nebo zasažení smrtícím paprskem z létajícího talíře.

Když mohl jít konečně domů, bylo už hodně pozdě. Otevřel branku, vybral poštovní schránku a pokračoval do domu. Těšil se, jak si dá k večeři ten zbytek guláše od včerejška a k tomu vychlazené pivo. Tenhle závěr dne byl poněkud vyčerpávající.

Překvapením však ještě nebyl konec. Jirka prohrábl poštu. Pár složenek a reklamních letáků, jeden pohled z dovolené a tlustá obálka. Neměla známku. Někdo ji hodil do schránky osobně. Otevřel ji a z obálky se na stůl vysypal 1 500 000,- Kč. Dopis neměl zpáteční adresu. V obálce byl přiložen lísteček „VRACÍM DLUH“ (bez podpisu).

To je divné. Jeho zemřelý bratranec se nikdy nezmiňoval, že by někomu půjčil tolik peněz. Byl opatrný. A kdyby to přece jen udělal, našla by se smlouva o půjčce. Jirkův příbuzný měl papíry ve skvělém pořádku. Vše vzorně seřazené a přehledně založené.

Začal zkoumat obálku, ve které peníze přišly. Jméno bylo částečně rozmazané a nečitelné, ulice souhlasila, až na římskou číslici na konci, číslo popisné nesouhlasilo, číslo orientační zase ano. To by bylo vysvětlení. Někdo si spletl adresu a hodil peníze do špatné schránky. Jirka přemýšlel, jestli by měl obálku s penězi odevzdat policii. Báł se ale, že to bude vypadat, jako motiv vraždy. Opravdu nechtěl strávit noc v cele. Usmyslel si, že se pokusí najít pravého adresáta sám.

Druhý den se tedy vypravil do ulic. Zadal si adresu na obálce do navigace v telefonu a šel poměrně na jisto. Navigace ho však zavedla jen o pár metrů dál, do stejné ulice, ze které vyšel. Číslování nesouhlasilo ani náhodou. Zvolil tedy jinou strategii. Najde číslo popisné. To se přece opakovat nemůže. Ani na záhadném Spořilově. K tomu nepotřebuje ani rozmazané jméno, ani název ulice. Jak už stačil zjistit, na většině domků chyběla jména na schránkách. Místní se znali, a když přijde někdo cizí, tak ať si trhne. Co tu má co pohledávat, že jo?

Po hodině marného hledání se popisná čísla přiblížila tomu, které bylo na obálce. Domečky ale byly číslovány na přeskáčku. Chvilí šla číselná řada hezky vzestupně, pak najednou stop a následovalo úplně nelogické a nenavazující numero. Nakonec Jirka stanul před dvěma domky, mezi kterými musel být vmáčkнутý cíl jeho hledání. Ale nebyl. Řadovka pokračovala s jedním vynechaným číslem. Vzpomněl si na Harryho Pottera a Grimmauldovo náměstí č. 12. Momentálně by se už nedivil ničemu. Jestli se mu domek schovává a čeká na nějakou kouzelnou formuli, než se objeví, tak nemůže stát nikde jinde než na starém Spořilově. Ulička byla zarostlá psím vínem, v sobotním odpoledni naprosto opuštěná. Nebylo ani koho se zeptat. Zkusil zazvonit na branku domku, který měl sousedit s tím jeho. Na zvonku bylo kupodivu napsané jméno.

Crrr..., crrr... a nic. Asi nejsou doma. Otočil se, odcházel a přemýšlel, jestli toho pro dnešek už nenechá. V tom za ním něco zavržalo. To se otevřelo okno. Za velkým muškátem se objevil obličej stařenky jak z pohádky.

„Promiňte, mně to trvá. Už mi nohy neslouží, jako dřív. To jste zvonil vy?“ zeptala se velmi nepohádkovým hlasem.

Jirka se radostně vrátil k plotu a vysvětlil, že hledá jejího zatoulaného cihlového souseda. Důvod raději zamlčel. Znělo by to dost neuvěřitelně. Paní mu vysvětlila, že je to hned první dům tady za rohem a okno se s vrzáním zavřelo. Ulička se znovu ponořila do ospalého ticha a Jirka se vydal po nové nadějně stopě. První dům za rohem to nebyl ani omylem. Rozhodl se, že tohle staré město ve městě musí propátrat systematicky. Když se tu chce usadit, tak se tu musí vyznat. Měl ale neblahé tušení, že seznámit se s místní topografií bude práce na několik let. Otráveně se otočil k domovu, že dnes už hledání opravdu vzdá... a zjistil, že stojí před tím správným číslem popisným. Byl to první dům za rohem. Jen stál na jiné straně chodníku, než Jirka předpokládal. Malá vilka, utopená v moři zeleně vykukovala za betonovým plotem. Hledal jméno na zvonku. Samozřejmě, že tam nebylo. Ani ten zvonek. Kouknul se přes plot, jestli někoho neuvidí na dvorku před domem, ale nikde ani živáčka. Zkusil pozemek obejít kolem plotu. Zahrada byla členěná do různých zákoutíček a plot se přizpůsobivě vlnil a uskakoval. Jirka se najednou zastavil. Jako by zaslechl nějaký vzlykot. Nezdálo se mu to?

„Je tu někdo? Můžu nějak pomoci?“ ... žádná odpověď.

Zadoufal, že nikdo v okolí nemá na domku kamery, přešel plot a skočil do zahrady. Skončil na plácku před dřevěnou kůlničkou. Dál nedohlédl. Přerostlé ostružiny fungovaly jako dokonalý paraván, nebylo přes ně vidět. Tiché fňukání se ale ozývalo dál. Šel po zvuku a objevil travnatý plácek s malým jezírkem. Tam, u břehu, klečela postava v zeleném, nakláněla se k vodě a ... drbala za ušima kapra? Jirka se zamyslel, co má vlastně kapr místo uší a za čím je ho možno drbat. A také nad tím, jestli se vodníci na Spořilově vyskytují běžně. Už se nedivil ničemu. Pak ale zatřepal hlavou, aby se vzpamatoval a vrátil do reality.

„Dobrý den, měl jsem pocit, že tu někdo pláče. Tak jsem přeskočil plot. To jste byl vy? Mohu vám nějak pomoci?“

Muž v zelených montérkách nechal kapra kaprem a překvapeně se otočil k nezvanému návštěvníkovi.

„Já..., co tu děláte? Neubližujte mi! Já mám zbraň! Tady někde...,“ muž se zmateně rozhlédl kolem sebe, a když nenašel, co hledal, dal se na útěk směrem k domu. Jirka se rozběhl za ním a volal něco v tom smyslu, že přichází v míru. Vystrašený pán ho ale nevnímal a zabarikádoval se v domě.

„Dejte mi pokoj!“ křičel na Jirku přes dveře. „Já nic nemám. Takže ze mne nic nedostanete ani mučením. A jestli mě chcete zabít, tak to se nemusíte namáhat. To zvládnou sám.“

„Pane, uklidněte se. Já vás nechci mučit. Já jsem váš soused. Bydlím o pár ulic dál. Když jsem šel kolem vaší zahrady, slyšel jsem pláč, tak se jdu zeptat, co se stalo. Chci vám pomoci,“ znovu vysvětloval Jirka. O penězích se hodlal zmínit, až se emoce trochu ustálí.

„Vážně?“ ozvalo se za dveřmi. „A kde tedy bydlíte? Že vás neznám!“ ozvalo se za dveřmi podezřívavě.

Jirka vysvětlil své rodinné vztahy a legitimoval se skrz prosklenou horní část verandy. Chvilí bylo ticho a pak se dveře váhavě otevřely. Nešťastně se tvářící pán domu vyšel ven.

„Těší mě. Já se jmenuji Motyčka. A nic mi není... a nic už mi nepomůže,“ vzdychl a z očí mu vytryskl proud slz.

„No, třeba bych přece jen mohl...,“ začal Jirka, ale nešťastný muž ho přerušil.

„Umíte střílet?“

„Celkem slušně,“ odpověděl.

„A nezastřelil byste mě? To by mi pomohlo opravdu hodně,“ dodal muž a zadíval se na Jirku s upřímnou nadějí v očích.

„Prosím?“ Jirka byl naprosto konsternovaný.

„No, víte, já jsem se o to pokusil sám, ale nejsem, abych tak řekl technicky zdatný. Mám takový mrňavý revolver po babičce. Ona ho nosila v kabelce. Prvotřídní prvorepubliková práce. Vykládaný perletí. No, ale já mám moc tlusté prsty, a to ovládání je takové titěrné... prostě se bojím, že to zmáčknu blbě a trefím se vedle. Že se zraním, ale nezabiju, víte? Chtěl jsem to původně vymyslet jinak. Nejdřív jsem se pokoušel pověsit na půdě na trámu. Jenže jsem to přežil a povolil ten trám. Takže ještě ke všemu budu muset opravovat střechu. Je napadená dřevomorkou,“ vzdychl muž. „No, a pak jsem chtěl skočit pod tramvaj. Jenže na chodníku se mnou byli dva takoví nesympatičtí výrostci. Asi jim došlo, co mám v úmyslu. Chytili mě za kabát a strhli zpátky. Řidič té tramvaje zastavil, šíleně mi vynadal a vypočítal všechny problémy, které bych mu způsobil, kdybych mu skočil pod kola. Tak tuhle možnost jsem taky zavrhl,“ vysvětloval pan Motyčka.

„Takže do třetice jste se rozhodl utopit v jezírku?“

„Vidíte, to není vůbec blbej nápad, to mne nenapadlo! Ale ne. To by nešlo. Je tam mělko a Karel by z toho mohl dostat psotník. Je hrozně citlivej, víte?“

„Kdo je to Karel?“

„No, můj kapřík přece.“

„Ten, kterého jste před chvílí drbal?“

„On to má rád, když ho šimrám na zádech mezi ploutvičkama. Chtěl jsem se s ním rozloučit,“ vzdychnul pan Motyčka.

„A proč se chcete zabít?“ zeptal se Jirka.

„To je dlouhá historie. Já... mám finanční problémy,“ odpověděl pan Motyčka neurčitě.

„Někomu jste půjčil peníze a on je nevrátil?“

„Ale nééé. Můj společník ve firmě. Vytuneloval konto. Úplně. Že prej potřeboval peníze a že je brzy vrátí. Jo, jo. Až budou prasata lítat. No, já jsem ty peníze zrovna potřeboval taky. Naskytla se mi možnost jedné výborné investice. Tedy, to jsem samozřejmě zafinancoval z vlastních zdrojů. Ale ukázalo se, že ta investice nebyla nakonec zas až tak výhodná. No, co vám budu povídat, byl to průšvih na entou. Potřeboval jsem peníze, a tak jsem si půjčil od jedné úvěrové firmy. Asi jsem nerozluštil všechna ta mrňavá písmenka ve smlouvě, protože úroky jsou daleko vyšší, než jsem myslel. Chtěl jsem si něco vzít z peněz firmy a tehdy jsem zjistil, že je vyluxovanej účet. Ten syčák, můj společník sliboval, že peníze vrátí, ale vybodl se na mě. Když jsem ho tu včera

potkal, tvrdil, že prý mi celou částku právě teď hodil do schránky. Ale já věděl, že to není pravda. Zrovna jsem šel z domova. A schránku kontroluju vždycky, když projdu brankou (od té doby, co mi tam místní sígři nalili nějaké sajrajt a já pak měl ulepenou poštu). A on prej, že si zašel na dvě piva k Balounovi. Tak to tam musel sedět tak půl hodiny nejmíň. Tvrdí, že by na Spořilov ani nepáchnul a pak si sem chodí na pivo, a ještě mi lže do očí. No, prostě, šíleně jsme se pohádali. Já na něj ječel a on..., on... najednou upadl a už nevstal. Asi infarkt. Já jsem se tak strašně leknul, že jsem utekl. A pak už jsem se neodvážil vrátit, aby mě tam někdo nezahlid. Takže vidíte, jsem zbabělec a ještě vrah! A jestli se dostanu do rukou těch lichvářů, bojím se, že mě budou mučit. V každý detektivce to tak je. Nezbyvá mi než skoncovat se životem rychle sám. Než mě najdou,“ potřásl smutně hlavou pan Motyčka.“

Jirka poslouchal a valil oči. Takové rozuzlení své mise tedy nečekal.

„Pane Motyčko a kde jste se se svým společníkem pohádal? Nebylo to na kraji Jižního náměstí?“

„Bylo. Tam jak vede cesta k metru. Blízko podchodu pod magistrálou.“

„Policie ho přesně tam včera našla. Neměl peněženku ani doklady. Nevědí, kdo to je.“

„To mi hlásit nemusíte. To vím. Viděl jsem včera, jak tam vyšetřují. Ale já ho neokradl, pokud na to narážíte. K čemu by mi byla jeho prázdná peněženka. On přece taky neměl ani vindru a mne by vytrhlo minimálně jeden a půl milionu. Prostě to, co mi dlužil.“

„Pane Motyčko, když váš společník zemřel na infarkt, tak přece nejste vrah.“

„Ale jsem. Kdybych na něj neřval, že je všivej lhář a mizera, tak by mu nevylít tlak až do nebe. Můžu za to, co se mu stalo. I když všechno, co jsem řekl je pravda.“

„To je ta věc, kvůli které jsem původně hledal vaši adresu,“ přešel Jirka k primárnímu účelu své návštěvy. „On byl možná všivej mizera, ale nebyl lhář. Nebo tedy aspoň ne v tomhle bodě. On vám ty peníze do schránky hodil. Jen si spletl adresu.“

Vytáhl obálku napěchovanou bankovkami a podal ji panu Motyčkovi. Ten vyvalil oči a začal lapat po dechu.

„Jak..., jak...je to možné?“

„Váš společník asi na Spořilově nebydlí, co?“

„Nebydlí. Tedy nebydlel. On byl ze Žižkova. A byl na to hrdý. Nikdy ke mně nechtěl jít ani na návštěvu. Prý, že jsme snobská čtvrť. Že se spořilovské zahrady nebudou vytahovat na žižkovské dvorky. Taková blbost. Proč se ptáte?“

„Napsal si vaši adresu na tu obálku a podle ní hledal, kde bydlíte. Jenže, tady je to hotový labyrint. Vemte si ty názvy ulic. Jihozápadní, Severní, Jihovýchodní, Severozápadní, Jižní... Kdo není fanda zeměpisu a plete si světové strany, ten má smůlu. A ještě se každá ulice vyskytuje v několika kouscích. Třeba taková Jižní ulice. Těch je tu celkem jedenáct. A rozlišují se římskými číslicemi. A když se k tomu římskému ještě přidá číslo popisné a orientační, tak z toho má nezasvěcenec pěkný guláš. Vy bydlíte v Jihovýchodní VI. Váš společník našel správné číslo orientační, ale v Jihovýchodní IV. Popletl si šestku se čtyřkou.“

„No jo, on byl dyslektik. Často si pletl a přehazoval písmena. Dost ho to trápilo,“ povzdechl si pan Motyčka zoufale. „Kdybyste slyšel, jak jsem na něj řval. A on v tom byl úplně nevině, chudák stará. Mám ho na svědomí. Já to nepřežiju.“

Pane Motyčko, neříkejte mi, že budete pokračovat ve svých sebevražedných plánech. Od zákona vám nic nehrozí a od vašich věřitelů taky ne, když všechno splatíte,“ přesvědčoval ho Jirka.

„No, ale já mám černé svědomí, víte?“

„Černé svědomí sebevraždou nevyřešíte. A i kdyby ano, vzpomeňte si, jak se vám to vždycky zvrtilo. Pravděpodobně by se vám povedlo zmrzačit se, ale zůstal byste naživu. A co potom? Co by bylo s vaším Karlem? Kdo by ho krmil a drbal na zádech? A jak by dopadla vaše střecha? Dřevomorka by vám v klidu sežrala celý barák a vy byste s tím nemohl vůbec nic dělat.“

„To je hrozná představa,“ otrásl se pan Motyčka.

„Já si myslím,“ uzavřel Jirka rozbor situace, „že byste měl jít na policii a říct jim, jak to bylo. Jestli chcete ulevit svému černému svědomí a být za to potrestaný, oni vám tam už něco vymyslí. Na všechno mají paragrafy. Asi by se vám dalo přišít neposkytnutí první pomoci a určitě ještě něco jiného.“

„To zní dobře. Když myslíte, tak já to zkusím.“ V očích pana Motyčky zasvitla jiskřička naděje a jeho hlas už nezněl tak zoufale.

„A jak se odvděčím já vám? Zachránil jste mi život. Ty peníze jste si mohl klidně nechat a já bych se o ničem nedozvěděl.“

Jirka se zamyslel. „Co takhle poznávací procházka po starém Spořilově? Potřebuji se tu vyznat, abych nebloudil jako dnes. Provedl byste mne tu?“

„Ale s radostí,“ rozzářil se pan Motyčka. „A seznámím vás s pár sousedy. Jsme tu docela prima parta. Uvidíte, že na Spořilově je radost žít. A děkuju. Pán Bůh vám to oplatí na dětech. Tak se to říká, ne?“

„Já děti nemám, a ještě dlouho rodinu neplánuju. Šetřím teď na rekonstrukci svého domku a než bude hotový, tak uplyne hodně vody. Nemám zas tak závratné příjmy, aby mi dali hypotéku,“ vzdychl Jirka.

„A to nevěšte hlavu. Tak když to nechcete oplatit na dětech, ten nahoře určitě vymyslí něco jiného. Někdy se věci rozmotají tak překvapivě, že je z toho jeden tumpachovej. Vemte si ten dnešek,“ filosofoval pan Motyčka.

Rozloučili a domluvili si sraz v místní Balounově restauraci, že zaskočí na pivo. Jirka měl z jejich setkání dobrý pocit. Pan Motyčka už vůbec nevypadal roztřeseně, ani zoufale.

Uplynuly asi tři měsíce. Jirka pomalu vyklízel dům od starého nábytku a plánoval, jak si to tu v budoucnu zařídí, až na to ušetří. Momentálně byla na řadě šatna. Stál na štaflích a rozbíjel letité dřevotřískové skříně a police v místnosti. Po půlhodinové práci s kladivem se k zemi poroučela poslední řada skříňových nástavců, která dosud odolávala a držela na zdi jak helvítská víra. Spokojeně se rozhlédl po prázdných stěnách. Místo šatny tu bude krásná pracovna. Jen musí obnovit okno. Zbyl po něm na zdi tmavý flek. Asi surová malta překrývající zazděný okenní otvor. Sundal si brýle a vyčistil je od silné vrstvy prachu. Pak si znovu prohlédl ten tmavý flek na zdi...žádný flek, trezor!

Zamrkal a znovu si vyčistil brýle. Trezor tam stále byl. Prohrábl trosky skříní. Všechny měly dřevotřísková záda. A před tím byly na pevně přišroubovány ke zdi. Jak se do trezoru bratranec dostával, to tedy byla záhada. Po zevrubném zkoumání objevil v zádech jedné skřínky pantík. Byla tam odklopná deska, na první pohled neviditelná. Tak tedy už vím jak, teď musím zjistit čím, řekl si a sesypal na hromádku všechny neidentifikované klíče, které v domě našel. Jeden z nich vypadal, že by mohl pasovat.

Jirka odemykal skříňku ve zdi se zatajeným dechem. Probudil se v něm malý kluk, který hledá poklad v každém temném koutě sklepa a zahrady. Sice se dalo předpokládat, že vevnitř bude to samé, co zatím ve všech policích a šuplících v domě. Tedy biče, klíče, olejovky..., ale to očekávání tajemna bylo příjemné. V trezoru byla pouze jedna krabička a štos starých novin. Nápis na víčku hlásal: *PROVÁZKY KRÁTKÉ, K NIČEMU NEPOTŘEBNÉ*. Otevřel ji se zatajeným dechem... a našel plno krátkých šňůrek a tkaniček, které se opravdu nedaly k ničemu použít. Zklamaně vysypal provázky krátké k ničemu nepotřebné i s krabičkou a novinami do velkého pytle k ostatnímu stavebnímu odpadu. Jak s ním zatřepal, noviny se v odpadcích rozevřely a začaly se z nich sypat... bankovky. Pětistícikoruny padaly mezi hřebíky a kusy dřevotřísky. Jirka obrátil pytel vzhůru nohama, přisunul si židli k hromadě bordelu a přebíral jako Popelka. Celkem 1 500 000,- Kč. Vzpomněl si na proroctví pana Motyčky. Ten nahoře si pro nás vážně dokáže vymyslet neuvěřitelná překvapení...

Stín šípu

I

Bylo jedno z těch ospalých londýnských odpolední, kdy mraky visí nízko nad ulicemi a čas plyne líně jako sirup. Hercule Poirot seděl v pohodlném křesle ve svém bytě na Whitehaven Mansions, dokonale upravený jako vždy – v šedém obleku se světle žlutou kravatou, střevících tak lesklých, že by se v nich dal číst tisk, a s knírkem, který vypadal jako monument malého egoismu a velké péče. V druhém křesle seděl kapitán Hastings zanořený do Timesů.

Poirot si upravoval manžetový knoflík a pohledem kontroloval, zda jeho boty nejeví známky prachu, když se ozvalo zaklepání.

Dveře se tiše otevřely. „Přišla pošta, pane Poirote,“ řekla služebná a podala mu obálku z kvalitního papíru, zapečetěnou voskem.

Poirot si ji převzal dvěma prsty, jako by šlo o předmět historické hodnoty.

„Merci, Felicity.“ Služebná přikývla a beze slova odešla.

„Od koho to je?“ vyhrkl Hastings.

Poirot obálku pečlivě rozřízl nožikem.

„Parfém... jemný, ale zřetelný. A papír – ručně lisovaný. Tato pozvánka přichází od ženy, Hastingsi. A ne ledajaké!“

Vytáhl dopis, přelétl ho očima a pousmál se.

„No vida, jak jsem předpokládal – lady Margaret Ashcombeová mě zve na víkend do svého sídla Ashcombe Hall.“

Hastings zvedl obočí. „To je ta vdova po generálovi?“

„Právě ta. Bývala to výtečná lukostřelkyně.“ Poirot odložil dopis na stolek.

„Píše, že se budou konat ‘zábavné sportovní hry’. Ach, mon Dieu... doufám, že tím nemyslí střelbu lukem.“

„To zní zábavně!“

Poirot se zarazil. Jeho oči se na okamžik zúžily. „Lukostřelba? No, nevím... Zní to nevinně – až do chvíle, než se do někoho zapíchne šíp.“

Hastings se zasmál: „Jste nějak pesimistický.“

Poirot si uhladil knírek a pohlédl z okna na šedou londýnskou oblohu. „Řeknu vám jedno, Hastingsi – lidé zvaní na společenské víkendy málokdy vědí, že někteří z nich se už nikdy nevrátí domů. Známe to z dřívějších akcí, na něž jsme byli pozváni...“

II

Vlaky z Londýna do Wiltshiru bývají pohodlné, ale ne vždy dochvilné.

Tentokrát však měli štěstí – souprava dorazila do cíle přesně podle jízdního řádu. Hastings se z výletu na venkov radoval. Poirot, naopak, stál u vagonu s rukavicemi v ruce a výrazem lehkého znepokojení – ne kvůli cestě, ale kvůli mírně nepravidelné linii dlaždic na nástupišti.

„Podívejte, Poirote,“ zvolal Hastings, „tamhle je kočár! Skutečný, čtyřkolový! Už chybí jen dvojice grošovaných koní a bude to jako z Dickensova románu.“

„Obávám se, že my pojedeme modernějším dopravním prostředkem,“ ukázal Poirot na černé vozidlo s uniformovaným řidičem. Vedle vozu stála elegantní

žena v šedofialovém plášti a s perlovou broží připnutou na klopě – lady Margaret Ashcombeová.

Bývalý voják přikývl.

„Mon cher, Hastingsi,“ šeptl Poirot, „lady Margaret neztratila nic ze svého vkusu.“

Lady Margaret je přivítala se zdvořilým úsměvem. Její tvář byla jako vytesaná z kamene: ostré lícní kosti, hluboké oči pod tmavě upravenými obočími a výraz budící respekt, i když pronesla jedinou větu.

„Vítejte, pánové. Doufám, že cesta byla pohodlná.“

„Velmi pohodlná, madam,“ odvětil detektiv s úklonou.

„Jedete právě včas – ostatní hosté už dorazili. Doufám, že máte chuť na trochu venkovské zábavy. Můj syn trval na střelbě z luky. Já bych raději krocket, ale ti mladí...“

Hastings se zaradoval.

Vozidlo se rozjelo. Míjeli rozlehlá pole, mírné kopce a staré duby, než silnice zabočila a před nimi se zjevilo sídlo Ashcombe Hall.

Dům byl postaven z šedého kamene, s dvěma věžičkami na krajích a impozantní fasádou porostlou břečťanem. Nad vchodem byl vytesaný erb s jelenem a loveckým rohem – připomínka staré aristokratické krve. Zahrady byly pečlivě udržované, se stříženými živými ploty, fontánou a širokým trávníkem, na němž už stály terče pro lukostřelbu.

Uvnitř domu vládla atmosféra noblesy a mírného chladu. Mramorové podlahy, vysoké stropy, těžké závěsy a portréty předků na stěnách. Komorník – vysoký muž s prošedivělými vlasy a naprostým tichem v každém pohybu – uvedl hosty do pokojů.

Večer se v salonku podával čaj. Naproti Poirotovi seděl plukovník Harold Dunley, penzionovaný důstojník s pichlavým pohledem a hlasem, který si zachoval kadenci polního velení. Vedle něj slečna Clara, dcera hostitelky, subtilní mladá žena s melancholickým výrazem. Její bratr Rupert, přitažlivý, energický muž s povýšeným výrazem se usadil vedle Hastingse, naproti starému doktoru Lionelu Briarovi, stálému hostu Ashcombových. V čele stolu na hosty shlížela lady Margaret.

Rozhovory byly příjemné, i když lehce formální. Poirot se většinu času díval, mlčel a pečlivě si zapisoval každý výraz, pohyb i tón.

„Zítra začne turnaj, tak se dobře vyspěte,“ pronesl Rupert na závěr večera a pohlédl na nesportovně vypadajícího Poirota. „Nebojte, střelba lukem je bezpečná i pro začátečníky.“

Detektiv se jemně pousmál. „Neexistuje zbraň tak bezpečná, aby se jí nedalo zabít, monsieur.“

Hastings se zasmál, ale v té chvíli Poirota zaujala slečna Clara a plukovník.

Starý voják se k ženě naklonil a zašeptal: „Snad to nedopadne jako ve Francii.“

Clara ztuhla a ustrašeným pohledem vyhledala záchranu u doktora Briara.

Lékař jí položil dlaň na hřbet ruky a konejšivě něco zašeptal do ucha. S vděkem přikývla.

Noc se snesla na Ashcombe Hall tiše. Hercule Poirot cítil, že v domě zavládlo napětí...

III

Ráno zahalilo Ashcombe Hall příjemné šero. Mlha se válela nízko nad trávníkem a vypadalo to, že zahrada dýchá.

V jídelně voněla káva, na stole ležely stříbrné mísy s opečenými toasty, vejci a uzeným lososem.

„Snídaně jako pro krále,“ poznamenal Hastings, když se zakousl do třetího toastu. Poirot si pečlivě vybíral jen vařená vejce – byla příliš natvrdo, ale přijal to s rezignovanou elegancí.

V salonku, kde se hosté sešli před turnajem, panovala zvláštní atmosféra. Lady Margaret seděla na pohovce a tiše hovořila s doktorem Briarem. Rupert postával u francouzského okna a hleděl do zahrady. Clara Fieldingová byla zcela mlčenlivá, v ruce držela šálek čaje, který se lehce třásl.

Poirot k ní přistoupil s lehkým úsměvem. „Mademoiselle, nezdáte se býti veselejší než včera. Promiňte moji upřímnost.“

Clara překvapeně vzhlédla. „Ach... ne, pane Poirote. Vždy mě bolí hlava, když má být... tato zábava.“

„To je velice zajímavý jev.“

Když do jídelny dorazil plukovník, Rupert oznámil, že turnaj je připraven a mohou začít soutěžit.

Na trávníku stálo pět terčů se žlutými středy v dalších barevných kruzích.

U palebné čáry ležela dřevěná bedna s luky a šípy.

Plukovník Dunley sáhl po luku a mrkl na doktora. „Pamatujete, jak jsme s nimi lovíli v Indii?“

„Nešlo mi to tehdy a s věkem se to jistě nezlepšilo.“

„Mé vzpomínky říkají něco jiného,“ Dunley se ušklíbl, natáhl tětivu, zamířil a vypustil šíp. Zabodl se na spodní okraj žluté barvy.

„Famózní začátek,“ zvolala nadšeně lady Margaret.

„Takhle se zabíjí zvířata,“ zahalekal Dunley a se zrakem upřeným na Ruperta dodal: „Nebo nepřátelé.“

Poirot postával opodál a sledoval všechny ostrůvkem zrakem. Stejně jako Clara odmítl střílet.

Doktor Briar se snažil, ale netrefil terč ani jednou, čímž sklidil plukovníkův posměch. Rupert se ukázal být nejzručnějším střelcem – žádný šíp neopustil žlutý kruh. Hastings, k Poirotovu údivu, zasáhl střed hned prvním šípem.

Po turnaji se hosté rozptýlili v zahradě. Poirot se procházel, oči přimhouřené a ruce složené za zády. Došel k altánu a s dovolením si přisedl k osamělé Claře. Působila malátně, oči zamlžené, mluva zpomalená.

„Všiml jsem si, že vás večer plukovník rozrušil.“

Prudce na Poirota pohlédla a odpověděla, že o nic nešlo. Jen nemístný vtípek.

„Znáte se dlouho?“

„Od útlého dětství. Je to rodinný přítel. Můj otec byl v armádě jeho nadřízeným.“

„Viděl jsem, že s doktorem Briarem si rozumíte.“

Clara se zarazila. „Vděčím mu za zvládnutí migrén. Doktor Briar léčil otce a po jeho smrti zde zůstal bydlet, aby se o nás staral.“

„Plukovník zde také bydlí?“

„Kdepak, žije v Londýně. Navštěvuje Ashcombe Hall pouze při společenských událostech.“

„Děkuji, mademoiselle. Rozhovor s vámi byl... osvěžující.“

Ten večer seděl Poirot v knihovně a přemýšlel. Hastings ho pozoroval.

„Zatím se nic nestalo, Poirote.“

„Kdepak, Hastingsi, již to bublá pod povrchem a brzy to vyvře...“

Na chodbě se ozvaly hlasité kroky a ve dveřích se zjevil komorník.

„Pane... něco se stalo. Jeden ze šípů... někdo...“

Poirot vstal a kývl na Hastingsa. „Vidíte, příteli, mé šedé buňky se nikdy nemýlí.“

IV

Komorník stál v přítmi chodby, obličej popelavý, ruce pevně sevřené podél těla. „Našel jsem ho, pane Poirote... vzadu, u kůlny. Leží na zemi... se šípem v hrudi.“

Poirot bez dalšího slova následoval sluhu chodbou a skleněnými dveřmi ven. Hastings kráčet za ním. Noc byla chladná a zahrada mlčela, jako by sama zatajila dech.

Za rohem budovy před kamennou zídkou u zahradního domku leželo tělo plukovníka Dunleyho. Na rtech měl výraz překvapení. Z prsou mu trčel šíp.

„Mon Dieu,“ zašeptal Poirot. „Přesný zásah do srdce.“

Hastings se zachvěl. „Kdo to mohl udělat?“

Poirot zamyšleně upřel zrak do tmy. „To se brzy dozvíme, Hastingsi. Vrah potřeboval dvě věci – příležitost a důvod.“

„Taky musel umět střílet,“ nadnesl bývalý voják. „Na turnaji moc dobrých střelců nebylo...“ zbledl, když si uvědomil, co naznačil.

„Věřím, že vy jste to neudělal,“ ušklíbl se Poirot a pokynul sluhovi, aby do knihovny svolal všechny přítomné.

Atmosféra byla napjatá, panovalo tíživé ticho, přerušované jen praskáním dřeva v krbu. Clara seděla bledá jako křída, ruce složené v klíně, nepřítomný pohled. Lady Margaret měla oči skryté pod vrásčitými víčky. Rupert přecházel sem a tam u okna a Dr. Briar stál u krbu, kde si mechanicky míchal kávu.

„Dámy a pánové,“ pronesl Poirot, „je mi líto, že musím oznámit tragickou událost. Plukovník Dunley byl dnes večer smrtelně zasažen šípem.“

Clara se zajíkla. Lady Margaret sevřela brož na klopě tak pevně, až jí zbělely prsty. Rupert strnul v půlce kroku: „Nehoda?“

Poirot zavrtěl hlavou. „Nehoda je vyloučena. Střela byla přesná. Je to vražda!“ „Ale kdo by měl důvod? Dunley neměl nepřátele.“

„Každý má nepřátele, Ruperte,“ šeptla lady Margaret. „Jen ne vždy o tom ví.“

Poirot si uhladil knír a rozvážně promluvil: „Dovolíte-li, provedu pár šetření a telefonátů a zítra začnu s výsledky. Do té doby, prosím, neopouštějte dům, ale mějte se na pozoru – vrah je mezi námi.“

V

Následující ráno bylo Ashcombe Hall zlověstně tiché. Mlha stále přikrývala zahrady a v domě se špitalo. Komorník tiše přenášel podnosy, služebné chodily po špičkách a hosté se stranili jeden druhého.

Poirot po prohlídce sídla svolal všechny přítomné do knihovny. Měl na sobě bezvadný šedý oblek, ostře kontrastující s ponurou atmosférou.

„Dámy a pánové, nyní bych vás rád vyslechl.“

Prvním, koho Poirot požádal o rozhovor, byla Clara. Seděla tiše, ruce složené v klíně. Její tmavé oči hleděly nepřítomně.

„Řekněte mi, mademoiselle,“ začal Poirot, „opravdu jste neměla s plukovníkem osobní spor?“

„Ne, vůbec ne,“ vyhrkla. „Byl to čestný muž... Občas pronesl nevhodný žert, ale nikdy nebyl hrubý. Tedy... ne ke mně.“

„K jiným ano?“

Zaváhala. „Někdy... ponižoval doktora Briara. A poslední dobou se k němu choval dost útočně. A Ruperta nazýval slabochem nehodným odkazu svého otce. Bylo to... trapné.“

Poirot si udělal poznámku. „Kde jste byla v době vraždy?“

„V altánu, četla jsem si při svíčke asi půl hodiny a pak se přes terasu vrátila dovnitř.“

„Děkuji, mademoiselle.“

Na řadu přišel Dr. Briar. Měl kruhy pod očima, oblečení zmačkané, hrany podrážek špinavé. „Pane doktore, kde jste byl mezi osmou a devátou hodinou?“

„Ve sklepě. Pro koňak... Bolela mě hlava a nechtěl jsem plýtvat laudanem.“

Zasmál se tiše, ale zněl spíše zoufale. Byl cítit alkoholem.

„Viděl vás tam někdo?“

„Nikdo.“

„Jaký byl váš vztah k zesnulému?“

„Komplikovaný, byl jsem lékař v jeho pluku. Poslední dobou si ze mě tropil legraci, že nestydatě využívám pohostinnost lady Margaret, ale pro to bych ho přece nezabil, to mi věřte. Nehledě, že jsem lékař.“

„I lékaři jsou lidé, monsieur...“

Dalším vyslýchaným byl Rupert Ashcombe. Byl nervózní, hlas měl sevřený.

„Mohl byste upřesnit, co jste dělal v době vraždy?“

„Psal jsem v pracovně dopis. Komorník přinesl čaj, kolem půl deváté – může to potvrdit.“

„A váš vztah k Dunleymu?“

„Znali jsme se celý život. Byl... tvrdý, ale čestný. Byl součástí rodiny.“

„Součástí, nebo hrozbou?“

Rupert se nezmohl na odpověď.

Poslední přišla na řadu lady Margaret. Seděla vzpřímeně, pohled hrdý, i když stín smutku jí ztvrdl rysy. Prozradila, že byla sama se psem v hudebním salonku.

„Předpokládám, že váš pes neviděl nic podezřelého?“

„Ne,“ řekla. „Ale já slyšela kroky. Někdo běžel přes verandu k zadní zahradě – okolo čtvrt na devět.“

Poirot zpozorněl. „Poznala jste ho?“
„Nikoliv. Byly to těžké kroky. Rychlé.“
„Měl plukovník nějaké... tajemství?“
„Každý má tajemství, monsieur Poirote. Jestli měl, vzal si jej do hrobu...“
Poirot dokončil výslech a s úklonou poděkoval. Hastings se přisunul blíž:
„Co myslíte?“
„Mon ami... tento případ má mnoho vrstev. Naštěstí se vrah prozradil...“
Hastings se zarazil. „Kdo?“
Poirot se jen usmál.

VI

Poirot nespěchal. Nesdílel s hosty své domněnky, ale vydal se s Hastingsem znovu prozkoumat místo činu.

Kůlna stála stranou od hlavní budovy, částečně zakrytá vysokými tujími. Na zemi zůstávalo rozbahněné místo, kam plukovník dopadl.

„Vidíte, Hastingsi?“

„Bahno? Všiml jsem si již v noci.“

„Ano, ale všiml jste si těchto dvou stop? Jedna hlubší, druhá plytčí. Vrah běžel pryč – ale někdo tudy šel už dřív. Druhý otisk je menší a má zkosený patní okraj – dámský podpatek.“

„Ale Clara říkala, že byla jen v altánu.“

„Což je zvláštní – v altánu nebyla svíčka ani jiné světlo.“

Při návratu Poirot požádal komorníka, aby mu přinesl turnajové šípy.

„Tento je vražedný,“ ukázal ve svém pokoji Hastingsovi šíp, vytažený z plukovníkova těla. „Vidíte, je jiný než ostatní – je z jasanového dřeva, ostatní jsou z cedrového. Není z nové sady, a tady, má starou odřeninu.“

Hastings přikývl. „Vrah si ho nepůjčil, ale přinesl!“

„Exactement!“ Poirot si vědoucně poklepal na čelo. „A teď další stopa. Pojděte.“

Poirot dovedl Hastingse do Rupertovy pracovny sousedící s hudebním salonkem. Uvnitř vládl dokonalý pořádek. Na stole se skleněnou deskou ležely dopisy, pečetidlo a notes se jmény. Poirot nahlédl skrz sklo a prstem ukázal na list papíru a francouzské noviny. Bývalý voják otevřel šuplík a dokumenty si přečetl. Překvapeně povytáhl obočí.

„Touché...“ Detektiv přešel k psacímu stroji a ukázal na vyčnívající papír.

„Hastingsi, čtěte.“

„Vážený plukovníku Dunley, věřím, že to, co jste zjistil...“

Poirot se podíval na Hastingse. „Přiznání? Výhrůžka? Možný motiv? Nebo chyba?“

„Nenapínejte mě?“

„Ještě chvíli, příteli. Chybí poslední dějství – pak se vše vysvětlí. Trochu tomu pomůžeme.“

Vrátili se do salonku k ostatním a Poirot požádal Ruperta, zda by ráno mohli prověřit jeho pracovnu. Zdráhavě souhlasil.

VII

Noc sestoupila na Ashcombe Hall jako těžká opona. Déšť rozehnal mlhu, ale nahradil ji sykot větru, který skučel v komínech a ohýbal větve stromů.

Atmosféra v domě byla nabitá očekáváním – snad i zdi vnímaly, že se něco chystá.

Poirot byl nezvykle bdělý. Seděl ve svém pokoji, oči upřené do plamene svíčky, hřebínkem si zamyšleně česal knírek.

Někdo udělal chybu a dnes v noci bude jednat, protože má strach, že Poirot ví. Hodiny na chodbě odbily půl druhé, když se ozvalo vrznutí dveří. Tiché, opatrné. Pak kroky. Měkké, ale rozhodné.

Poirot se zvedl a jako stín se vyplížil na chodbu. Z druhého křídla domu někdo proklouzl po schodech.

Poirot kráčel za ním. U hudebního salonku spatřil mihotající se světlo lucerny. Dveře Rupertovy pracovny byly pootevřené. Nenápadně nakoukl dovnitř.

U krbu stála postava, v ruce držela štos papírů. Vzápětí bylo slyšet šustění – pak zapláol oheň.

Poirot bez váhání vstoupil. „Zatápíte v krbu, madame?“

Lady Margaret se prudce otočila. V očích měla něco mezi hrdostí a zoufalstvím. „Zničila jsem něco, co nemělo být nikdy čteno.“

„Francouzské noviny? Nanečisto psaný text a list z psacího stroje, který Rupert nedopsal?“

Chvilí mlčela a pak uznale pronesla: „Jste vážně detektiv.“

Poirot se slabě uklonil.

„Plukovník zjistil jisté informace... a čest mu velela je zveřejnit. Nedal se přesvědčit. Rupert se bál ostudy a ztrácel nervy. Musela jsem to vyřešit...“

Poirot zavrtěl hlavou. „Vy jste ho nezastřelila.“

„Proč bych to jinak říkala?“

„Protože matky milují své syny – i navzdory zločinu.“

Lady Margaret ztuhla. „Syn to nebyl!“

„Možná. Který pokoj je jeho?“

„Ložnice po otci. Jeho dětský pokoj vedle herny již nebyl vhodný. Nyní ho obývá doktor Briar,“ odtušila netrpělivě. „Kdo zabil plukovníka?“

„Ten, kdo použil vlastní šíp, umí dobře střílet a bál se Dunleyho čestnosti jako vy...“

„Víte, kdo to je?“

„Již jsem si jistý. Zítra večer se shromáždíme a řeknu jeho jméno.“

VIII

V krbu plápolal oheň, čajový servis byl prostřený a křesla seřazena jako na jevišti. Venku hučel vítr, ale v salonku panovalo absolutní ticho.

Všichni byli přítomni. Lady Margaret seděla vzpřímená a vážná, Rupert vedle ní vypadal bledě, Dr. Briar nervózně kroutil prsty a Clara tiše pozorovala Poirota.

Ten stál u krbu a když promluvil, oči mu zářily klidem: „Dámy a pánové, vražda plukovníka Dunleyho byla činem, vyžadujícím chladnokrevnost, plán a motiv. A přesto se vrah dopustil chyb, jež jej usvědčí.“

Napětí v místnosti vzrostlo.

„Jedním důkazem je šíp. Nepochází z turnajové sady. Je jiný než ostatní. Starý, jasanový, s oděrkou u násady. Vrah si ho přinesl a smrtící zásah ukazuje na dobrého střelce.“

Clara se zachvěla a vzdychla. S hrůznou vzpomínkou se vrátila migréna.

„Omlouvám se, mademoiselle, že jsem vás rozrušil, ale brzy se vám uleví. Z francouzských novin vím, že jste byla zdatná střelkyně, ale od oné osudné události jste se již luku nedotkla.“

„Nemohu ho ani vidět,“ zaštkala. „Nechtěla jsem... byla to nehoda. Žádná vražda!“

„Vím, telefonicky jsem si to ověřil u francouzské policie. Neobviňují vás, ačkoliv jste narychlo odjeli, kvůli obavám ze zatčení. Ten muž nezemřel a přiznal svou chybu.“

„Ale, vždyť nám tvrdil...“ nedořekla lady Margaret a nechápavě pohlédla na ostatní.

„Ten, kdo to tvrdil, lhal,“ řekl Poirot. „Vy jste mu však věřila a uzavřela s ním dohodu. Nic by se nedělo, kdyby to nedávno nezjistil plukovník Dunley. Objevil první článek ve francouzských novinách a také uvěřil, což vám řekl. Chtěli jste s ním také dohodnout mlčení, nemám pravdu?“

„Rozepsal jsem dopis, kde jsem ho chtěl žádat, aby si to nechal pro sebe,“ přiznal Rupert.

„Ale nedopsal jste ho.“

„Ne, najednou jste nás svolal a oznámil jeho smrt.“

„Lady Margaret o vašem úmyslu věděla, ale obávala se, že jste ztratil nervy a plukovníka raději zastřelil. Pro vaši záchranu se v noci vydala do pracovny a zničila dopis i noviny.“

„Podezíráte syna?“ dožadovala se odpovědi lady Margaret.

„Nikoliv, ačkoliv je skvělý lukostřelec, stejně jako jste byla v mládí vy, nezastřelili jste ho.“

„Kdo tedy?“ rozohnil se Rupert. „Chcete osočit Claru? Vždyť má alibi.“

„Jsem rád, že to zmiňujete.“ Poirot se zadíval na mladou ženu. „O vašem alibi jste lhala, protože jste se bála obvinění z plukovníkova zabití. Měla jste silný motiv – čest mu velela prozradit vše Scotland Yardu a Interpolu, aby byla sjednána spravedlnost. Rodině hrozila ostuda, vám vězení, nicméně já vím, co jste udělala a věřím, že nám to pravdivě řeknete sama.“

Clara ustrašeně třesla oči. „Já... šla jsem za plukovníkem, ano, abych si vyprosila jeho mlčení, ale nezabila jsem ho. Když jsem odcházela, žil! Přísahám!“

„Věřím vám, stopy mi to řekly,“ přikývl Poirot a obrátil se k doktoru Briarovi.

„Zbývá nám poslední podezřelý.“

Všechny oči se zaměřily na lékaře.

„Já byl ve sklepě,“ bránil se.

„Opravdu?“ zeptal se Poirot. „Pro koňak, namísto laudana, které ordinujete slečně Claře, abyste utišil její výčitky svědomí, ze smrti nebohému muže, jehož měla při lukostřelbě omylem zabít, a v čem ji stále utvrzujete?“

Clara přikyvovala.

„To nedělám!“ vykřikl lékař.

„Vážně? Lady Margaret, Ruperte – kdo vám sdělil, že Clara toho muže usmrtila?“

„Doktor Briar,“ zašeptala lady tiše a zamračila se na lékaře. „Byl u toho incidentu, zkontroloval jeho zranění a tvrdil, že je mrtvý a Claře hrozí vězení. Přemluvil nás, abychom utekli.“

„Co se stalo potom?“

„Po návratu do Ashcombe Hall začal naši rodinu vydírat – dostává měsíční apanáž a bydlí zde zadarmo.“

„Léčím vaši rodinu,“ oponoval Briar.

„Za to také dostáváte zapláceno!“

„Tohle nedokazuje, že jsem zabil plukovníka, Poirote! Proč bych to dělal?“ obrátil se Briar bojovně na detektiva.

Poirot si uhladil knír a ukázal na lékařovy boty. „Boty vás usvědčily, že jste byl na místě činu. Máte je od bahna, nikoliv od prachu ze sklepení. Z pokoje jste zahlédl slečnu Claru hovořit s Dunleyem, čehož jste využil a po jejím odchodu ho zastřelil. Otisk podrážek jste tam zanechal, když jste ho šel zkontrolovat.“

„To přeháníte! Viděl jste mě na turnaji? Netrefím terč a nevlastním luk.“

„K luku a smrtícímu šípu jste měl nejlepší přístup,“ ušklíbl se Poirot: „Bydlíte v pokoji vedle herny, v níž je uskladněn i Rupertův starý luk a šípy, jež jste použil. A co se týče vaší špatné střelby,“ pohlédl na Hastingsa a vyzval jej, aby pokračoval.

„Kontaktoval jsem přátele u armády a podle nich jste byl v Indii jedním z nejlepších lukostřelců.“

„Sklapla klec,“ zaklepal si Poirot na spánek. „Malá šedá buňka nikdy neklame a ví, že jste Dunleyho zabil proto, aby nezhatil vaše vydírání. Vidíte, i lékaři jsou jen lidé a mohou se stát vrahy...“

IX

Dva dny po zatčení doktora Briara se v Londýně rozhostilo teplé, voňavé odpoledne. Slunce klouzalo po parapetech a stíny domovních říms tančily na dlažbě.

V bytě na Whitehaven Mansions seděl Hercule Poirot v křesle, nohy elegantně složené přes sebe, a právě zastříhával bonsai. Hastings listoval novinami.

„Podívejte, Poirote! Noviny vás zase opěvují. ‚Brilantní Belgičan zlomil mlčení Ashcombe Hall!‘.“

Poirot se usmál.

„Až tento případ budu vyprávět na večírcích, nazvu jej ‚Stín šípu‘ – co říkáte?“

„Příliš dramatické...“

Story

Sedím v kavárně brzy z rána, hned po otevíračce, je kolem půl sedmé a jelikož je tu zatím liduprázdno, vybral jsem si místo přímo u okna. Z něj se mi nabízí pohled na předměstí Toronta, nad mrakodrapy sotva zahlédnu špičku signifikantní telekomunikační věže CN Tower, kterou město nějakou podivnou souhrou okolností proslulo. Mě ale spíš zajímá to, co se děje dole, na ulici. Jako každé úterý, i dneska jsem si objednal flat white a nerafinovaný cukr, který do něj sypu a zhruba půlminuty míchám. Mám rád tuhle kavárnu, není tu moc rušno, na zdech visí obrazy od M.C. Eschera, jehož malby odjakživa obdivuji. Tím si mě hned zprvu získala. Krom toho tu pracuje šikovnej barista Sam, čtyřicátník s dlouhými vousy a vzezřením Ježíše, který to flat white dělá fakt kickass. A jak si tak vychutnávám kávu ve velkém bílém hrnku s logem rock café, naskytá se mi pohled na tu absolutně absurdní scenérii. Totiž, na jednu stranu to venku působí tak poklidně, i přes těch mínus patnáct. Je polovina ledna, takže jsem byl nucen vytáhnout svoje kožený rukavice vystlaný kašmírem a ten nejteplejší camel kabát, kterým disponuju. Paradoxně nenosím čepici, i když mám krátkou kštici a mám pokaždý pocit, že mi odpadnou uši z toho věčného mrazu. O to horší to je, když pak vstoupím někam, kde je to vyhřátý a uši mi začnou roztávat. To je bolest jako málokterá. Naštěstí nemá nekonečného trvání. A navíc, z duše nesnáším mráz, takovou tu tuhou, třeskutou zimu. Ale má to i něco do sebe. Což mě přivádí zpátky k oné scenérii. Zevnitř to vypadá tak idylicky. Celé město, všechny ulice a střechy jsou zahalený v bílém prašanu. A neustále sněží dál, jako by nikdy nemělo přestat. Sněhový vločky o velikosti zátky od piva se pomalu snáší shůry a dopadají na beton s takovou ladností, že se až tají dech. A uprostřed téhle podívané mě zas vrátí zpátky na studenou zem výjev, který je v tomhle městě naprosto běžnou součástí života. Hloučky bezdomovců, nabalených v kusech oblečení, jaké jen bylo možné sehnat po kontejnerech a kdo ví kde ještě postávají kolem ohně v železném sudu, třou rukama snažíc se vpravit do svého promrzlého, prokřehlého těla alespoň ždíbec toho tepla. Jsem jim schopen jakkoliv pomoci a měl bych vůbec chtít?

Žiju v tomhle multikulturním městě už pěknou řádku let a ačkoliv pro mě tenhle pohled není nic nového, natož překvapujícího, nějak se na to dneska nemůžu dívat, nejde to zkrátka vydržet. Jako by se něco ve mě hnulo. Nedokážu nad tím zavřít zrak jako kdysi. Vždycky jsem byl takovej ten dobrák s mesiášskými úmysly, kterej se snaží každému pomoci, všem se zavděčit, chraň Bůh abych snad někoho osočil, dotyčného se dotknul nebo se kvůli mně cejtil jako lůzr. Něco mi ale říká, že podstata téhle mé vnitřní proměny pramení z něčeho jiného než z ryzí dobroty mého srdce. Chci být součástí změny. Já sám se chci změnit, chci být tou nejlepší verzí sebe sama, tak úžasnou, že každá živá bytost, která se mnou přijde do kontaktu pocítí sílu mého ducha a po naší interakci bude cítit dotek všehomíra. Chci se stát chodícím požehnáním a už nepromrhat ani milisekundu z mé existence. Nehodlám se pouze dál nechat unášet proudem jako jsem činil dosud. Stanu se skutečným strůjcem svého

života a osudu. No a všechny tyhle macho myšlenky utnu s posledním usrknutím. Doufám, že nejsem moc egoistickéj, to je moje poslední myšlenka. Dojdu k baru a nechám Samovi tučný dýško, větší než jsem byl zvyklej nechávat. Popravdě, spíš než dýško jsem mu dával almužnu, snad se našli štedřejší než já a kromě svýho platu si mohl přilepšit i nějakým tím tuzérem. Vypadá jako dobrej chlap. Měl bych s ním příště prohodit pár slov. Stroze poděkuju za kafe, nahodím šálu, kterou dodnes vážu jako úplnej diletant, kabát a otevřu prosklený dveře ven, do toho nehostinnýho prostředí. Jak jsem byl zahlobanej v těch svejch myšlenkách, vůbec jsem nepostřehl, že přestalo sněžit. Rukavice navléknu jen co se za mnou dveře zabouchnou. Sklopím zrak, podívám se na svý drahý chelsea boots od proslulé anglické obuvnické značky Loake z poctivý kůže v tmavě-hnědým odstínu, na tom sněhu úplně svítí. Vzpomenu si, jak jsem si je šel koupit. Chlapík mi poradil vzít si o půlčísla menší než je moje běžná velikost, dal jsem na jeho radu a vzal si osm a půlky. Že prej v nich tak dva týdny pochodím a roztáhnou se. Dodneška mě tlačej prsty u nohou a frajera proklínám. Nicméně, to je jejich jediná vada na kráse, jinak jsou naprosto vymazlený. Teď, s nima na nohou, mi ta zima vlastně přijde vhod, alespoň mi prsty umrtví a neucejtím ten tlak. Udělám prvních pár kroků dolů ulicí, směrem k zahřívajícím se bezdomovcům a slyším, jak sníh příjemně a tak trochu tupě křupe pod mými kroky. Z nějakýho důvodu to na mě působí sedativním účinkem, a to jsem si dneska ještě ani nemusel loupnout Xanax. Zachce se mi navázat na svoje předsevzetí z kavárny a udělat nějakěj dobrej skutek. Zlepšit nějakému bratru či sestře den. Uvědomím si, že tomu dobrýmu skutku vlastně civím přímo do tváře. S hřejivým pocitem uvnitř ze stále ještě přítomného šálku kávy v organismu dojdou ke skupince bezdomovců. Zprvu nic neřeknu, jen přistoupím blíž. Taky nic neřeknou, asi čekaj co ze mě vypadne. Chvilí na sebe jen koukáme a vyměňujem si mlčky pohledy. Jsou tři. Dva chlapy a ženština. Hlavou mi bleskne, že nebýt v takový tíživý situaci, celá navlečená v horších hadrech než ze second handu a ožehnutá od ohně, mohla by z ní bejt vlastně pěkná slečna jako každá jiná. Není ale čas, ani chuť zabřednout do nějakěj hlubokomyslněj konverzací o tom, jak se dostali sem, do tohohle neutěšenýho bodu. A ani to vlastně není podstatný. To na čem záleží je jen způsob, jak se z toho můžou vyhrabat a žít v trochu slušnějších podmínkách. Myslím, že každej z nich by za to dal doslova tu ruku do ohně. Konečně se pohnu, sáhnu do vnitřní kapsy kabátu pro šrajtofli a snažím se vylovit lokální měnu, pár kanadskejch dolarů. Místní peníze mi byly odjakživa sympatický, převládaj na nich totiž obrazy zvířat namísto mrtvejch lidí. Ten poměr je tak pět ku jedný. Díky těm tlustejm rukavicím se mi to podaří uskutečnit jen se značným obtížema, natožpak vyndat ty správný bankovky. Nakonec si vzpomenu na původ toho všeho, což byl především úmysl jim pomoci, navíc, realita je taková, že já zas takovou nouzi o peníze nemám. Nebud' držgrešle, vyčiním si. Přestanu se v tom teda dál trapně přehrabovat a vytáhnou všechno. Pořád na mě nechápavě civěj. Jeden z těch chlapy se osmělí a začne dělat pohyb podobný tomu, když se člověk snaží natáhnout ruku, jenže o poznání cukavější. Pokynu mu. Teď už tu ruku regulérně natáhne, bez skrupulí. Nechám ho ještě trochu vycukat a notnou chvíli je nepouštím z dlaně.

Nikoliv ze škodolibosti nebo protože bych si to rozmyslel, chci jim jen všem ještě sdělit pár slov než jim je finálně odevzdám. Neodpustím si drobný kázání a vypravím z úst něco ve smyslu: „Naložte s nima rozumně, nekupujte za to žádné chlast, ani fet. Férovým podílem si je rozdělte a pokuste se svůj život otočit k lepšímu. Tyhle prachy vám v tom můžou pomoci.“ Bankovky uvolním ze sevření, ještě jednou každému z nich pohlédnu do očí jako bych jim koukal rovnou do duše. Otočím se na patě a odkráčím dál, směrem k místu, kde žiju. Během cesty o ničem nepřemýšlím, všechny myšlenky jsou ty tam, pryč, kompletně vyčištěny. Zažívám obdobně hřejivý pocit uvnitř jako pár chvil předtím, takže si tu chůzi vlastně i užívám. Jediný rozdíl je v tom, že tentokrát mě nehřeje dojezd horkého kafe, ale čistá a nefalšovaná radost z nedávno uskutečněného dobrého skutku. Asi se mi to vlastně začalo líbit. Dávat, nebrat. Když dorazím k budově kde momentálně bydlím, bezmyšlenkovitě strčím klíč do dveří a otočím s nim. Je to automatika. To samé se opakuje u dveří k bytu, tentokrát ale vytahuju kartu s čipem, žijeme přece v moderním věku. Než se tam ale octnu, oklepu sních z bot, vejdu do lobby, vyjdu po studených mramorových schodech k podobně chladně působícímu chromovanému výtahu a zmáčknou tlačítko s číslem 7. To je moje poschodí. Stříh. Čip na kartě pípne po přiložení ke čtečce a já můžu vstoupit do svého kutlochu. Rozsvítím. Je tu hezky uklizeno, všechno na svém místě. Vlastně tu mám vždycky uklizeno. Za ta léta v tom mám už perfektně vymakanej systém. Jsem takovej ten pedant s citem pro detail, kterej pozná, když se něco o milimetr pohne jinam. Je to dar a prokletí zároveň. Pochopili byste, kdybyste byli v mojí kůži. Sundám ze sebe všechno to zimní oblečení až mám na sobě jen džíny, svetr a ponožky. A ty drahý hodinky, co jsem dostal ke třicátinám jako dárek od rodičů. Vybral jsem si tenkrát dražší než byla jejich představa a tak jsem jim ještě půlku začaloval. Ale byla to dobrá investice. Podívám se na ciferník, ručičky ukazují 10:35. Akorát čas jít do hajan. Když jiný lidi fungujou, já spím. Ožívám s příchodem noci. Jsem takovej vlk samotář, trochu studený čumák, disciplinovanej a permanentně nasranej na svět kolem sebe, ale se srdcem ze zlata. A taky se mi špatně prokrvujou končetiny. Jedna bába kořenářka mi kdysi uprostřed léta po podání ruky řekla: „Pane jo, takové studené ruce.“ Načež spráskla ty svoje. „No ale to značí, že máš dobré srdce mládenče.“ Takže asi tak. Dám si horkou sprchu, která mě až řeže na kůži. Jak se zdá, moje tělo se ještě zcela nevzpamatovalo z toho venkovního teplotního šoku. Hodím na sebe noční úbor, sáhnu na noční stolek po platu Xanaxu, kterej zapiju vodou z kohoutku v koupelně a zapnu svůj oblíbený, podmanivý playlist, kterej mi pomáhá usnout. Někdy vám o složení jeho skladeb povím víc, ať se můžete inspirovat. Pro dnešek už bylo těch dobřejších skutků až až.

Probouzím se s ukrutnou bolestí hlavy za asistence nechutně vřiskajícího budíku, pro jehož specifickěj, křiklavěj zvuk jsem si ho i záměrně vybral a pořídil. Velký, zeleně podsvícený digi číslice ukazují 7:13 večer, což znamená, že oproti původnímu nastavení mi celejch třináct minut trvalo se konečně probírat a alespoň se posadit na kraj postele. Totiž, po všech těch pilulích co do sebe za den nahážu, z nichž drtivá většina mě udržuje alespoň

částečně v chodu, má člověk občas trochu problémy plně procitnout. Vlastně už si jen velice matně pamatuju na dobu, kdy jsem byl čistej jako slovo Boží. Na dobu, kdy moje mysl projektovala obdivuhodný vize o mém životě snů a moje tělo šlapalo jak nabušeněj, dobře promazanej osmiválec a na povel konalo cokoliv, co si moje hlava usmyslela. Troufnu si říct, že už pěknou řádku promrhanejch let mi v žilách koluje víc člověkem vytvořenejch chemikálií a substancí než ryzí krve. Ale nejsem feťák, to rozhodně ne. To kategoricky odmítám. Nepíchám si, nešňupu, nic takovýho. Jsem zkrátka jen další z řady úspěšně stvořených obětí novodobé farmacie a všech těch nadnárodních firem, který tahaj za provázky a dělaj ze zdравejch lidí vězně ve vlastních tělech a závisláky na jejich produktu, tak je to. Jsou jako dealer z rohu vaší ulice co si vás kvůli další dávce totálně obmotá kolem prstu a za kterým běžíte, když se dostaví abstať nebo ideálně ještě chvíli předtím, jenže v mnohem větším měřítku. Celosvětovým. Šedá eminence. Lidí, co za tímhle businesssem stojí jsou čistý zlo. Představujou ten nejhorší výkvět lidský rasy. Morální odpad. Ztělesněnej baphomet s rohy, rituály, obětováním a tím vším kolem. Naprostej hnus. Přesto se jedná o velice dobře promyšlenou buňku, fungující s precizností švýcarskejch hodinek. Jinak by to vlastně ani nešlo. Společenství, do kterýho není radno proniknout a strkat nos nesdílíte-li stejný hodnoty jako jeho členové. To jsem ale použil hodně vznešený slovo pro něco tak nízkýho. Trvalo mi příliš dlouho než jsem tuhle verbeš prohlédl a pochopil, jak se věci doopravdy mají. Že tyhle firmy ovlivňujou nejen všechny z nás, běžnejch smrtelníků, ale že se jich boje dokonce samotný prezidenti a politici, všichni ti zástupci lidu, zemí a kontinentů. Ba co víc, oni je zpravidla pomáhaj dosadit na jejich posty, financujou jejich předvolební kampaně a když se jim někdo znelíbí, protože je třeba moc volnomyšlenkářskej jako byl Kennedy, bude nevyhnutelně nahrazen. Je to jen otázka času. Vlastně kdokoliv, kdo má nějaký vliv na širší masu lidí a zprotiví se jim si podepsal ortel. Celý je to pěkný svinstvo, jehož sítě jsou v našem světě znatelný kdekoliv vás napadne, sahaj do všech koutů a sfér. Policajti, právníci, nejvyšší soudci, televizní moderátoři, redaktori novin, i samotný doktoři, který za to, že prezentujou a především upřednostňujou a předepisujou pacientům jejich shit, shrábnou tučnej šek a jedou si za to pak bez náznaku sebemenších výčitek svědomí se svou paničkou a rozmazlenejma dětma vyvalit šunky na Bahamy. Všechny a všechno si koupili. Dávno už to nejsou banky, ani samotný státy, který držej ten největší profit. Pokud někdo, a teď mám na mysli nějakou nadějnou firmu či povedenej start up náhodou exceluje, čímž vybočuje a vystrčí růžky na trh víc než je radno, bum! Kde nic tu nic, přijde najednou mega deal zvenčí a firmu koupí nějaký z těch gigantů a zas si nerušeně pokračuje dál na svém předem nalajnovaným kurtu. Uznávám sice, že mi z těch všech medikamentů už mírně šibe, ale tímhle jsem si jistej, tohle není projev paranoi. Ne fakt, když se nad tím zamyslíte, na celým světě je tak deset až patnáct velkejch firem, který fušujou do všeho, co už dávno nemá nic společnýho s jejich původním názvem a cílovým trhem. Jedna firma dělá čokoládový tyčinky a ta samá fabrika vyrábí tenisový míčky, sprchovej gel, sprej na hubení hmyzu a ultra-tenký, nevídaně absorbní vložky. Smrdí to spiknutím na sto honů. Je to do očí bijící, ale

většinu lidí o tom ani nenapadne přemýšlet. A není divu, všichni jsou tak zasekaný prací pro ty samý velký firmy, ve většině případů nevědomky pomáhajíc jim generovat další cash flow a jsou příliš utahaný nebo možná líný na to, aby o tom ještě měli chuť nebo kapacitu přemýšlet, to si radši zapnou večerní zprávy, kde může směle pokračovat to vymejvání mozků a vštěpování podprahovejch informací do podvědomí těch jedinců. Nemluvě o tom, že se tyhle subjekty podílejí na drancování přírodního bohatství naší, dosud ještě stále nadmíru štědrý matičky Země. Hergot, vždyť člověk dneska nemůže věřit ani tomu co jí a pije. Není od toho úniku a není nikdo, kdo by to zastavil. Našlo se pár takovejch, co se pokusilo pozvednout hlas vůči jejich tyranii. Budiž jim zem lehká. Zčistajasna se ten dotyčný stal obětí autonehody, sjel z útesu, protože ho zradily brzdy, předávkoval se kodeinem, kterej nikdy nebral nebo spáchal jinou, podobně absurdní formu sebevraždy, ačkoliv ještě donedávna žil perfektně spokojenej, naplněnej život se šťastnou rodinou po boku. Měl bych to vědět, sám jsem se kdysi na vyšetřování pár podobnejch případů osobně podílel. A nechtějte, abych začal o tom, co tyhle lidi dělaj s malejma dětma. Opakuju: malejma dětma, který jsou nevinnost sama a to málo nefalšovanýho dobra, co se na téhle planetě rodí. Když například vyslovím pojem „pizza gate“, zazvoněj vám v hlavě nějaký zvony nebo ještě stále žijete ve sladké nevědomosti? Vygooglete si to a probud'te se už sakra! Stříh. Přemůže mě úzkost a roztřesu se. Cítím jak mi stéká studenej pot po zádech a jeden čůrek si též vyšel na exkurzi po mým čele. Celej rozechvělej a zpocenej vstanu a jdu si dát sprchu, tentokrát chladnou, probírací. Sice už nejsem ulepenej od potu, ale klepu se zimou jako osika. Rychle se utřu, sáhnu po 100mg balení Zolofu a hodím do sebe tři naráz. Protože mi to většinou na ty mý stavy nepomáhá a chci mít jistotu, že se hodím do klidu, pár vteřin na to pošlu na výpravu mým trávicím ústrojím další tabletu, tentokrát Neurol. Ani to nezapíjím jak mám nervy v kýblu a chroupu to jak bonbóny. Pak zajdu do kuchyně, postavím na kafe, abych se aspoň trochu prohrál. Začínám uvažovat, jestli jsem si neukrojil příliš velkej krajíc. Takový sousto by bylo hůř stravitelný i pro toho největšího jedlíka. Jestli při tý svojí misi co plánuju zařvu, přidám se holt k zástupům těch ostatních nešťastníků přede mnou a ani mě to tolik neděsí, tak nějak s tím spíš počítám. Ale alespoň se pokusím něco změnit a ukázat těm parchantům, že nejsou nedotknutelný. Jo, tohle bude můj odkaz, důvod, proč si mě budou pamatovat ty shnilý, ctnostný, i ty někde mezi tím. Nejdřív ale musím překecat toho ducha ve mně, aby v sobě probudil tu doposud ospalou, letargickou sílu vůle a pomohl mi dostat všechny ty sračky z krevního oběhu a mýho organismu jakbysmet. To je krok číslo jedna. Tam to musí všechno začít. Začíná být čím dál tím jasnější, že mě čeká pěkná řádka bezesnejch nocí, ale musím to dát. Odmítám být další živoucí zombie, chodící reklamou a sluhou jejich ďábelskejch zájmů. Víc se mi zamlouvá titul samozvanýho mstitele. Tok myšlenek utne a přehluší pískot konvice s uvařenou vodou na plotně.

Když se konečně dokážu vykopat ven z bytu, je už devět večer. Ploužím se zasněženou University Street rychlostí Quasimoda, stále ještě silně v deliriu, s naškrobeným euforickým výrazem ve tváři. Jestli mám začít realizovat ten

svůj šílený plán, je třeba nejprve navštívit pár starších známých. Ještěže existuje něco jako konexe. Dřív jsem to nesnášel, zavánělo to protekcionismem a ten se mi vždycky přičil. Doteď je mi proti srsti ozvat se někomu, koho jsem X let neviděl a nemám ho vlastně ani rád jenom proto, že po něm něco potřebuju a ten dotyčnej a jenom on mi to může zprostředkovat. Na takový ty kecy, icebreaky co maj prolomit ledovce mě moc neužije. Samý tlachání pod rouškou přetvářky. Tohle je ale něco jinýho. Lidi, který mám v plánu kontaktovat jsou všichni vesměs moji dobří přátelé z různých etap mého života. Nemusím se ani cejtit blbě kvůli tomu, že je požádám o laskavost, protože to oni jsou mémi dlužníky. Quit pro quo. Něco za něco. První, koho je nezbytný navštívit je Doug. Bývalej mariňák jejího veličenstva, v současnosti vrchní vyhazovač v nočním klubu Minority. Jako vysloužilý voják by do konce života nemusel hnout brvou, ale to není jeho styl. Navíc se rád udržuje bystřej a ve formě, což mu tahle pozice poskytuje dokonale. Vždycky se totiž najde nějaký vůl, co přebere a kazí atmosféru ostatním, mlátí holku nebo si to chce pěstně vyříkat s nějakým jiným hovadem. Jeho manželka je kanadanka, která ho uhranula svou dobrotou, úsměvem a výstřihem. S Dougem jsme poprvé měli tu čest, když se pohřešovala jeho nezletilá dcera. Pomohl jsem jí najít a přivést zpátky domů, když se v den svých sedmnáctých narozenin rozhodla změnit průběh oslavy a odjela se svou první velkou láskou k jezeru s příznačným názvem Heart Lake. Potíž byla v tom, že tam strávila týden v hašišovém oparu, s vypnutým iPhonem, kterej jako poslední lokaci označil jeden pajzl X kilometrů od města. Doug pochopitelně začal vyšilovat, jakmile se dcerunka nedostavovala ani po sedmdesátidvou hodinách. A to byl ještě kurva vyklidněnej. Představuju si, že na jeho místě bych naprosto vyšiloval už ten večer. Ale já děti nikdy neměl a asi se mi toho požehnání v tomhle životě ani nedostane. Třeba se mi to poštěstí v příštím životě, existuje-li něco takovýho. Rád bych věřil, že jo. V takovém, kterej nebude tak ponurej, smutnej a osamělej. Zase jsem se nechal unést do háje. Poslední dobou se mi to stává čím dál tím častěji. Zpátky k tématu. Dougova specializace jsou detonace. Jako mariňák se zabýval konstrukcí torpéd a podobnejch hraček. Dneska už sice ofiko dělá jen dělobuchy a ohňostroje pro příležitost oslav jeho nejbližších, ale svoje know how ze služby si nese dál a jeho sklep skýtá nejedno plastický, praskavý překvapení. Obrovské žluté, neonové nápis o velikosti autobusu mi dává vědět, že jsem právě úspěšně dorazil na místo. Jakožto správný syndrom nemoci z povolání se nejprve rozhlédnu do všech světových stran než vstoupím. V klubu je dusno a vlhko. Výtečná kombinace. Taneční hudba duní tak, že člověk neslyší vlastní slova. Nevadí, všechno co teď potřebuju jsou oči. Myslím, že mladý tomuhle hudebnímu žánru říkají trance. Já jsem taky v tranzu, takže se sem nejspíš vcelku hodím. Lelkuju po všech účastnících tohoto moderního způsobu zábavy, kterému nerozumím a snažím se objevit Dougovu siluetu. Zprvu není po Dougovi ani vidu, ale když kouknu nahoru na ochoz, vidím ho, jak monitoruje situaci dole na parketu z balkónu. Vyjdu po schodech nahoru a zaměřím rovnou k němu. Neumím odezírat ze rtů, takže nejsem schopen rozšifrovat, co mi říká, zato ale rozumím výrazům v jeho tváři, který značí, že je u vytržení, že mě vidí. Oplácím mu stejnou mincí, načež začne

gestikulovat a ukazovat rukou směrem k únikovému východu. Vstřícně a bez okolků ho následuju, přece jen potřebuju slyšet vlastního slova.

Šťastní až za hrob

Na některé podezřelé se stačí jen podívat. Jeden jediný pohled, kratičký zlomek sekundy, a zkušený kriminalista hned ví, že to udělali. Vína jim kouká z očí, zamračeného obočí a rysů, z každé vzdorovitě zkrabacené vrásky. Nezpochybnitelně ji mají vepsanou ve tváři. Na druhou stranu ale existují i tací, do kterých byste v životě neřekli, že jsou schopni něčeho zlého – lži, násilí, natož vraždy. A přesně to byl případ i mého hlavního podezřelého ve vyšetřování, na kterém jsem poslední týdny tak usilovně pracoval, čtyřiačtyřicetiletého Václava Kaplana. Zprvu by mě nenapadlo ho podezřívát ani v tom nejbáznivějším snu. Jeho oči nejenže neprozrazovaly absolutně nic niterního, zároveň mu poskytovaly naprosto dokonalé alibi. Pan Kaplan byl totiž slepý. Před osmnácti měsíci přišel o zrak při dopravní nehodě, a od té doby byl odkázán na pomoc blízkých. A i přesto jsem byl od jisté chvíle přesvědčený, že to udělal.

Že právě on připravil svoji ženu o život.

„Manželka měla dva parfémy, oblíbené vůně, které už několik let střídala. Nepoužívala nic jiného; byla v tomhle ohledu velmi konzervativní. První, ten méně oblíbený, používala v běžné dny, na všední chvíle a akce, na kterých jí tolik nezáleželo. Voněla se jím ráno, když odcházela do práce, na firemní večírek, nebo když šla s kamarádkou na kafe. Ale ten druhý... To byla její srdcovka. Používala ho maximálně párkrát do roka, protože si ho šetřila na speciální příležitosti. Na chvíle, kdy se chtěla cítit opravdu výjimečně. Oslava jejích narozenin. Naše výročí. Vánoční rodinná večeře...“

Kaplan si významně odkašlal a pokračoval.

„Víte... Když je člověk slepý, postupem času se mu zbystří jiné smysly, a začne si najednou všimnout věcí, nad kterými by se se zdravýma očima normálně nikdy nepozastavil. Jen díky tomu jsem po těch měsících, kdy jsem byl odkázaný jen na sluch, čich nebo hmat, poznal, že mi Radka lže, i když jsem jí neviděl do tváře. Ano, její hlas sice neprozrazoval nic konkrétního, moje žena, když chtěla, dokázala znít opravdu přesvědčivě, ale ten parfém... Ten nelhal nikdy. Nikdy. Hned jsem věděl, už když mi poprvé zkoušela tvrdit, že jde k Andree, že mi neříká pravdu. Kdyby šla totiž jen za Andreou, použila by jiný parfém, ten *obyčejnější*. Musela se pokaždé umýt, protože cizího muže jsem z ní nikdy necítil... Každopádně o tom, co všechno už mám od propuknutí své slepoty vypořizované, nic netušila. Nevěděla, co všechno mi dokáže prozradit její chůze, nejisté pohyby, že podle hebkosti její pokožky poznám, že se před pár hodinami sprchovala... Ani že z pouhého letmého dotyku nebo krátkého držení za ruce dokážu téměř přesně určit den, kdy mě přestala milovat.“

„Takže vám došlo, že vás vaše žena podvádí,“ zkonstatoval jsem.

„Co následovalo dál?“

Kaplan zamžikal, nevidomý pohled upřený do prázdna, kamsi za moje záda, a ruce spořádaně složil do klína.

„Nic,“ netečně pokrčil rameny. „Co jsem asi mohl ve svém stavu dělat? Prostě jsem počkal, jestli se moje podezření potvrdí. A když se stejná situace opakovala podruhé, potřetí, počtvrté, prostě jsem na ni udeřil.“

„Proto jste se tu noc, co vaše žena zemřela, pohádali?“

„Ano, pane Majere“ potvrdil Kaplan. „Hluk, kteří naši sousedé slyšeli, a na který vás tak ochotně upozornili, skutečně byla hádka. Ovšem to ještě neznamená, že jsem svou ženu zabil.“

„Jistě.“

„Byla to nehoda,“ zdůraznil znovu. „Strašlivé neštěstí. Když upadla, stál jsem na opačném konci místnosti. Ani jsem se jí nedotkl.“

Prisunul jsem si k sobě složku Radky Kaplanové a otevřel ji. To, co mi tu její manžel tak neochvějně tvrdil, jsem si ještě donedávna myslel taky. Na místě činu nebyly žádné stopy po souboji, oběť navíc neutrpěla žádná jiná zranění než ta, která byla způsobena pádem ze schodů. V inkriminovanou dobu byl v domě prokazatelně pouze Kaplan a jeho žena, přičemž na první pohled nebylo nejmenších pochyb, že Kaplan sám by okolo sebe rozhodně nezvládl uklidit dost dobře na to, aby zahladil opravdu všechny případné stopy po násilném trestném činu. Přesto po opětovném přezkoumání pitevního protokolu dva další soudní znalci, které jsem k případu přizval, objevili jednu trhlinu na hlavě, která naší původní teorii neodpovídala. Byla způsobena značnou silou, zatím blíže nespecifikovaným předmětem. A ačkoli nebyla příčinou smrti – tou byl se stoprocentní jistotou zlomený vaz –, existovala vysoká pravděpodobnost, že právě ona mohla zavinit pád Radky Kaplanové z těch zpropadených schodů.

„Ostatní smysly se mi sice zlepšily,“ pokračoval Kaplan, „pořád ale ne dost na to, abych zvládl ublížit jinému člověku a ještě to dokázal narafičit jako nehodu, nebo z čeho mě tady obviňujete. Na to je dokonce i rok a půl života v naprosté tmě příliš krátká doba.“ Nadzvedl se a lehce si poposedl. „Popravdě jsem rád, že konečně zvládám v domácnosti zastat aspoň základní úkony.“

Dospěl jsem k závěru, že řeči už bylo dost, a plynule přešel k tomu, kvůli čemu jsem si sem dnes Kaplana pozval.

„Když jsme se viděli naposledy, řekl jste, že se vám nikdy nepodařilo zjistit, kdo milenec vaší ženy vlastně byl.“

„Ano, to nepodařilo,“ přisvědčil, „jak by taky mohlo? Šmírovat druhého, sledovat ho na ulici nebo mu prolézat počítat a telefon jaksi postrádá smysl, když si ani nemůžete přecíst esemesky nebo zkontrolovat poslední volaná čísla.“

„Stejně to pořád nechápu,“ namítl jsem. „Jak jste si v tom případě mohl být tak neotřesitelně jistý, že má vaše žena milence? Koneckonců – sám jste před chvílí řekl, že jste z ní nikdy jiného muže necítil...“

„To sice ne, ale cítil jsem to tady.“ Kaplan si prstem poklepal na hrud'. „Moje intuice mi to napovídala. Cítil jsem to uvnitř.“

Zalistoval jsem v papírech – dost zdlouhavě a dost nahlas na to, aby to Kaplan slyšel a aspoň trochu znejistěl.

„Popravdě jsme si vámi poskytnuté informace důkladně prověřovali, ale nejenže jsme nezjistili žádné konkrétní jméno... Dokonce jsme nenarazili na nic, co by svědčilo o tom, že vaše žena vůbec kdy nějakého milence měla. Žádné SMS zprávy, hovory, e-maily, nezvyklé pohyby peněz na účtu, útraty za hotely... Zkrátka ani ťuk.“

Kaplan nezaujatě pokrčil rameny. „Jak jsem řekl. Byla dobrá lhářka a i když jsem byl nevidomý, neponechávala nic náhodě.“

Významně jsem si odkašlal a pokračoval. „Andrea, kamarádka vaší manželky, kterou jste zmínil, a které podle její výpovědi světovala Radka odjakživa úplně všechno, o milenci taky nic nevěděla.“

„Aha. Zvláštní...“

„Vypověděla však, že vás její přítelkyně zvažovala opustit.“

Kaplanův sebejistý výraz se v tu ránu změnil. Obličej mu zbledl, zhrubl. Prázdný pohled teď upíral kamsi na druhý konec místnosti, a nehnul ani brvou.

„Myslím,“ odušil slepý muž po chvíli, pomalu a rozvážně, „že pokud je to, co říkáte, pravda, jenom to potvrzuje, že jsem měl se svou teorií o milenci pravdu. Slečna Fričová, tedy Andrea, se jen poněkud přepočítala, když věřila, že se jí moje manželka opravdu světoje úplně se vším.“

„Ach tak,“ ucedil jsem. „Jak potom vysvětlíte těchhle několik konkrétních vět, které vaši sousedé během té osudné noci z vašeho domu zaslechli?“

„Jakých vět?“ Kaplan v tu chvíli vystřelil jako čertík z krabičky.

„Vět,“ kterým zpočátku nepřikládali žádnou speciální váhu, ale ve světle nových skutečností, o kterých jsem je informoval, když jsem se s nimi opětovně spojil, nabyly docela jiný rozměr.“

„Pokud mluvíte o Součkových, ujišťuju vás, že ti nic neslyšeli. Jsou to pohádkáři, kteří jen rádi shromažďují drby a strhávají na sebe pozornost. Ano, mohli zaregistrovat naši ostřejší výměnu názorů, ale na to, aby rozuměli něčemu z toho, co jsme si říkali... na to bydlí moc daleko.“

„Bohužel vás musím vyvést z omylu,“ opáčil jsem klidně – tak vyrovnaně, aby Kaplan dokázal i pouhým sluchem odvodit, že důkazy a svědectví, kterými disponuji, jsou nezvratné. „Pan Souček se byl v podvečer, jen pár desítek minut předtím, než jste zavolał na tísňovou linku, projít se psem. Cestou samozřejmě mýjel váš dům. Když procházel kolem vaší zahrady, povedlo se mu odposlechnout několik vašich výroků. Díky otevřenému oknu v patře slyšel každé slovo opravdu zřetelně a jasně.“

Kaplan znejistěl. Nasucho polkl.

„*To svinstvo, cos mi uvařila, žrát nebudu,*“ citoval jsem. „*Ani mě nehne. Ani ten šampón, co jsi tuhle koupila, už na sebe taky nedám. Máš prsty v tom všem, pojd' a já ti vyčistím zuby svojí pastou, nebo tím sprcháčem. Ten ti rovnou můžu nalít do krku.*“

Kaplan v tu chvíli zbledl ještě víc – z tváře mu vyprchala úplně všechna barva, byl bělejší než stěna. Slepé oči mu bezděčně těkaly ze strany na stranu.

„Mám pokračovat?“ zeptal jsem se, nevinnost sama. „Ještě tu totiž pár citací v zásobě mám...“

„Hloupost...“

„*Včera i předevčírem jsem se z té šlichty, cos uvařila, pozvracel. Za všechno to špatný, co se mi děje, můžeš ty, to ty jsi strůjcem zla v mém životě...*“

„Já... to není pravda,“ blekotal Kaplan. „To... to jsem neřekl.“

„Opravdu?“

„Teda řekl,“ vypadlo z něj najednou, „ale ne takhle, ne v tom smyslu, v jakém si to Souček přebral... Nebylo to myšleno doslovně. Ani zle.“

„Že ne?“ podivil jsem se.

„Přece vidíte, jak na tom jsem,“ přesvědčoval mě. „Nemohl bych nic z toho zrealizovat, i kdybych chtěl.“

„Kvůli čemu jste se tu noc doopravdy hádali, pane Kaplane?“ zeptal jsem se zpřímá. „Mně osobně se to po tolika letech na kriminálce totiž jeví jako ukázkové domácí násilí, kdy pro vás vaše žena dělá první poslední, a vy to ani jako nemohoucí nedovedete ocenit. Naopak – ještě ji za její péči a starostlivost naschvál o to víc ponižujete.“

„Radky jsem se v životě nedotkl,“ zaskřípal Kaplan zuby. „Já ji *miloval*. A vážil jsem si ji za všechno co pro mě, potažmo pro nás dělala. Nikdy v životě bych na ni nesáhl.“

„Tak o co v tom případě mezi vámi dvěma šlo? Proč jste na svoji ženu křičel všechny ty sprosté věci? Proč jste jí *vyhrožoval*?“

Najednou Kaplan udělal něco, co jsem v danou chvíli ani v nejmenším nečekal: rozbřečel se. Ten zdánlivě vyrovnaný, sebejistý muž, který sem před několika minutami nakráčel, jako by přišel někam do kavárny, nikoli na policejní stanici ke křížovému výsledku, najednou otočil o sto osmdesát stupňů a doslova a do písmene se přede mnou zhroutil a rozsypal jako domeček z karet.

„Pane Kaplane,“ oslovil jsem ho mírně, a pak znovu, protože jsem si nebyl jistý, jestli mě přes ten hlasitý vzlykot slyšel. „PANE KAPLANE?“

Muž posmutněle obrátil hlavu za svým hlasem.

„Lámaly se mi nehty, padaly vlasy. Občas mě dokonce brněly ruce, byl jsem pořád vyčerpaný. Můj doktor to přisuzoval traumatu z té autonehody a stresu... Od té havárie jsem prakticky nevycházel z domu, proto mi doporučil změnit prostředí. Aspoň na pár týdnů, že mi to prospěje. Vkládal jsem samozřejmě velké naděje do antidepresiv, ale už jsem je bral celou věčnost a nijak zvlášť nepomáhaly. A tak jsem před pár měsíci odjel na čtrnáct dní pryč, na takový pobyt pro zrakově postižené, něco jako když člověk jede po operaci do lázní, akorát neproplacený pojišťovnou. A ono to kupodivu pomohlo. Nejprve jsem tomu nevěřil. Ale když jsem se vrátil domů, byl jsem úplně jiný člověk. Bylo mi líp fyzicky, ale hlavně psychicky. Všechno, celý ten můj praštěný život, byl tak nějak snesitelnější, víte?“

„Dobrá,“ přerušil jsem ho, „ale proč mi to říkáte? Jak to souvisí se smrtí vaší ženy?“

„Naprosto zásadním způsobem.“ Kaplan zmateně pátral slepýma očima po místnosti, jako by se se mnou zoufale snažil navázat oční kontakt. „Nebýt toho mého slepeckého výletu... Nic z toho by se nejspíš nestalo. Na nic bych nepřišel.“

Absolutně jsem nechápal, kam ten muž svým vyprávěním míří. Spojil jsem ruce a dál napjatě poslouchal.

„Celých osmnáct měsíců od té autonehody – každíčkou hodinu, každíčkého dne – jsem byl ve všem odkázaný na Radku. Starala se o mě,

dohlížela na chod domácnosti, kupovala mi masti, které jsem používal na ekzém, vařila, dohlížela, abychom měli všeho dostatek – přes potraviny a kosmetiku až po čistící prostředky. Tolik se obětovala, že mě ani ve snu nenapadlo...”

Kaplan nechal tu myšlenku vyznít do ztracena. Hlas se mu zlomil.

„Jenže pak, asi týden potom, co jsem se z toho slepeckého pobytu vrátil, mi všechny potíže začaly nanovo. Bylo mi furt zle, slabo, unavený jsem byl víc než kdy dřív, a navíc jsem začal trpět nevolnostmi. Nechápal jsem, jak je to možné – vždyť uběhlo sotva pár dní, co jsem se vrátil domů, a zase mi bylo po všech stránkách na nic. A právě tehdy, jednoho dopoledne, když moje žena byla v práci, přišla uklízečka. Na Radku toho s prací a vším kolem mě začínalo být hodně, a tak mi navrhla, že bychom si mohli najmout někoho, kdo by nám pomohl aspoň s úklidem. Říkal jsem si, jasně, proč ne? Aspoň v něčem se Rádě uleví. A tak k nám dvakrát do týdne začala docházet jedna starší paní.“

Kaplan se odmlčel, jako by potřeboval nabrat síly, a pokračoval.

„Pár dní předtím, než jsme se s Radkou pohádali, našla ta paní v koši nějaké kapsle. Byli rozdělané, prázdné. Ta paní patřila do staré školy, byla to jedna z těch starostlivých ženských, takže na mě hned naběhla s promluvou do duše. Myslela si totiž, že šidím nějaké léky, které bych měl užívat. Celé mi to připadalo divné, ale nedal jsem na sobě nic znát a poprosil ji, ať se podívá do lékárničky a zkusí zjistit, do jaké krabičky ty kapsle patří.“

„Povedlo se jí to?“ zeptal jsem se.

Kaplan přikývl. Po tváři se mu přitom prohnal temný stín.

„Byl to selen,“ vysoukal ze sebe zastřeným hlasem, a mně div nevypadly oči z důlků. Najednou mi to všechno začalo dávat smysl. Zůstal jsem na Kaplana bez hnutí zírat a ani nedutal.

„Byl to selen,“ zopakoval ten nebožák. „Selen, který je ve vyšších dávkách pro lidské tělo vysoce toxický. Způsobuje vypadávání vlasů, lámání nehtů, závratě a nevolnosti, zkrátka všechny ty věci, na které jsem celé dlouhé měsíce trpěl...”

„Takže to proto jste se se ženou pohádal?“

„Ano,“ odpověděl Kaplan. „Vymyslel jsem si milence jako falešnou záminku. Kdybych vám totiž přiznal, kvůli čemu jsme se hádali doopravdy, a co všechno mi Radka prováděla, v tu ránu bych měl motiv. Přestali byste věřit, že spadla sama, a začali se v tom štourat... Protože ať už to vypadá jakkoli, smrt méj ženy opravdu byla nehoda. Nechtěl jsem ji zabít...”

Uvědomil jsem si, že vlastně nemám důvod tomu člověku nevěřit.

„Co přesně se stalo, pane Kaplane?“

„Hned další den jsem se nechal odvézt taxíkem na odběry. Jako samoplátce. Výsledky jsem měl druhý den. Selenu mi samozřejmě zjistili v krvi extrémní nadbytek. Sestra, která se mnou mluvila, říkala, že tak vysoké hodnoty u nikoho ještě neviděla. Došlo mi, že k tomu, abych na tom byl zdravotně tak zle, by Radce nestačilo dávat mi selen do jídla nebo pití. Musel jsem ho přijímat z mnohem více zdrojů – z mýdla, krémů... Což Radka koneckonců nepopřela.“

„Konfrontoval jste ji se svými zjištěními?“ zajímal jsem se.

Kaplan přikývl. „Ještě ten večer, co se vrátila z práce domů.“

„Jaká byla její reakce?“

„Reakce?“ Neuniklo mi, že slepci se v očích zaleskly další slzy.

„Lhostejná. Jako by jí to bylo jedno. Skoro nic mi k tomu neřekla. Přiznala jen, že to začalo asi rok potom, co jsem oslepl. Myslím, že v určité chvíli jí došlo, že na život s invalidou prostě nemá, že je příliš *mladá* na to, aby skončila *takhle*. Andrea Fričová vám řekla pravdu. Radka mě chtěla opustit, ale... ne takhle. Nechtěla opustit *slepce*.“

„Jak to myslíte?“

„Radka si potrpěla na dobrou pověst, víte? Vždycky hrozně dala na názory druhých... Kdyby odešla od takhle postiženého, nemocného manžela, od mrzáka, vypadala by před lidmi jako mrcha. A to by nezkousla.“ Zhluboka si povzdychl. „Uvědomění, že žijete s někým, kdo vás vnímá jako tak strašnou přítěž, že je ochoten vám ubližovat, bylo strašné. Nechápal jsem, jak žena, se kterou jsem strávil bezmála deset let života, svoje nejlepší roky, může být tak bezcitná. Začal jsem po ní ještě víc křičet. Zoufale jsem potřeboval vědět, proč to udělala, potřeboval jsem to pochopit... Ale ona se namísto toho sebrala a řekla, že jde pryč. A to mě naštvalo ještě víc.“

„Co následovalo potom?“

Kaplan trhl rameny. „Prostě jsem to neodhadl. Měl jsem šílený vztek. Už stála u schodů a chystala se k odchodu, a tak jsem se dopotácel až těsně k ní a dál křičel, ale Radka nic, jenom mi dál pohrdavě odsekávala. Bylo to strašný, tak bezmocně jsem se ještě nikdy necítil...“

Kaplan vylovil z kapsy kapesník, utřel si obličej od slz a vysmrkal se.

„Zašátral jsem kolem sebe rukou a opodál na komodě nahmatal něco, co mi na první dotek připomínalo takové to podlouhlé škrabátko na záda. Jenže jsem to v návalu zlosti špatně odhadl. Vůbec mi nedošlo, že na téhle komodě ho běžně neodkládáme, že tam žádné škrabadlo být nemůže... Bez dalšího rozmyšlení jsem se rozmáchl a ohnal se s ním po Radce. Nemám tušení, proč jsem to udělal, nejspíš jsem jí v tom zkratu chtěl ukázat, že nejsem tak slabý, jak si celou dobu myslí, že mi nemůže takhle ubližovat... Teprve když zavrávala a spadla z těch schodů; teprve když se po sérii těch hrozných dunivých zvuku rozprostřelo v domě to uši drásající ticho, jsem si tu věc, kterou jsem držel v ruce, osahal pořádně. Uvědomil jsem si, že i když měla podobnou dřevěnou rukojeť, celkově byla na pohmat jiná než klasické škrabadlo. Byla... těžká.“

Kaplan při vzpomínce na ten osudný moment složil obličej do dlaní a znovu se rozplakal.

„Byl to ocelový vyhrabávač,“ zasténal zdrceně. „Krbové náradí. A já ji s ním praštil, ach bože,“ zaštkal. „Praštil jsem ji s ním přímo do hlavy...“

Nic jsem na to neřekl. Dospěl jsem k závěru, že dalších slov netřeba. Rozuměl jsem tomu muži, jeho zoufalství, najednou jsem pro něj měl tolik soucitu a pochopení, co ani pro většinu pozůstalých ne. Můj prvotní instinkt mě nakonec nezklamal. Nejenže totiž Václav Kaplan ke „svému“ zločinu přišel doslova jako slepý k houslím. Dokonce byl větší obětí než oběť samotná.

Nechal jsem ho vybrečet a teprve v momentě, kdy se uklidnil, mu položil další otázku.

„Pane Kaplane, máte u sebe ještě výsledky krevních testů, o kterých jste před chvilkou mluvil?“

Kaplan přikývl. „Ovšem. Jestli chcete, klidně mi udělejte ještě jedny. Od Radčiny smrti uplynulo teprve pár týdnů. Jsem si jistý, že všechno selen se z mého těla ještě neodboural. Pro jistotu jsem si taky nechal všechny domácí prostředky, hygienické potřeby i kosmetiku, které jsem doma používal, moje masti na ekzém a jiné krémy, zubní pastu, sprchové gely, tekuté mýdlo, potraviny, koření... Schoval jsem je do krabice a uskladnil v garáži. Když odeberete vzorky, jistě v nich taky něco najdete.“

Na nic jsem nečekal a vstal od stolu.

„Co se mnou teď bude?“ ozval se Kaplan.

„Počkejte tady,“ poručil jsem mu. „Zajdu za nadřízeným a hned budu zpátky.“

S těmi slovy jsem nechal Václava Kaplana za sebou a vyšel ze dveří.

Tři u stolu

Paní Johnsonová poposedla na židli v malé kavárně na ulici Saint Andrew's Street. Na vývěsním štítu stál název *Březový list*, a právě tímto vzorkem byly přepřádané tapety i porcelán.

Dáma vyhlédla oknem ven, pak na hodiny zavěšené na protější zdi. Ukazovaly dvě hodiny odpoledne a tři minuty. Jako spořádaná dáma v letech se řídila zásadou: *raději o čtvrt hodiny dříve než o minutu později*. Kéž by ji tak dodržovali všichni, pozvedla lehce obočí. Dnešní mladí lidé jsou vše, jen ne dochvilní.

Otočila zápěstím. Náramkové hodinky ukazovaly dvě hodiny a pět minut. Starší osoby mívají mnoho malicherných zvyků. Jako například obtloustlá dáma u vedlejšího stolu, které by procházka prospěla víc než šlehačkový věneček. Ona zavalitá dáma klepala lžičkou o šálek vždy pětkrát. Kdyby poklepání prováděla dvakrát, pak prosím, bylo by to přijatelné. Avšak pětkrát? Nesnesitelné. Ke zvykům pozorovatelky patřily hodinky nařízené o dvě minuty napřed.

Paní Johnsonová znovu poposedla ve snaze usadit se co nejpohodlněji na tvrdé židli. Odkáslala si. Snad si jí konečně obsluhující děvče všimne a přijde jí objednat.

Dámin společník stále ještě nepřišel. Byl to právě on, kdo ji telefonicky požádal o schůzku. Ve věci prý *závažné*.

Kavárna měla pouze jedny dveře, kterými sem bylo možné vejít. Paní Johnsonová je sledovala nenápadně, ale důkladně. Mezitím pozorovala společnost, která se v úterý odpoledne vydala do kavárny.

V tu chvíli zachroptěl zvonek nade dveřmi a vešel mladý muž se světlými vlasy. Sňal z hlavy klobouk a přisedl k dámě.

„Omlouvám se za zpoždění, drahá teto. Doufám, že jsem tě nenechal čekat dlouho.“

Věnoval jí na tvář zdvořilostní polibek. Za jiných okolností by ho pokárala, jenže po pohledu do jeho bledé tváře to nepovažovala za vhodné.

„Petrně jsi k tomu měl důvod, Osvalde. Konečně, dáma v letech nikam nespěchá, že?“

„To bych nikdy neřekl.“ Ohradil se.

„Jsem vděčná, že si pouze myslíš.“ Pozvedla šibalsky obočí. Přesto zůstal společník zamlklý.

Malý okamžik a už vedle jejich stolku stálo poněkud zmuchlané děvče se zápisníkem, aby mladému pánovi objednalo. Paní Johnsonová se dovtípila, že nebýt synovcova příchodu, svého čaje by se nedočkala.

Pozorně si synovce prohlédla. Nepřítomně se rýpal v neforemném švestkovém koláči.

„Jsi poněkud pobledlý. Mohou za to *ony* záležitosti, které tě přiměly zvednout telefon?“ Její synovec k ní choval vřelé sympatie, jak se v rodině sluší. Ne ale tak velké, aby ji pravidelně navštěvoval. Co se jí chystal svěřit, muselo být vskutku závažné.

Muž ještě párkrát rýpl do zákusku, až vidličku se svěšenými rameny odložil.

„Znáš mě dobře. Je to drobnost. Se mnou to nemá vlastně nic společného – možná to nic neznamena. Ale mám neodbytný pocit, že je to špatně.“

„Začni tedy od začátku.“ Vybídla ho teta.

„Nevím, jestli máme tolik času.“ Zdráhal se. Paní Johnsonová se k němu lehce naklonila. Věnovala mu svůj bystrý pohled jako by pronesla zřejmou skutečnost, že stáří nikam nespěchá - a tedy i ona, jakkoli se staře necítila.

Mladík se zhluboka nadechl. „Pracuji v budově hned vedle jednoho z těch domů, kde sídlí kanceláře. Málo místa, mnoho lidí. Však víš. Má velká okna, ze kterých je vidět vše zvenčí tak dovnitř. Až má člověk pocit, že žádnému pohledu neujde.“

Budovy k sobě patří, ačkoli je od sebe dělí dobrých pár metrů. Z rohu mé kanceláře je vidět do kanceláře ve třetím patře vedlejší budovy – já sídlím o patro výš.“ Dodal, aby vše do detailu popsal. Věděl, že si teta potrpí na přesnost.

„A právě z té kanceláře, kam se často dívám, zmizel člověk.“ Jeho hlas se zlomil. „O pár dní později byl nalezen mrtev. Pohozený v kufru na opačné straně města.“ Oswald Kerigen působil vyděšeně. Náhle nebyl mužem, který se popisoval *jako ten, kterého nic nevyvede z míry*.

„Nedokážu to pochopit. Spořádaný, nenápadný člověk. Nikdo by od něj nic takového nečekal.“

„Nikdo by od něj nečekal, že se sám nasouká do zavazadla?“ Pokusila se o žert paní Johnsonová. Tetině výroku se nezasml.

„Že by se do *čehokoli* zapletl.“ Zdůraznil svůj údiv.

Paní Johnsonová vycítila, že bude nejlepší začít se ptát.

„Jak onen nešťastník ze třetího patra vypadal?“

„Nezpozoroval jsem na něm nic zvláštního, ne, co by tě zajímalo. Střední postavy, krátce střižené vlasy, hladce oholený, v obleku.“

„To je velmi obecný popis a většina mužů by mu odpovídala.“ Uhladila si fald sukně na kolenou, který ji značně rozčiloval.

Synovec se rozhlédl po kavárně a s hrůzou shledal, že má teta pravdu. Každý muž v místnosti by se těmito slovy dal popsat. Nevymáje toho u levého zadního stolu, který více než nepokryté jejich rozhovoru naslouchal.

„Už ráno jsem pojal podezření. Po příchodu do kanceláře vždy ze zvyku vyhlédnu oknem a zasednu ke stolu. Výhled mi poněkud zevšedněl, moc pozornosti mu nevěnuju. Ale ten den bylo cosi špatně. *On tam neseděl*.“

„Rozumím tvé předtuše, patrně to byl dochvilný a organizovaný člověk. Taková zásadní změna jako je opoždění, je skutečně důvod k obavám.“

Naše kostelnice, paní Piersová, pravidelně o osmé hodině ranní zalévá kolem kostela květiny. Jednou o desáté ještě zalito nebylo, což paní Baltimorovou, naši sousedku, právem znepokojilo. Paní Piersová byla posléze nalezena pod schody ve svém domku se zlomenou nohou. Nikdo nechtěl ani domyslet, co by se stalo, kdyby se jí nedostalo včasné lékařské péče.“

Pokývala hlavou paní Johnsonová a Kerigen pokračoval.

„Pak jsem četl článek v novinách. Ten muž ...“ Napil se ze své sody. „...byl nalezen ve svém kufru na míle daleko. Jakoby nestačilo, že jen o pár dní dříve došlo v té samé ulici k vraždě!

Hned v protějším bytovém domě - byla to žena recepčního právě z té kancelářské budovy, odkud zmizel onen úředník.“

„To je velice žalostné, Osvalde. Zcela rozumím tvému rozrušení. Události se odehrávaly blíže, než by sis přál.“ Paní Johnsonová hleděla nepřítomně na modrou zeď, jako by si obraz ve své mysli přehrávala. Náhle se napřímila jako by procitla.

„Muže té zavražděné ženy jsi znal?“

„Jen zběžně, přesto více než muže ze třetího patra. Welsch, myslím se jmenuje. Setkal jsem se s ním párkrát, když poslíček popletl poštu pro naše domy. Mají stejná čísla – jsou odlišeny písmeny, které odesílatelé opomenout připsat do adresy. Jeho ženu jsem zahlédl snad jen jednou. Obyčejná – drobná postava, ale s neobyčejně silným parfémem – jako frézie.“

„Jinak bych si ji, hádám, ani nevšiml. Ale tu vůni si pamatuju z prostého důvodu, do prostředí se naprosto nehodila.“ Paní Johnsonová se podívala. Nestávalo se často, že by jakákoliv žena ušla synovcově pozornosti. Povídala dál jakoby nic.

„Recepční dělají skoro všechnu práci. Tu přinesou noviny, podrží dveře a už sundávají druhým kabát nebo přidrží tašku. Ani za takovou službu nejsou řádně honorováni - co to bylo za den?“ Paní Johnsonová opět přeskočila téma, jak měla ve zvyku.

„Tuším, že třicátého listopadu.“ Pokoušel se rozpomenout Kerigen.

„Co si o tom všem myslela policie?“

„Vím jen to, co stálo v novinách. Úředník okraden – zabit pro pár drobných – neznámí útočník udeřil – sebevražda nebo vražda?“ Odcitoval titulky z novin.

Náhle jim do řeči vkročil muž od stolu v levém rohu kavárny.

„Omlouvám se, ale nemohl jsem přeslechnout, o čem se bavíte. Náhodou mám o tom případu bližší informace. Je až udivující, že nás okolnosti svedly právě sem. Jmenuji se Burns, tou dobou detektiv ve výslužbě.“

„A hleďte! Muž zákona, jen přisedněte.“ Paní Johnsonová mu nabídla místo. Kerigen mu podal ruku a představil sebe i svou společnost.

„Co nám k těmto dvěma nešťastným vraždám můžete říci?“ Pozvedla obočí paní Johnsonová.

„Tolik, že úředníkovu sebevraždu můžete rovnou vyškrtnout, ránu do týlu si sotva zasadil sám.“

„Okradení se záměrem zabít také nepřipadá v úvahu. Překvapivě zmizelo jen pár drobných, ačkoliv na stole ležela větší hotovost. Krádež spíš vypadá jako pokus o zakrytí pravého záměru vraždy. Zloději si neradi si mažou ruce.“

„Údajně byl nalezen v kufru, jak nedůstojné...“ Paní Johnsonové se zvlnilo čelo.

„Ano, tohle si novináři nepřibarvili, aby měli senzaci. Bylo to středně velké zavazadlo. Menší sice, ale ne tak, aby se do něj tělo nevešlo. Vrah si ani nedal práci s odstraněním štítku se jménem oběti, čímž pátrání uspil.“

„Štítek a velikost napovídají, že by mohlo jít o kufr pracovní. Takový, co mívají lidé po ruce v kanceláři. Často v nich nosí svou živnost, pokud se nemýlím.“ Uvažovala paní Johnsonová.

„To máte pravdu, madam. Nosí v nich od apotéky po technická zařízení. Vše tahají od domu k domu a jen s tím zabírají místo v hromadné dopravě.“ Odfrkl nespokojeně inspektor Burns.

„Jak to bylo s paní Welschovou?“ Napadlo náhle paní Johnsonovou.

„Ubodaná ve svém bytě. Manžel ji našel na podlaze. Dveře byly otevřené.“ Popisoval Inspektor.

„Tyhle nájemné byty jsou plné osob s nevalnou minulostí – nožem, co někdo popadl v kuchyni, která je ihned za dveřmi. Přímou se to útočníkovi nabízelo. Motiv snad ani nepotřeboval. Lidé ze spodních vrstev jednání unáhleně ...“

Paní Johnsonová sklopila mírně hlavu, až si podepřela ukazováčkem bradu. Osvald Kerigen věděl, že po Burnsových slovech přemýšlí. Dědala to tak vždycky. Náhle pronesla teta jakoby mimochodem.

„Hádám, že prodávala květiny.“

„Ano, byla to květinářka. Ale jak jste na to přišla? V novinách o tom nebyla ani zmínka.“ Inspektora zdánlivě nenápadná dáma svým odhadem zaujala.

„Parfém a drahý? Kdepak, žena recepčního by si ho nemohla dovolit. Nepoužívala-li parfém, pak voněla po květinách, protože je sama prodávala. Lidé jsou obvykle cítit svou profesí. Ať je to kuchařka nebo lakýrník.

Sama se přistihnu, když si po práci na zahradě přivoním k rukám a ucítím směs hlíny a růží.“ Zavzpomínala. Otřásla se a dodala opět nesourodou poznámku.

„A laciné náhražky voní nevábne.“ Čímž narážela na pančované parfémy vychytralých prodejců.

Snědla svůj přeslazený pistáciový krém a zapila slabým, ještě sladším čajem.

„Jeden si říká, jestli spolu tyto dva případy souvisejí. Staly se na stejné ulici. Nezdá se vám?“

„Jak by mohly? Nevidím na tom za mák stejného – navíc, staly se v odlišný čas.“ Ohradil se pan Kerigen. Jakkoli byl obeznámen s tetinou bystrostí, tato zpráva daleko předčila jeho dosavadní názor na slovo *bystrá*.

„Ačkoli, nalezení těla v kufru o několik dní později ještě neznamená, že ke zločinu v den nálezu skutečně došlo.“ Dodal inspektor Burns a vysloužil si tím od dámy tajemný úsměv.

„Víte, ta vůně mi stále vrtala hlavou – jak je to jen prosté!“

„Vůně, tetičko? My tu mluvíme o zločinu.“ Zdůraznil Kerigen. Ach, ty dámy v letech a jejich zahrádky, pomyslel si kriticky.

„Všechny ženy se dnes líčí. I ty na vesnici, jako je ta naše. Dámy tu dbají o svůj vzhled, a to bez ohledu na věk.“ Prohlásila s lehce uštěpačným tónem. Kdepak, podle mého to nebyla neochota dámy ráno si přivstat - ale vůle muže.“ Udělala pauzu a přišla s další myšlenkou.

„Pan Welsch, zdá se, je žárlivý člověk. Na situaci to vrhá jasné světlo.“ Naklonila se k inspektorovi.

„Milý pane Burnsi, víte přeci, jaké jsou dnešní mladé ženy – nestydaté. Se sklonem až všelicos předvádět, a to velmi nevhodným způsobem.“

„To mi nemusíte vyprávět! Říkají tomu *móda*. Pche, jenže ta je nejčastější příčinou výtržnosti delikventů.

Picker, odporný chlap s neoholenou tváří, odsuzovaný za násilnosti na ženách, sám na lavici prohlašoval: *Jak vidím rozhalenku, nemůžu si pomoci!*“ Napodobil inspektor cizí mužský hlas.

„To je přesně díl, který pasuje do naší skládačky. Pokud my tady víme o nevhodnosti chování mladých dam, pak to mohl vědět i pan Welsch. Nejistota se snadno změní v žárlivost. A u dámy, která prodává květiny, pro které si denně zajde množství mužů? Velké sousto pro žárlivého muže. Jakkoli se jeho podezírání nemusí zakládat na pravdě. Pan Welsch podezíral svoji ženu z nevěry. Proto ji nedovolil se krásnit.“

Tímto prohlášením svým společníkům paní Johnsonová vyrazila dech.

„Z toho jsem usoudila, že nemohla používat parfém, vyloučeno. A líčení bez parfému nebo naopak - ty dvě věci nejdou dohromady.“

„Nevěra? To přeci nemůžeš myslet vážně, teto – na základě domněnek vyvozovat takovéto závěry.“ Ohradil se pan Kerigen dotčeně.

„Rozumím tvému rozhořčení, Osvalde. Ale lidé nejsou takoví, jak si o nich myslíme – bezúhonní. Na první pohled tiší lidé skrývají mnohá tajemství. A zvláště ti, jejichž denním chlebem je přetvářka – úslužné posluhování bohatším. Jen si pomysli, jaké sebevědomí může mít recepční? Navíc šířaný myšlenkou na *zástupy* bohatých mužů, kteří u jeho ženy kupují květiny.“ Dodala.

Inspektor Burns ucítil známou chuť případu a se zápallem se vložil do roztepání. „Potřeboval důkaz - přistihnout ji při činu. Pravděpodobně u nich doma, když je Welsch v práci. Místo, ze kterého mohl nerušeně pozorovat byt, byla kancelář ve třetím patře. Dobře ji kvůli špatně posílané poště znal. Stalo se, ale něco s čím nepočítal – kancelář nebyla prázdná. Úředník zůstal déle kvůli uzávěrce. Pamatujete? Bylo k poslednímu v měsíci. Proto ta hotovost na stole.“

Pan Kerigen se otrásl. „Ale proč vražda? Mohl ho přeci požádat o nějaký čas v jeho kanceláři.“

„Ten nešťastný den ... Kdyby přišel o den dříve nebo později, mohl být ušetřen jeden život. Jen si to představte. Welsch přichází – ze dveří zahlédne v protějším okně, o kterém se domnívá, že je jeho, muže a ženu v nejlepším. Svoji ženu. V tu chvíli vzteku se rozhodne, že manželku zabije.

Ale co úředník? Udal by ho. Příliš snadno by si jeho vpád do kanceláře a výhled na byt s mrtvou ženou spojil. Popadne první, co mu přijde pod ruku, nejspíš těžítko. Úředník je mrtvý dřív, než si Welsch svůj čin uvědomí. Jestli tělo oběti padlo za stůl, což se domnívám, nemusel ho při zbavování se těla nikdo zahlédnout. Co následovala, jsme si již domysleli.

Jak jsme si řekli, recepční dělají všechnu práci. Takových šedivých postav si nikdo nevšímá. V pracovní uniformě nebudil podezření. Muselo pro něj být

snadné kufr donést do haly a přidat k dalším zavazadlům, kde se jich ujal kurýr. Spoléhal na to, že ho vynese z budovy. Nebo lépe, že si kufru bez zjevného majitele všimne zloděj.

Vražednou zbraň mohl pan Welsch pohodit do koše na chodbě nebo schovat do květináče. Často v kancelářských domech bývají vysoké rostliny, aby prostor nepůsobil bez života...

„Musím uznat, že na tom něco je, paní Johnsonová.

Takže se nejednalo o připravený plán. Skutečně ji přistihl a následně zabil. Náhlý vztek je častějším motivem vražd než peníze, a že vám o tom můžu vyprávět!“ Zvolal se západem inspektor Burns a propletl si prsty rukou.

Paní Johnsonová jim vyrazila dech podruhé, když tiše poznamenala. „Kde pak – to je právě ten nebohý omyl. On ji vidět nemohl.“

Z ruky pana Kerigena vyklouzla lžička a cinkla o talířek. Netrpělivě očekával odpověď na svou otázku – *jak?*

„Ale jak je to možné? Říkala jsi přeci, že – to okno – milenec.“

„Jistě ano, ale datum mluví jasně. Rozumíte?“ Udělala malou pauzu a dala prostor svým společníkům. Ti mlčeli.

„Na třicátého listopadu připadá svátek svatého Andrewa, v jehož ulici shodou okolností sedíme a hovoříme.“

„Ten přeci slaví jenom Skoti.“ Ohradil se inspektor.

„Ovšem, ovšem, oslava dne patrona Skotů by nemusela vyprodat krám. Ale s posledním listopadem začíná také období příprav na vánoční svátky. Rozumějte, žádná květinářka, žádná rozumná květinářka, by si v takový den nemohla dovolit odejít dřív.“

Muži se sesunuli do nepohodlných židlí. Skutečně se to zdálo prosté.

Osvald Kerigen zvolal, až na sebe přitáhl pohled obtlouklé dámy. „Co se tedy potom stalo?“

„Není vyloučeno, že pan Welsch viděl ženu a muže *in flagranti*, jak se říká. Předpokládám však, že se scéna odehrávala ve vedlejší bytě. Vedou mě k tomu dvě věci. Za prvé, lepší muži vyhledávají pro své pletky hotelové pokoje, ne byt ženy či dokonce svůj!

Za druhé, tyhle nájemné domy jsou jeden jako druhý, dají se lehce splést. Nebo přehlédnout při pohledu ze špatného úhlu. Třetí okno se pak může v zákrytu zdát jako druhé. Také nezapomínejme, že se Welsch díval na dost velkou vzdálenost.“ Vyložila své tvrzení paní Johnsonová.

Inspektora její prohlášení ohromilo. „Máte pravdu! Kolik nedorozumění nám ty zpropadené domy natropily s manželkou, drahou Petúnií.

Ukazuje mi kočku ve čtvrtém patře a já jí sekýruju, že neumí počítat. Dům má přeci patra jen tři! Stačilo poodejít a bylo jasné, že jsme se stali oběťmi optického klamu.“

„Proč ji tedy zabil?“ Pan Kerigen upřeně sledoval klidný tetin obličej, který ho svou vyrovnaností začínal rozčilovat. Jako když byl malý a teta mu lámala hlavu hádankami.

„Obávám se, že za to mohl záchvat zuřivosti.

Náš doktor, pan Niels, vypráví o pacientech v sanatoriu, kteří vidí v cizích osobách své blízké – děti, vnoučata. Zkrátka ty, které touží spatřit. U pana Welsche, hádám, mohlo nastat totéž. Takové sebenaplňující proroctví.

Pan W. přišel do kanceláře s přesvědčením, že spatří svou ženu při milostných pletkách. Ostré světlo nebo odlesk skla měly zásluhu na vytvoření falešného obrazu, nejděsivějšího obrazu. Manželku s milencem – a v jeho bytě.“ Paní Johnsonová usrkla ze svého šálku.

Inspektor Burns si vzal slovo. „To by zacloumalo s každým mužským. Zahladil stopy, zavolal na policii a ohlásil vraždu. Jeho otisky prstů na noži by se daly snadno vysvětlit.

Vy jste nakonec ten případ vyřešila – a to od stolku v kavárně!“ Pleskl se rukou přes koleno.

„Nebohá Desdemona - kéž by takové hry nepouštěly zdi divadla.“ Povzdechla paní Johnsonová.

Inspektorovi Burnsovi se smíchem zúžily oči na úzké škvírky. „Během své práce jsem narazil na kdejaký nevšední případ, ale takový ještě ne!“

Kerigen s ním nadšení nesdílel. „Jak se tomu můžete smát, inspektore?“ „Až budete mít za sebou tolik vražd jako já, mladíku, zjistíte, že vám nic jiného nezbyvá.“

„Nevím, zda se ještě někdy dokážu podívat z okna.“ Otrásl se pan Kerigen.

„Jak to tak vidím, zajdu si ještě po cestě na policejní stanici přidat k případu pár nových informací. Doprovodíte mě, madam?“ Nabídl jí rámě.

„Ale kdeže, co by tam se mnou dělali? Vás jistě vyslechnou spíše nežli mně, inspektore.“

Dodala povznesená nad věc paní Johnsonová. Znala až příliš mnoho starých vlezlých ženských, které byly jiným dámám pro ostudu – a nechtěla mezi takové patřit.

Společnost se v dobré náladě rozloučila a před kavárnou *Březový list* se vydal každý svou cestou. Detektiv si nasadil klobouk a musel uznat, že paní Johnsonová je skutečně neobyčejně bystrá dáma.

Úskalí trampingu

„Neříkám, že mě to nikdy nenapadlo,“ ozval se hlas těsně za mnou.

„To jsem nebyl já,“ vykoktal jsem zděšeně.

Fery se na mě podíval jako že jasný, to víš, že ne, to se rozumí samo sebou.

„Vážně, já už ho takhle našel.“

Koukal jsem na to bezduché tělo a snažil se pochopit, co se tady stalo. Ještě v noci mě ten, komu tahle tělesná schránka patřila, neskutečně rozčiloval.

Vším, co představoval. O jeho odpudivým vzhledu a nesnesitelným tělesným zápachu ani nemluvě. Teď tu ležel, končetiny stočený do nepřírodných úhlů, hlavu zvrácenou tak, aby nevidomý oči symbolicky mířily do nebe, kam se jeho duše zcela jistě nevydala. Protože kdyby jo, klidně by se tam jednoho dne mohla ocitnout i má. A to mi vážně nepřišlo moc pravděpodobný.

„V každém případě,“ zamyslel se Fery, „je to docela průser, vole.“

Byla to moje vůbec první mrtvola a to, že jsem bývalýho obyvatele tohohle těla ještě osobně znal, to moc nevytěžilo.

„To mi povídej.“

Olda Mýval neměl prakticky žádný kamarády. Ne že by se s ním nikdo nebavil, ale málokdy to překročilo meze prostý slušnosti. Protože jestli Olda disponoval nějakým pozitivním rysem, já na něj nikdy nepřišel. Přesto jsem patřil mezi velmi málo početnou skupinu lidí, který byli alespoň ochotný s ním vyrazit do lesů za účelem trampování.

„Asi tu nikoho jinýho neviděl, že ne?“ ujistil se Fery.

„Ani nohu. Potřeboval jsem si odskočit. Jen jsem čekal, až se trochu rozední, abych někam nespádl.“

„No, tak si můžeš pogratulovat.“

„K čemu?“

„Tohle ti přijde málo?“

„Jo tak. Jasně.“

Ještě včera jsme s Poutníkama a dalšíma desítkama tisíc nadšenců *jako velkej gróf otvírali dveře karbaníkům a jejich díkům* při závěrečný Dvoraně, přičemž Olda svým charakteristickým projevem zase založil epicentrum disharmonie, ostatně jako vždycky, když s hlasitým nadšením zkoušel zpívat. Dokázal ze správný tóniny strhnout i Mery, která se v civilu živila jako zpěvačka v krajským divadle.

„Ona si spousta lidí oddychne,“ vyslovil Fery očividnou pravdu. I tak mi ale v tuhle chvíli nepřišla úplně na místě.

„Co to tam máte?“

Mery, ta sladká černovláška, po který pálil v naší partě každý, se mi opřela o rameno, aby přese mě líp viděla.

„Počkej,“ chtěl jsem ji zastavit, ale už bylo pozdě.

„Vida,“ prohlásila zadumaně, čímž mě teda překvapila. „To se mu asi nestalo tak, že by zakopnul, co?“

Možná pod vlivem portácký atmosféry, tý záplavy zhudebněný poezie, jsem jí před pár dny do cancáku napsal, že *lepší než slaměnky, jsou už jen pomněnky, tvoje oči mrkaly, srdce můj tak dostaly*. A přikreslil jsem tam ten kvítek

a rozlomený srdce. Ona se tomu zasmála a líbnula mě na tvář, takže jsem se tam od té doby nemyl, abych si tuhle vzpomínku uchoval co nejdýl.

„Počkej,“ zadržel ji Fery, protože se hrnula podívat zblízka. „Pošlapeš stopy.“ Se stejnou neschopností kritického myšlení zaměřeného na vlastní osobu, s jakou se stavěl ke zpěvu, přistupoval Olda i k otázce děvčat. Nepamatuju si, že by někdy nebyl do alespoň jedné holky zamilovaný. Ačkoli jsem nikdy ženský apriory nehodnotil podle vzhledu, tak nějak intuitivně si člověk nevybírám mimo svou vlastní ligu. Pro Oldu ale hranice neexistovaly. Vlastně si vždycky vyhlídl typy, na který bych se i já sám bál jenom pohlídnout, natož promluvit. A přesně v duchu své sociální slepoty nevnímal žádný ohleduplný náznaky, že tady prostě nemá šanci. On ale přehlížel i napřímo vyřčený odmítnutí. Mery patřila k jeho dlouhodobým obětem. Vůbec bych se nedivil, kdyby ho majznula ona. Nejspíš bych u soudu dokonce utrousil slovo dvě v její prospěch.

„Co budeme dělat?“ položil jsem konečně stěžejní otázku.

„Je vidět, že už máš maturitu,“ zasmál se Fery, což mi v danou chvíli přišlo trochu nepatřičný. Myslím ten smích. „Co třeba přes něj hodit pár větví a dělat, že jsme tu nikdy nebyli?“

„Skvělý nápad,“ začala se Mery rozhlížet kolem.

Nevím, v kolika letech lidi normálně dospívají. Já si ve svých osmnácti připadal jako malý kluk, který by dal cokoli za přítomnost někoho zkušeného, co by mu poradil, jak dál.

„No, tak ne,“ zasmál se Fery, když si všimnul mého vyděšeného výrazu.

„Koukám, že tě to trochu vzalo, co?“

Pro jistotu jsem se na něj podíval, jestli mu přeci jen nehráblo. Předpokládal jsem, že na lidi nález mrtvol může působit různě. Časem jsem zjistil, že to přesně tak je. Fery jednal až se šokující chladnokrevností. Jako by mrtvolý nacházel v jednom kuse.

„Hele, v klidu,“ juknul na mě. „Nesekneš tu sebou, že ne?“

Zavrtěl jsem hlavou, jako že ne, že jsem v pohodě.

„Von už nám nikam neuteče, vole,“ pravil Fery moudře. „Takže se teď pozorně rozhlídnem, jestli si všimnem něčeho divného.“

„Myslíš divnějšího, než že tu leží mrtvej chlap?“ našel jsem zase řeč a svůj pověstný suchý humor.

„S ohledem na Oldovo popularitu mě víc udivuje, že to dotáhnul až sem,“ podělila se s náma o svůj názor Mery.

„Myslím samozřejmě stopy a takový ty věci,“ vysvětlil Fery.

„Neměli bychom někoho zavolat? Jako třeba esenbáky nebo tak někoho?“

„V klidu, Watsone. Všechno má svůj čas. Kromě toho, vidíš tu někde telefonní budku?“

Tu jsem samozřejmě nikde neviděl. Kdyby tak lidi mohli nosit telefony pořád s sebou, to by bylo něco.

Udělal jsem krok k tělu, ale Fery mě popadl za rameno a zastavil mě: „Kam se hrneš? Nejdřív se podíváme, jak to vypadá kolem. Třeba tu pachatel něco ztratil.“

Zíral jsem na scénu před sebou, že mi oči skoro vypadly z důlků, ale nic pozoruhodného jsem neobjevil. Prašná cesta, po ranní rose trochu zvlhlá. Ne ale natolik, aby se do ní obtiskly stopy zabijákových bot, který by nás dovedly až k němu.

„Nic nevidím,“ postěžoval jsem si. „Neměl bych dojít pro ostatní?“

„Počkej ještě. Zkus se kouknout z jinýho úhlu. Kam jdeš, sakra?“

„Říkals, abych se kouknul z jinýho úhlu.“

„Jo, ale to neznamená, že to tu celý podupeš. Myslel jsem jinej pohled. Když budeš čumět pořád stejně, se stejnou představou, uvidíš furt jen ty samý věci, kterys už viděl. Potřebuješ se podívat jako někdo jinej než doted'. Chápeš?“

Moc jsem nerozuměl, ale zkusil jsem to. Pořád nic novýho. Detektiv ze mě asi nikdy nebude.

„Divný je,“ řekla Mery, která si během naší konverzace přidřepla, aby líp viděla, „jak málo krve tu kolem je. Jeden by tak nějak čekal, že z tý ošklivý rány na noze mu muselo vytýct alespoň pár litrů.“

„No právě,“ pochválil ji Fery.

Udělal pár kroků zpátky a sebral ze země kus klacku. Než s ním začal ukazovat jak s pravítkem ve škole, ještě ho zběžně prohlídnul, jestli na něm nejsou nějaký zbytky Oldovy tělesný schránky. Nejspíš nebyly, protože ho namířil na ležící postavu a začal přemýšlet nahlas.

„Jak říká Mery, tahle rána vypadá dost blbě a pokud by ji chytil tady a byl u toho ještě živěj, musel by se v krvi koupat. Tahle zlomenina,“ ukázal na nepřírozený úhel, který se zbytkem těla svírala levá ruka, „tu bych tipnul na nějakěj hnusnej pád.“

Když to takhle komentoval, samozřejmě jsem to taky viděl. Ale sám bych si nikdy nevšimnul.

„Nebo jiný náraz,“ připojila Mery. „Klidně ho mohlo srazit auto.“

„Nebo vlak,“ zasmál se Fery. „Až na to, že tady žádněj vlak nejezdí a vozidlo bysme nejspíš slyšeli.“

Zase mi přišlo, že se Fery chová jako profík. Ale tenhle kluk, který byl možná i o deset let starší než většina z nás ostatních, tak působil často.

„Kdo, myslíte, že to udělal?“ zeptala se Mery.

„My dva ne,“ řekl jsem.

Vlastně ani nevím, kde jsem bral tu jistotu. Teda že jsem to nebyl já, to jsem věděl. Ale že by Fery někoho zamordoval? I když ten někdo byl zrovna Olda? Ne, to ne. Feryho jsem bral jako neformálního šerifa. Teda kdybychom měli nějakou osadu.

„Ani já ne,“ ujistila nás Mery.

„Paráda, tak to už nám zbejvaj jen čtyři,“ ušklíbnul se Fery.

„Co esenbáci?“ zeptala se Mery.

„Vidíš tu nějaký telefon?“ optal jsem se pro změnu já, abych byl alespoň trochu užitečný.

„Hm.“

„Máš foťák?“ napadlo Feryho.

„Jasně.“ Vždycky jsem s sebou vozil klasiku Směna osm em.

„Tak pro něj skoč. A zkus sem už nikoho dalšího nepřilákat.“

Došel jsem do našeho provizorního nocležiště. Džordč už byl vzhůru a blbl s kytarou, kterou na noc zapomněl přikrýt, takže teď nedržela tón. Kývnuli jsme si, jako že dobrý ráno, a oba si šli po svym. Bulva byl pořád ještě zachumlaný ve spacáku, stejně jako Dáda. Zvlášť za ten druhý případ jsem byl rád, protože cukrářka Dáda za mnou z nějakých nepochopitelných důvodů pálila a nevynechala žádnou příležitost být mi na blízku. Občas mě tím děsila. Ale takhle spící působila celkem roztomile. Poplatná svý profesi vypadala pod celtou jako zelená koule. Kejn se zrovna ze spacáku vymotával. Taky na mě mrknul, pak zkontroloval stav naší cukrářský učnice a přible se mým směrem zašklebil. Oplatil jsem mu stejně a koukal rychle vypadnout i s foťákem, který jsem mezitím vylovil ze dna bágla.

„Hele, vem to vodsad“, ukázal mi Fery. „A ještě tady.“

Zkušeně jsem odhadnul nastavení clony a času, což u Směny nebyl problém, vzhledem k možnostem, jaký nabízela. Zaostřování ještě snazší, protože mělo jen dvě polohy. A cvaknul jsem požadovaný záběry. Výsledky budou černobílý, protože na barvu jsem doma neměl vybavení. Ale alespoň bude zachycená pozice těla a možná tam vykouknou i nějaký stopy, který my nevidíme.

Přetočil jsem palcem na další záběr a ukazováčkem znova zatlačil celkem tuhou spoušť. A zase. Přepnul jsem se do režimu výkonný síly a na chvíli dokázal zapomenout na to, co vlastně pro budoucí generace zaznamenávám. Na kolečku nad zadníma dvířkami se čárky rychle přiblížily k finální šestatřicítce, tak jsem na to režiséra našeho malýho představení upozornil. Zatímco přemýšlel, jak poslední dva snímky nejlíp zužitkovat, já se zamyslel nad tím, co jsem vlastně včera všechno fotil, a jestli tam esenbácký technici, až budou film vyvolávat, nenajdou něco nevhodnýho.

Když už palec marně klouzal po převíjecím kolečku, zeptal se ještě Fery, jestli mám další film. Neměl jsem. Přišlo mi, že jeden bude na víkend bohatě stačit. Většinou mi vydržel klidně i na dva tři týdny.

„Dobrý“, ukončil neformální šerif snímkování. „Všimnul jsem si, že dole pod kopcem je nějaký statek. Tak tam, Šášo, zajdi. Snad budou mít telefon. Nevolej nula nula dva, ale rovnou na krajskou kriminálku.“

„Jaký maj číslo? Nemyslím, že by to bylo napsaný v telefonním seznamu.“

„Máš si to kam napsat?“

„Jsem čerstvý matfyzák, pět číslic si zapamatuju.“

„Dva dva“, začal a doplnil zbytek. „Nezapomeň na nula devatenáct krajskou předvolbu“, dodal nakonec.

„Kdo to tam zvedne?“ napadlo mě.

„Operační. Chtěj kapitána Boudu.“

„Jak to všechno víš, Fery“, vložila se do hovoru Mery.

„To neřeš“, odbyl ji. „A ty už padej.“

„Já puđu s tebou, Šášo“, usoudila Mery.

„Na to zapomeň, on to zvládne“, zarazil ji. „My si půjdeme pokecat se zbytkem bandy. Někdo to udělat musel.“

Už jsem byl skoro na cestě, když na mě ještě křiknul: „Jo, ten kinžál si radši neber. Dost bych se divil, kdyby ti s něčím takovým u pasu otevřeli.“

To měl, sakra, pravdu. Úplně si dýku sundávat se mi ale nechtělo, tak jsem to vyřešil tak, že jsem prostě svou maskáčovou bundu zapnul až nad pas. Při troše dobrý vůle už nic vidět nebylo.

Jak jsem tak cupital směrem ke statku, kterýho jsem si ostatně včera taky všimnul, došlo mi, že Fery se mnou Mery neposlal z docela jinýho důvodu, než že by nám nechtěl dopřát trochu soukromí. I když to možná taky. Hlavně šlo ale o to, že kromě nás dvou mohl být pachatelem kdokoli. Takže mě tím vlastně chránil. Hlavně aby tohle rozhodnutí přežil on. Načež mě napadla další šílená myšlenka, že by mohl mít Oldu nakonec přece jenom na svědomí Fery, a než se stihnu vrátit, budou se kolem povalovat další mrtvý těla. U pár z nich bych asi netruchlil dlouho, ale dva tři by mi chyběli.

Konečně jsem došel k otevřeným vratům poznamenaným zubem času, takže jsem tyhle pitomý úvahy mohl pustit z hlavy a začít se soustředit na svůj hlavní úkol. Žádný zvonek jsem nikde nezahlídl. Usoudil jsem, že psa nemaj, když jsou vrata dokořán, a opatrně šel dál.

Nikde nikdo. Jen na druhým konci dvora stál trochu šejdrem zaparkovaný malý Zetor.

Došel jsem teda až ke dveřím baráku, který působil jako hlavní budova statku. Zbytek byly patrně jen stáje a stodoly. Možná nějaký kůlny na vercajk a tak. Tady bylo zavřeno, tak jsem zabušil pěstí. Nic. Zabouchal jsem znova.

„Dej ty hnáty nahoru, ať na ně vidím,“ řekl někde za mýma žádama hlas poznamenaný desítkama let konzumace tvrdýho chlastu a lacinýho tabáku. Radši jsem mu vyhověl, protože v okenní tabulce hned vedle vchodu jsem za sebou zahlídl i autora toho prohlášení. Mířil na mě dvouhlavňovou brokovnicí. Táta měl stejnou.

„Já nejsem zloděj, pane,“ vykoktal jsem. „Potřebuju jen telefon. Nahoře se stalo neštěstí. Musím zavolat na esenbé. Máte tu telefon?“

„To vykládej někomu jinýmu,“ prohlásil pobuda. „A drž ty pazoury nahoře, ať na ně vidím. Na co máš takovej nůž, co? Neříkej, že na chleba.“

Jak jsem musel zvadnout ruce nad hlavu, vyhrnula se mi i bunda.

„Ale jo, je to jen na chleba. A na vyřezávání.“

„Na pohádky už jsem starej. Udělej dva kroky dozadu a padej támhle do těch dveří.“

„Do jakých?“

„Do prdele. Tam vedle traktoru.“

Viděl jsem je. A protože chlap nepůsobil, že by se mnou chtěl moc vyjednávat, tak jsem se tím směrem vydal.

„Můžete teda zavolat na to esenbé? Nadiktuju vám číslo,“ zkusil jsem se vrátit ke své misi.

„Žádný fízly tady nepotřebuju. Vyřídím to sám.“

Jakmile jsem došel až k označený kůlně, narval mi hlavně do zad a strčil mě dovnitř. Cvak, zaklapla za mnou petlice.

Opatrně jsem dal ruce zase dolů a přemýšlel, proč mi nevzal dýku, když o ní věděl. Pak jsem si všimnul otevřenýho okna na protější stěně. Tak jsem usoudil, že chlap musí být už takhle po ránu nalitý jak dělo, že mu tak jasné věci nedochází. Na chvíli jsem v hlavě převaloval své možnosti, načež jsem

oknem vykouknul opatrně ven. Když jsem nezahlídnul nic podezřelého, prostě jsem tou dírou vylez.

Jen jsem došlápnul, došlo mi, že domácí vůbec není nalitý. Teda možná je, ale ne tak moc, aby nevěděl, co dělá.

„Tak krást se ti zachtělo, ty hajzle,“ ozval se známý hlas.

Otočil jsem se a koukal přímo do obou hlavní. Byl jsem totálně v hajzlu. Když mě sejme teď, snadno to uhraje na sebeobranu. Pobuda s dlouhým nožem se mu vloupává do baráku otevřeným oknem. Nikdo už nepozná, že jsem tím oknem naopak z domu zdrhal. A taky jsem nepochyboval, že až najdou můj zkrvavený tělo, budu v dlani pevně svírat svou východoněmeckou dýku z laciný napodobeniny nerezový oceli.

Couvnuł jsem. V ten moment mi na něčem dole podjela noha. Ve chvíli, kdy jsem skoro ohluchnul zvukem výstřelu, jsem už ležel na zádech. Jak jsem sklouznul, naprostou náhodou jsem střelci podrazil nohy. Padnul vedle mě na čumák. Já se o něco na zemi majznul do hlavy, až se mi před očima roztančily hvězdičky. Zašmátral jsem po nějaký opoře, abych se rychle zvednul. Popadnul jsem první, co mi padlo do ruky, a přitáhnul se. Už jsem skoro stál, když má opora povolila a ta věc, což bylo nějaký zrezivělý železný něco, se zřítíla a přišpendlila chlapa do hlíny. Ta věc musela vážit aspoň půl metráku, spíš víc. Dědek jen heknul a podruhá se už zvednout nezkusil. Jak jsem vstával, rozříznul jsem si o něco jinýho předloktí pravý ruky.

Podlehnuł jsem svému prvotnímu instinktu a jal jsem se prchat. Když jsem ale překračoval chlapovo hlavu, zakopnul jsem o řemen pušky. Pokusil jsem se tu věc setřást, ale nějak se mi ten kožený popruh s každým pohybem víc namotával kolem kanady. Takže jsem kvér táhnul za sebou ještě několik metrů, než se panika v můj hlavě zase vrátila do únosných mezí a já si uvědomil, že tu nejsem kvůli útěku.

Flintu jsem zved, a jak jsem to vídal u táty, zlomil jsem ji, abych se podíval na stav munice. Jedna nábojnice byla prázdná, ale druhá na svý smrtonosný poslání teprve čekala. Tak jsem zbraň zase zaklap a šel se zblízka přesvědčit, že se ten pitomec sám osvobodit nedokáže. Teprve pak jsem oběhnul stodolu a vlítnul do baráku, abych našel telefon.

Byl tam. Vykroužil jsem nejdřív nulu, která vždycky trvá nekonečně dlouho. Pak jsem přidal krátký zatočení pro jedničku a devítku, skoro stejně tak dlouhou jako nula. Zbylý pětičíslí už bylo snadný. Chlapovi na druhým konci jsem sdělil svý jméno a dožadoval se kapitána Boudy.

„Slyším,“ ozvalo se asi tak za minutu, po kterou to ve sluchátku jen chrastilo a praskalo, jako by někde cestou dráty dostávaly pěkně zabrat.

Vylíčil jsem náš problém.

„Odkud máš tohle číslo?“ štěknul na mě místo poděkování za vzorný hlášení.

„Od Feryho,“ zaváhal jsem, protože teprve teď mi došlo, že vlastně vůbec netuším, jak se náš nejstarší kovboj jmenuje příjmením. Vlastně ani to jméno nebylo jistý.

„Kdo to je?“

Což jsem mohl čekat.

„Hele, to je jedno, řeknem si to na místě,“ vzdal to vzápětí.

Znovu jsem mu upřesnil zhruba místo činu a šel čekat před vrata. Nevím, jak dlouho to trvalo, protože hodinky jsem měl ještě furt pod hlavou spacáku nahoře v lese. Krátil jsem si dlouhou chvíli kontrolováním stavu svého vězně. Pořád dejchal, což jsem poznal hlavně podle sprostých nadávek, který mi adresoval, kdykoli mě zahlídnul. Odbyli jsme si i klasickou fázi přemlouvání a slibů a tvrzení, že to tak nemyslel a že všechno dobrý a dáme si lahváče a tak. Na to jsem mu samozřejmě neskočil. S flintou v ruce jsem si chvíli připadal jako paragán na tajný misi, než mi došlo, že s příjezdem esenbáků by to mohlo vzbudit špatný reakce. Tak jsem ji vybil a zlomenou zavěsil na jakýsi čouhající železo na dvoře.

Taky jsem přemýšlel, jak si asi vedou Fery a Mery a jestli už maj na někoho z našich podezření. Ale něco mi na tom pořád nesedělo. Nikoho z nich jsem si jako chladnokrevného zabijáka nedoved představit. Jenže, Oldovo bezduché tělo se do toho stavu nedostalo samo od sebe. Ale oni to příslušníci vyšetří. Teď už je to na nich.

O dva dny později jsem koukal oknem velkým skoro přes celou stěnu na řeku a budovy pivovaru. Půlku čela mi pořád ještě zdobila náplast. Pravou ruku mi na předloktí omotával už trochu zašlý obvaz.

„Víš, žes měl z pekla štěstí, Alexandře?“ oznámil mi čtyřicátník s ustupujícími vlasy na hlavě a kouřícím cigárem v koutku úst.

Jo, to jsem už nějakou dobu věděl.

„A dobřes ho zmáknul,“ pokračoval kapitán Bouda, který tenhle kancl na kriminálce okupoval. Podle stavu pracovní zabydlenosti už nejspíš nějakou dobu. „Možná bylo dobře, žes v tu chvíli nevěděl, že toho vašeho Oldřicha zamordoval zrovna Šmíd. Většina lidí se tváří v tvář vrahovi spíš sesype.“

„No, ve chvíli, kdy jsem mu skočil na ten trik s otevřeným oknem a on tam už cíhal, aby mě sejmul, mi došlo, že by s tím mohl mít něco společného. Jen jsem netušil, jak to celý navlíknul. A hlavně proč.“

„To ti už teď říct můžu,“ ušklíbnul se Bouda. „Jak jel v noci nalitej z hospody, přejel vašeho kámoše traktorem. Jako správnej notor si řek, že co se nestalo u něj doma, to jako by se nestalo. Tak Oldřicha, kterej mimochodem v té chvíli nejspíš ještě dejchal, hodil přes hřbet svému valachovi. To abyste nezaslechli motor, když se chystal pohodit tělo poblíž vašeho bivaku. Někdo z vás ho nejspíš vyrušil, tak se moc nezdržoval a složil kluka tam, kde jste ho ráno našli. Už po smrti. Proto kolem nebyla skoro žádná krev. Zato na koňovi jí bylo spousta. Šmíd rozhodně není žádnéj myslitel. Nalitej, nenalitej.“

„My předpokládali, že to udělal někdo z nás, když jsme ho s Ferym našli,“ vysvětlil jsem. „Olda nebyl zrovna populární, jestli víte, jak to myslím. Takže by nás asi ani nepřekvapilo, kdyby za tím byl někdo z kluků.“

Jen kýval hlavou. Nejspíš už tohle slyšel v různých variantách od ostatních.

„Vlastně i někdo z holek,“ dodal jsem ještě pro úplnost.

„Jo, jo, něco jsem zaslech.“

Udělal jsem provinilý obličej a pokrčil rameny.

„A ty děláš nějaký úpolový sport? Karate?“ změnil náhle téma.

„Ne, jak vás to napadlo?“

„No žes tak zpacifikoval toho Šmída. Pod namířenou flintou by takhle zareagoval jen málokdo. A ještě mu jí sebrat a zajistit ho. To by, mezi náma, nezvládla půlka kluků z hlídky.“

Jen jsem skromně pokrčil rameny. Nechtěl jsem mu vyprávět, že jsem byl podělaný strachy. Vůbec nešlo o mý pevný nervy, a tím méně o nějakou odvahu. Kdyby ten dědek neměl za barákem bordel, nejspíš bych neuklouznul. A kdyby se mu tam neválelo haraburdí, nemělo by na něj co spadnout. Vlastně se odzbrojil úplně sám. Nicméně jsem usoudil, že tuhle verzi nikomu věšet na nos nemusím a že si můžu užít trochu tý nezasloužený slávy. Třeba mi to udělá i nějaký body u Mery. Zatím se teda k ničemu neměla, ale možná k ní zpráva o mý statečnosti ještě nestihla doputovat.

Dotáhnul špačka, že mu skoro uhořela pusa, nacpal ten zbytek mezi ostatní jemu podobný pohrobky a podíval se na mě víc úředním pohledem.

Pak jsem znova opakoval všechno, co jsem mu říkal už nejmíň třikrát. On to dvěma prsty ťukal do stroje a každou chvíli sprostě nadával, vracel vozík o kus zpět a přetypovával, co už napsal, aby to vzápětí napsal trochu jinak. Trvalo to další tři cigára. Ke konci už jsem ho za stolem skrz kouřovou clonu skoro neviděl. Konečně vyroloval zápis ven a dal mi ho přečíst. Blahosklonně jsem přehlédl několik pravopisných chyb, protože význam textu neměnily, a podepsal jsem se pod své jméno.

„Poručík Bostl tě dost vychvaloval. Že ti to docela pálí a žes měl spoustu dobřejch připomínek při ohledání místa nálezu.“

Nechápal jsem, o kom mluví: „Díky. Jen netuším, kdo je poručík Bostl.“

„A jo vlastně,“ uvědomil si. „Myslím, že mu říkáte Fery.“

„Cože? Fery je od vás?“

„No, ne úplně od nás. On je z toho druhýho útvaru, jestli chápeš, co tím myslím?“ upřesnil.

Chvilí jsem nad tím musel přemýšlet, než jsem se dovtípil, že Fery nespadá pod vébé, ale patří k těm druhým.

„Aha.“

„Bostl je jeden z těch rozumnějších,“ naklonil se ke mně blíž a skoro šeptal.

„Ale i tak buď trochu opatrnější, jestli ti můžu radit. A prosím tě, nikde to nevytrubuj. Ostatně, hádám, že s váma už teď jezdit nebude. Tak možná bacha na každou novou tvář, která se mezi váma najednou objeví. Ale nic jsem neřek.“

„Jasně,“ kývnul jsem.

Na pohřeb Fery nepřišel.

V kruhu rodinném

PROLOG

Tělo mladé ženy bylo zhroucené na křesle v moderně zařízeném bytě. Její zsinálá pleť a namodralé rty byly v kontrastu s uhlově černými vlasy. Vypadala by jako panenka, nebýt modřin a stop po vpichách. Krátké šaty s leopardím vzorem obepínaly její štíhlou postavu. Kousek od křesla se na mramorové podlaze povalovala stříkačka.

Muž seděl za mahagonovým stolem a četl článek z dnešních novin: „Olivia L. z vlivné rodiny byla včera ráno nalezena ve svém bytě bez známek života. Pitva prokázala, že se dívka předávkovala heroinem. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno cizí zavinění, policie případ uzavřela.“ Muži po tváři стекла osamělá slza. Nemohl uvěřit, že už ji nikdy neobejme, že nikdy neuslyší její smích.

KAPITOLA 1

„Hej, pohni kostrou!“ zařval Robert na svého mladšího bratra Lea. „Víš, že si otec potrpí na dochvilnost“. Leo pomalu došel k Range Roveru, o který se opíral jeho bratr, pokrčil rameny a zatípl jointa o obrubník.

„To jako vážně?“ Robert přesunul pohled z Lea na okraj chodníku. „Jsi zhulený?“

Měl jsem mu to brko típnout o auto, problesklo Leovi hlavou. „Simtě, to byl jen jeden špek. A mimochodem tvrdý drogy jsem neměl už několik měsíců, jsem čistej, přísahám“. Robert si povzdechl.

„A to sis nemohl vzít něco lepšího na sebe? Otec se zblázní, až tě v tom uvidí“. Leo bratra ignoroval a nasedl do auta.

Za půl hodiny dorazili k honosnému sídlu jejich otce. I přes to, že se jednalo o rozsáhlou stavbu, působila usedlost útulně. Dvě věže sváděly tichý boj o to, která zaujme nově příchozí dříve. Letní slunce svými paprsky objímalo věž na pravé straně, nedávná rekonstrukce jí navíc dodala na elegantnosti. Druhá, ukryta ve stínu, působila zanedbaně. Dřevěné obložení oken bylo původní a po cihlových zdech se plazil břečťan, který vypadal, že se snaží udržet věž pohromadě, aby se nerozpadla.

Na schodech před hlavními dveřmi stála atraktivní žena v černých přiléhavých šatech a vlnité kaštanové vlasy jí sahaly až k pasu. Jakmile spatřila Roberta, rozzářila se. Robert k ní přišel. „Ahoj, zlato. Chyběla jsi mi.“ A políbil ji. Jeho žena mu vášnivě polibek oplatila a rukou mu zajela do jeho krátkých tmavých vlasů. Leo si odkašlal. „Emmo.“ Stroze pokývnul hlavou na pozdrav. „Když dovolíte, rád bych prošel.“

„Co mu zase je?“ pošeptala Robertovi do ucha.

„Neřeš to. Víš, jak nesnáší všechen ten luxus a přepychový věci.“

„Jasně, protože nejsou jeho. Kdyby začal se svým životem něco dělat, mohl být na tom dobře jako ty.“ Robert to nerozporoval.

„Myslíš, že se ještě někdy vrátí na medicínu?“ zeptala se.

„Pochybuju. Vždyť nezvládl ani odvykačku.“

Emma a Robert vešli za Leem dovnitř. V prostorné chodbě na tmavých stěnách visely rodinné fotografie a mezi nimi se vyjímal jeden rodinný portrét větších rozměrů, na kterém se všech pět členů rodiny usmívalo. U něj stál sluha v černém smokingu s dokonale uvázaným motýlkem. „Dobrý den, paní Linnová, pane Roberte, pane Leo.“

„Charlesi, říkejte mi prosím jen Roberte, vždyť mě znáte od plenek,“ skočil mu do řeči Robert, na jehož ostře řezané tváři se usadil upřímný úsměv.

„Ano, pane Roberte,“ pousmál se starší muž se stříbřitými vlasy. Robert se ho snažil přesvědčit při každé návštěvě, ale s Charlesem to ani nehnulo. Zato Leo si oslovení pane užíval, připadal si důležitý.

„Většina hostů na rodinný víkend již dorazila. Po roce se tu opět shledáváme. Bude mi ctí s vámi všemi strávit tento vzácný čas. Pojďte prosím se mnou do uvítacího salónku,“ pokračoval Charles.

„Prej uvítací salónek, vždyť je to prostě obývací,“ zamumlal Leo.

Alfons Linn, starší pán oblečený ve smokingu, seděl na pohovce se svou bývalou ženou Mary a živě s ní diskutoval. Jeho tvář vypadala, že už zažila hodně, jako kdyby každá jeho vráska vyprávěla jednu životní událost. Dříve husté tmavé vlasy mu zešedivěly a prořídly. Zato Mary, která byla jen o pár let mladší, si udržovala mladiství vzhled. Světlé vlasy jí lemovaly něžnou tvář. Snad jen ruce napovídaly skutečný věk.

„A co dovolená v Římě? Jak jsme se vykoupani ve fontáně a pak nás zatkli? Tolik jsme se nasmáli,“ vzpomínal Alfons na lepší časy s jiskrou v očích.

„Myslíš tu, kde sis to rozdál se servírkou?“ pronesla Mary tvrdě.

„Ale prosimtě. To byl jen úlet. Vždycky jsem se vrátil k tobě.“

„Nechápu, proč jsem s tebou zůstávala,“ zamumlala Mary spíš pro sebe.

„Hele, ty taky nejsi žádná světice. Vždyť ses vyspala s naším zahradníkem! Takové kliše!“ nedal se Alfons.

„Tati, mami, přestaňte!“ vmísil se do hovoru Robert, zatímco ostatní předstírali, že neposlouchají. „Slíbili jste, že uzavřete příměří.“

Mary přikývla a vstala. „Omluvte mě, půjdu se projít.“

„Hlavně mi nevypij všechn gin!“ zahulákal na Mary Alfons, když se za jejím drobným tělem zavíraly dveře.

Alfonsova sestra Dora vstala z pohodlně vypadajícího křesla, opřela se o hůl a kolébavou chůzí se vydala k Robertovi a jeho ženě. „Roberte, Emmo, tak ráda vás zase vidím!“ Políbila je na obě tváře.

„A kde je ten hříšník?“ zeptala se Dora zmateně. „Chtěla jsem ho také přivítat.“

Robert s Emmou přesně věděli, o kom Dora mluví. Místo odpovědi pokrčili rameny, bylo jim jedno, kde Leo je. Dora se vrátila zpátky do křesla.

„Čau, můžeme probrat nějaké personální změny v hotelu Perla?“ otázal se Roberta menší muž s brýlemi. Robert se chystal odpovědět, když na něj jeho žena vrhla přísný pohled. „Ahoj Henry, bohužel. Slíbil jsem své ženě, že tenhle víkend žádná práce. Bude to muset počkat do pondělí.“

Henryho baculatou tváří se mihla nespokojenost, ale i hned ji schoval za úsměv. „Ovšem. Emmo, rád tě zase vidím a omlouvám se, že jsem si chtěl Roberta ukrást pro sebe. Půjdu zkontrolovat matku.“

„V pořádku.“ Usmála se Emma, ale oči zůstaly chladné. Neměla Henryho ráda. Byl manažerem jednoho z hotelů, které vlastnil Robert.

„To ti pořád musí lézt do zadku?“ zeptala se, jakmile Henry zmizel z doslechu.

„On už jiný nebude. Než mi táta firmu odkázal, podlézal jemu. Beztak tu pozici dostal jen proto, že teta Dora na tátu tlačila, aby mu dal práci.“

„Vážení, přesuneme se do jídelny na večeři.“ zvolal Alfons. „Ještě nám schází Will.“

V tu chvíli se otevřeli dveře a v nich stál vysoký starší muž s křivým úsměvem.

„Už jsem tady! Zdravíčko.“

„Kdo je to?“ zeptala se tiše Emma.

„Will je otcův nejlepší přítel. Prý se znají od školky.“ pošeptal Robert Emmě.

„Jo a taky je to pěkný proutník,“ informoval ji Leo, který se vedle nich objevil.

KAPITOLA 2

Před jídelnou narazil Alfons na syna. „Leo, to ses nemohl lépe obléknout?!

A ty vlasy! To nemáš ani na holiče? Musíš pořád dělat ostudu!“ zlobil se Alfons.

„Takhle se to teď nosí. Je jednadvacátý století prokrista,“ odvětil, blond vlasy si svázal do malého culíku a vstoupil do jídelny. Pro jistotu si sedl na druhou stranu stolu, aby byl dál od otce. *Měl bys se sebou něco dělat! Podívej se na svého bratra, jak je úspěšný. Proč nejsi jako on?*

Večeře probíhala v poklidu. Všichni jedli v tichosti.

„Jsi v pořádku tati?“ zeptal se Robert, když viděl, že si otec bere lék.

„To je jen na tlak. V poslední době mě nějak zlobí.“

Po dezertu se přesunuli do obývacího pokoje. „Páni, tolik knih. To je nádhera,“ žasla Emma.

Will přistoupil ke gramofonu a pustil píseň My Way od Sinatry. Začal se pohybovat do rytmu směrem k Emmě a vzápětí ji vyzval k tanci. Emma vyslala zoufalý výraz na manžela, ten ale věnoval pozornost svému bratranci. Nechtěla být nezdvořilá, a tak nabídku přijala. Starý muž ji chytil za boky, ona mu položila ruce na ramena. Jeho dech nesl těžký zápach alkoholu. Byla napnutá a její pohyby jen vzdáleně připomínaly tanec. „Kotě, uvolni se. Určitě s touhle parádní prdelkou umíš hejbat líp.“ Emmě se sevřely vnitřnosti. Chtěla se odtáhnout, ale Will ji chytil pevněji.

„Wille! Okamžitě ji pusť!“ zaburácel Alfonsův hlas. „Slíbil jsi, že se budeš chovat slušně. Ještě jednou budeš někoho obtěžovat a všechno řeknu!“ Alfons byl rudý vzteky. Will Emmu pustil a odvrávorál z místnosti pryč. Nechtěl s Alfonsem vést tu samou konverzaci jako dříve. Potřeboval odtud vypadnout. Robert přistoupil ke své ženě, objal ji a omluvil se, že ji nezachránil. Všichni si popřáli dobrou noc a opustili místnost. Zůstal jen Alfons, který ještě kouřil doutník a díval se do plamenů plápolajících v krbu.

Z přemýšlení ho vytrhl zvuk otevírajících se dveří. „Proč mě rušíš?“ zeptal se Alfons s tvrdým výrazem ve tváři.

„Chci si jen promluvit.“

KAPITOLA 3

“Páni. Tady je úžasný klid,” rozplývala se Emma, zatímco na terase vystavovala tvář rannímu slunci. “Muselo být krásné tady vyrůstat.”

“Jo.” zamumlal Robert.

“Děje se něco lásko?” zeptala se sklíčeně a natáhla se pro hrnek čerstvé kávy.

“Ale nic. To jen v hotelu Perla ...”

Emminu tvář zkřivil hněv. “Slíbil jsi mi, že nebudeš pracovat! Takže včera večer, když mě ten slizoun ochmatával, jste s Henrym rozebírali práci.

Neuvěřitelné!”

“Ale zl...”

“Aaa.” ozval se ženský křik. Oba vyskočili. “Myslím, že se to ozvalo z obýváku” informoval Robert svou ženu. Doběhli ke dveřím pokoje ve stejnou chvíli jako Dora s Henrym. Nejprve si všimli šokované Mary. “Já, já ... jsem ... Myslím, že je mrtvý.”

Všichni stočili pohled na zem před pohovku. Tělo leželo nepřírozeně zkroucené na podlaze. Mrtvolně bledé oči zíraly do prázdna a od úst až po bradu se táhl světlý, zaschlý povlak. Kousek od něj se povalovala lahvička na léky a pár pilulek bylo rozsypaných kolem ní.

“Panebože, tati.” Robert se vzpamatoval jako první a běžel k otci. “Nemá puls, je úplně ztuhlý. Je ... mrtvý.” Ze země sebral lékovku a zamračil se “Jsou to jen léky na tlak. Asi si je bral,...Nemohl se předávkovat?”

Nikdo mu neodpověděl.

Emma zavolala policii a všichni se přesunuli do jídelny.

Mary se s usazenými očima rozhlížela po místnosti. “Kde je Leo?”

“Nevíme, neviděli jsme ho.” odpověděla Emma.

Mezitím dorazila policie spolu s koronerem a dali se do práce.

“Proč jsou všude fízláci?” vtrhl do jídelny Leo.

“Pojď Leo, posad’ se vedle mě.” Mary chytla svého syna za ruku. “Tvůj otec,” zhluboka se nadechla, “zemřel.”

Z Lea vyprchala všechna barva. “Cože?”

“Alfonse někdo asi otrávil, podle příznaků to tak vypadalo. Jako lékařka se s otravami občas setkávám.” reagovala Emma. “Nejsem sice detektiv, ale nabízí se jen dvě možnosti. Buď se předávkoval, nebo ho někdo otrávil. A podle toho, co jsem viděla, jsem pro tu druhou.”

Mary si přestala hrát s perlami na krku a překvapeně se zadívala na Emmu:

“Jako, že ho někdo zabil?!” Emma pokrčila rameny.

“Propánbíčka, kdo by ho chtěl zavraždit?” přidala se Dora do debaty. “Vždyť to byl tak hodný člověk.”

Henryho svrástil obočí. “Mami, co to povídáš. Kolikrát sis na něj stěžovala. Že by se měl kát. Že je lakomý.”

“O mrtvých se má mluvit jenom dobře.” nedala se Dora.

“Tak to jsou pěkný kecy” vložil se do toho Leo. “Vždyť žiju na ubytovně a on se topil v penězích, žil v tomhle obřím paláci a ani mi nepomohl! Pořád se ke mně choval, jak k nějaký spodině.”

“A co ten jeho kámoš Will? Včera mu strýc vyhrožoval, že jestli toho nenechá, všechno řekne.” zamyslel se Henry.

“Jenže Will hned vzápětí odešel. Jak by mu mohl vyměnit léky na tlak?” přemítal Robert. “Vždyť si je táta bral u večere a byl v pořádku.”

“Tak třeba neodešel a někde se schoval.” navrhl Henry.

“Pokud mohu přispět do konverzace, tak pana Willa jsem vyprovodil až za hlavní bránu. Pokud by se vrátil, věděl bych o tom.” promluvil Charles, který až do této chvíle stál v rohu místnosti a mlčel. Vypadal zničeně.

“A jak můžeme vědět, že byl jed v těch lécích na tlak, Roberte?” zeptala se ho matka.

“To nevíme. Ale ty pilulky byly u něj rozsypané. Včera táta jedl stejné jídlo jako my a pil stejný gin jako já a Emma tvrdí, že to vypadá na otravu, tak kde jinde by se otrávil.”

V místnosti zavládlo tíživé ticho.

“Mohla to být klidně Mary, vždyť se pořád hádali. Jednou mu vyhrožovala, že ho zabije,” prolomila mlčení Dora a buclatými prsty žmoulala látkový kapesníček.

“No dovol!” zhrozila se Mary. “Jak bych mohla! Prožila jsem s ním většinu života a milovala ho!”

“A co Leo? Však tátu nesnášel. Včera v noci je Emma slyšela, jak se hádají. A navíc táta Lea vyškrtnul ze závěti.” navrhl Robert a Dořino obvinění zcela ignoroval.

Leo se zhrozil. “Cože udělal?” To že ho bratr obvinil z vraždy, se ho nedotklo tolik, jako že ho otec připravil o dědictví. “To je ale parchant!”

“Leo, pozor na pus!” okřikla ho Mary. “Můžete být na chvíli všichni zticha? Jak si pomůžeme, když se budeme vzájemně obviňovat? Jeho to už nevrátí a já to nechci prožívat znovu.”

Všichni dali Mary za pravdu.

Do místnosti vešel mohutný muž s krátce střiženými vlasy. “Dobrý den. Jsem detektiv Ben Frost. Upřímnou soustrast.” Přejel všechny pohledem. “Příčinu smrti určí pitva, která bude provedena ještě dnes. Vzhledem k postavení pana Linna vás prosím o diskrétnost. A nikdo nesmí opustit toto sídlo.”

KAPITOLA 4

“Robe, haló, slyšíš mě?” zvýšila Emma hlas. Robert jakoby se probudil z tranzu, vzhlédl od své nedojedené snídaně. “Promiň. Moc jsem nespal.” Kromě nich u jídelního stolu seděli Henry, Leo a Charles. Mary se šla někam projít, aby si vyčistila hlavu. Doru bolelo koleno, a tak zůstala v pokoji.

Místností se rozlehl zvuk zvonku. Sluha se chystal vstát, ale Robert mu položil ruku na rameno. “To je v pořádku. Já tam zajdu.”

Ben Frost stál před dveřmi honosného sídla a přemítal, jaké by bylo žít na tak prostorném místě. Žil v malé garsonce, ve které měl pocit, že mu s každým nádechem dojde kyslík.

Ze zamyšlení ho vytrhl zvuk otevírajících se dveří. Za nimi stál Robert s očima podlitýma krví.

“Zdravím, detektive. Děje se něco? Už jste přišli na to, co se tátovi stalo?” zajímal se Robert.

“Dobrý den. Můžu dál?” Robertovy otázky ignoroval. Robert přikývl.

“Pojďme do jídelny, většina z nás je tam.”

Když vešli do místnosti, cinkání příborů utichlo. “Dobrý den, omlouvám se za vyrušení. Včera proběhla pitva pana Linna. Byl otráven azidem sodným. Potřebuji všechny vyslechnout. A mezitím moji kolegové se tu porozhlédnou. Zde je povolení k prohlídce.”

Mary, která se vrátila z procházky, přikývla.

“Takže jste objevila tělo vašeho exmanžela asi v 7 hodin ráno na zemi před pohovkou?” otázal se detektiv a poposedl si v křesle v uvítacím salónku.

“Ano.” Mary si otřela vlhké oči do kapesníku. „Zapomněla jsem tam včera brýle, tak jsem si pro ně šla. A našla ho tam ležet.”

„Jak jste spolu vycházeli?”

„Dobře. Tedy, hádali jsme se, ale to u nás byla norma i v manželství. Milovala jsem ho. Nikdy bych mu neublížila.“

Mary se rozplakala.

“A co ostatní, měli by důvod mu ublížit?”

Mary jen zakroutila hlavou.

Ben nechal Mary jít. Jako dalšího si zavolal sluhu. *Ten určitě bude vědět vše, co se v tomto sídle děje.*

Charles se usadil na pohovku.

“Vy jste panu Linnovi doplňoval léky?” zeptal se Ben.

“Ano, pane. V pátek odpoledne jsem mu je dosypával. Léky si vzal naposledy při večeři, pokud vím.”

“Šel někam pan Linn nebo měl návštěvu?”

Charles zakroutil hlavou. “Pan Alfons od čtvrtka neopustil sídlo a nikdo ho ani nenavštívil. Zůstal jsem přes noc, abych vše stihl připravit. A kolem pozemku jsou všude kamery, takže bych byl upozorněn na něčí vstup. Jinde kamery nemáme, pokud se chcete doptat.”

Ben si zapsal, že si bude muset vyžádat záznamy z kamerového systému.

“Bral léků více?” pokračoval ve výslechu.

Alfons se na pohovce zavrtěl. “Ne, pane. Bral pouze léky na vysoký tlak.”

“A kdo další měl přístup k lékům?”

“To nevím. Krabičku nosil vždy u sebe a večer si ji odkládal na noční stolek.

Tlak mu kolísal, takže by ji nenechal jen tak někde ležet.”

“Kdo si myslíte, že by mu chtěl ublížit?”

“Nerad bych někoho křivě obvinil.”

“Dobře. Tak s kým pan Linn nevycházel?”

“S Mary se často hádali, pokud se ocitli na stejném místě. Ale řekl bych, že je to svým způsobem oba bavilo. Vyčítat si chyby toho druhého, jako kdyby to byla nějaká soutěž. S Leem měl problémy. Byl drogově závislý, nedokončil medicínu, pořád byl jednou nohou v maléru, To se panu Alfonsovi nelíbilo. Chtěl, aby Leo sklídl to, co si zasel, proto ho vyškrtl ze závěti. Ale neřekl bych, že by Leo byl schopen vraždy.” Charles zakroutil hlavou.

“A jeho druhý syn?”

“Robert?” zeptal se Charles zmateně. “Ten otce miloval. Spolu vybudovali síť hotelů Linn. On by to nikdy neudělal. Neměl by žádný důvod. Hotely patřily

jemu. Peněz měl více než dost. Smrt otce ho zdrtila, našel jsem ho plakat u staré lípy, co je na konci pozemku.“

“A jeho žena Emma?”

“Paní Emmu moc neznám. Znají se jen pár měsíců, manželé jsou krátce. Vypadají zamilovaně. A ke mně byla vždy milá.”

“Jaký vztah měl pan Linn se svou sestrou a jejím synem?”

“Dora je pobožná. Pan Alfons nebyl věřící. Se sestrou měl neutrální vztah, i když mu občas něco vytýkala. Většinou to byly, z mého pohledu, maličkosti. Henryho v lásce neměl. Často ho nazýval “neschopným hňupem”. Vadilo mu, že je manažerem jednoho z hotelů. Ale vyhodit ho nemohl, kvůli své sestře.”

“A co mi ještě můžete říct o panu Linnovi? Měl nějaké problémy?”

Charles strnul a vnímal, jak mu jeho srdce bije rychleji. Doufal, že nebude muset odpovídat na takové otázky. Přece to panu Alfonsovi slíbil.

“Ne. O ničem nevím.”

“Dobře. Děkuji za Váš čas.”

Charles uklonil hlavou a chystal se k odchodu, když se zarazil. “Vidíte, jak jsem jen mohl zapomenout. Včera tu byl ještě přítel pane Alfonse, Will Gold. Po večeři jsme se odebrali do obývacího pokoje a pan Will se choval nevhodně k Emmě. Pana Alfonse to rozzuřilo a řekl mu, že jestli ještě jednou se takto bude chovat, že všechno řekne.”

“A co všechno řekne?”

“To netuším. Pan Will poté opustil místnost a já jsem ho doprovodil až za bránu.”

Ben v průběhu dne vyslechl ještě ostatní. Poté zhlédl kamerové záznamy, musel vyloučit Willa. Zazvonil mu telefon. „Prosím?“ Chvilí poslouchal a pak se mu na tváři usadil úsměv.

KAPITOLA 5

“Co mi řeknete k tomu, že se kromě otisků vašeho otce, jeho sluhy a vašeho bratra, našli vaše otisky na krabičce, ve které byl nalezen jed?” zeptal se detektiv, když seděl u stolu ve výslechové místnosti a díval se Leovi sedícímu naproti do očí.

Leo zbledl. “Vím, jak to vypadá. Ale já jsem otce nezabil! Vždyť se tam našli otisky i Roberta, tak proč jste ho taky nezadrželi?”

“Protože Váš bratr na krabičku sahal, když uviděl vašeho otce ležet na zemi. A neměl žádný motiv. Na rozdíl od vás. Takže, jak se vaše otisky dostaly na lékovku?” Benův výraz byl tvrdý.

“Tak dobře. Prostě jsem mu párkrát čmajzl nějaký pilule.” Detektiv mlčel a propaloval Lea pohledem.

Leo to vzdal. “Bral jsem mu je, kdykoliv jsem mohl, jasný?” Ben stále nevydal ani hlásku a jen na něj upíral pohled. Někdy tato metoda fungovala.

“A vyměňoval je za drogy. Ale nikoho jsem nezabil!” Leo vypadal vyřízeně. Ozvalo se zaklepání a do místnosti nakoukl policista se složkou v ruce. Ben si dokumenty převzal. Jednalo se o pitevní zprávu. V rychlosti ji projel a zatvářil se překvapeně.

“Jaké druhy léků jste mu bral?” pokračoval ve výslechu.

“Různý. Ramipril. Capecitabin, ...” Leo vypadal odevzdaně.

“Takže jste věděl, že váš otec měl rakovinu tlustého střeva?”

Leo pokrčil rameny. “Došlo mi to, když jsem objevil ten Capecitabin. Bylo mi fuk, jestli ten dědek natáhne ráfy.”

“Abych to shrnul. Otec vás odstříhl od peněz. Vyškrtnul vás ze závěti. Paní Linnová vás v noci slyšela, jak se hádáte. Řekl bych, že je to dost silný motiv pro vraždu.”

“Já ho ale nezabil!” Leovi se z rozrušení spustila krev z nosu, a tak sáhl do kapsy pro kapesník. Z kapsy mu přitom vypadl malý pytlíček s bílými pilulkami. Leo těkal pohledem z pytlíčku na detektiva a začal panikařit. “To není moje!”

Ben pytlík vložil do důkazového obalu, a požádal policistu, aby to urychleně zanesl do laboratoře. Lea umístil do cely předběžného zadržení.

Za necelou hodinu pronesl Ben slova, na která se celou tu dobu těšil: “Leo Linne, zatýkám vás za vraždu vašeho otce. Cokoliv řeknete, může být použito proti vám.”

KAPITOLA 6

Robert seděl v návštěvní místnosti věznice.

Leo, přicházející ke stolu, vypadal překvapeně. Posadil se naproti Robertovi.

“Čau, co tu děláš?”

“Ahoj Leo. Jak se ti tu daří?”

“Co bys řek. Na hovno.” Leo byl jako tělo bez duše.

Robert změnil tón hlasu, už nezněl tak vřele: “To je dobře. Měl bys pykat za to, cos provedl.”

Leo zmateně vzhlédl: “Vždyť já otce nezabil!”

“Já ale nemluvím o otci.” vyštěkl Robert.

Leovou tváří se mihlo poznání. “Ježíšikriste! Ty myslíš Oliviu?”

“Samozřejmě, že mluvím o naší mladší sestřičce, nebo jsi snad na ni zapomněl?”

Nebýt tebe, ještě by tu s námi byla. Předávkovala se, protože jsi jí dal drogy.

Doufal jsem, že jednoho dne za to zaplatíš, ale nestalo se tak. Musel jsem to tedy vzít do svých rukou.”

Leo oněměl, a pak prozřel: “Panebože, ty jsi ho zabil a hodil to na mě?!”

Robert se zvedl: “Sbohem, bratře.”

“Nejsi o nic lepší než já!” zahulákal na něj se zoufalstvím v hlase.

EPILOG

Robert se zhluboka nadechl. Prošel hřbitovní brankou a pokračoval po cestě až k hrobu jeho otce. Kromě cvrlikání hmyzu tu bylo naprosté ticho. Rozhlédl se, jestli někdo není v doslechu.

“Ahoj tati. Přišel jsem se ti omluvit. Mrzí mě, co jsem provedl. Nikdy jsem Leovi neodpustil, že mohl za smrt naší Oliv. Kdyby jí nedal drogy, byla by tu ještě s námi.

Když jsem tě to ráno našel v obýváku, napadl mě ten šílený nápad. Tolik jsem toužil po tom, aby Leo zaplatil. Tak jsem sebral dopis na rozloučenou a pár pilulek z krabičky. Leo spal jak zabitý, když jsem mu ty pilulky strčil do kapsy

od riflí, kde často nosil pytlíček od drog. Pomohlo i to, že jsi ho vyškrtl ze závěti. Navíc vás slyšela Emma, jak se pozdě v noci hádáte. Takže Lea nakonec obvinili z vraždy a případ uzavřeli. Doufám, že mi odpustíš.”

Robertovi po tváři sklouzla slza.

“Bohužel jsem nemohl dát přečíst tvůj dopis ostatním, aniž bych se prozradil. Ale našel jsem si cestu, jak Mary a Charlesovi říct, co pro tebe znamenali. Proč jsi mi neřekl, že máš rakovinu? Nemusel jsi na to být přece sám.”

Robert položil na hrob pouzdro od doutníků. “Tohle ti zapomněli dát sebou. Mám tě rád. Odpočívej v pokoji.”

Večírek v Haddo Housu

Londýn – srpen, 1922

I

Miriam se ohlédla, přeběhla ulici a dál spěchala parným Londýnem. Omnibus jí samozřejmě ujel před nosem, takže teď musela chvátat rušnou ulicí až ke King's Cross. Byla na sebe opravdu nazlobená, nechápala, proč jen ji tak dlouho trvalo vylézt z postele. Jak nesnášela tohle uchvácené pobíhání! Měla se vzbudit za pět minut sedm, posnídat, a volným krokem vyrazit na omnibus. Místo toho se jí teď lepší blůzka na záda a na palci cítí tlak vznikajícího puchýře.

Snad za to mohlo to špatné spaní, proč jen je tak nervózní? Co naplat, za chvíli se za ní beztak zavřou dveře kupé a může se nechat unášet mechanickým poskakováním i zvuky lokomotivy. Ta představa červené bohatě vypořstované sedačky u okénka ji přiměla přidat do kroku. Přeci ten vlak nezmešká! To by byl dědeček teprve nazlobený – raději nemyslet. Rychlými kroky už skoro běžela na nádraží a proploouvala davem. I po tolika letech v hlavním městě ji nepřestávalo udivovat, jak plynule ty řeky lidí proudí ulicemi. I přes její zběsilé tempo jako by se dav před ní rozestupoval, a kdyby o někoho měla snad jen rukávem zavadit, ihned by se dostavila spěšná omluva či pokynutí klobouku. Její rozjímání přerušilo hlášení o nástupišti vlaku s destinací Aberdeen.

Když konečně zaplula do svého sedadla, slastí vydechla. Čekalo ji deset hodin ničím nerušené jízdy. Co mělo přijít potom, to už si tak jistá nebyla. Uběhly teprve dva týdny od chvíle, kdy jí pan doktor Wilson bázně ujišťoval, že volno má samozřejmě zajištěné, a že jeho lordstvu zasílá své nejctěnější pozdravy. Miriam pak trvalo hodnou chvíli, než se dovtípila, o čem to jen mluví. Nebylo se čemu divit, takovéhle předjímavé chování bylo dědečkovi podobné. Zavolal samozřejmě přímo do ordinace, aby oznámil rodinnou oslavu v první řadě panu doktorovi. Proč by snad bylo potřeba o téže věci informovat vnučku, která se oslavy měla účastnit? Trochu se uklidnila, když na ní doma čekal dopis; alespoň nějaké vysvětlení se přeci jen uráčil poslat. Teď ve vlaku ho nahmatala ve vnitřní kapse a znovu otevřela.

Drahá Miriam,

Doufám, že se Ti dobře daří. Nechci mrhat čas zdvořilostmi, a tak přejdu rovnou k věci. Jak víš, blíží se mé 75. narozeniny a k této příležitosti bych rád uspořádal skromnou rodinnou sešlost.

Skromnou, to jistě, pomyslela si Miriam.

Očekávám účast Tvého bratra a stejně tak Tvé tety, Tvých strýců a bratranců. Nerad bych, abys tu dlouho cestu k nám do Haddo Housu musela vážit zbůhdarma, proto Tě rádi pohostíme po dobu dvou týdnů. S panem doktorem Wilsonem vše zařídím, též Ti posílám lístky na vlak pro obě cesty a kufry Ti nechám převést předem. James Tě v Aberdeenu vyzvedne, tak jako obvykle. Pokud bys snad měla nějaké připomínky, neváhej zaslat telegram. Teď budu v Haddo Housu k zastížení víceméně neustále.

Tvůj milující,

Dědeček John H.

Ano, to mu bylo přesně podobné. Všechno naplánovat a vůbec se neobtěžovat s tím, že by daná osoba snad mohla mít své plány. Jaképak své plány, co by snad mohlo být důležitější než rodinná sešlost? Beztak je jistě hodlá informovat o své závěti, jen pro zábavu by pro ně všechny rozhodně neposílal. Nebyli z rodiny, která by těžila opravdové potěšení ze vzájemné společnosti, vlastně se jejich setkání nikdy neobešla bez nějakého fiaska. Co to asi bude tentokrát?

Proč ale musel nechat poslat zrovna pro ni? Jako dcera jeho nejmladší zesnulé dcery bude mít asi těžko na něco nárok a vlastně o to ani nestojí. V Londýně vede spokojený život, poctivý. Do ordinace pana Wilsona vstoupila už před několika lety a za tu dobu se už slušně vypracovala. Pacienti i sestry jí dobře znaly a pokud byl její instinkt správný, tak jim všem byla jen k libosti. Z týdenní mzdy si navíc už slušně našetřila. Za pokoj v bytě s dalšími třemi dívkami nemusela tolik platit, a jako šetrná hospodyňka si vše důkladně ukládala stranou. Pýchou jí bylo nové kolo, které si pořídila od pana Clarka přes ulici. Koukal na ni sice trochu nevěřícně, ale ať si kouká! Dnes už je naprosto běžné, že dívky jezdí na kole, je přeci jiná doba. A kdo by také nechtěl? Však je to skvělý pocit svištět vzduchem takovou rychlostí. Trochu jí píchlo u srdce, když si uvědomila, že teď se na nejméně několik týdnů ke svému kolu jen tak nedostane. To by se asi dědeček divil, kdyby ho před pár dny předložila jako své zavazadlo spolu s kufry. Jestlipak by se na tamních silnicích dalo jezdit?

Netrvalo dlouho a Miriam začaly těžknout víčka. Opravdu se včera špatně vyspala. Z čeho jen může být tak rozčilená? Co jen ji v Haddo Housu čeká?

II

Trhla sebou a když konečně přišla ke smyslu, zmateně si uvědomila, že hlasatel oznamuje stanici Carlisle. Opravdu spala tak dlouho? Mrzutě si musela přiznat, že z cesty už toho mnoho nezbyvá, což znamenalo rychle se přibližující setkání s rodinnými příslušníky. Bratr Alfred ji nijak nevadil, byla ráda, že ho alespoň pro jednou uvidí. Na to, že oba bydleli v Londýně se příliš často nestýkali. Alfred byl spíše samotářský a tichý typ. Zato bratranci Harry a Edmund, to bylo něco zcela jiného. Zase ji budou popichovat a vlastně i všechny ostatní. Každý zvlášť se ještě dal snést, ale dohromady nebyli k vydržení. Stále se ale nevyrovnali jejich matce. Caroline jistě přicválá s hromadou chvály, a především poznámek na churavé zdraví jejího drahého manžela Leopolda. Zdraví tak křehkého, že lze léčit jen pobytem ve Švýcarském Interlakenu a nejlépe na dědečkovi náklady. Leopold, předpokládala Miriam, bude tak jako vždy mlčet a občasně souhlasně pípne. Pak už zbývá jen Harold, nejstarší dědečkův syn, ale také bezdětný. Těžko říct kdo by z téhle sebranky měl dědit, ale to se jistě již brzy dozví.

James ji vyzvedl na nádraží, přesně podle plánu, a za chvíli už přijížděli prašnou cestou k dědečkovu sídlu. I když tu dříve trávila tolik času, stejně se jí vždy zatajil dech, jak se Haddo House z šedého kamene tyčil nad přísně posekaným trávníkem. I pokoj pro hosty byl mnohem prostornější

a samozřejmě vyšňořenější než její skromný pokojík v Londýně. V koutě už na ní čekal kufr a na posteli garderoba s cedulkou:

Drahá Miriam, moc ráda Tě v těchto šatech uvidím na večeri. Začínat budeme v sedm.

babička Isabel

Bezděčně protočila oči. Jistě se babička bála, aby jim na večeri nedělala ostudu. Jen protože pracuje ale ještě neznamená, že zapomněla na dobré způsoby. Na výběr ovšem stejně neměla a k večeri mnoho času nezbývalo, tak se raději pustila do příprav.

III

Pozdravy s rodinou proběhly typicky vlažně a povrchní štěbetání o počasí a cestách příbuzných do Skotska brzy přerušil první chod. Jedno se dědečkovi nechat musí, na jídle opravdu nešetřil. Nejprve polévka, dále studený předkrm ze sezónní zeleniny a několik chodů masa. Byl to ovšem nejspíš třetí chod kdy Miriam zatoužila po tichu svého pokojíku, klidně i za cenu mnohem chudší večeře v podobě toastu a fazolí. Na vinně byla samozřejmě Caroline.

„Jistě chápete,“ neustále dokola štěbetala, „že bych Vás s ničím takovým neobtěžovala, kdyby to nebylo opravdu vážné. A s tím ubohým profesorským platem to sotva můžeme zvládnout. Je skvělé, že si tady teď trochu odpočine, ale doktor mu důsledně doporučoval alpský vzduch jelikož – chápete – alpský vzduch je zkrátka alpský vzduch.“

„Že jí to pořád baví,“ poznamenal suše Alfred a Miriam se nemohla ubránit drobnému úšklebku. Z trápení je nakonec trochu překvapivě vysvobodil Edmund.

„Ale tak maminko, nechte už těch řečí, vždyť dědečkovi i nám ostatním vymluvíte díru do hlavy.“

Caroline se už už nadechovala, aby mohla zpražit synátorovu drzost, ale ostrý pohled babičky Isabel ji zarazil. Zbytek večeře tedy probíhal snad ještě chladněji než doposud. Až u čokoládové pěny s ostružinovým přelivem – v tomto ročním období bývají ostružiny tak šťavnaté! – vstal dědeček k proslovu. Pozvedl sklenku a ceremoniálně spustil.

„Drazí, děkuji, že jste sem všichni vážili cestu a vězte, že ne zbytečnou. S radostí přijímám Vaše laskavé přání k narozeninám, ale, přiznám se, měl jsem i jiné důvody proč jsem Vás sem sezval. Ostatně lidé v mém věku by narozeniny snad už ani slavit neměli. A to je právě podstata věci. Hodlám upravit závěť a považuji tedy za vhodné Vás o této změně řádně informovat.“

V tu chvíli jako by se ve všech přisedících ani krve nedořezal. Miriam mohla přísahat, že slyšela, jak se Carolininy nehty zaryli do ubrusu.

„Jak je Vám jistě zřejmé, doba sídel jako Haddo House už pominula. Stále více vlastníků sídla v tom lepším případě buď prodává nebo, v tom horším, je opouští nedobrovolně. Neraď bych, aby i Haddo House podlehl stejnému osudu, a proto ho hodlám věnovat Skotskému národnímu fondu.“

Kolem stolu nadále panovalo rozpačité ticho. Tohle rozhodnutí snad ani nemělo takový dopad, říkala si v duchu Miriam. Ba možná naopak, vždyť takové sídlo má jistě vysoké náklady, takže lepší se nestarat.

„Asi si dokážete představit,“ pokračoval dědeček, „že udržovat takový dům není zadarmo.“ Na chvíli se odmlčel, jako by přemýšlel, zda pokračovat nebo jako by odhadoval reakci ostatních. „I proto hodlám věnovat i většinu svého jmění. Všichni jste koneckonců soběstační; je jiná doba a můžete pracovat. Něco málo Vám samozřejmě zbyde, ale obávám se, že půjde jen o dočasné přilepšení než dlouhodobou rentu. Možná Vás toto rozhodnutí překvapí, ale ujišťuji Vás, že jsem pevně přesvědčen. Již zítra mne navštíví právník, aby změnu finálně potvrdil.“

Reakce na sebe nenechala dlouho čekat. Caroline začala soptit a jak ryba lapala po dechu, ale nebyla schopná ani slova. Tohle si chudinka určitě nepředstavovala, uchechtla se v duchu Miriam. Ostatní seděli trochu opaření jen Harold se začal nahlas smát, možná trochu hystericky. Smál se tak moc až prskal a vydrželo mu to až do chvíle, než se dědeček zvednul a odešel do salonu nalít si whisky.

IV

„Co myslíš, že ho to tak popadlo?“ Ptala se tiše Miriam, když s Alfredem hráli v salonu šachy. Beztak prohraje, na hry jí nikdy moc neužilo, ale bylo to dobré útočiště od ostatních.

„Nemám zdání,“ odpověděl Alfred. „Caroline ale nejspíš trefí šlak,“ chechtal se. „Ta si myslela na lepší výdělek.“

„Ale proč ten Harold tak vyváděl,“ nenechala se Miriam. „Vždyť se na něj podívej, už si nalévá třetí sklenku a vypadá, jako by mu uletěly všechny včely.“

„Však taky nemá ani vindru,“ neváhal Alfred. „Na oko se tváří, že je úspěšný bankéř, ale slyšel jsem – a mám spolehlivé zdroje – že nedávno nešťastně investoval a přišel o nemalou částku. Nota bene, mně by se nějaká ta libra taky hodila.“

Peníze, hlavně, že všichni řeší peníze. Čekají jak supi než dědeček pojde a jinak by si na něj ani nevzdechli. Rozladěná, s nevábnou vidinou, jak s takovými lidmi bude muset trávit další dva týdny se Miriam odšoupala do postele a jak ulehla do pérových polštářů, v mžiku usnula.

V

„Slečna Miriam, slečna Miriam!! Vstávejte, honem, prosím, pojd'te!“ Služebná táhla ještě polo-spící Miriam z postele a nic nedbala na její rozespálé a nemotorné protesty. Teprve když dorazili dolů k ostatním, tak se probudila okamžitě.

Uprostřed místnosti stál dědeček a košili měl od hrudi až ke stehnům pokrytou sytou červení. Tvář měl staženou do bolestivého úšklebku. Žaludek jí sevřelo neblahé tušení.

„Dědečku, kde je babička?“

Její otázka zůstala viset ve vzduchu.

„Dědečku,“ ptala se znovu, tentokrát naléhavěji. „Kde je babička?“

Neodpověděl. Jen se na ni podíval a zakroutil hlavou. Caroline vykřikla a spustila hysterický nářek. Harold si zakryl ústa a dosedl na židli. Ostatní muži

v místnosti jen zírali do prázdna. Dědeček se odvrátil a chvíli tak zůstal. To přeci není možné. Isabel. Babička Isabel, mrtvá?

V tom se dědeček otočil a výraz se mu dočista změnil. Zbrunátněl až něj šel strach.

„Byla zavražděna, o tom není pochyb. V noci vyšla v mém županu a v tu chvíli ji někdo zavraždil!! Ve tmě si jí musel splést se mnou!!!“ Křičel až prskal.

„Ale kdo, kdo ji zavraždil?“ Zeptal se Alfred. „Dědečku, přeci si nemyslíš...“ Zbytek nedopověděl, ale dědečkův krutý výraz vypovídal jasně.

Caroline hulákala dál, ale Miriam ji už skoro nevnímala. Babička Isabel, mrtvá.

„Jen banda, co by chtěla peníze,“ rozkřičel se znovu dědeček. „O závěti vám povím, a ještě ten večer se mě pokusíte zavraždit, že vám hanba není! Nemysli si, že nevím o tom tvém zpackaném podnikání, Harolde. A ty, Alfred, se moc neušklíbej, na tvoje konto toho také neslýchám mnoho dobrého. Caroline, to se snad ani nebudu obtěžovat a Leopold, ty by sis měl nechal narůst páteř Prý churavé zdraví. A vy dva,“ otočil se na bratrance, „byste taky se sebou mohli něco začít dělat. Ne se jen bavit na konto ostatních.“

Opět zavládlo ticho. Miriam až po chvíli došlo, že jí z výčtu vynechal. Co by jí také mohl vyčítat.

„A ty, Miriam,“ nechal se přeci jen slyšet. „Místo aby sis manžela našla, pracuješ někde v ordinaci. To se snad sluší na dámu tvého postavení?“

Miriam jen zamrkala, ale nic neřekla. Ani nikdo z ostatních nic neřekl. Co také vůbec odpovědět? Babička Isabel, mrtvá.

Teprve po chvíli se ozval Alfred. „Měli bychom zavolat doktora. Kde leží...kde je...?“ Větu nebyl schopen doříct. Pak se zprudka podíval na dědečka a řekl, „A ty tvoje peníze si můžeš nechat. Nikdo se o ně neprosí, alespoň já ani tady Miriam ne.“

Na to se Harold jen mrzutě otočil a zkrřížil ruce, Caroline opět začala pištět a zběsile namítat, že ona se také o nikoho o nic neprosí. Umí ta ženská snad přemýšlet i nad něčím jiným než nad sebou? Vždyť je dědeček po krk pokrytý v babiččině...no, počkat. Je to vůbec krev? Miriam se opět zadívala na dědečkův oděv, tentokrát pozorněji. Byl úplně zmáčený v sytě rudé červení, až příliš rudé. Zamyšleně k němu přistoupila a, nehledě na zděšené pohledy ostatních, si košili přitáhla k nosu a přičichla. Pak váhavě trochu setřela prstem a strčila do pusy, což u Caroline způsobilo další výkřiky. Miriam se nechápavě podívala na dědečka.

„Můžeš mi prosím tě vysvětlit, co se tu děje?“ Zeptala se ho ostřeji, než zamýšlela. „A proč jsi pokrytý v ostružinové šťávě?“

V tu ránu se ozvali všichni a na dědečka se sesypala smršť. Co si to dovoluje? Tropí si z nich blázny? Zahrává si s jejich zdravím? To má snad být hloupý vtip? Výkřiky jeden přes druhý přerušilo až rozevření dveří, ze kterých vystoupila, ano, babička Isabel.

„Tak to by snad stačilo, ne?“

Trvalo hodnou chvíli, než se všichni uklidnili, ale i posléze stále platilo jedno – všichni byli na dědečka řádně nasupení.

„Nechcete nám alespoň jeden vysvětlit, co je tohle za divadýlko?“ zeptal se konečně Harold. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

„Chtěl jsem si ověřit,“ spustil bez výčitek dědeček, „jak budete reagovat. Jak vidíte, velká sláva to není.“

„A hodláš vůbec Haddo House stále věnovat? Nebo jak to tedy je?“ ptal se dál Harold.

„Ano, jistě, co jiného by tě tak asi zajímalo, že?“ Poškleboval se Alfred. Harold po něm vrhnul zlostný pohled.

„Haddo House už je dávno darovaný,“ odpověděl pobaveně dědeček. „Nemohl jsem přeci riskovat jeho osud, kdyby mě snad někdo z vás opravdu hodlal zavraždit. Chtěl jsem jen vidět Vaší reakci, nic víc. Otestovat charakter.“

„Otestovat charakter, pche!“ Neudržel se Alfred.

Miriam nemohla než souhlasit. Tak s těmito lidmi tu teď má strávit další dva týdny? Co jen řekne panu doktorovi až se zeptá, jaký byl večírek v Haddo Housu?

Vražda v adventní hospodě

Sobota před druhou adventní nedělí

Byl počátek prosince a v Londýně neobvykle sněžilo. Ulice v okolí Putney byly zasněžené, z oken domů svítila vánoční světýlka a vůně pečených kaštanů se mísila s chladnou vlhkostí temného Londýna. Výjimkou nebyla ani jedna z nejstarších hospod vůbec, "U svatého Mikuláše". Vůbec poprvé v paměti místních obyvatel byla v sobotu zavřená.

Willbury Johnston, padesátiosmiletý majitel hospody, byl nalezen v úterý ráno mrtvý za výčepem. Vedle jeho těla ležela prázdná peněženka, klíče od pokladny a nedokouřená dýmka. Pokladna byla otevřená a rovněž prázdná. Tělo našel starý účetní Michael Connroy. Dveře do hospody byly nezamčené. Willbury ležel na boku, jeho tvář byla klidná, jako by usnul. Závěr přivolaného lékaře: srdeční selhání.

Pohřeb se konal v sobotu před druhou adventní nedělí. Po obřadu se v téže hospodě, nyní zavřené pro veřejnost, sešli nejbližší pozůstalí.

Byli zde:

- **Paul Johnston**, jediný syn zesnulého. Nezdědil otcův podnikatelský duch, zato po matce, Mary Eve Johnstonové, zdědil eleganci a vzdělanost. Studoval na Cambridgi.
- **Ron Keegan**, zavalitý čtyřicátník, bývalý chuligán Millwallu, kterého Willbury vytáhl ze černých vod a zaměstnal. Pomáhal s chodem hospody.
- **Michael Connroy**, postarší účetní, oddaný služebník rodiny Johnstonů. Sloužil už Willburyho otci, někdejšímu rugbyistovi Andy "Freddie" Johnstonovi.
- **Dvojčata Florence a Annie Cummingsovy**, 27 let, kuchařky. Veselé, pracovitě, ale příliš anglické do krásy či školní bystrosti.

Ron Keegan oživoval oheň v krbu, zatímco ostatní si pomalu odkládali kabáty a usedali k největšímu stolu, mezi krbem a výčepem. Nikomu nebylo do řeči, až se ozval mladík, vytáhlé štíhlé postavy s téměř anticky vypadající blondátou hlavou, jediný syn zesnulého, Paul Johnston. „Po obřadu jsem mluvil s otcovým notářem, panem Wilcoxem. Řekl mi, že otec nezanechal žádnou závěť...“. Jeho modré oči soucitným pohledem přeběhly po ostatních.

Atmosféra zhoustla. Ron se zadíval do krbu, kuchařka Florence zrudla a Michael Connroy si upravil brýle.

Pak se ozvalo zaklepání. Do lokálu vstoupil urostlý muž v kabátu, s tváří filmové hvězdy a dýmku v ústech. Vyjmul elegantní černou dýmku z úst, rozhlédl se po přítomných. "Promiňte, že ruším, ale obávám se, že přináším špatné zprávy. Jsem šéfinspektor Fergapp ze Scotland Yardu a mám za úkol prověřit anonymní udání, že se v případě úmrtí pana Willburyho Johnstona jedná o loupežnou vraždu. Vzhledem k tomu, že podle zprávy lékaře, který se dostavil po zavolání pana“ zarazil se a podíval se do notesu, který vytáhl z kapsy kabátu, „pana...Connroye a mohl již jen předběžně konstatovat exitus v důsledku srdečního selhání, nebyly zde žádné znaky násilného činu. Pan Willbury Johnston mohl být otráven. Příkaz k exhumaci už je podepsán."

Pozůstali ztichli. Sníh padal hustě, ticho v hospodě „U svatého Mikuláše“ bylo až zneklidňující, a detektiv rozehrál svou adventní detektivní partii. Inspektor Fergapp si sundal kabát, odložil jej na věšák u dveří a usadil se k rohovému stolu. Upravil si uzel kravaty, z kapsy saka vytáhl kožené pouzdro na tabák a soustředěně začal nacpávat dýmku. V místnosti bylo slyšet jen praskání hořícího dřeva. „Kdo z vás je prosím pan Conroy, který zavolal sanitku, když našel tělo?“ Postarší muž s prošedivělým chomáčem vlasů, původně kryjícím vrcholek vejčité hlavy, která měla na orlím nose kulaté stříbrné brýle, zakrývající oči unavené celoživotním sledováním čísel „to jsem já, Michael Conroy, účetní tohoto podniku“. Fergapp odložil nacpanou dýmku a podíval se na účetního. „Pane Conroyi, můžete mně popsat, co se zde v úterý ráno odehrálo?“. Prošedivělý účetní pokývl hlavou „ráno, okolo sedmé pravidelně přicházím a odemykám hospodu. Rozsvítím, zkontroluji topení a po mně přicházejí děvčata z kuchyně a okolo půl osmé Ron, který připravuje výčep a vše okolo. Wilbury pravidelně scházel ze svého pokoje nad hospodou za 5 min. osm, aby od osmý mohl vítat první štamgasty. V úterý jsem přicházel k hostinci a překvapilo mě, že přes okna bylo vidět uvnitř rozsvícené světla. Když jsem sáhnul na kliku od dveří, nebylo zamčeno. Vešel jsem dovnitř, volám, kdo tam je, ale nikdo neodpovídal.“ Odmlčel se, zhluboka nadechl a pokračoval „pak jsem došel k výčepu a vidím, že za ním je otevřená pokladna. Obešel jsem výčep aa“ roztrásl se mu hlas „a byl tam Will, na zemi. Vedle něj klíče, šrajtofle a jeho oblíbená petersonka, jako dýmka.“ Fergapp dokončil nacpávání a pokývl hlavou „já vím, co je petersonka. Máte prosím představu, jaký finanční obnos mohl být v pokladně?“ Conroy se jemně chvěl, s pohledem upřeným do ohně odpověděl nejistým hlasem. „Adventní období je pro podnik obdobím s jedněmi z nejvyšších tržeb během celého roku,“ zarazil se a nervózně se škrábal na dlani pravé ruky. Jako by chtěl seškrábat něco, co tam nemělo být. „Podle mého odhadu asi okolo tisíce liber, necelý tisíc“. Fergapp se na něj upřeně zadíval s pozvednutým obočím „no to ale není zrovna úctyhodná tržba“. Conroy pokýval hlavou s pohledem stále upřeným do krbu „ano, ano, máte pravdu. Willbury v době adventu zásadně odnášel každý pondělí odpoledne peníze do banky. Říkával, že po adventních víkendech se musí kasa vyprázdnit, aby bylo místo na další penízky. To říkal...“ hlas se mu zadrhl a smutně sklopil hlavu.

Fergapp vložil dýmku do úst, vytáhl sirky a léty naučenými pohyby si zapálil dýmku. Poté co několikrát vyfoukl jemné obláčky dýmu, se upřeně zadíval na zavalitého Rona Keegana. „Vy jste byl celý pondělní večer za výčepním pultem?“ Ronovi se začalo jemně lesknout čelo, pod jeho bujnou kšticí a rukama nervózně mačkal okraj stolu. „Jo, to jo, vlastně skoro pořád, jen občas jsem musel zaběhnout přerazit bečky. Hele víte, jak to je vo adventu, knajpa praská ve švech a teda jako chlapi splávek maj. To zas jo. Dokonce už i některý ženský, se jeden nestačí divit. Jo, jo, byl“ a při posledních slovech pokyvoval hlavou. Fergapp se jako by pousmál, vypustil obláček a upřeně se zadíval na Rona, „pokud mám správné informace, v dřívějších letech jste patřil mezi extra tvrdé jádro fandů Milwallu. Dokonce máte i pár záznamů v naší databázi“, listoval stránkami notýsku, „výtržnictví, rvačky, a dokonce i nějaké krádeže.

Jak jste se octnul tady?“ Ronovo čelo začínalo připomínat spíše vodní plochu. „Will, tedy pan Johnston, hrával v mládí rugby no a jednou po zápase v Twickenhamu, v té hospodě vedle hřiště, se do něj, už nevím proč, naváželi náký burani. Tak jsem mu trochu Helfnul, no jako asi jim při tom možná praskla náká kůstka, že jo, ale chlup..tedy jako cajty k tomu nikdo nevolal. No a Will se mě po tom ve vlaku na Waterloo ptal, jestli bych nechtěl k němu do hospody. No tak jsem se toho chyt a letos už je to 6 let, co jsem bandu pustil k vodě a sekám dobrotu. Vážně, pane inspektore, dyť já ho bral skoro jako tátů!“ Fergapp soustředěně pozoroval upoceného a roztřepaného Keegana, jak nevědomky při řeči usilovně mačká kraj stolu. „Co jste dělal od pondělního odchodu z hospody do úterního rána?“ zeptal se Fergapp a jemně přimhouřil oči, jako když dravec vyhlíží v dálce svoji kořist. Ron blekotavě spustil a okolo očí mu již stékaly kapky potu „no, jako večer, teda jak jsem přišel domů, tak vlastně už v noci, no tak, tak jsem si pustil nedělní fotbal. Ze záznamu, to je jasný, nedělní mač Millwalu. No a dal si k tomu dva, teda tři lahváče. No a nějak jsem u toho vytuhnul. Jo, no a vzbudil se někdy v noci. Tak jsem vypl bednu, přetáhl přes sebe deku a spal. A ráno mě vzbudil budík. No, tak, to je celý“. Fergapp pokyvoval hlavou, soustředěně pozoroval Rona, jemně pukal ze své dýmky a vypouštěl decentní obláčky dýmu. „Pochopitelně, že svědky nemáte“ konstatoval. Ron Keegan se již křečovitě držel stolu „ne, to ne, ne“. Nyní se Fergapp obrátil k Paulovi Johnstonovi. „Je mi to velice líto, co se stalo Vašemu otci. Nezlobte se, ale musím se Vás zeptat, kde jste byl v době od pondělního večera do úterního rána. Je to, bohužel, formální postup, ale nutný“. „Rozumím“ odvětil Paul a pokračoval „odpoledne jsem se tu stavil za tátou, jen na skok. Měli jsme s partií ze školy večer sraz v Cambridge, v The Eagle. Přijel jsem tam večer před osmou. Po 23 jsme šli na barák. Ještě poseděli, už ani nevím do kolika hodin. Ráno, no spíš v pozdním ránu mě vzbudili lidi od vás, že táta...táta už není...“ opřel si lokty o stůl a hlavu vložil do dlaní.

Za okny bylo vidět, že sněžení přešlo v docela hustou chumelenici. Fergapp se otočil ke dvojčatům. „Florance a Annie Cummingsovy“ pohledem tékal z jedné na druhou, ač jinak oblečené, v obličeji nerozeznatelné. „Prosím, která jste která?“ „Já jsem Florence, pro přátele a známé Flo“, řekla ta z obou děvčat, která vypadala živější a v očích měla žhavé uhlíky. „S Annie jsme v pondělí po zavíračce uklidily jako vždy kuchyň,“ pokračovala. „To trvalo necelou hodinu. Pak jsme spěchaly domů, protože maminka je nemocná a otec je na moři, na plošině. Takže jsme do rána měly službu u maminky“. Fergapp se zamyslel, několikrát jemně popotáhl z dýmky.

„Řeknu to rovnou,“ začal, „mám zvláštní pocit z okolností smrti pana Johnstona. Víím, co znamená chvíle s dýmkou po dni, kdy člověk není fyzicky ani psychicky vyčerpan. Takové chvíle jsou o klidu – ne o náhlé smrti.“ Odmlčel se, přehlédl přítomné a zahleděl se do plápolajících polen v krbu. „Musím vás požádat, abyste neopustili Londýn a zůstali nám k dispozici. Než budeme vědět“ odmlčel se a pohlédl na Paula, „než budeme vědět více.“

Čtvrtek, před třetí adventní nedělí

Čtvrteční ráno přivítalo Londýn zachmuřenou, olověnou oblohou. Inspektor Fergapp se zastavil před hospodou a pohlédl na vývěsní štít nad vchodem, zobrazující svatého Mikuláše. Drobný sníh mu padal do očí. Bylo krátce po osmé hodině ráno a inspektor vešel do hospody. Tady ho již čekalo osazenstvo hospody, stejně jako v sobotním večeru. Ron Keegan, zavalitý výčepní otočil cedulku na dveřích s nápisem „ZAVŘENO“. Inspektor si odložil klobouk a kabát na věšák, sedl si ke stejnému stolu jako v sobotu. Vytáhl dýmku s koženým pytlíkem na tabák, zápalky a položil vše na stůl. „Musím vám s politováním oznámit, že pitva -bohužel- potvrdila, že pan Willbury Johnston byl otráven.“ Florance s Annie vykřikly a chytily se za ruce. Keegan jen zalapal po dechu, Michael Conroy si zdrceně nepřítomně sedl na židli a třesoucí rukou si sundal brýle. Paul Johnston se otočil od krbu a zmateným pohledem se dlouze zahleděl na šéfinspektora. „Ne, ne..to přece není možné“, vykotal po chvíli do ticha, které jen rušil tikot hodin nad váčepem. „Ano, je to naprosto a nezpochybnitelně dokázané naší laboratoří.“ Odvětil Fergapp. „Přesnou příčinu vám bohužel v tento okamžik nesmím sdělit. Nicméně, pane Johnstone, byl bych rád, kdybyste mně mohl, prosím, vyhradit jednu místnost, kde bych Vás mohl jednotlivě nerušeně vyslechnout. Pokud by někdo snad nechtěl vypovídat, pak si vás dovoluji upozornit, že by byl předvolán přímo do Yardu. Takže doufám, že si tímto způsobem ušetříme čas a úředního šimla.“ „Ano, jistě,“ reagoval Paul, „pojďte prosím za mnou do otcovy kanceláře, vzadu za výčepem.“ Paul dovedl Fergappa do nevelké kanceláře. Proti dveřím bylo okno do dvoru za hospodou. Po stranách kancelářské regály se šanony a menší, či větší stohy papírů. Před oknem byl stůl s židlí a druhá židle stála vedle dveří a koše na deštníky. Fergapp pohlédl na pracovní stůl. Krom několika sešitů, podložky na psaní, staré plechovky od čaje na propisky, zde byl stojánek se vzorně vyčištěnými pěti dýmkami. Jedna chyběla. Vedle na menším talířku leželo jednoduché kovové dusátko do dýmky, trojkombinace kterou tvoří trn, lžička a dusátko. Fergapp je vzal do ruky a pohlédl na druhou stranu dusátka, kde se skvěl nápis „Made in Czech Republic“. Usmál se, země v srdci Evropy, ale její dusátko je snad nejpovedenější, jaké poznal. Vrátil je zpět na talíř, kde ležely čističe na dýmkky a několik filtrů. Fergapp se otočil na Paula „kam si ukládá otec tabák, který zrovna kouří? U něj jsme při ohledání nic nenašli a zde také nic nevidím.“ Paul těkal zmateným pohledem po kanceláři. Bez odpovědi, jen pokrčil rameny.

Výslechy – část I (Ron Keegan & Michael Conroy)

Fergapp dovedl Rona do kanceláře, zavřel dveře a položil na stůl kožené pouzdro se zápisníkem. Ron si nervózně otřel dlaně do kalhot. „Pane Keegane,“ začal inspektor klidně, „v úterý ráno byla nalezena otevřená a prázdná pokladna. Ale podle vašeho účetního nosil pan Johnston vždy v pondělí odpoledne tržbu do banky. Vysvětlíte mi tedy, proč by zloděj odcházel s pár drobnými a nechal vše ostatní nedotčeno?“ Ron polkl. „Netuším.“ „Navíc dveře nebyly poškozené a klíče od pokladny ležely u těla. To nevypadá na loupež. Spíš na –“ Fergapp se odmlčel – „inscenaci.“ „Chcete říct, že to někdo sehrál?“

vyhrkl Ron. „Ptám se. Vy jste po zavíračce zůstával?“ „Ne. Will měl večerní rituál s dýmkou. Vždycky nás poslal domů. Říkal, že potřebuje ztišit mysl.“ „Dotýkal jste se té noci jeho dýmky?“ Ron zaváhal. „Ráno – když jsme ho našli. Dýmka ležela u těla, tak jsem ji nezkoušeně... no... shrnul tabák zpět do hlavičky a dal ji do sáčku. Chtěl jsem, aby se nepoškodila.“ „A krabička s tabákem? Viděl jste ji?“ „V pondělí ji ukazoval v kuchyni. Nějaký vánoční tabák od Gawitha. Byl na něj hrdý.“ „Kde je teď?“ „Nevím.“ Fergapp si udělal poznámku. „Dobrá. Ještě jedna věc, pane Keegane – dluhy ze sázek.“ Ron se stáhl. „Mám to pod kontrolou.“ „Mít pod kontrolou znamená nemít motiv. Váš motiv by byl silný – získat hospodu. Neříkám, že jste to udělal. Říkám, že vás nemohu vyloučit.“ Ron sklopil zrak. „Já Willburyho nezabil.“ „To uvidíme. Děkuji – pro teď stačí.“ Účetní Michael Conroy vešel, pečlivě zavřel za sebou dveře a usedl. Fergapp mu podsunul kapesník. „Dlaň vás pálí od nervů – škrábete ji, kdykoli přijde řeč na peníze.“ Conroy se zachmuřil. „Detail, který nic nedokazuje.“ „Ale naznačuje. Jak dlouho vedete účty?“ „Třicet devět let.“ „Začal jste u Andyho Johnstona. Tam jste se naučil, že krádež velkých čísel je vidět, malé nikoli. Říká se tomu krádež zaokrouhlením. Kolik to dělá za třicet devět let, pane Conroyi?“ Účetní sevřel rty. „Nikdy jsem si nevzal nic, co by podnik poškodilo. Udržoval jsem rovnováhu.“ „Rovnováhu... Zajímavé slovo. Willbury otevřel váš dopis – bankovní výpis. Konfrontoval vás. Co jste mu řekl?“ „Že jde o úroky z akcií po otci.“ „A on vám neuvěřil.“ Conroy zavřel oči. „Ne. Ale slíbil jsem, že do Vánoc vše vysvětlím.“ „Měl jste motiv – bát se odhalení. Měl jste přístup – do hospody, do kanceláře, k financím. Měl jste i znalost Willburyho rituálu s dýmkou. A přitom – dýmku jste ráno nechal na místě, zavolal sanitku a neutekl. To mi u vraha nesedí.“ „Protože jsem vrah není,“ vydechl Conroy. „To jsme zatím neřekli. Řekněte mi raději – věděl jste o novém tabáku?“ „V pondělí se jím Willbury chlubil. Vytáhl plechovku z kapsy menšestráků. Říkal, že je to dárek od Paula.“ Fergapp přikývl. „To je vše, pane Conroyi. Zatím.“

Výslechy – část II (Florence & Annie + Paul)

Do kanceláře vstoupila obě děvčata Cummingsovy zároveň, jak bylo jejich zvykem. Fergapp zvedl obočí. „Dámy, poprosím jednu po druhé.“ Nakonec zůstala Florence. Posadila se a nervózně se vrtěla. „V pondělí večer jste viděly pana Johnstona s novým tabákem?“ „Ano, pane inspektore. Přišel do kuchyně a s úsměvem nám ukazoval krabičku. Říkal, že je to dárek od Paula. Christmas Tobacco.“ „Mluvil o tom, jak se k němu krabička dostala?“ Florence přikývla. „Ano. Slyšela jsem, jak se Paul otci omlouval, že krabičku předtím otevřel. Prý si jen chtěl přivonět, jestli je to ta správná vůně, která otci udělá radost. Willbury se smál a říkal, že mu to nevadí.“ Fergapp zpozorněl. „Opravdu to řekl? Že krabička byla už otevřená?“ „Ano. Stála jsem u dřezu, slyšela jsem to jasně.“ Inspektor se opřel do židle a zamyšleně si pohladil bradu. „Děkuji, slečno Florence. To je velmi důležité.“ Paul Johnston usedl proti Fergappovi a složil si ruce na stůl. „Pane Johnstone,“ začal Fergapp, „vaše alibi z pondělní noci je vázáno na přátele z Cambridge. Provedli jsme prověrku – skutečně jste s nimi byl. Ale nikdo z nich neviděl, co jste dělal odpoledne, když jste za otcem přinesl tabák.“ Paul se nadechl. „Chtěl

jsem mu udělat radost. Poprvé. Věděl jsem, že má rád Gawitha. Tak jsem koupil tu novinku.“ „Florence ale uvedla, že jste se otci omluvil, protože jste krabičku před předáním otevřel. Proč?“ Paul znejistěl. „Chtěl jsem jen... zkontrolovat vůni. Nechtěl jsem riskovat, že koupím špatně.“ „Ale zkušený dýmkař jako váš otec by si zásadně chtěl otevřít krabičku sám – cítit vůni a vlhkost tabáku. To je rituál, který si nenechá vzít. Nevidíte, že jste tím získal možnost něco do tabáku přidat?“ Paul zrudl. „To je směšné! Nikdy bych...“ „To si povíme později,“ přerušil ho Fergapp. „Děkuji – zatím stačí.“

Meziscéna: Večerní rozmluvy u piva

Putney toho večera zasypal nový příval sněhu. Hospoda „U svatého Mikuláše“ zůstávala zavřená, ale inspektor Fergapp se rozhodl zastavit o ulici dál, v menším hostinci „The Dog and Biscuit“. Znal to tam – výčepní Tom Booth byl muž, který uměl naslouchat a uměl i povídat. A hlavně, v jeho hospodě se vždycky našlo pár štamgastů, kteří měli co říct. Fergapp si objednal pintu tmavého piva a nenápadně naslouchal. U stolu v rohu se bavili tři muži a jedna postarší dáma – paní Ethel, známá pomlouvačka z ulice. „Chudák Willbury,“ povzdychl si jeden. „Ale říkám vám, ten jeho kluk Paul, to je jiná sorta. Nikdy mu to tu nevonělo.“ „To máte pravdu,“ přidala se Ethel. „Pamatuju si, jak jednou řekl, že by raději seděl v knihovně než za výčepem. A víno! Pořád mluvil o víně, jako by v Anglii nebylo dobré pivo.“ „Mně zas říkal,“ ozval se Booth, „že studium stojí majlant. Že už ani neví, jak to táta zvládne. Přitom se tvářil, jako by mu to bylo fuk.“ Fergapp pozvedl obočí. Napsal si poznámku: *Paul otevřeně mluvil o finanční tísní*. „A co ten tabák?“ přidala Ethel, která očividně žila pro nové drby. „V pondělí tu Willbury chodil a každému říkal, že dostal novou krabičku od syna. Jenže víte, co je zvláštní? Vždycky si krabičky otevíral sám. Ale tentokrát říkal, že mu ji Paul už podal otevřenou. A smál se, že mu to nevadí. Ale to bylo divné, Willbury byl na ten svůj rituál háklivý.“ Fergapp se zamračil. To byl už druhý nezávislý svědek, který potvrdil, že krabička byla otevřená dřív. „A kde je ta krabička teď?“ zeptal se muž s šálou. „Ztratila se, že jo? Slyšel jsem, že ji našli v Ronově saku, ale to nedává smysl. Ron by na to neměl hlavu.“ „Pravda,“ kývla Ethel. „Ale víte, kdo měl hlavu? Ten mladý Paul. Hlava plná knih, ale žádné srdce pro hospodu.“ Fergapp dopil pivo a vstal. „Děkuju vám, přátelé. Byli jste nesmírně nápomocní.“ „Ale vždyť jsme jen klábosili,“ usmála se Ethel. „Právě proto,“ odvětil Fergapp. „V klábosení se ukrývá víc pravdy než v tisíci výsleších.“

Finále: Adventní konfrontace

V sobotu večer před třetí adventní nedělí se všichni opět sešli v hospodě „U svatého Mikuláše“. Venku padal sníh, okna byla orosená, uvnitř panovalo napjaté ticho. Uprostřed stál inspektor Fergapp, vedle něj dva uniformovaní strážníci. „Dámy a pánové,“ začal, „dnes večer vás musím seznámit se závěry vyšetřování. Pitva a laboratorní rozbory prokázaly, že pan Willbury Johnston byl otráven. A nikoli náhodou. Do tabáku v jeho dýmce byl přimíchán koncentrovaný nikotinový extrakt. Tak vysoký, že účinky nastoupily během několika minut.“ Florence vykřikla, Annie se rozplakala, Conroy zavřel oči

a Ron jen zaklel. „Krabíčka tabáku byla nalezena v Ronově saku, ale otisky na ní patřily pouze Willburymu a Paulovi. Ron ji jen přenesl. Skutečný pachatel měl jedinou příležitost dostat jed dovnitř – když krabíčku otevřel před předáním. Paul se otci omluvil, že to udělal, prý chtěl zkontrolovat vůni. Ale ve skutečnosti využil chvíle, aby přimíchal jed.“ Paul zbledl. „To není pravda! Já jen... chtěl udělat radost.“ „Radost?“ zopakoval Fergapp klidně. „Vy jste věděl, že váš otec nikdy nenechá krabíčku zavřenou. Byl to jeho rituál. Vy jste mu ten rituál vzal – a s ním i život. A proč? Protože vaše finance jsou v troskách. Dědictví po matce je pryč. Studium v Cambridgi je ohroženo. A co víc – na podzim jste asistoval profesorovi Hesketh-Chalmersovi při výzkumu insekticidů a extrakce nikotinu. Laboratoř potvrdila, že vzorek z tabáku se shoduje se vzorky z vaší koleje.“ Paul se začal třást. „Ne... to není možné...“ „Ale je,“ přikývl Fergapp. „Měl jste motiv, prostředky i příležitost. A měl jste smůlu, že jste podcenil dýmkaře. Každý dýmkař ví, že otevřená krabíčka je posvátný okamžik. Vy jste jej narušil – a tím jste se prozradil.“ Florence zakryla tvář dlaněmi, Annie ji objala. Conroy sklopil hlavu a Ron se zadíval do země. „Paule Johnstone,“ pronesl Fergapp zřetelně, „zatýkám vás pro vraždu Willburyho Johnstona, vašeho otce. Cokoliv řeknete, může být použito proti vám.“ Paul se nezmohl na odpor. Když ho strážníci odváděli, šeptal: „On mi vzal matku. Já jsem mu vzal všechno.“

Epilog

Za okny hustě sněžilo a ulice Putney se halily do bílého ticha. Fergapp zůstal chvíli sám v hospodě. Vytáhl vlastní dýmku, napěchoval ji tabákem a zapálil. Nad praskajícím ohněm se zvedl modravý oblak kouře. „Advent je čas očekávání,“ zamumlal pro sebe. „Někdy příchodu radosti, jindy pravdy. A pravda, ta nakonec vždycky přijde – jako sníh.“

Konec

Za rohem

Obviněný se ve výslechové místnosti za stolem skoro ztrácel.

„Tak znovu, pane Tománku! Když jste z toho bytu odcházel, kde přesně leželo tělo zavražděné?!“ Policistův hlas prořezával ztěžklý vzduch jako ostře nabroušený nůž.

„Ale... ale já to doopravdy nevim!“ vyrazil ze sebe plačtivě malý hubený muž s neuvěřitelně rozcuchanými plavými vlasy. „Kolikrát vám mám vopakovat, že jsem vůbec nevěděl, že je doma! A ještě k tomu mrtvá! Nemám s její smrtí vůbec nic společného!“ Opřel se lokty o desku stolu a v zoufalství si skryl obličej do dlaní. Okolo kostnatých zápěstí mu zacinkala pouta.

Kapitán Zika výslech zachmuřeně sledoval z vedlejší místnosti přes jednostranně průhledné sklo. Moc dobře se to nevyvíjelo.

„Tohle nikam nevede,“ jako by mu četl myšlenky jeho kolega Klestil, který se k němu právě naklonil. „Za chvíli se složí, vyslýchají ho už dvě hodiny.“

Zika mu musel dát zapravdu. Obviněného Oldu Tománka osobně znal, sám ho před lety za opakované krádeže několikrát dostal před soud. Ale vražda? K tomu krysímu mužíkovi mu moc neseseděla. Rozhodl se, že je čas, aby si s Tománkem promluvil sám.

Když o chvíli později vešel do výslechové místnosti, světlolasý chlapík překvapením málem spadl z rozviklané židle.

„Nazdar, Oldo. Nemůžu říct, že bych tě viděl rád, ale co už nadělám. Tak povídej, jak to bylo s tebou a tou Jarošovou?“

Tománek se rychle vzpamatoval. „Pane kapitáne, já to tady vysvětluju pořád dokola. Byl jsem s ní domluvenej, že jí ve tři přijdu opravit odpad u dřezu a přesně to jsem taky udělal. Byl jsem hotovej asi za dvacet minut a zase jsem šel! Jarošovou jsem vůbec neviděl!“

„Jak to, že jsi měl od klíče od jejího bytu?“

„Vždyť jsem to už říkal!“ skoro vzlykl Tománek a zajel si prsty do už tak dost rozježené kštiny. „Po práci si přivydělávám jako minutovej manžel a u Jarošový bejvám každou chvíli. V tom bytě měla samý starý vybavení, takže se jí každou chvíli něco rozbilo. Špatně chodila, tak mi dala náhradní klíče. Vona mi totiž věřila, víte?“ vzdorovitě hodil pohledem po obou policistech.

„No, kdyby o tobě věděla to, co my, asi by si to rychle rozmyslela,“ prohlásil Zika přísně. „Jedna zlodějka za druhou a měl jsi kliku, že jsme ti nepřišli to loupežné přepadení!“

„Ale to je všechno hrozně dávno, pane kapitáne,“ zanaříkal Tománek. „Odseděl jsem si svejch vosum měsíců a věděl jsem, že znova tam nechci. Už deset let sekám dobrotu. Pracuju jako obráběč kovů a mám rodinu. Jsem úplně čistej, vážně! Moje Jarmila je prodavačka a máme spolu kluka, chodí na základku, do třetí.“

„Úplná lilie,“ ušklíbl se Zika. „My ti teď něco pustíme, jo?“ kývl na druhého policistu, který okamžitě otevřel připravený notebook a na plátno spustil projekci kamerového záznamu.

„Takže, milý Oldo,“ začal Zika, „kamera je venku před tou bytovkou. Tady tě máme, jak vcházíš dovnitř. Uvnitř jsi necelou půlhodinu a ty říkáš, že jsi v té

době spravoval odpad v kuchyni a celou tu dobu jsi neměl zdání, že chudák stará Jarošová leží vedle v obýváku na zemi v kaluži krve a s rozmlácenou hlavou.“

„Je to přesně tak,“ potvrdil rozechvěle Tománek. „Už se mi párkrát stalo, že nebyla doma, když jsem jí něco přišel spravit. Chodila na kafe k sousedkám.“

„Dobrá. Takže jedeme dál. Tady vycházíš ven. Docela spěcháš, co? Kampak?“

„Šel jsem pro kluka, pane kapitáne. Skončila mu družina a já ho pak odvedl domů, aby nemusel přes město sám.“

„Vzorný otec, co? No, k tvému štěstí jsme vás oba našli na záznamu z jiné kamery. Je na něm vidět, že ses se synem opravdu sešel. Ale teď mi nejde do hlavy něco jiného,“ Zika zastavil přehrávání, posadil se těsně před Tománka a upřeně se na něj zadíval.

„To rozhlížení a kroucení hlavou, když z té bytovky odcházíš, jsem už u tebe párkrát zažil. Nikdy ses neuměl ovládat. Takže to okamžitě vysyp. Co jsi u té Jarošové sebral? A pravdu, nebo si tě podám!“ Zika postupně zvyšoval hlas, ale nehnul přitom ani brvou. Jako obvykle to zaúčinkovalo. Tománek doslova ztuhl strachy.

„Já... nešlo to, vážně... byly v předsíni, ale já si jich všiml až při odchodu...!“ začal přerývaně vysvětlovat. Výhružné ticho ho donutilo pokračovat o něco srozumitelněji. „Víte, ležely tam rozházený prachy, pane kapitáne. Deset pětistovek. A taková plastová obálka, asi se z ní vysypaly,“ zašeptal a svěsil hlavu.

Zika se spokojeně opřel o vetché opěradlo. Konečně se někam dostávali.

„A kde jsou ty peníze teď? Neříkej mi, že jsi je za těch pár dnů stihl utratit. A ta obálka?“

Tománek k němu ublíženě vzhlédl. „Co si o mně myslíte, pane kapitáne? Já si náhodou peněz vážím. Vzal jsem je, protože jsem si nemoh' pomoci, tolik se mi hodily. Ale nechtěl jsem je po zbytek dne tahat s sebou, takže... takže jsem si je cestou schoval. Na bezpečný místo,“ přiznal neochotně.

Do kapitána okamžitě vjela vlna energie. „Podívejme! No tak vstávat a jde se! Pěkně nám tu svou schovku ukážeš a modli se, ať to tam všechno je.“

*

O hodinu později byl obviněný Tománek zpátky ve vazební cele a Zika podrážděně přecházel po kanceláři sem a tam. Kapitán Klestil ho mlčky pozoroval a upíjel přitom z hrnku silný černý čaj.

„Nemůžu uvěřit, že nás chtěl takhle sprostě podfouknout,“ vyřázel ze sebe Zika vztekle. „Táhne nás do té špinavé uličky a pak vyvádí jako kašpar, když tam nic nenajdeme? Horší divadlo jsem neviděl! Teď už to s ním jako s hlavním podezřelým vypadá hodně špatně.“

„To ano,“ souhlasil Klestil. „Nebýt toho, že nemáme vražednou zbraň, bylo by to už úplně jasné. Jiné čerstvé otisky než Tománka a Jarošové se v bytě nenašly. Jedině na té obálce by mohlo být ještě něco dalšího. Pokud tedy vůbec nějaká existuje.“

„Idiot jeden,“ ulevil si znovu Zika. „vážně jsem doufal, že se z toho kriminálu ponaučí. Je to sice poseroutka, ale úplně hloupý nikdy nebyl. A ještě k tomu má toho kluka...“

Klestil studoval obrazovku počítače. „V pitevní zprávě se píše, že Jarošová měla proraženou lebku na několika místech a podle tvaru těch ran to byly skoro jistě úderů běžným kladivem. Uznej, to mohl mít Tománek klidně v brašně, pak ho v ní snadno vynesl ven a někde se ho zbavil. Budeme na něj muset v tomto směru zatlačit,“ uvažoval nahlas. „A ještě něco,“ vzpomněl si po chvíli, „podle jedné z těch sousedek měla Jarošová doma těch peněz daleko víc. Jako *opravdu* hodně, možná několik milionů korun.“

Zika překvapeně zastavil. „Pořád stejná písnička,“ zakroutil nechápavě hlavou. „Přechovávají doma takové sumy a pak to takhle dopadá. Kdo všechno o těch penězích mohl vědět?“

Oba se pustili do spekulací a vymýšleli jednu teorii za druhou. Znovu a znovu si pouštěli záznamy z obou kamer, ale jak se blížil večer, museli si přiznat, že nic nového nemají. Tománek se sice pořád odmítal přiznat, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by vraždu mohl spáchat někdo jiný.

„Pokračování zítra,“ zívá nakonec Klestil. „Dneska už mi to nemyslí.“

Zika si naposledy prohlédl záběry ze setkání Tománka se synem a souhlasil, že toho pro dnešek nechají. Rozešli se a Zika se jako vždycky snažil celý případ až do druhého dne úplně vyhnat z hlavy.

Ráno se ale stejně vzbudil nepříjemně brzy. Posadil se tedy na okraj postele a dlouhé minuty jen bezmyšlenkovitě zíral na šedavou siluetu města za oknem. Pak mu konečně došlo, co na celé té věci neseď.

*

Na setkání s Vojtou, devítiletým synem Oldy Tománka, se kapitán Klestil vypravil sám. Schůzku domluvila policistka se sociální pracovnící a u rozhovoru měla být přítomna Vojtova matka.

Sešli se na lavičce v parku u školy, kterou Vojta navštěvoval. Útlý blondáček byl zmenšenou kopií svého otce, včetně vrabčího hnízda na hlavě. Držel se křečovitě matčiny ruky a kulil na policistu rovněž velice povědomé bleděmodré oči.

Zika vytáhl z kapsy sáček s ovocnými hady a neobratně ho roztrhl. Strčil si do úst jednu jahodovou žízalku a nabídl i chlapci.

„Ty jsi Vojta, vid’? Snad ti nevadí, že jsem tě na chvíli omluvil z vyučování. Potřeboval bych, abys mi s něčím pomohl,“ snažil se ho nevyplašit. Klára Tománková, malá buclatá žena s vlasy staženými do nízkého culíku, lehce postrčila syna vpřed. Ten si váhavě ze sáčku vylovil žlutého hádka.

„S čím, jako?“ chtěl vědět.

„Pamatuješ, jak tě táta v pondělí vyzvedával po družině?“

„Jasně,“ přikývl Vojta a usilovně cucal darovanou pochoutku. „Měli jsme sraz u školy, táta měl předtím nějakou práci tady kousek.“

„No právě,“ zašustil znovu Zika pytlíkem, „a jak to, že jsi na něj nečekal u hlavního vchodu, ale až tamhle, vzadu za školou?“ zeptal se jakoby nic.

„Viděl jsem vás na kameře, víš?“ dodal, když zahlédl chlapcův nechápavý pohled, a přitom k němu znovu naklonil natržený sáček.

„No jo,“ souhlasil Vojta. „Já mu totiž smím jít kousek naproti, když nejdu sám. A to sem nešel. Byl se mnou, Kuba, můj nejlepší kámoš ze třídy, víte? A byl sem teda rád, protože sme tam společně chvilku hráli na mobilech a najednou u nás stál Karas, von je ze šestky a ještě propad...“ nedokončil a plaše se ohlédl na matku. Ta se jen nechápavě usmála, ale Zikovi to bylo jasné.

„S tím... Karasem... máš někdy problémy?“ zeptal se opatrně.

„S tím má problémy skoro každý,“ přezíravě mávl rukou chlapec. „Von je hrozně bl... teda hloupej, ale má sílu a snadno se naštvě. Ale to pondělí s náma ani nemluvil. Jenom u nás postál a hned zas odešel. Asi že sme tam byli oba, jako s Kubou,“ pokrčil rameny a vzal si další dva barevné hady.

Kapitán Zika si vybavil o hlavu vyššího podsaditého kluka, který se na kamerovém záznamu skutečně objevil.

„Aha,“ přikývl chápavě. „Ale proč jsi tedy radši nečekal u vchodu do školy? Bylo by to bezpečnější, ne?“

„Vždyť sem říkal, že můžu tátovi jít naproti, když už je na cestě,“ prohlásil dotčeně Vojta. „Akorát nesmím přecházet přes ulici.“

„A on byl na cestě?“

„Jo. Byl za rohem, támhle za tím velkým barákem na druhé straně,“ ukázal chlapec přes silnici.

„A to jsi věděl jak?“ nechápal Zika.

Vojta si ukousl z ovocného hada a pracně sousto žvýkal. „No přece z mobilu. Vždycky, když mě táta vyzvedává, zpřístupní mi on line na čtvrt hodiny svou polohu, takže na mapce krásně vidím, kde zrovna je. Proto vím, že už můžu jít. On mě vidí vždycky. Naučili jsme to už i mámu, vid', mamí?“

Paní Tománková se nejistě pousmála, ale statečně přisvědčila.

Zika na oba chvíli zamyšleně hleděl. Potom vrazil pytlík se zbylými cukrovinkami chlapci do ruky a lehce ho poplácal po rameni.

„Děkuju, Vojto, opravdu jsi mi pomohl. A tátovi taky.“

*

„To mě podrž. Já se z těch technologií jednou zblázním,“ zakroutil hlavou kapitán Klestil. „Zase tak staří nejsme, ale kdo má zatraceně čas pořád hlídat, co nového se kde používá?“

„Tohle nás teď už bude čekat pořád, kamaráde. A nic s tím nenaděláme,“ zašklebil se Zika. „Teď je ale důležité, že už rozumíme tomu, co se přihodilo. Podívej, ta mapa je úplně podrobná, když si ji zvětšíš,“ ukázal kolegovi displej svého telefonu. „Strážmistr Holý jde právě po Nádražní ulici a... teď zastavil na rohu. Asi si kupuje kafe.“

„To je normální špehování,“ namítl Klestil, „ale sledovat něčí polohu podle mobilu už nějaký čas dokážeme, ne?“

„No, není to úplně jednoduché. Nějaké možnosti třeba pro rodiče existují, ale jinak je to bez souhlasu sledovaného nelegální. Tohle ti ovšem povolí tvůj kontakt sám, a je jenom na něm, na jak dlouhou dobu. Strážmistra Holého můžu například sledovat ještě pět minut. Hele, teď jde zase zpátky. Je to docela šikovné,“ zavřel s uspokojením aplikaci.

Ve dveřích se objevila poručiice Máchová. „Už máme tu adresu, kapitáni.“

Zika vyskočil a sáhl na věšák pro bundu. „Tak honem, jedeme, ať to máme za sebou,“ povzbuzoval nedočkavě kolegu.

K nejstarší městské ubytovně jim to trvalo necelých deset minut. Před oprýskanou budovou na ně čekala další ze sociálních pracovníc. Pozdravila se s nimi a bez okolků je vedla po zapáchajícím schodišti až do třetího patra. Přitom je v rychlosti seznamovala se situací.

„To víte, jsme rádi, že jeho matka vůbec pracuje. Je ale jenom pomocná dělnice, často má noční a je na něj sama. S tím chlapcem je to navíc těžké. Doufáme, že aspoň základní školu dokončí,“ vysvětlovala zadýchaně. „Tak jsme tady, to je jejich garsonka. Touhle dobou by měli být doma.“

Zika rázně zabouchal na otlučené dveře bez zvonku, ale bez odezvy. Teprve po druhém, ještě hlasitějším pokusu, se opatrně pootevřely.

„Co krucinál chcete?!“ V přítmi špatně osvětlené chodby sotva dokázali rozeznat ženskou postavu neurčitého věku v plandavé mikině.

„Pusťte nás dovnitř, paní Karasová. Je tu policie a potřebuje se na něco zeptat,“ oslovila ji sociální pracovníce a kapitáni jeden po druhém ukázali své odznaky. Z tmavých útroby bytu proti nim náhle prudce vyrazila nevysoká postava.

„Vlastně chceme mluvit hlavně tady s vaším synem,“ zachytil Zika šikovně za paži unikajícího mladíka. „Má totiž u sebe něco, co mu rozhodně nepatří.“

*

O dva dny později seděl proti oběma kapitánům docela jiný Olda Tománek. V čistém civilním oblečení a s o poznání méně rozčepýřenými slámovými vlasy vyhlížel jako každý běžný občan. Oči mu radostně svítily a když promluvil, hlas mu překypoval vděčností.

„Já vůbec nevím, jak vám poděkovat, pane kapitáne,“ obracel se pořád výhradně na Ziku, ale Klestil to bral sportovně. „Kdybyste na toho kluka nepřišel, co by se mnou bylo?“

„S tím už si, Oldo, nelámej hlavu,“ poradil mu Zika. „Hlavně, že tě zprostiti obvinění z vraždy. Stejně ti neprojde ta krádež obálky s penězi, ale za sebe doufám, že soudce přihlédne k tomu, že se jinak snažíš žít poctivě. A bez tvého Vojty bychom se nehnuli z místa.“

„Já vim, je to děsně chytřej kluk!“ nadmul se Tománek otcovskou pýchou. „Ten bude študovat a dotáhne to dál než já,“ usmíval se, ale pak ho něco napadlo.

„Je pravda, pane kapitáne, že ta Jarošová měla doma mnohem větší balík peněz?“

Zika se poškrábal na hlavě. „Sice ti do toho nic není, ale ano, za postelí měla těch obálek zastrkaných víc.“ A to rovnou deset, připomněl si v duchu. Každá z nich obsahovala přes centimetr tlustý balíček pětistovek. Co obálka, to padesát tisíc. Rozsypaný zbytek, který sebral Tománek na zemi u dveří, byly jen ubohé paběrky.

„Říkám ti to, Oldo, abys sis uvědomil, že u tvých zákazníků doma můžou být ukrytá všelijaká lákadla, ale jestli tady chceš být jako táta pro Vojtu...“

„Kdepak, pane kapitáne, tohle mi úplně stačilo!“ vykřikl Tománek. „Nikde už nevemu ani špendlík, to se spolehněte, nestojí mi to za to!“ Zika se tomu

výlevu musel usmát a jen doufal, že Tománkovi to odhodlání dlouho vydrží. Ten se najednou zarazil. „A jak přesně vám vlastně ten můj kluk pomohl?“ chtěl vědět.

Zika zlehka poklepal na svůj mobil.

„Ukázal mi, jak může přes internet sledovat, že už pro něj jdeš. Bohužel se na tu mapku díval přesně ve chvíli, kdy se u něj a u jeho spolužáka objevil mladý Karas. Koukal Vojtovi přes rameno a všiml si, že jsi cestou sem na chvíli úplně odbočil ze směru. Proto to tvoje malé zdržení. Karase dost zaujalo, že ses zastavil zrovna v té uličce se starou nepoužívanou rampou. To místo dobře znal, i on si tam občas chodil ulít cigarety a jiné nepovolené poklady. Vrtalo mu hlavou, co jsi tam asi dělal, a tak nechal kluky být a rovnou se tam vyrazil podívat. Obálku poměrně snadno našel a samozřejmě ji zabavil. Proto jsme ji pak ke tvé smůle nenašli, když ses konečně rozhodl nás tam zavést.“

Tu obálku jsme od Karase brzy získali a ty můžeš mluvit o velkém štěstí, že se na ní kromě otisků tebe, Karase a Jarošové zachovaly ještě jedny další. Dokázali jsme je pak rychle identifikovat, protože jejich majitele už máme pro trestnou činnost nějaký čas v databázi.“

„Otisky vraha, co ji ubil kladivem,“ vydechl Tománek. „Kdo to byl, pane kapitáne? A kde se tam vzal?“

„Nebud' zase tak moc zvědavý, Oldo,“ napomenul ho Zika. „Ten případ je stále otevřený, takže konec vyprávění. Měj se hezky a pozdravuj Vojtu.“

„Tak děkuju,“ zakřenil se Tománek a vstal. „Ale ještě tady pro vás něco mám. Dva mý poukazy, kdybyste se neurazil. Vyrobil jsem je sám. Pět návštěv hodinového manžela zdarma pro vás, nebo toho, komu ten poukaz dáte.“ Položil na stůl dva podlouhlé ručně psané kusy papíru, zadrmolil rychlý pozdrav a zmizel.

Zika se za ním ještě chvíli zamyšleně díval, zatímco Klestil sebral z desky stolu oba poukazy, prohlížel si je a pochechtával se u toho.

„Je to smutné. Znovu se potvrdilo, že svého vraha většinou známe, protože je to nejčastěji náš příbuzný,“ povzdechl si Zika nahlas a zalistoval ve vytištěné pracovní kopii spisu. „Jarošová určitě nečekala, že to bude její vlastní vnuk, kdo ji připraví tak brutálním způsobem o život. Zajímalo by mě, jestli věděla, že je ten mladík zase na drogách, když ho pouštěla dovnitř. Určitě ale netušila, že k ní do domu vlezl přes zadní balkonek na chodbě, a tudíž nepřichází s dobrými úmysly. Smůla, že se nějak dověděl o těch jejích penězích.“

„Bylo od něj dost mazané, že se přidal k té skupině místních výrostků, co později z té bytovky odcházeli. Ani nás nenapadlo, že k nim jeden z nich nepatří,“ povzdechl si Klestil. No ale, jak už sám víš, chytili ho asi před hodinou a krátce poté se k vraždě přiznal. To kladivo už technici taky mají, odhodil ho v lesíku kousek odtud. Takže teď,“ prohlásil slavnostně, „už musíš jen přijmout Oldův dárek z vděčnosti,“ zašklebil se od ucha k uchu a podal mu jeden z ušmudlaných kusů papíru. „Můžeš si vybrat ze všech možných druhů opraf a navrch máš prémii v podobě vječný záruky.“

Záhada chechtající se dogy

Na terase mého domu v Horních Bludovicích, v části Špluchov, se rozlévalo ticho jednoho z posledních srpnových dní, které narušovalo jen cinkání lžiček o šálky. Z mého šálku stoupala vůně italského espressa, zatímco Mario se spokojil s instantní náhražkou. Mario pracoval jako můj zahradník, kuchař a všeobecný pomocník, protože mé ruce měly sklon k lenosti a nešikovnosti. Idylu bez varování rozmetla sousedka Pavlína Truszoková. Čilá šedesátnice, jejíž kaštanové vlasy kontrastovaly s přehnaným líčením a kyprými tvary, vpadla na pozemek a zamířila si to rovnou k nám.

„Pane Lopato,“ křičela z dálky, „já už to opravdu nezvládám!“

„To máme společné,“ šeptl jsem.

„Vím, jak jste schopný,“ prohlásila a bez optání se usadila na volnou židli.

„Ty vraždy na Osoblažsku a v Norsku! V tom jste si vedl dobře!“

V nedávné době jsem se zapletl do dvou zločinů a oba pomohl rozluštit, ale co po mně může paní Truszoková chtít?

„Zavraždili někoho?“ uchechtl jsem se. „S tím už nechci mít nic společného.“

„Krádež!“ vykřikla paní Truszoková.

„Někdo vám něco odcizil? Nejsem policista.“

„Ale jste detektiv!“

„Ne, nejsem!“ odsekl jsem.

„Nechte mě aspoň domluvit!“ žadonila. „Tady v Horních Bludovicích si lidi odjakživa pomáhají!“

„To jsem nevěděl. Jsem přece jen náplava. Hovořte, prosím!“

Mariův pohled prozradil, že jsem právě učinil špatné životní rozhodnutí.

„Kradou mi bílá trička z prádelní šňůry!“ svěřila se paní Truszoková.

„Kdo?“

„To právě nevím! V noci, nebo když nejsem doma... Musíte zjistit, kdo je zlodějem...“

„To rozhodně nemusím. Ale jelikož jsem náplava a vcelku dobrý člověk, poskytnu vám pár rad. Kde sušíte prádlo?“

„Venku. Mám mezi stromy nataženou prádelní šňůru.“

„Máte zabezpečený pozemek? Vrátko a bránu zamykáte?“

„Ne... Tady není pravidlem se zamykat, možná jen dům a garáž. I kdybych zamykala, kdokoliv by mohl přeskočit plot.“

„Nabízím dvě rady. Pořídte si kameru, nebo sušte doma. Vlastníte sušičku?“

„Nemám sušičku! Ničí prádlo! Když neprší, suším venku! Měnit to nebudu! S kamerou byste mi musel pomoci.“

„Doma mám minimálně dvě, které vám můžu nejen poskytnout, ale i nainstalovat a monitorovat dění na vaší zahradě. Jedna je s nočním viděním.“

„To je úžasné,“ zaradovala se paní Truszoková.

„Kolik triček vám už zloděj odcizil? Měla všechna bílou barvu?“

„Dvě před dvěma týdny. Včera jsem prala bílé prádlo nadvakrát a zmizely další! Jedno přes den a druhé večer! Víte, my s manželem si potrpíme na bílou barvu a na opravdu kvalitní trička.“

Vylíčila mi specifika jednotlivých kusů. Jednalo se o dámská i pánská bavlněná trička s jednoduchým nápisem či zcela bez potisku. Na konkrétní značku se zloděj zjevně nezaměřoval.

„Bílý svetr nebo bílé kalhoty se neztratily?“

„Ne! Jen bílá trička! Manžel má jedno sportovní, funkční, a to tam zůstalo. Zřejmě si zloděj potrpí na kvalitní a slušivé věci!“

Domluvil jsem s paní Truszokovou instalaci dvou kamer. Jedna bude zabírat prádelní šňůru, druhá pak oblast kolem vrátek.

Paní Truszoková se zvedla a odkráčela.

S povzdechem jsem sáhl po šálku a zjistil, že je prázdný. Vypil jsem ho, aniž bych si vychutnal jediný doušek. Otřesný pocit!

„Paní Truszoková se vždycky chovala takhle otravně?“ obrátil jsem se na Maria, který v Horních Bludovicích žil podstatně déle a měl přehled o místních obyvatelích.

„Obávám se, že ano. Ale je to čím dál horší,“ zhodnotil Mario situaci. „Poslední dobou se dívím spoustě věcem... Mí sousedi nejsou o nic lepší.“

„Co ti provádějí, Mario?“

„Paní Folvarčná sázela teprve nedávno brambory a zřejmě si myslí, že jí stihnou do podzimu vyrůst. Nedá si poradit! A manželé Dubští, ti představují kapitolu samu pro sebe. Dubský pořád něco sbírá a v noci pouští ve stodole jakýsi podivný stroj, jehož bouchání mě občas probudí. Asi ani nespí.“

„Taky to tak někdy mám, když nestíhám,“ poznamenal jsem. „Práce ajťáka se ukazuje nevyzpytatelnou. Ale vraťme se k záhadě. Kdo a proč by mohl paní Truszokové krást bílá trička? Zkusme se zamyslet nejprve nad motivy.“

„Může je krást nějaký úchyl,“ napadlo Maria.

„Fetišista? Tato možnost se nedá vyloučit.“

„Nebo nedostatek peněz. Zkrátka klasický zloděj, který trička ukradne a někde je prodá...“

„I to je možné. Co když v tom vězí osobní spory a druhá strana je řeší tímto specifickým způsobem? Mohlo by jít o velmi podivný projev šikany...“

„Paní Folvarčná by mohla tričky zakrývat pole, aby ochránila brambory před mrazem!“ přišlo Mariovi na mysl.

„Hloupost! Proč by kradla jen bílá trička?“

Otázka zůstala nezodpovězena.

K večeru jsem se vypravil na návštěvu k paní Truszokové do jejího dvougeneračního domu, v němž žila se svým manželem a synem obývajícím první patro. Uvítala mě s úsměvem a vtáhla mě do obývacího pokoje, kde seděl její manžel.

Miroslav Truszok, podsaditý muž s brýlemi a pečlivě dozadu sčesanými vlasy, postrádal energii a neomalenost své ženy. Nedovedl jsem si na něm představit funkční tričko, a tak mě ani neudivilo, že tento kus nikdo neodcizil.

„Ukradli tričko i vám?“ zeptal jsem se, aby řeč nestála.

„No... Dvě nebo tři trička patřila ženě,“ odpovídal pan Truszok pomalu. „Jedno bylo mé a jedno synovo. Víte, my máme syna...“

Větu o synovi pronesl nejistě, až omluvně. Proč?

„Vím, že máte syna. Myslím, že je v mém věku a že dělá ajťáka pro jednu mezinárodní firmu. V podstatě kolega.“

„No, je takový samotář!“ pronesl pan Truszok důrazně, jako by se jednalo o podivnost prvního řádu.

Ve dveřích se zjevila paní Truszoková s talířem plným buchet.

„Tyto vznikly z vašich kanadských borůvek,“ prohlásila pyšně a usadila se.

„Mám dvě kamery,“ prozradil jsem, „které pod rouškou tmy nainstaluji.

Nechci, aby mě kdokoliv viděl.“

„To je rozumné! Jste báječný detektiv!“

„Ne, nejsem detektiv! Mohla zavolat policii!“

„Policii moc nevěřím. Ještě by se mi vysmáli! A vemte si tu buchtu!“

„Podezříváte někoho konkrétního, paní Truszoková?“ tázal jsem se zvědavě a okusil průměrný produkt.

„Napadl mě ten mladý hoch, co bydlí u hřbitova. Matěj... Matěj Vrbacký.

Je nevychovaný a potrpí si na módu.“

„Není mu čtrnáct?“ podivil jsem se.

„Patnáct,“ opravil mě pan Truszok tiše.

„Nic proti vašim tričkám,“ namítl jsem, „ale proč by kluk v pubertě kradl mimo jiné dvě ženská trička?“

„Dneska se nemůžete divit ničemu!“ zdůraznila paní Truszoková.

„Nikdo jiný vás nenapadá? Vycházíte se všemi lidmi ze sousedství dobře?“

„Nevycházíme moc dobře s paní Folvarčnou. Po smrti svého manžela se nudí a otravuje nás!“

Doufám, že pan Truszok nikdy nezemře. Nedovedu si představit, co by po jeho smrti tropila jeho žena.

„S Durčákovými jsme měli před léty problém a Dubští jsou hodně divní.

Nemám je ráda.“

„O jaký problém se jednalo?“ zajímal jsem se.

„Ti Durčákové? No, znáte to. Durčák měl o mě zájem. Byli jsme jednou v hospodě u Mokroše a tam se mě dotknul. Mirek a Durčák se tehdy porvali. A Nela, Durčáková žena, se se mnou od té doby nebaví, i když jsem nic neprovedla! Jinak máme se všemi dobré vztahy. Přesně takové jako s vámi, pane Lopato!“

„Nevíte o někom, kdo by byl fetišista?“

„Fetišista je člověk, co sbírá oblečení, je to tak?“ obrátila se na mě paní Truszoková.

Přikývl jsem. Žádného takového člověka však ve svém okolí neznali.

Pod rouškou tmy jsem se vydal na zahradu paní Truszokové. Nainstaloval jsem obě kamery. Jednu jsem nenápadně umístil do větvi staré jabloně, druhou připevnil na podhled střechy domu. Objektivy pokrývaly jak prádelní šňůru, tak prostor u vrátek. Když jsem se chystal oznámit paní Truszokové, že práce skončila a že by měla co nejdřív nastražit návnadu, povšiml jsem si okna v prvním patře.

Za sklem stála postava, jejíž bledá tvář patřila muži kolem třicítky. Jeho oči, černé a bez života, na mě zíraly, jako by spatřil přízrak. Stál tam nehybně, jako vosková figurína v noční můře. Pak jej pohltila tma...

Záznam z kamer se bezpečně nahrával na můj soukromý server. Druhého dne paní Truszoková poslušně pověsila bílé prádlo. Nastražila několik triček jako návnadu, ale celý den a celou noc se nic nepříhodilo.

1. září mě probudil mobil.

„Zmizelo jedno bílé tričko!“ křičela do telefonu paní Truszoková.

Spustil jsem si na počítači záznam z obou kamer. V 19:20 paní Truszoková věší světlé prádlo. Přesně ve 0:20 se na kameře snímající prádelní šňůru se něco pohne. Zpoza keře se vynoří postava střední velikosti, oblečená do tmavých tepláků a světlé mikiny. To nejděsivější však má na hlavě. Masku zvrácené, *chechtající se německé dogy* s vyceněnými zuby. Pohybuje se s podivnou, trhanou plynulostí, jako loutka vedená neviditelnými drátky. Nespěchá. S metodickou přesností, téměř rituálně, sundává jedno bílé tričko po druhém, pečlivě je skládá a ukládá do plátěné tašky. Čtyři kusy. Z druhé kamery jsem zjistil, že odejde vrátky.

Okamžitě jsem volal paní Truszokové.

„Mám záznam,“ oznámil jsem. „Osoba, zřejmě muž, v psí masce, vzala dvacet minut po půlnoci čtyři bílá trička...“

„Vyloučeno!“ skočila mi do řeči paní Truszoková. „Ukradl jen jedno! Schválně jsem si je přepočítala!“

„Na záznamu jsou čtyři! Možná jste se spletla, i když... Zavolám později.“

Zavěsil jsem a vrátil se k záznamu. A pak jsem to uviděl. Přesně v 1:30 se tajemná postava vrátí. Stejně tiše, stejně přízračně. Přistoupí ke šňůře a tři ze čtyř ukradených triček zase pověsí zpátky.

Dopoledne jsem se vydal na inspekci k paní Truszokové. Jejího manžela jsem doma nezastihl; zřejmě trávil den ve své práci v Havířově, a ona tak měla volné pole pro svou hysterii. Našel jsem ji na zahradě, kde mi mávala před obličejem bílým tričkem.

„Podívejte! Zmizelo sice jedno, ale tohle natrhnul! Proč? Proč ho zničil?“

V látce zelo malé, ale precizně provedené natržení. Záznam jsem si v hlavě přehrál znovu. K ničemu takovému na nahrávce nedošlo. Pachatel musel tričko nejprve odnést, v klidu ho poškodit a poté vrátit na šňůru. Zvláštní. Jednalo se o bílý kus s nápisem známé značky, ženského střihu, podle štítku velikosti M a ze stoprocentní bavlny.

„Navrhuji, abyste mě navštívila. Ukážu vám záběry. Třeba poznáte zloděje na základě pohybů nebo jeho postavy.“

Paní Truszoková se posadila před můj notebook. Pozorně sledovala přízračnou postavu v psí masce. Její oči se zúžily a v tváři se jí objevil triumfální výraz.

„Je to Durčák! Hrávali jsme divadlo pro lidi ze Špluchova. Pohyby těla sedí! Nejsou to jeho reálné pohyby, ale hrané. Je to on! A ta maska! Jak teatrální!“

„Motiv?“ zeptal jsem se stroze.

„Nesnáší mého muže. Jeho žena nesnáší mě! Zřejmě si všiml, jak máme rádi bílou barvu! Děkuji vám, pane Lopato!“

„Jak mu to dokážeme?“

„Durčák je vznětlivý a hloupý. Můj manžel ho vyprovokuje a Durčák se přerekne. Uvidíte!“

„Mám vás doprovodit?“

„To nebude třeba.“

Takže nic neuvidím...

2. září jsem si na terase vychutnával zelený čaj. Pohodovou chvíli narušila paní Truszoková.

„Pane Lopato!“ hulákala, ještě než došla k terase. „Oni jsou všichni spolčení!“ Bez pozvání usedla na volnou židli.

„Kdo?“

„Durčákovi a Folvarčná! Zvonila jsem včera na Durčáky a nic! Nikdo neotevřel. Dnes jsem mluvila s paní Folvarčnou a ta mi tvrdila, že jsou už pět dní v Bulharsku a vrací se až čtvrtého. Určitě se někde schovávají a smějí se mi!“

„Motiv by možná seděl, ale proč zrovna krádež bílých triček? A to poškození... Myslím, že se musíte spokojit s výpovědí paní Folvarčné a věřit faktu, že Durčákovi jsou skutečně v Bulharsku...“

„To je smůla.“

Točila se v kruhu svých vlastních obsesí. Vzpomněl jsem si na bledou tvář v okně.

„Něco mě napadlo. Neviděl něco váš syn Ivo? Když jsem instaloval kamery, díval se z okna tak podivně... Mohl bych s ním promluvit?“

„Mně nic neřekl. Samozřejmě, promluvte s ním. Vždyť je svéprávný!“

Zaklepal jsem na dveře v prvním patře v domě Truszokových.

„Dále,“ ozval se zevnitř tlumený hlas.

Vešel jsem. Místnost tonula v příšeří. Tři blikající monitory vrhaly na stěny neklidné, modravé odlesky. Vzduch v pokoji byl těžký a zatuchlý, prostoupený prachem a včerejší večeří. Po zemi se vinuly spleť kabelů a na opěradle herního křesla visela halda oblečení.

Ivo seděl zády ke mně, pohlcený světem na obrazovce. Třídenní strniště a rozčuchané tmavé vlasy mu dodávaly vzezření trosečníka na digitálním ostrově. Přesto jsem si všiml, že se pod zanedbaností skrývají ostré rysy a inteligentní oči.

„Ahoj, Ivo... Asi víš, co tady na přání tvé matky provádím,“ začal jsem.

Ivo se otočil, s výrazem otráveným vyrušením.

„Bohužel vím. Je s tím otravná. Moje matka je obecně otravná...“

„To máš pravdu,“ uchechl jsem se. Společné téma otravných matek mohlo prolomit ledy. „Je to ale v jádru dobrá žena?“

„Asi jo,“ pokrčil rameny. „Nikdy mi nic neudělala.“

„Máš rád bílá trička?“ přešel jsem přímo k věci.

„Co je to za otázku? Snad si nemyslíš, že já...“

„Napadlo mě, že bys chtěl svou matku naštvat. Víš, že má ráda bílá trička. Kdybys jí sem tam nějaké ukradl, sem tam nějaké poškodil, určitě bys jí nepotěšil...“

„No, to nepotěšil, jak vidíš!“ odsekl. „Ale ztratilo se i tričko mého otce. Mám pocit, že i jedno moje. Ani nevím. Radši nosím černé věci a prádlo mi pere máma...“

Mamánek, který by kradl a ničil trička... Něco mi napovídalo, že Ivo zlodějem není, třebaže postavou tajemnému muži ze záznamu odpovídal.

„To je pravda,“ prohlásil jsem. „Viděl jsem tě tehdy v okně. Vypadal jsi vyděšeně...“

„Pozoroval jsem tě. Konečně nějaká zábava v tomto zapadákově,“ mávl rukou. „Všiml sis někdy něčeho? Zhlédl jsi někdy toho zloděje? Zloděje s psí maskou?“

Ivo se znatelně zarazil.

„Ne! Neviděl. Bohužel.“

„Ani nemáš tip, kdo by to mohl být?“

„Ehm...“ zaváhal, pohledem těkal po místnosti, jako by hledal jméno napsané na zdi. „Pan Gavlas sice bydlí až na Americe, ale působil vždycky trochu úchylně.“

Amerika jakožto další místní část Horních Bludovic sousedila se Špluchovem.

„Fetiš?“

„No jasně! Trička a kožená psí maska!“

„Jak víš, že byla kožená? Ze záznamu to nebylo vůbec patrné.“

„Záznam jsem neviděl. Jen... jen jsem tipoval!“ odpověděl klidně.

Přesto jsem měl pocit, že je trochu nervózní a že něco tají.

Později odpoledne jsem si zavolal Maria. Pustil jsem mu na velkém monitoru v obýváku záznam. Mario si soustředěně hladil bradu a sledoval přízračnou postavu v psí masce.

„Přijde mi, že většina mužů ve Špluchově má stejnou postavu,“ prohlásil nakonec. „Středně vysoký, ani tlustý, ani hubený.“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Mohl by to být mladý Truszok i Durčák, kdyby nebyl na dovolené. A co třeba pan Gavlas z Ameriky nebo pan Dubský? Ty dva jsem zatím neviděl.“

„Oba by odpovídali. Dokonce jsou oba svérázní. Ještě mě napadl Oldřich Zielonka.“

„Další jméno do seznamu,“ zamumlal jsem. „Pověz mi, Mario, čím jsou zvláštní?“

Mario se zhluboka nadechl.

„Ivo Truszok skoro nevychází z domu. Je podle mě závislý na počítačových hrách, a když se nevěnuje jim, věnuje se práci na počítači, protože to je jeho zaměstnání. Řekl bych, že se jedná o ztracený případ.“

„Mám pocit, že bych ho mohl z té bubliny vymanit.“

„Nebuď lidumil! Už stačí, že si tě omotala Truszoková kolem prstu!“

„To není pravda!“ ohradil jsem se.

„V jejích očích to tak určitě je,“ pousmál se Mario.

„Ale pokračujme! Durčák má alibi, je v Bulharsku. Toho bychom měli vynechat. Co pan Dubský?“

„Vlasta Dubský je hodně vzdělaný člověk, ale trochu podivín. Žije ve svém vlastním světě. Shromažďuje staré věci, neustále něco kutí a občas mám pocit, že snad ani nespí.“

„Myslíš, že by sbíral i bílá trička?“

„To mi k němu neseď. Sbírá spíše historické artefakty, staré nástroje, knihy. Taky moc nevychází ven. Vidím tam jistou podobu s Ivem. Když byl Ivo mladší, často pana Dubského navštěvoval. Ale to vlastně i Durčáka. Durčákovi často malého Iva hlídali.“

„Už zase ten Durčák!“ povzdechl jsem si. „Co mi povíš o Gavlasovi z Ameriky?“ „Žádná ženská s ním nevydržela dlouho. Traduje se, že má několik nemanželských dětí a že je na mladší. Ale ne tak, jak si myslíte. Pamatuju si na jednu povídačku.“

„Jsem jedno velké ucho!“

„Asi před rokem mu utekla poslední přítelkyně, nějaká holka z Frýdku. Říkala, že už to nemůže vydržet. Má ve sklepě starou krejčovskou pannu a prý s ní v noci mluví...“

Z té představy mě zamrazilo. „A obléká je do bílých triček?“

„To nevím,“ zavrtěl Mario hlavou. „Ale nedivil bych se.“

„A co Oldřich Zielonka?“ vzpomněl jsem další jméno.

„Ten hodně pije a nemá peníze. U něj se nabízí finanční důvody.“

„To se mi nezdá. Měli bychom prověřit alibi Gavlase a Dubského. Ivo je pořád doma, tam to bude snadné.“

„Myslím, že i u těch dvou to bude snadné. Gavlas opouští dům jen, když jede do práce. Dubský je v invalidním nebo možná už ve starobním důchodu. Dokonce ani nakupovat nechodí. Vše zařizuje jeho žena. Zkusím se poptat paní Dubské.“ Mario byl úžasný. Pustil se diskrétně do práce. Prohodil pár slov s poštačkou, nenápadně se vyptával paní Dubské, souseda pana Gavlase a druhý den mi přinesl výsledky. Jak pan Gavlas, tak pan Dubský se nacházeli v době krádeže prokazatelně doma.

„Vašek Gavlas byl naposledy v červnu přes noc pryč. Jel za svým známým do Brna. A Vlasta Dubský navštívil minulý rok lázně ve Velkých Losínách. Oba tedy byli doma a mohli krást!“

„Nebo v tom má prsty někdo úplně jiný, někdo přespolní,“ povzdechl jsem si frustrovaně. „Plácáme se na jednom místě. Zajdu paní Truszokové oznámit, že jsem její záhadu nedokázal vyřešit! Kamery však necháme na místě.“

Tentýž den jsem si při usínání promítal veškerá fakta a informace. Zloděj v psí masce. Ukradená a vrácená trička. Jedno natržené. Ivo, který zřejmě něco tají. Podivínští sousedé.

A pak! Něco mě napadlo...

Druhého dne jsem krátce pátral na internetu. Poté jsem se vydal do Ostravy, kde jsem zakoupil důležitou komponentu a obyčejné bílé bavlněné tričko s náprsní kapsičkou.

„Umíš zašít tuhle malou věcičku do vnitřní stěny kapsičky tohoto trička?“ tázal jsem se Maria, jakmile jsem dorazil domů, a ukazoval mu malý černý čtvereček.

„Pokusím se... Ano,“ odpověděl odhodlaně Mario.

S tričkem jsem zamířil rovnou za paní Truszokovou.

„Toto tričko nejlépe dnes večer pověste na šňůru!“ zněly mé instrukce.

„S největší pravděpodobností vím, kdo trička krade, ale potřebuji důkaz!

A prosím, nic neříkejte svému synovi...“

„Samozřejmě... Rozumím,“ přikyvovala horlivě paní Truszoková.

5. září jsem na terase popíjel ranní čaj a usmíval se. Hleděl jsem na displej svého mobilu, kde jsem viděl přesné zeměpisné souřadnice bavlněného trička s kapsičkou.

„Přesně tak, jak jsem předpokládal,“ zašeptal jsem si pro sebe.

Po snídani jsem se vydal na krátký špacír.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem tajemného muže, tentokrát bez psí masky.

Muž střední postavy s brýlemi a rozčepýřenými zbytky hnědých vlasů se usmíval, jako by přesně věděl, co mě k němu přivádí. Zrovna nesl ze svého domu krabici s neznámým obsahem.

„Dobrý,“ opáčil mi pozdrav. „Co potřebujete?“

„Jak vám jde výroba ručního papíru?“ tázal jsem se. „Můžu dál?“

Muž nejistě přikývl.

Vstoupil jsem na jeho zahradu.

„Jak to víte?“ ptal se muž. „Mám na mysli tu výrobu ručního papíru.“

„Jmenuji se Michal Lopata a jsem soukromý detektiv,“ prohlásil jsem trošičku namyšleně.

„Je to snad trestné?“ tázal se muž.

„Výroba ručního papíru trestná není, ale specifické obstarávání jeho materiálu ano!“

Pan Dubský upustil krabici. Zvuk lepenky dopadající na trávu byl jediným zvukem v tichém dopoledni.

„Zanechal jsem někde otisky?“ zajímal se s klidem vědce, kterému právě zkrachoval experiment.

„To nevím. Usvědčil jsem vás na základě modernějších technologií. Nepozvete mě na kávu? Rád bych vám vše pověděl.“

O patnáct minut později mě pan Dubský hostil ve své stodole kávou nevalné kvality. Vyličil jsem mu prosbu paní Truszokové a celé své pátrání.

„Jak jste zjistil, že jsem to byl já?“ podivil se. „Měl jsem masku, rukavice, oblečení, které běžně nenosím, a dělal jsem schválně jiné pohyby. Dozvěděl jsem se samozřejmě o kameře...“

„Ivo vás informoval, že?“

„Ano. Když jsem kradl trička poprvé, nachytl mě! Vždy jsem mu byl dobrým strýčkem, vysvětlil jsem mu celou situaci a on mi slíbil, že to nikomu neřekne. Poradil mi, ať se příště lépe maskuju... Uvědomil jsem si, že mě ta hra vlastně baví... Že mě baví krást ta trička... Ivo vám prozradil, že...?“

„Ne, dedukce,“ poklepal jsem si na hlavu. „Říkal jsem si, proč mizí zrovna jen bílá bavlněná trička a například tričko s polyesterem zloděje nezajímá. Ukradl jste vždy více kusů, u kterých jste předpokládal, že by mohly být z bavlny.“

Doma jste v klidu přečetl štítek, ověřil materiál a nevyhovující trička jste vrátil. Při předposledním lupu jste vrátil tři ze čtyř ukradených kusů. Zřejmě jen jedno z nich bylo z čisté bavlny. Čtvrté tričko jste dokonce natrhnul, abyste otestoval materiál. Na štítku se sice uváděla stoprocentní bavlna, ale...”

„Šidí se dneska všechno!“ rozhořčil se pan Dubský.

„Čistá bavlna je nejlepším materiálem pro tradiční výrobu papíru. Ve Velkých Losínách, kde jste nedávno strávil tři týdny, jsou nejen lázně, ale i proslulá papírna, a to vám vnučko nápad, že?”

„Ano, máte pravdu,“ přikývl. „Fascinují mě tyto staré mechanismy. Sestavil jsem si takzvaného holand'ana a začal vyrábět ruční papír.“

Pohlédl jsem na podivuhodný stroj v rohu stodoly. Jednalo se o velkou dřevěnou vanu, ve níž se otáčel masivní válec osazený řadou nožů. Ten drtil a rozmělněval bavlněné hadry ve vodě na jemnou kaši – základní surovinu pro papír.

„V noci se z vaší stodoly ozýval hluk. O tom mě nedávno spravil můj Mario Veškrna. Všechna tato fakta jsem si spojil a vyšel jste mi jako podezřelý číslo jedna. Neměl jsem však jistotu. Do posledního trička, které jste v noci ukradl, jsem nechal všít miniaturní GPS lokátor, který svou polohu odesílá do mobilní aplikace. Dnes ráno jsem viděl, že se ukradené tričko nachází přesně na vašem pozemku. Měl jsem tedy jistotu.“

„Vy jste ale filuta!“ zasmál se pan Dubský. „Teď abych všechno zaplatil! A to jsem chtěl ušetřit! Za každou cenu!“

„Proč jste kradl trička právě Truszokovým?”

„Několik důvodů,“ přiznal. „Jsou relativně bohatí, mají spoustu bílých bavlněných triček a... abych byl upřímný, paní Truszoková mě docela štve.“

„Morálně jste si to tedy obhájl,“ prohlásil jsem s úsměvem.

Pan Dubský přikývl.

Zločin na vesnici

František v kostkovaných papučích vyskočil z křesla a přesunul se k oknu. *Zase pozdě...*

Už několikátou noc slyšel to samé auto. Motor přidušený, světla zhasnutá, kola pomalu drnčela po kamínkách. Kolem domu projížděl málokdo, natož v noci.

Zamračil se a zapsal si čas průjezdu do stolního kalendáře.

„Dej s tím už pokoj, jen tu překážíš před televizí,” pokárala ho jízlivě Jarmila.

„Musím se podívat ven,” nenechal se odbýt a sáhl k posteli pro vycházkovou hůl. Otočil klíčem ve dveřích a vyšel před dům. Ticho přerušoval jen noční větřík, který mu přeběhl jako mráz po zádech a jemné šustění v korunách stromů. Hvězdy byly schované za mraky a František viděl sotva na špičku nosu. Po autě, které před chvílí projelo, nebylo ani památky. Udělal několik kroků po zápraží a zamhouřil oči směrem k lesu. Pak sjel pohledem ke staré stodole, kterou od plotu oddělovala jen prašná cesta. Skrz ztrouchnivělá prkna prosvítaly tenké paprsky světla.

Tak přece!

Hlavou se mu začaly honit všelijaké černé myšlenky.

Co se tam asi děje? Něco ukradli? Někoho unesli? Zabili?

Zašel zpět do domu, zabezpečil vchodové dveře a zadumaně usedl do křesla.

„Tak co? Zas nic vid’? Říkám ti, že to jsou myslivci. Třicet let tudy jezdí na posed a ty v tom teď hledáš senzaci,” ozvala se Jarmila.

„Já ti říkám, že mají prsty ve zmizení našeho Azora. On by sám neutekl, někdo ho musel pustit. Chytl stopu a zaběhl se do lesa za zvěří, nebo ho ukradli. A já na to přijdu!“

Jarmila zakroutila nevěřícně hlavou. „Zase fantazíruješ. Zaběhl se chudáček. Ale protože seš blbej a nezavřel si pořádně vrátka. Vypnula televizi a razantně dodala. „Jdeme spát.”

Ráno byl František vzhůru už před šestou. Vypustil slepice z kurníku a na chvíli se zastavil u plotu. V dálce se ozýval kohout. Zněl unaveně, jako by si byl sám moc dobře vědom, že je ještě brzy. V těžkém vzduchu bylo už teď cítit horko, které mělo během několika málo hodin přijít. Hluboce se nadechl a pohled upřel ke staré stodole. Stejně jako včera. Oprýskané cihlové zdi, eternitová střecha porostlá mechem dávala už jen matně vzpomenout největší slávě místního JZD.

Na okamžik ztuhl. Zahlédl postavu. Vysokou, s plnovousem, batohem přehozeným přes rameno a s kšiltovkou naraženou do čela.

Co ten tady teď dělá...?

S holí v ruce prošel brankou na lesní cestu. Pozvolna stoupal mírným kopcem, dokud neměl dostatečně dobrý výhled na mohutná dřevěná vrata. Ve vysoké trávě a hustých kopřivách si našel vyšlapanou pěšinku, po které k nim opatrně slezl. Dole se zastavil a opřel o hůl. Narovnal se a s křečí v obličeji se snažil několika hlubokými nádechy popadnout dech. Když sklopil

hlavu, všiml si ve vyježděné brázdě ohořelého nedopalku. Sehnul se a zvedl ho. Tmavý, skoro černý papírek. Přiložil si ho pod nos. Stále se z něj linula neobvyklá vůně.

Tohle přece není normální cigareta. Zamračil se. To snad voní jako... čokoláda? Zakroužil jejím torzem ve vzduchu, jako by z něj chtěl vyčíst něco víc. Black Devil. No to mě podrž. Zarazil se. Kdo by tady mohl kouřit takovouhle šmakuládu?

Nedopalek zabalil do obalu od cucavého bonbonu, který našel v kapse a začal se věnovat dvěma hlubokým kolejím. „Tohle není žádný osobák...“ zamrmal a přejel holí po hraně stopy. „Rozchod kol je o dost širší.“

To muselo být něco většího. A těžkýho, jako kráva.

Ustoupil o krok a rozhlédl se po okolí. *Tohle určitě nebyli myslivci...*

Stodola a přilehlá cesta patřily manželům Čihákovým. Sedmdesátníci o svou v restituci vrácenou nemovitost už roky nepečovali. Vlastnili totiž také rozsáhlý statek na druhém konci vesnice, kterému se věnovali naplno a stál je veškerý čas a peníze. Přesně k němu teď směřovaly Františkovi myšlenky.

„Výprava úspěšně dokončena,“ zahlásil, když vešel do kuchyně.

„Jarmilko, nemám skočit do Konzumu, abych byl užitečnější?“

„Myslíš do Coopu, Fanoušku?“ zeptala se šibalsky Jarmila a na vrásčitém obličejí se jí objevil úsměv.

„Vždyť víš, co myslím,“ opřel se o futra a vytáhl z kapsy pomačkaný látkový kapesník.

„No, jestli se ti chce, tak bys mohl koupit bochník chleba, olej a máslo.“

Vysmrkal se a kapesník schoval zpět. „To víš, že se mi chce, a zastavím se rovnou u Čiháků pro mléko.“

„Františku...“ povzdychla si a zadívala se na něj. „Ty mě jednou přivedeš do hrobu. Stejně si nedáš pokoj, víd’?“

František se pousmál a zakroutil hlavou.

„Tak běž, upeču ti borůvkový koláč.“

Fanda ji objal a políbil na čelo a tiše dodal: „Nezlob se.“

Holiny odložil ke dveřím a obul vycházkové polobotky. Popadl hůl, síťovku, plechovou bandasku s dubovou rukojetí a vyrazil do vesnice.

„Nezmizely vám slepice, Františku?“ ozvalo se od plotu jednoho z domů.

„Slepice ne, ale Azor se ztratil...“ Hlas mu znejistěl a oči se zaleskly.

„Azor, jo? Nekecej... My přišli o všechny slepice i s kohoutem. A náš Brok ani neštěkl! Hlavně, že teď se může posrat... Slyšíš ho? Broku lehni! To je jen Franta od lesa, tak přestaň!“ křikl na psa.

Pak dodal: „A Karlovi od vedle, zmizeli tu samou noc králíci.“

„Cože?“ František se zarazil. „Tak to asi nebyla liška.“

„Leda by uměla se sekyrou,“ procedil Karel, který se právě přidal a znechuceně si odplivl.

„A kdy se to stalo?“ začalo to Františkovi vrtat hlavou.

„V noci z pondělí na úterý. Vím to přesně, ráno přišla poštačka s důchodem a říkala, že nejsme zdaleka jediní. Postupně mizí zvířata i na druhém konci vesnice.“

„Policajty jste volali?“

„Jo, jasné,“ odfrkl Jarda. „Řekli, ať si to hlídáme sami a pořádně zamykáme. Na takové věci prej nemají lidi.“

„Sami by se měli zamknout,“ zavrčel Karel. „Když ti někdo ukradne králíky, není to přece o zámku, ale o tom, kdo ti vleze až na dvůr.“

Jarda mrkl přes rameno, naklonil se blíž a tichým hlasem řekl: „Já si myslím, že v tom mají prsty ti, co bydlí dole u rybníka v tom bejvalým mlejně. Víš, ti vetešníci, nebo co to vlastně jsou. Povídá se, že přeprodají všechno, na co přijdou.“

„To bude spíš ten myslivec z hájenky,“ přerušil ho Karel. „Ten vousáč se tady pořád motá a nikdo pořádně neví, co schovává za tím svým vysokým plotem. Jestli se mi to potvrdí, tak ho napíchnu támhle na ty vidle!“

„Nevíš, jestli nemá nějaký větší auto?“ zeptal se František.

„A víš, že má,“ přikývl Karel. „Stříbrnýho Transportéra.“

Na okamžik se odmlčeli. Karel si odkašlal: „Ale stejně...lidi jsou dneska svině. To za našich časů nebylo.“

Rozloučili se a každý se vydal svou cestou. Za farou se cesta stáčela podél hřbitovní zdi dolů na náves. František vyšlápl dva schody do prodejny a nakoupil vše potřebné. Prodavačka měla snahu si povídat, ale on byl myšlenkami jinde, a tak byl rychle hotov. O pár minut později už stál před vraty do Čihákovíc statku.

„Nazdar, Franto! Co ty tady?“ křičel na něho už z dálky Josef Čihák.

„Ahoj, Pepo. Ty budeš makat až do sta, co?“ Zasmál se Franta a opřel se do brány.

„Minimálně Franto, minimálně!“ došel s úsměvem k vrátkům. „Dokavad to jde, tak musíme, protože až to nepůjde, tak pak to bude rychlý...“

„To máš teda pravdu. Ostatně jako vždycky,“ natáhl pravici a vzájemně si ji stiskli.

„Rád tě vidím, Fando.“

„I já tebe. Jak se vede?“

„Jak zdraví dovolí, ale myslím, že celkem dobře. Co u vás?“

František zamával holí nad hlavou. „Bez téhle krásky už nedám ani ránu, ale mohlo by to bejt určitě horší. A Jarmila? Ta snad nestárne, hochu. Co váš statek?“ rozhlédl se kolem dokola. „Koukám, že už zase chováte králíky.“ Ukázal ke šňůře, na které viselo několik králíčích kůží.

„Kdepak, to je mladýho. Nějakej známej mu to dal na zpracování. Jinak zvířatům se daří skvěle, ale my už na to skoro nestačíme. Ještě, že máme rodinu.“

„Tak to je skvělý, že ti syn pomůže.“

„Syn? Ale kdeže...Ten je věčně na cestách. Ale vnuk, Honza, nevyšlo mu to v práci, tak tu zaskakuje. Sice toho moc nenamluví, ale je šikovnej a se srdcem na správném místě. Zrovna nakládá mlíko do dodávky a rozváží ho po okolí. Celý to vymyslel sám! Lidi jsou rádi, že nikam nemusí a my máme zajištěný kšeft. Nemáme zajíždět i k vám?“

„A víš, že to není špatnej nápad?“ přikývl František.

V tu chvíli kolem nich projel Honza ve stříbrné dodávce a mávl na pozdrav. František to auto sledoval. *Další stříbrná dodávka...*

„Tak co tě sem přivádí? Seš vyslanej pro mléko?“

„Přesně tak. Jestli teď mladej všechno neodvezl?“

„Toho se neboj. Co by bez nás ty naše ženský dělali, vid’.“ Poplácal ho po zádech.

„No, co ti mám povídat, vždyť to určitě sám znáš.“ Zasmál se Franta a následoval ho do chléva. Hned za prahem ho do nosu udeřil známý pach z mládí. Směs kravského hnoje, pomočené slámy a zvláštní vůně nasládlého mléka. Ve vzduchu se za neustálého mlaskání pohupovala zrnka senného prachu.

„No jéje. Všude je to stejný kamaráde. A pozor,“ zvedl výstražně prst, „lepší už to nebude.“

„Hele, když už jsme to vydrželi takovou dobu, tak to snad nějak doklepeme, ne?“

„No, na těch pár let už je asi měnit nemá cenu. Podej mi tu bandasku.“

„Co ta vaše stodola, tam u nás? Nechceš ji prodat nebo pronajímat?“

Pepa přestal přelévát mléko a zvedl k němu hlavu. „Chceš se tam přestěhovat?“

„Ne, to ne.“ Pobaveně zakroutil hlavou. „Jen mi přijde škoda ji nechat chátrat.“

„To bych si na svědomí nevzal. Ta střecha byla na spadnutí už tenkrát. Sám jsem uvnitř nebyl ani nepamatuju,“ naplnil bandasku a podal mu ji.

No vida. Takže o nočních návštěvnících stodoly nic neví....

Když se vracel domu. Už zdálky si všiml modrého kola na zápraží, dámskou Esku s košíčkem vzadu. Přijela Vlasta. Místní zpravodaj.

„Dobrý den! Je tu někdo?“ zabouchal holí do vchodových dveří. Na odpověď nečekal a přes předsín vstoupil až do světnice.

„Ty seš fakt pitomec!“ Láteřila Jarmila, když ho s vytřeštěnýma očima zpozorovala a vyndala z pod stolu narychlo schovaný vaječňák. Vlasta se s kremrolí v puse rozesmála, až lítala šlehačka po celém stole.

„Takhle tady nasávat už od dopoledne, že se nestydíte.“ S úsměvem na tváři je František jen tak naoko pokáral.

„Vždyť je to jen vaječňák, prosím tě. To není, žádný nasávání.“ Pronesla Jarmila suše a Vlasta jen vehementně přikyvovala.

„Tady Vlasta má náhodou zajímavý novinky, ty detektive.“

Kdy je naposledy neměla? „Vážně? Tak to mě zajímá,“ řekl důležitě, posadil se za stůl a síťovku s bandaskou položil před sebe. „Tak povídej.“

„Mizí tady zvířata. Třeba Hroudovi slepice.“

„Před chvílkou jsem s ním mluvil. Prej někdo urazil zámek od kurníku.“

„Přesně tak, ale není jedinej! Nedomovi zmizela dokonce kráva!“

Kráva?! svraštil František obočí. Zvedl lahev vaječňáku do výšky očí a lehce s ní zakýval.

„No tak tele. Ale vážně, na mou duši, Fando, jak je pan Bůh nade mnou.“ Pomalu položil lahev zpět na stůl. *Těžký jako kráva... No jasně!*

Během odpoledne vymyslel František plán a za soumraku se pustil do jeho uskutečnění. Byl přesvědčený, že je na správné stopě. Slepice zahnal do kurníku a jakmile se poslušně seřadily na bidýlku, jednu z nich si vybral.

„Tak pojď Bohunko,“ zašeptal. Pevně ji uchopil a společně se vydali ke stodole. Pohladil ji po peří a v místech, kde těsně nad zemí chyběl kus prkna ji prostrčil dovnitř a otvor zatarasil kusem cihly, kterých se kolem válelo hned několik. Bohuna nejdřív spustila ohromný křik, ale brzy se uklidnila, asi pochopila svou misi a zevnitř už nebylo slyšet ani hlásku. *Tak Hastings se podařilo infiltrovat*, pousmál se.

Vrátil se domů a otevřel zásuvku pod kredencí. Pár starých baterií, modrý knoflík, několik rezavých šroubů, dva desetníky a zelený notýsek, ve kterém měl kdysi zapsaný tlak. A pod tím... „*Ha! Já věděl, že tady někde budeš*,“ vytáhl kulatý, mírně rezavý plíšek s rudou hvězdou. Teď, už jen zbývalo posadit se na zápraží a trpělivě čekat.

Vozidlo se objevovalo téměř denně, pravidelně mezi desátou a jedenáctou hodinou. František nervózně podupával a každou chvíli kontroloval čas. Čtvrt na dvanáct pryč a auto nikde. Bylo mu líto Bohuny, pokud nepřijedou a neotevrou vrata, bude ji dostat ven takřka nemožné. Jako by tušili, že se něco chystá a tentokrát svou návštěvu odložili. Napadlo ho, jestli nebyl zachycen kamerami, ale žádných si přes den nevšiml. Vtom zaslechl zvuk motoru a zahlédl auto mizící za stodolou. Počkal, až se ozve bouchnutí dveří a vydal se za nimi. V jedné ruce držel baterku, kterou si svítil na cestu a v druhé pevně svíral jeho bojovou hůl. „Puťa, puťa, Bohunko, kdepak jsi! Naaa, puťa, puťa, kampak ses mi zaběhla?“

Obešel stodolu a spatřil stříbrnou dodávku zaparkovanou až těsně před vraty. Uvnitř byly slyšet dva hlasy. Rozumět jim ale nebylo. *Teď, nebo nikdy*.

Přistoupil k vratům, která se zrovna z ničeho nic prudce pootevřela. Ve škvíře stál vysoký muž v černé bundě. Rukama se opíral o rám, čímž blokoval jakýkoliv výhled dovnitř.

„Co tady chceš?“ zaburácel nepřátelským hlasem.

František na okamžik ztuhl, ale rychle se vzpamatoval. „Dobrý večer, mládenče,“ spustil a pokusil se nasadit přátelský tón. „To jsem rád, že tu někdo je. Ulevilo se mi, když jsem zahlédl to světlo. Už jsem si myslel, že tu budu pátrat do rána.“

„K věci, dědku!“ přerušil ho muž netrpělivě.

„No, prostě a jednoduše, ztratila se mi Bohunka,“ František změnil tón a začal důležitě, jako by šlo o státní tajemství. „Abyste rozuměl, to není moje žena. I když... uznávám, podle jména by se to mohlo nabízet. Ale ne, Bohunka je slepice. Myslím tím opravdovou slepici. Pravděpodobně se mi zaběhla k vám do stodoly.“

„Ne, nezaběhla!“ odsekl zarostlý muž, a chystal se mu zavřít před nose.

František ale hbitě zastrčil svou hůl do dveří, čímž je udržel pootevřené. „Já si ale myslím, že tady bude. Dokonce ji snad slyším,“ ukázal kamsi za něho a pokusil se udělat krok vpřed.

Muž se zatvářil vztekle. Sáhł za opasek a vytáhl pistoli. Chladná hlaveň se nebezpečně zaleskla, když ji Františkovi namířil přímo do čela. „Zmiz, dokud

můžeš! A jestli máš rozum, zapomeň, že ses sem kdy přiblížil!“ zavrčel a druhou rukou do něho prudce strčil. František zavrával, ztratil rovnováhu a sesunul se na zem. Těžké dveře se ohlušující ranou zabouchly a nastalo ticho. Tak děsivé, že mu každý úder jeho srdce zněl jako cizí kroky blížící se ve tmě.

Na takovou konfrontaci rozhodně připravený nebyl. Teď ale musel zatnout umělé zuby a kvůli Azorovi a všem ukradeným zvířatům to dotáhnout do konce. Třesoucíma se rukama nahmatal baterku, která mu při pádu vypadla z ruky. Kužel světla sklouzl po zaprášené pneumatice.

Ajo, odznak...

Sáhl pro něj do kapsy. Přitom si uvědomil, že ten nepříjemný dosed byl asi na něj. Pevně ho sevřel mezi prsty. *Kdo by řekl, že mi někdy k něčemu budeš...* zamumlal si pro sebe a vrazil plíšek s rudou hvězdou do desénu zadní pneumatiky tak, aby ji nepoškodil. Povzdechl si a se sevřeným žaludkem odešel domu.

Do svítání zbývalo ještě několik hodin, ale František už seděl u kuchyňského stolu. Jarmila se k němu tentokrát připojila, přinesla oběma kávu a posadila se naproti.

„Nemůžeš spát? Stýská se ti po Azorovi? Já pořád věřím, že se vrátí...“ řekla ustaraně Jarmila.

„Až se rozední, půjdu tam. Jestli dodávka zmizela, urazím zámek a podívám se dovnitř,“ odpověděl a přitáhl si kávu, jejíž vůně se linula po světnici. O Bohunce a pistolníkovi ale raději mlčel.

„Nechceš se na to raději vykašlat a zavolat policii?“ nahodila po chvíli.

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou. „Teď už je to osobní. A jestli ti připadám jako blázen, tak ať. Alespoň budu mít čisté svědomí, že jsem to zkusil.“

Jarmila se na něj podívala zvláštním, ale milým pohledem. „Buď hlavně opatrný!“ zdůraznila a stiskla mu ruku.

„Neboj se,“ odvětil a v jeho hlase bylo slyšet odhodlání. Otočil se směrem k oknu, kde už se začínalo pomalu rozednívat.

Dopil kávu, otřel si rukou ústa a vstal od stolu. Došel ke kotli pro sekeru a pokračoval na zahradu. Odhodlání měl stále, ale tělo ho zrazovalo. Srdce bubnovalo do rytmu kroků, žaludek se svíral. Vůz za stodolou už nestál. Hlasitě polkl, sekeru zvedl do vzduchu a vši silou s ní udeřil. Kov zaduněl a zámek povolil.

Udělal několik opatrných kroků. Po obvodu ležely stohy slámy, hromady starého nepořádku a velký dřevěný pult se zaschlými skvrnami od krve. Zaujaly ho provazy, které visely z trámů nad hlavou. Za jeden zatahal. Ozvalo se nepříjemné zavržení. Pohledem sjel ke nohám a okamžitě uskočil. Přímo pod ním se rozprostíral obrovský krvavý flek, na okrajích už slepený s prachem a špínou. *Tolik krve...to přece nemohlo být jen z Bohunky.*

V tom cosi zadrnčelo. Tlumený kovový zvuk. Z trubek se vyřítila myška a zmizela ve škvíře mezi prkny. *Vypadá to, že tu kluci pěkně uklidili... a přece ne úplně!* Mezi harampádím ho něco zaujalo. Přistoupil blíž. Malý žlutý plastový trojúhelník. Sáhl po něm, otřel ho palcem a zblízka si prohlédl devítimístné číslo vyražené uprostřed. Beze slova ho strčil do kapsy. Jeho tvář

potemněla a rty se stáhly do tenké linky.

Tak jo... Ted' už si to jen ověřit.

K večeru se před Čihákovou usedlostí shromáždil dav sousedů za přítomnosti policie, kterou František rovněž přizval. Nikdo nemluvil, jen sem tam zaškrábal štěrka pod botami. Napětí se dalo krájet. František popošel vpřed, zvedl bradu a rozhlédl se po tvářích kolem.

„Děkuji, že jste přišli,“ pronesl klidně, s jistotou v hlase. „Je na čase, aby se ukázalo, kdo u nás ve vsi kradl zvířata.“ V davu to zašumělo. Nadechl se a pokračoval: „V několika případech byly vyražené dveře a rozlámané petlice. Liška ani jiná škodná to nebyla. Šlo o promyšlené činy. Pachatel musel mít větší auto, dostatečné zázemí a znalost místních poměrů.“ Jeho pohled přešel z jednoho obličeje na druhý. „A teď se ptám: kdo tu takové podmínky má?“ Nikdo se neodvážil promluvit. Chvilí bylo slyšet jen nervózní bučení krav..

„Ano, pane Topinko, vy byste byl ideálním pachatelem. Znáte lesy, máte vysoký plot, za kterým není nic vidět a hlavně... vlastníte stříbrnou dodávku. V poslední době vás lidé vídali častěji než dřív u cizích polí a stodol. A i já vás včera zahlédl poblíž Čihákovíc stodoly.“

Dav zašuměl hlasitěji. Topinka zbledl, ale zůstal stát bez hnutí.

František popošel k němu o krok blíže a pak se náhle usmál. „Jenže... něco tu nehraje. Vy jste opatrný člověk, samotář, a navíc silně věřící. Nene, tahle role k vám nepatří.“

Na chvíli se odmlčel. Napětí rostlo.

„Pane policisto, mohl byste se prosím podívat na pravé zadní kolo té dodávky?“ František kývl směrem ke chlěvu.

Policista přistoupil, sklonil se a po chvíli z pneumatiky vytáhl cosi lesklého „Kovový odznak,“ oznámil klidně. „Za budování socialistického zemědělství.“

„Správně,“ přikývl František. „Včera jsem ho tam záměrně umístil, abych si ověřil, že tahle dodávka je ta, ve které se převážela kradená zvířata.“

Sáhl do kapsy a vytáhl plastovou známku. „Tahle ušní známka patří teleti pana Nedomy. Ověřeno na Ústřední evidenci hospodářských zvířat. Našel jsem ji ve staré Čihákově stodole.“

Dav se obrátil k Josefu Čihákovi. Ten se nadechl, aby cosi vykřikl, ale František jej přerušil pevným hlasem: „Další věc, která mi nešla do hlavy byla, že po celé vsi mizela zvířata. Ale u Čiháků? Na největším statku? Nic. Pak tu také visely králíčí kůže, které měl prý vnuk od někoho darem. Jenže,“ zvedl výstražně ukazováček. „Nebyli to náhodou právě Karlovi králíci?“

„To snad nemyslíš vážně, Františku!“ vykřikl už Josef Čihák, rudý v obličeji.

„Pepu by náš Brok nikdy nepustil na dvůr!“ zastal se ho Hrouda.

František přikývl. „To je pravda. Ale poštačku také pustí, protože ji zná. A koho zná ještě? Ano, Honzu. Právě on začal po vesnici pravidelně rozvážet mléko, maso a další zboží ze statku.“

Otočil se k mladému Čihákovi a natáhl ruku. „Ukažte mi své cigarety.“

Honza beze slova podal krabičku. František ji otevřel a ukázal ji davu. „Čokoládové Black Devil. Raritní značka. A přesně takový nedopalek jsem našel za stodolou.“ Z kapsy vytáhl ohořelý filtr, uložený v obalu od bonbonu.

Dav ztuhl. Honzovi zbělela tvář.

František pokračoval pevným, nezadržitelným tónem: „Měl klíče od stodoly. Znal vesnici. Ztratil práci, potřeboval peníze. Tady přes Josefa si udělal kontakty v masném průmyslu a s kamarádem začal ve velkém prodávat.“

Ještě chvíli nechal slova doznít, než dodal jasný verdikt:

„Ano, pachatelem je Honza Čihák.“

Na chvíli se odmlčel a jeho hlas potemněl: „Aby vás nikdo nevyrušil, potřebovali jste se zbavit mého foxteriéra. Azor vám vadil, štěkal u plotu. A tak jste mu otevřeli branku, aby se rozběhl do lesa za zvěří a už nepřekážel. Proto zmizel. Je to tak?“

Mladý Čihák jen tiše přikývl.

Lidé začali mezi sebou vzrušeně hovořit. Vtom se ozval myslivec

Topinka:

„Pane Františku... možná vám něco dlužím. Před pár dny jsem v lese chytil psa. Myslel jsem, že je toulavý, tak jsem ho zavřel na dvoře do kotce. Teď vidím, že patří vám.“

Františkovi se rozzářily oči. „Takže on... žije?“ vydechl.

„Žije,“ přikývl myslivec. „A má se dobře. Přijďte si pro něj, čeká na vás.“

František si opřel ruce o hůl a s lehkým úsměvem pronesl: „Tak ty hodiny prosezené u Poirota se mi nakonec vyplatily. Teď si dojdu pro Azora a dáme si spolu ten borůvkovej koláč.“

Zločin v rámu

Komisařka Lenka Belásová přijela na aukci uměleckých děl po zesnulém sběrateli bez jakýchkoli očekávání. Dozvěděla se o ní úplnou náhodou – v poštovní schránce na ni čekala zdobená osobní pozvánka.

Přišla sem z několika důvodů. Tím hlavním bylo, aby zjistila, kdo ji pozval a proč. Běžně jí totiž korespondence do schránky nechodila. Aukcí se Lenka taktéž neúčastnila a o to víc ji zajímalo, komu za takové pozvání vděčí.

Před opuštěnou vilou postával hlouček dalších účastníků. Mezi lidmi, jež tipovala na pozůstalé, bezpečně poznala právníka Leoše Sivého. Na Lenčin strohý pozdrav reagovali někteří úklonou, jiní úsměvem. Pouze doktor Sivý nejenže odpověděl, ale podal jí ruku.

„Doufám, že si z dnešní aukce odnesu alespoň jeden zajímavý kousek,“ netajila se galeristka a zachichotala se.

Lenka znovu přelétla očima skupinku osob postávající u schodů. *Jsi tam někde mezi nimi? Co tady vlastně dělám?* honilo se jí hlavou ve snaze přijít na to, kdo ji sem pozval.

Zvenčí vila působila honosně. Nebylo se čemu divit. Hodnotu umění, jež sběratel za své pozemské pouti nashromáždil, znalci odhadovali okolo sta milionů korun. Dědicové by evidentně neměli strádat.

„Zajisté,“ usmál se právník zdvořile. „A který by to měl být?“

„Nevím. Pan Šulák se svou sbírkou příliš nechlubil,“ pronesla galeristka smutně.

„Asi se budeme muset nechat překvapit,“ připojil se kurátor v okamžiku, kdy se dveře konečně otevřely.

Lenka stála mimo hlouček. Zřejmě kvůli profesní deformaci se nikdy netlačila dopředu. Raději dění pozorovala zpozzdálí. Sestava hostů byla vskutku pestrá, což komisařku jakožto milovnici surrealismu náramně bavilo. V mysli se jí okamžitě zjevovaly všemožné obrazy.

„A co vy, Lenko? Jste tady pracovně?“ oslovil ji Sivý, jenž se od skupinky odpojil a postavil se vedle ní. „Doufám, že neobtěžuji.“

„Ne, ne, neobtěžujete,“ opáčila Lenka a nuceně se na právníka usmála.

Věděla, že o ni právník jeví zájem, a jeho galantnost Lence lichotila. Ale pořád se nevzpamatovala z rozchodu s bývalým partnerem. Doktorova náklonnost jí nevadila, ale v tuto chvíli se nechtěla vázat. Vlastně se vůbec nehodlala s kýmkoli sbližovat.

„Moc vám to sluší,“ zalichotil Sivý Lence doufaje, že tentokrát pronikne pomyslnou hradbou, kterou kolem sebe v posledních měsících vystavěla. Jako by měla strach. Jako by už nevěřila, že by ještě mohla být někdy šťastná.

„Vítám vás, přátelé!“ žoviálně zvolal umělecký kurátor Arpád Janiš, jenž stál rozkročený v otevřených dveřích. „Věřím, že se vám dnešní aukce bude líbit a naplní vás spoustou napětí! Račte!“ vyzval účastníky a odstoupil, aby jim umožnil hladký průchod.

Lenka se uklonila, když jí Sivý gestem naznačil, aby šla první. Doktor půjde až po ní.

Málokdo by Lence tipoval, že jí brzy bude čtyřicet. Postavu si udržovala díky pravidelnému pohybu: policejní fitko, večerní tanec, jóga. Potřebovala vybit přetlak. Nechtěla osamět. Sama věděla, jak nebezpečné je dovolit samotě, aby se zabydlela.

Sotva vešla do velké haly představující jakousi provizorní aukční síň, její pozornost upoutal jeden z vystavených obrazů. Salvador Dalí. Lenčin milovaný surrealista a jedno z jeho nejznámějších děl – *Velký masturbátor*. Přímo tady! Znalci jej definovali jako autorovo výrazně osobní dílo symbolizující touhy, strach a konflikt mezi sexualitou a společenskými normami.

Tohle prostě chci, rozhodla se a bylo jí úplně jedno, kolik za něj bude muset zaplatit. Pro tuto chvíli úplně zapomněla, proč sem původně přišla. Obraz viděla poprvé na vlastní oči a probouzel v ní dosud nepoznané pocity.

Posadila se na začátek poslední řady o pěti židlích a vyčkávala.

Pečlivě zmapovala prostředí, v němž se ocitla. Bohatě prostřený stůl přetékal spoustou zcela i méně zdravých pochutin od hroznového vína, jablek, velkých kusů sýra, až po obložené chlebičky. Nechyběly ani lahve sektu a červeného vína. V pravém koutě stál starý klavír se spícím metronomem.

„Milion osm set tisíc podruhé, milion osm set tisíc potřetí!“ slavnostně provolával kurátor, klepl kladívkem a významně ukázal na prošedivělého muže v drahém obleku. „Nabízená instalace nazvaná *Nevšední holení* je prodána pánovi ve druhé řadě! Gratuluji!“

Obecenstvo zatleskalo. Slabě, pomalu, spíše závistivě než srdečně. Součástí prodaného díla byla i břitva, jež Lence připomněla Dalího filmové dílo *Andaluský pes*, kde stejný předmět symbolizoval šok a násilí.

Lenka nedokázala z *Velkého masturbátora* spustit oči. Věděla o Dalím snad všechno včetně jeho excentrického života. Proto pochybovala, že je to originál. Avšak i jako padělek působil obraz přesvědčivě a draze. Buď nebyl součástí aukce, anebo si ho kurátor nechával jako třešničku na vrchol pomyslného dortu. Přesto se neubránila čím dál odvážnějším představám, kam obraz umístí. Do obývacího? Ložnice? Nebo se bude nejvíce vyjímat v kanceláři? Čas přestal plynout. Jako by se téměř zastavil. Nemohla se dočkat vyvolávací ceny. *I kdybych se měla do konce života zadlužit a žrát trávu, prostě ho chci!* problesklo jí hlavou.

Lenčina fascinace neunikla doktoru Sivému. Přešel k ní a zašeptal: „Líbí se vám? Je velmi zajímavý... Chcete ho?“

Lenka neodpověděla. Ani nemusela. Sivý věděl své.

„Kdyby vám to nevadilo, rád bych ho získal,“ pronesl s úsměvem, provokativně, aby Lenku trochu podráždil.

„Ne! Teda... jo! Co?! Moment!“ natáhla ruku k vykročivšímu právníkovi, aby ho zastavila, ale byla příliš pomalá.

A vtom to přišlo. Hlasitá rána. Tma. Celý dům potemněl. Hosté začali znepokojeně šumět, někdo zakopl, další do sebe vráželi, ve snaze opustit místnost. Ozvala se další rána. Tlumená, dutá – jako když spadne něco těžkého.

„Co to bylo?“

„Nevím!“

Světla se znovu rozsvítila. A s nimi přišel křik. Vřískot žen naplnil místnost. Chytaly se za tváře nebo hlavy, couvaly před hrozivým výjevem, jako by ho od sebe chtěly odehnat.

Na zemi ležel v rudém tratolišti mladý sběratel a poměrně známý provokatér Augustin Holan. Z velké rozšklebené rány na krku prýštila ve slábnoucích impulsech zářivě červená krev. Bezvládná ruka opřená o zakrvácenou zeď ukazovala přímo k *Velkému masturbátorovi*, jako by chtěla v posledním gestu označit viníka.

Chvíli Lence trvalo, než se zorientovala a došlo jí, co se děje.

„Zamkněte dům!“ důrazně řekla kurátorovi. „Všichni tady musí zůstat!“ dodala k ostatním.

Sotva kurátor odešel splnit Lenčin rozkaz, vylovila z kabelky mobil.

„Belásová, první oddělení. Jsem na aukci u Šulákových v Korunní. Okamžitě sem pošlete sanitku a výjezd!“

„Vražedný nástroj máme pravděpodobně tady,“ vysvětlovala Lenka kolegům a ukázala na zakrvácenou břitvu. „Hodinu před vraždou ji vydražil tamten muž. Byla součástí té instalace vystavené napravo od pultíku.“

Instalaci tvořily šedočerné lesklé ruce v životní velikosti. Jedna třímala misku s pěnou na holení, do níž byly zastrčené sušené luční květy, druhá břitvu. Tutéž břitvu, jejíž ostří připravilo o život Augustina Holana.

Technik mlčky kývl a zamířil k instalaci. Všechny části jemně posypal argenterátem a sejmul veškeré otisky prstů. S kolegovou pomocí pak zajistil rozličné mikrostopy.

„Jak ty to jenom děláš,“ kroutil hlavou Lenčin šéf. „Kde se objevíš, tam přijdou problémy. Neuvažovala jsi o změně pozice?“ zavtipkoval ve snaze trochu zlehčit nastalou situaci. „Třeba dělat ředitelovi sekretářku?“

„Ani ne,“ klidně opáčila Lenka, „mně to tak celkem vyhovuje.“

„Tobě možná jo, ale co by na to řekli pozůstalí?“

„Zatím nic netuší,“ podotkla a provokativně se na šéfa ušklíbala.

„Nejenže přitahuješ chlapy, ale i vraždy,“ nevěřícně řekl šéf, mávl nad vším rukou a raději odešel.

Lenka využila vyklizeného pole a pustila se do vyslýchání.

„Znal jste toho mrtvého?“ oslovila prvního muže stojícího opodál. Záhy pochopila, že si pro začátek nevybrala správně. Muž byl otřesený, bledý jako stěna. Pohled na mrtvolu mu nedělal dobře. Jen opakovaně vrtěl hlavou.

„Promiňte, můžu? Jsem komisařka Belásová. Pro začátek bych ráda věděla, jak se jmenujete,“ oznámila ženě na okraji sročeného hloučku hostů.

„Zupková. Martina.“

„Znala jste toho mrtvého?“

„Nijak zvlášť,“ hlesla drobná blondýnka s výraznými umělými řasami.

„Ale víte, kdo to je.“

„Ano. Chodil na každou aukci. Často zvyšoval nabídky, ale ještě jsem nezažila, že by něco vydražil.“

„Zúčastňujete se aukcí často?“

„Skoro vždycky.“

„Stalo se, že vám poškozený vyšponoval cenu tak, že jste si nemohla koupit, co jste chtěla?“

Zupková neodpověděla, ale její výraz hovořil za vše.

„Kde jste se nacházela během výpadku osvětlení?“

„Nó... támhle někde,“ neurčitě ukázala k několika židlím.

„Potřebuju to vědět přesně.“

„Tam! Druhá židle zkraje.“

„Ani na okamžik jste se nehnula z místa?“

„Ne.“

Následně Lenka oslovila staršího muže, na němž ji zaujalo pevné držení těla. Nepochybovala, že tenhle chlápek minimálně chodí běhat. Možná pravidelně navštěvuje posilovnu. Kdoví.

„Znal jste toho muže?“ kývla směrem k mrtvole.

„Jasně! To je přece Gusta Holan.“

„Znali jste se dobře?“

„Gustu zná každý, kdo navštěvuje aukce tady po okolí. Nepamatuju, že by někdy na nějaké chyběl.“

„To ale není odpověď na mou otázku,“ upozornila ho Lenka.

„No jo, máte pravdu. Promiňte! Občas jsme spolu prohodili pár slov, ale nic, co by stálo za řeč. V podstatě jen takové ty obvyklé zdvořilostní fráze.“

„Vzpomenete si, jestli někdy opravdu něco vydražil?“

„Tak to opravdu ne. Vždyť se na něj podívejte!“ mužova pravačka vystřelila k mrtvole. „Snaží se vypadat jako nějaký nóbl panák, ale s těmahle lacinýma napodobeninama se akorát ztrapňuje! Všichni tady víme, co je zač! Obyčejný provokatér. Nic víc! Beztak by neměl ani na tu nejnižší vyvolávací cenu!“

Každý, s kým Lenka hovořila, nenechal na Holanovi nit suchou. Každý jím v podstatě pohrdal.

Když skončila s vytěžováním přítomných osob, přesunula se zpět k oběti.

Co to má, ksakru, znamenat?! vrtalo jí hlavou při pohledu na podezřele naaranžované tělo. Holan ležel na zádech, pravou nohu mírně pokrčenou v koleni, levou rukou jako by ukazoval přímo na vystavený kus. Proč ti to udělali? A kdo?!

Nakonec dospěla k předběžnému závěru, že jí na této vraždě něco nehraje. Celá scéna působila příliš umělecky. Vrah jako by se chtěl předvést. Jenže komu?

Zatímco stála a pozorovala mrtvolu, uvědomila si, co je na celé scéně tak znepokojivé. Naaranžované tělo vystavený obraz dokonale doplňuje. Jako by se teprve teď mělo jednat o ucelenou kompozici.

Proboha...

Znovu přelétla očima po přítomných účastnících.

Ta ruka nemohla takhle zůstat samovolně, přemítala, když si poněkolkáté prohlížela mrtvého Augustina. S tělem někdo musel hýbat.

Zatímco Lenka přemýšlela a kombinovala, na místo činu se dostavil přivolaný soudní lékař. S technikovou pomocí obrátil tělo na bok, čímž odkryl rudé

písmeno na podlaze. **S.** Prstem v nitrilové rukavici se hmoty dotkla, aby k ní mohla přičichnout.

Tohle není krev, došlo jí okamžitě. Postrádala typický nasládlý, železitý zápach.

Je to... inkoust! A to S... proč zrovna S?

Svraštila obočí, jelikož si připadala čím dál zmatenější. *O co tady jde?!*

Přistihla se při nenadálé vzpomínce.

S... Panebože... ne, to ne.

Jeden muž, jehož jméno začínalo tímto písmenem, do jejího života v minulosti významně zasáhl. *To přece nemůže být pravda! Co by tady dělal?* Musela by si ho přece všimnout! Poznala by ho. I v té tmě. Jeho kroky považovala za nezaměnitelné!

Znovu popadla mobil a vytočila expertku z Národní galerie, jíž detailně popsala vystavený obraz.

„Jaká je šance, že by mohlo jít o originál?“ zeptala se s malinkatou dušičkou, a ještě menší jiskřičkou naděje.

„Nulová,“ šokovala ji expertka.

„Cože?“

„Jak říkám. Originál *Velkého masturbátora* je vystaven v Muzeu královny Sofie v Madridu. Sem by se nemohl dostat.“

Lenka bez poděkování či rozloučení zavěsila.

Odvrátila zrak od obrazu. Znovu si prohlédla okolní prostor.

Při pohledu na vražedný nástroj si opět vzpomněla na *Andaluského psa*.

Sýr na prostřeném stole se samovolně roztekl.

Metronom na klavíru tikal, přestože nepostřehla, že by někdo natáhl pérový strojek.

Surrealismus v praxi. Náhoda? Nebo pachatelova promyšlená kulisa?

Po zajištění stop a odvezení nebožtíka na Ústav soudního lékařství zůstala Lenka ve vile sama. Kolegové propátrávali okolí domu. Procházela se po domě, prohlížela si jednotlivé předměty. Venku bylo šero, blížil se podvečer.

V odraze zrcadla spatřila postavu oběti. Měla pocit, jako by ji Holan sledoval.

Chvatně nahmatala nejbližší vypínač a rozsvítila. Holan zmizel.

Na zdi za zrcadlem nemohla přehlédnout malbu. Jednalo se o motiv obrazu, jež tolik toužila získat. Přísahala by, že malba tam předtím nebyla.

Tohle není normální... Proč?!

Mezi vyrozuměné osoby patřil také správce vily. Kriminalisté se potřebovali dostat k záznamům bezpečnostních kamer snímajících značnou část prostorů v objektu. Jedině on jim v tuto chvíli mohl být nápomocen.

Po opakovaném zhlédnutí záznamů z celého dne si Lenka zoufala. Neviděla nic, co by ji nasměrovalo. Všechny záznamy končily v okamžiku zhasnutí světel.

Vzdálila se a vytočila šéfovo číslo. S telefonem u ucha pomalu přešla do jiné místnosti.

Už tak přerušované vyzvánění narušily nenadálé výpadky signálu. Ruku s telefonem oddálila, aby se podívala na displej. Indikátor ukazoval pouhou jednu poblikávající čárku z pěti.

Lenko... Lenko! Podívej se pořádně! uslyšela najednou v telefonu.

Srdce měla až v krku. Hlas jí zněl povědomě, ale nedokázala ho přiřadit k nikomu konkrétnímu. Osoba na opačném konci mimo jiné chraptěla – hodně, až zlověstně. Čím dál více pochybovala, že je s ní všechno v pořádku. *Co to má zase znamenat?!* říkala si a vyděšeně se rozhlížela kolem sebe. Z místnosti vyšla do spojovací chodby. Hlas v telefonu ztichl, signál zesílil. Pohlédla k místu, kde zemřel Holan. V hlavě jí probleskla myšlenka, kterou nedokázala potlačit:

Nejsi pouhá pozorovatelka. Někdo chce, ať jsi toho součástí!

Od kolegy si Lenka půjčila lustrační mobil a prověřila několik účastníků, kteří jí po prvotním výsledku připadali nejméně důvěryhodní. Netrvalo dlouho, aby zjistila, že kurátor a galeristka byli v minulosti členy undergroundové umělecké skupiny známé především svými performancemi představujícími živé obrazy – instalace ze skutečných lidí. Jenže dnešní obraz až tak živý nebyl. Vlastně nebyl živý vůbec.

Ale proč ho, ksakru, zabili? Jaký k tomu měli důvod? Zabil ho kurátor, nebo galeristka? Nebo snad oba?

V případě smrti Augustina Holana nešlo o klasickou vraždu, s jakými se Lenka běžně setkávala. Nebyl to afekt, ani zjištěná vražda. Tahle scéna působila jako zvrácený happening - odporné umělecké dílo, které si žádný umělec nekoupí, ale autor si nárokuje pozornost. A Lence stále čím dál víc připadalo, že ona sama byla do „kompozice“ záměrně vtažena. Proto ta pozvánka ve schránce? Mrazivá představa.

„Můžu ještě na moment?“ oslovila galeristku, jež se navzdory okolnostem stále usmívala.

„Ano, jistě.“

„Ještě mě tak napadlo... Co si o tom vlastně myslíte?“

„O čem?“

„O Holanově smrti. O tom, že ho *někdo* zabil,“ odpověděla a zdůraznila, co – nebo koho – má přesně na mysli, přičemž při pozorování galeristky mhouřila oči.

Zvolená taktika zabrala. Galeristka se sice nepatrně, avšak nikoliv nepostřehnutelně, ošila. Lenka si toho všimla.

„Je to... smutné,“ hlesla opatrně. „Každá smrt je... smutná.“

„To je všechno?“ pokračovala Lenka stále stejně odměřeně.

„Co víc chcete slyšet?“

„Třeba to, že před třemi lety jste byla členkou spolku zabývajícího se živými obrazy? Instalacemi ze skutečných lidí? Stejně jako pan kurátor?“ Lenka sklouzla pohledem z galeristky na muže v obleku, jež opětovně vyslyšali kolegové. Kurátorův zpocený obličej se leskl podobně jako křišťálové poháry ve vitrině po jeho boku.

Navzdory make-upu galeristka viditelně zbledla. Úsměv ji definitivně přešel.

„Jsem přesvědčená, že toho víte víc, než jste ochotná přiznat. A, jak vidíte, i my toho víme víc, než si myslíte. Prosím vás!“ oslovila nakonec nejbližší uniformované kolegy. „Odvezte paní jako důvodně podezřelou ze spoluúčasti na vraždě k nám. Díky.“

Více si popovídají při oficiálním výslechu.

Z místa činu Lenka zamířila rovnou tam, kam ji to poslední hodinu nejvíce táhlo. Znova a znova se jí vybavoval jeden z obrazů – mrtvý Holan, levá ruka natažená k *Velkému masturbátorovi*... a na prostředníku prsten.

Zavražděný Holan měl na prostředníku levé ruky natažené k *Velkému masturbátorovi* prsten. A ne ledajaký, nýbrž velmi specifický. Takový údajně existoval pouze jeden. Kdysi jej dostala, po rozchodu vrátila. Byla snad náhoda, že dnes prsten viděla na Holanovi? Na náhody obvykle věřila, neboť jen díky nim některé zapeklité případy nakonec vyřešila, ale tentokrát zaujímala opačné stanovisko.

„Jé, ahoj!“ neskryval Standa překvapení. Nebo ho snad předstíral? Dlouho věřila, že bývalého partnera zná, má ho dokonale přečteného, ale nakonec pochopila, jak šeredně se celou dobu mýlila. „Co ty tady? Snad se ti po mně nezastesklo? Jdeš dál?“

Lenka neodpověděla a rovnou vešla do bytu. Standa ji mlčky následoval.

Lenka se zastavila u pohovky, jež toho tolik pamatovala a rovnou vypálila.

„Kde jsi byl kolem druhého?“

„Kde bych byl? Tady. Proč? Stalo se něco?“

„To bych řekla.“

„Standa se zachmuřil. Našpulil rty, svažtil obočí. Udělal první krok.

„Stůj!“

Druhý krok.

„Rozuměl jsi?! Stůj! Nepřibližuj se ke mně!“

Už proti ní nestál ten usměvavý, překvapený Standa. Naopak. Působil dojmem, jako by se v Lence snažil probudit obavy. Možná pravý, nefalšovaný strach.

„Copak? Snad se nebojíš?“

„Tebe?“ odfrkla pohrdavě. „Zas tak si nefandi. Proč jsi ho zabil?!“

„Nevím...“

Nevíš? Ty nevíš? Jak to, že nevíš?! ptala se, bohužel jen v duchu. Najednou ze sebe nedokázala dostat jediné slovo. Hrdlo se jí sevřelo tak, že sotva dýchala. Do poslední chvíle doufala, že se plete, že Standa Holana nezabil, ale tímto okamžikem vzaly veškeré naděje za své. Přiznal se. Jenom nerozuměla, proč tak snadno.

„Upřímně jsem čekal, že přijdeš dřív... co ti tak trvalo?“

„Nic. Jenom jsem si chtěla být jistá.“

„Jistá? Čím?“

„Že se nemýlím.“

„A... jsi si jistá?“

„Ano.“

Standa udělal další krok.

Lenka couvla. Zatím ještě měla kam.

„Proč jsi tak odměřená? Tak... chladná? Proč nejsi třeba... vděčná? Potěšená?“

„Cože?! Za co?!“

„Za to, že na tebe pořád myslím. Celé ty roky jsem se snažil být ti nejlepším partnerem. Dát ti všechno. Ale ty jsi byla pořád nespokojená. Od našeho

rozchodu jsem přemýšlel, čím bych ti mohl udělat radost. Tak jsem pro tebe vytvořil umělecké dílo, na které nikdy nezapomeneš.“

Lenka nevěřicně zakroutila hlavou a znechuceně si odfrkla.

„Za to ti mám být podle tebe vděčná, jo?“

„Když miluješ ten surrealismus... toho šílence s mega knírem... a když vyšetřuješ vraždy...“

„To se mi snad zdá,“ nevěřicně vydechla Lenka. Nevěřila vlastním uším.

Opravdu to řekl? Opravdu si o ní tohle myslel?!

„Proč? Jaký jsi pro to měl důvod? Co ti Holan udělal?“

„On? Nic... vůbec nic. Vlastně jsem ho vůbec neznal.“

„Tak proč, sakra?!“

„Byl nejbliž. Chtěl jsem za naší společnou minulostí udělat opravdu definitivní tečku.“

„Tu pozvánku jsi mi do schránky hodil ty?“

„Možná?“

„A co kurátor a galeristka, co na té aukci taky byli? Jedete v tom spolu?“

„Co myslíš?“ ušklíbl se Standa.

Lenka nechápavě zakroutila hlavou.

„Ty jsi opravdu neuvěřitelný.“

„Konečně sis toho všimla. Konečně jsi to uznala!“ zvolal Standa radostně a odevzdaně k Lence zvedl obě ruce, ať ho může spoutat. „Proč jsi pořád tak posedlá?“ neodpustil si rýpavou otázku, zatímco ho Lenka poutala. Pouta cvakla. Standův obličej zkřivil bolestný škleb způsobený těsným sevřením jeho zápěstí.

„Nepochyboval jsem, že si pro mě přijdeš. Konečně...“ dodal tajemně. „Jsem rád, že tentokrát nemusel Mohamed k hoře, ale přišla k němu sama...“

Druhý den ráno, po celonočním vyslýchání všech podezřelých a jejich následném obvinění, dokončila spis k případu a vrátila se zpátky na místo činu. Znovu se ve vzpomínkách vracela k předešlému dni. Stále nemohla uvěřit, co se tady odehrálo. Jak zvrácený a snad i vyšinutý její bývalý partner ve skutečnosti byl. Bylo jí špatně. Ze Standy, z Holanovy smrti, i z ní samotné.

Procházela se po domě a hledala místo, kde se Standa mohl ukrývat. Odkud ji mohl pozorovat a čekat na příhodný okamžik. Zamrazilo ji při pomýšlení, kdyby u *Velkého masturbátora* nestál v kritickém okamžiku Holan, ale třeba doktor Sivý. Člověk, který ji snad měl opravdu rád a myslel to s ní upřímně. Zastavila se před obrazem, po němž původně tolik toužila, avšak dnes v ní vyvolával odpor. Události předešlého dne zapříčinily, že na *Velkého masturbátora* bude mít asi nejhorší možné vzpomínky, přestože dílo ani jeho autor za nic nemohli.

Surrealismus nikdy nelhal, pomyslela si při pohledu na deformovanou tvář obrácenou k zemi. *Jen lidé ano...* Lidé a jejich „umělecké“ pravdy.

Přistoupila blíž. Na okamžik se jí zdálo, že obraz na ni hledí zpět. Že ten pohled zná. Prudce zamrkala a sevřela ruce v pěst.

Možná to byl jen stín. Možná jen únava.

A možná... ne.

Kdesi za Lenkou zavržala parketa.

Otočila se, aby se ohlédla. Nic. Nikde nikdo.

Znovu se zaměřila na obraz. Měla pocit, jako by na spodním okraji rámu něco přibylo.

Nápis. A ne ledajaký.

Krasopisně, doslova umělecky vyvedený. Vzpomněla si přitom na své někdejší samostudium kaligrafie.

Ani ho nedočetla a po zádech jí už běhal mráz. Chloupky po celém těle měla v pozoru.

Zavřela oči. Urputně zavržela hlavou a bolestivě se štípla do předloktí. Musí to být klam, jen sen. Ošklivý, vleklý, živý sen, z něhož se má každou chvíli probudit - sice zbrocená potem, se srdcem v krku, ale v bezpečí. Jenže bolest zůstala. Žádný sen. Tohle byla skutečnost.

Za zavřenýma očima viděla jediné – okraj rámu, na něm své jméno a dvě data. První představovalo datum Lenčina narození, ale to druhé? Snad...

Znovu se ohlédla. Nikde nikoho neviděla, přesto měla pocit, jako by ji někdo celou dobu pozoroval.

Přestala dýchat, aby dokázala zaslechnout jakýkoli náznak pohybu.

Avšak nic.

Jen ticho, prázdná vila — a pocit, že je opět součástí něčí instalace.

Zpověď vraha

Tak mám za sebou první noc ve vězeňské cele. Samozřejmě jsem nezamhouřil oka, ale s tím jsem počítal, nic jiného se nedalo čekat. Zíral jsem do stropu, snažil se vytěsnit roje zuřivě bzučících myšlenek, ale nebylo to možné. To, co se stalo, bylo příliš hrozné, příliš intenzivní, nešlo udělat tlustou čáru a na všechno zapomenout. Zabil jsem člověka, kterého jsem vůbec neznal a nijak mi neublížil, stal se ze mě krutý chladnokrevný vrah a teď si mám odpykávat dlouhý zasloužený trest.

Mám za sebou vyšetřovací vazbu i soudní proces, vše proběhlo rychle a hladce, protože můj případ byl jasnější než bílý den. Mladý, začínající advokát, nepříliš průbojný, mohl pouze poukázat na moji dosavadní bezúhonnost, což mi vyneslo osmnáct let místo dvaceti, nemělo smysl se odvolávat. Nikdo přece nemůže stanovit adekvátní míru trestu za zmařený lidský život, určit, jestli osmnáct let je moc nebo málo, tak to nefunguje. Jen já sám jsem se dostatečně potrestal, své viny už se nedokážu zbavit do konce života. Nebude moc dlouhý, rozhodl jsem se ho ukončit, opatřím si prášky na spaní, nějaké už mám a zbytek mi snad sežene můj důvěřivý advokát. Slíbil, že mě občas navštíví, ostatně je jediný, kdo o mě zvenčí jeví zájem.

Druhá postel v cele zůstala prázdná, ale to se má brzy změnit. Ráno mi oznámil bachař: „Zejtra dostaneš novej přírůstek, dorazí ti kámoš, vrahoun jako ty. Prej zamordoval svoji drahou ženušku i její matinku, to si určitě budete rozumět. Nejlepší by bylo, kdybyste se zamordovali navzájem, aspoň by takový zrůdy nemusel erár život.“ Nevadilo mi, že mi tyká, ale měl jsem sto chutí mu připomenout, že jeho erár živí taky, jenže jsem se nenacházel v takové pozici, abych si mohl pouštět pusu na špacír.

Celý den se mi v hlavě honil samotný akt vraždy, kterou jsem spáchal, jako by vám někdo pořád dokola pouštěl ten stejný film. Viděl jsem sám sebe, jak se skrývám ve výklenku s nabitou pistolí máho táty a čekám na svou kořit jako zkušený trpělivý lovec. V této chvíli jsem snad ani necítil strach, jen jsem se soustředil na svůj vražedný úkol. Zaslechl jsem zvuk přijíždějícího auta, bouchnutí dveří a blížící se energické kroky. Moje oběť nic netušila, nakráčela do připravené pasti jako ovce na porážku. Slyšel jsem, že když se chystáte někoho zabít, nemáte se mu dívat do očí, a hlavně moc nepřemýšlet. Řídl jsem se těmito radami a bez přemýšlení jsem svoji oběť střelil zezadu do hlavy. Ozval se takový divný bublavý zvuk, jako když se snažíte mluvit pod vodou a pak se Luděk Čtvrtníček sesunul k zemi jako hadrový panák, bylo po všem.

Teď mě čekal ten nejtěžší úkol, odklidit mrtvolu, dokonalou skrýš ve sklepě jsem už měl připravenou, mohlo to vyjít, jenže nevyšlo. Stál jsem nad mrtvolou s pistolí v ruce jako Lotova žena a nedokázal se přinutit k pohybu. Nejspíš mě zachvátila nějaká forma šoku, kterou nešlo překonat. A pak jsem zaslechl zvuk policejních sirén, ten zvuk sem přece nepatřil. Kde se tady, proboha, policajti vzali? Nic jsem nechápal, v hlavě jsem měl prázdno a jen čekal, co bude následovat. Do úzké chodby v mojí malé chatce vtrhlo po zuby ozbrojené komando a přistihlo mě přímo při činu s vražednou zbraní v ruce.

Policejní mašinérie se rozjela jako dobře promazaný stroj a mě její kola dokonale semlela, na svoji obhajobu jsem nemohl nic uvést.

Takto se to tehdy stalo, ale pro mě je mnohem důležitější to, co tomu předcházelo. Když vyličím svůj příběh celý, bude se jevit v jiném světle, nejspíš v trochu lepším, aspoň pro mě.

Jmenuji se Karel Novotný, jsem obyčejný a nevýrazný jako to moje jméno, v davu ostatních byste mě určitě vůbec nezaznamenali. Nakrátko ostříhané vlasy neurčité barvy, šedé oči za tlustými skly brýlí, malá zavalitá postava, tak to jsem já, takový tichošlápek, co se nechává unášet proudem a žije svůj fádňí život ze dne na den. Vlastně ne, takhle jsem žil jen do té doby, než jsem potkal Melánii Čtvrtníčkovou, éterickou bytost, nádhernou, s hřívou plavých vlnitých vlasů, světle modrýma, skoro průsvitnýma očima, nevinným dětským úsměvem, dokonale stvoření připomínající spíš anděla, než skutečnou ženu z masa a kostí.

Naše první setkání (pro oba osudové) působilo jako nějaká šťastná náhoda, až mnohem později jsem zjistil, že všechno bylo pečlivě připravené a naaranžované jako divadelní scéna. Šel jsem zrovna z práce, pracuji jako bezvýznamný úředník (páté kolo u vozu), když mi přímo do cesty vběhla, pro mě tehdy ještě neznámá žena, srážce už se nedalo vyhnout. Žena spadla na zem a věci z kabelky se jí vysypaly na chodník. Sklonil jsem se k ní a pomáhal jí na nohy, pak jsem posbíral rozházené serepetičky a nacpal je do kabelky. Žena se nade mnou tyčila jako maják, tak jsem se rychle zvedl a rozpačitě přijímal její překotnou omluvu. Tehdy jsem si poprvé všiml, jak je krásná, stačil jediný pohled do jejich očí a byl jsem ztracený, do slova a do písmene.

Nakonec jsme skončili v malé útulné kavárničce, kam mě tato krásná odvedla úzkými postranními uličkami, dokonale skryté před velkoměstským ruchem. Oba jsme se potřebovali trochu vzpamatovat, a tak jsme si objednali kávu a sklenku bílého vína. Když jsme si připili, došlo na tykání. „Já jsem Melánie, ale klidně mi říkej Mel je to kratší a mně se to víc líbí,“ usmála se na mě a já se vznášel na růžovém obláčku plujícím až někam na konec světa. Melánie, takové krásné jméno, znělo jako rajska hudba, nechápal jsem proč ho chce zkracovat, ale každý její rozmar, i ten nejpodivnější, jsem považoval za posvátný závazek a byl jsem pevně rozhodnutý ho bez zaváhání splnit. Po očku jsem Melánii pozoroval a všiml si snubního prstýnku. Když zachytila můj pohled, trpce se usmála, sklopila dlouhé řasy a pak vyhrkla: „Ano, jsem vdaná, ale moje manželství za moc nestojí. Manžel je bohatý, hodně bohatý, můžu mít na co si vzpomenu, jenže jsem zavřená ve zlatý kleci, ráda bych utekla, ale není kam.“ Zaskočilo mě to, chyběly mi jakékoliv zkušenosti se ženami, nedokázal jsem reagovat, Melánie mě přiváděla do rozpaků. Rozloučili jsme se a já obdržel kousek papírku s telefonním číslem. „Když budeš mít někdy chuť, tak zavolej,“ řekla a zmizela v davu. Domů jsem se dopotácel jako opilý a něco mi říkalo, že se dnešním dnem můj nudný život od základu změnil, což byla naprostá pravda.

Vydržel jsem dva dny a pak jsem Melánii zavolal. Ty dva dny jsem trpěl jako zvíře, ale zvonivý hlásek linoucí se z telefonu mě okamžitě vyléčil. Sešli jsme se znovu a vyvinul se mezi námi pečlivě utajovaný milostný poměr.

Scházeli jsme se nepravdělně, když mi Melánie zavolala, odjeli jsme do mojí malé odlehlé chatičky ukryté v lesích, která mi zůstala po rodičích a já si ji z nějakého nostalgického důvodu ponechal. Po rodičích mi ještě zůstala spousta dluhů, co se musela zaplatit. Proto jsem prodal byt a bydlím v podnájmu, nevlastním ani auto, ta zanedbaná chatka vybavená předpotopním zařízením je jediné, co mám.

Ano, já vím, že si teď říkáte, co mohla tak krásná a bohatá žena vidět na bezvýznamném úředníčkovi, chudém jak kostelní myš. Mě to samozřejmě taky vrtalo hlavou, ale svoje pochybnosti, jsem se snažil zaplašit jako dotěrné mouchy. Neustále jsem si namlouval, že mě miluje stejně vroucně jako já ji, až jsem tomu skoro uvěřil. Melánie mi nevolala příliš často, tak jsem si každou chvíli strávenou s ní dokonale užíval.

Jednou jsme leželi nazí v posteli a tiskli se k sobě. Léto skončilo, vlády se ujal sychravý podzim a v nevytopené chatě panovala lezavá zima. Popíjeli jsme víno, rudé jako krev, a mlčeli, každý pohroužený do svých vlastních myšlenek. Náhle hlas Melánie proťal ticho jako ostří meče, a já jsem nadskočil leknutím. Opravdový šok mi ale způsobila slova, která pronesla lehkým, téměř konverzačním tónem: „Měli bychom mého manžela zabít, teda ty bis ho měl zabít, ty jsi chlap. Všechno by se tím vyřešilo, ze mě by se rázem stala bohatá vdova, hodně bohatá a můžeme pak v klidu začít nový život spolu.“ Po jejích slovech se mi ruce tak roztráslly, že jsem vyběhнул víno na deku, co jsme se s ní přikrývali. Melánie zůstala klidná, jako by vražda člověka byla běžná věc nevybočující z každodenní zaběhnuté rutiny.

Tehdy jsem od ní utekl zpátky do bezpečí svého bytu, zavřel za sebou dveře a urputně se snažil vrátit ke svému dřívějšímu životu. Nedokázal jsem to, moje myšlenky se k Melánii stále vracely a já se cítil podobně jako narkoman, kterému vzali drogu. Když už jsem se chystal jí zavolat a žebrot aspoň o pár drobečků její přízně, rozdrnčel se zvonek u dveří. Stála za nimi, rozčuchaná, v kožichu, v lodičkách na vysokých podpatcích a se slunečnými brýlemi na očích. Vypadala prapodivně, byla rozrušená a vtrhla dovnitř jako velká voda. Sevřel jsem ji v náručí a čas se pro mě zastavil. Byla zase se mnou, u mě, byl jsem pevně rozhodnutý udělat všechno proto, aby náš vztah zase pokračoval. Nedokázal jsem si představit, že bych ji mohl znovu ztratit.

Sundal jsem Melánii kožich, na kterém ulpěly velké sněhové vločky, zima se už začala hlásit o slovo. Pod kožichem měla jen spodní prádlo, prý se nestihla obléct, musela narychlo utíkat před manželem. Ukázala mi i velkou modřinu skrývajíc se pod brýlemi, když jsem se jí opatrně dotkl, sykla bolestí. Byl jsem zděšený, nedokázal jsem pochopit, jak mohl nějaký netvor ublížit tomuto andělskému stvoření, jejího manžela jsem začal rázem nenávidět. „Luděk udělal hroznou scénu, začíná tušit, že mám milence. Vůbec nevím, co se mnou bude, nejspíš mě vyhodí, nebo rovnou zabije.“ Melánie byla rozrušená a já samozřejmě taky. Oba jsme se posilnili štědrá dávkou koňaku a společně naplánovali vraždu Luděka Čtvrtníčka, už jsem se nezdráhal, byl jsem se vším srozuměný.

Základem našeho plánu se stal dopis mající za úkol vylákat nebohého Čtvrtníčka na moji chatu, kde na něho budu čekat s nabitou pistolí. Melánie mi

ten dopis nadiktovala skoro slovo od slova, dokonce s sebou měla i obálku se známkou. To bylo opravdu docela zvláštní, když uvážíte, že tak narychlo utekla z domu. Mělo mě to varovat, ale nevarovalo, byl jsem tak rozčilený, že jsem podobné maličkosti vůbec nevnímal. V tom dopise se psalo o tom, že vlastním nějakou vzácnou známku, po níž Čtvrtníček, jako vášnivý sběratel, toužil a byl ochotný pro ni jít až na kraj světa. Pravidelně si dával do nějakého filatelistického časopisu inzerát a já jsem mu teď jako na něj odpovídal. „Neboj, to je tutovka. Když si ten dopis přečte, požene se za tebou jako šílený, vůbec ho nenapadne, že by to mohla být bouda, za tu známku je ochotný dát cokoli. Já ten dopis zničím, mezi námi dvěma nesmí být žádný spojení. Řeknu policajtům, že Luděk někam odjel, netuším kam, ať si ho hledají. Ty budeš mít dost času odklidit mrtvolu a nechat Luděkovo auto zaparkovaný někde v postranní uličce na okraji Prahy. Policajti si budou myslet, že ho oddělal někdo z jeho kumpánů, je zapletený do tolika špinavých kšeftů, že jim z toho půjde hlava kolem,“ oznámila mi Melánie konverzačním tónem, zdálo se, že už se docela uklidnila. Pak si vzala dopis, schovala ho do kabelky a vypařila se jako pára nad hrncem.

Uvelebil jsem se v křesle a postupně dopil všechn koňak z načaté láhve. Koňak byl silný a rychle mi stoupal do hlavy. Nakonec jsem usnul oblečený na gauči a zdál se mi divný sen. Proměnil jsem se v motýla, nebo možná spíš noční můru a začal Melánii pronásledovat, sedal jsem jí na ruce, na obličej, na vlasy. Snažila se mě odehnat, ale já jsem pořád poletoval kolem ní. Nakonec se jí podařilo, ve chvíli, kdy jsem odpočíval na stole, mě přiklopit hrníčkem od dopité kávy. Rázem jsem se ocitl ve vězení, ve tmě, s omezenou dávkou vzduchu, můj konec byl neodvratný. Vzbudil jsem se zpocení a vystrašený, ten sen mě měl asi varovat, ještě jsem pořád mohl vycouvat, ale neudělal jsem to. Představa společného života s Melánií byla příliš opojná na to, abych se jí dokázal vzdát. A tak se naše vražedná mise rozjela a já se začal řídit do záhuby.

Čtvrtníček, když obdržel můj dopis, mi okamžitě zavolal a domluvili jsme si schůzku v mojí chatě, ukryté v lesích před zvědavými pohledy slídilů. Vše běželo podle plánu, ve sklepě byla hluboká šachta, vykopal ji tam kdysi můj otec, když se snažil vyhloubit studnu. Tam jsem chtěl ukrýt mrtvolu a zasypat ji. Byla to dobrá skryš, a pokud by se nepřišlo na žádné spojení Melánie a Ludka Čtvrtníčka se mnou, mohlo tam jeho tělo hnít řadu let. Jenže, jak se říká, žádný plán nevyjde tak, jak chcete, a on taky nevyšel, vůbec nevyšel. Zvláštní je jen to, že nevyšel mně, Melánii totiž vyšel dokonale, lépe to pro ni ani dopadnout nemohlo. Stačilo jí držet se svého vlastního plánu, který se od toho, co jsme vymysleli spolu, lišil jen v několika maličkostech, ty ovšem byly zcela zásadní.

Když Melánie zjistila, že její manžel odjel na schůzku se mnou, zburcovala policii, řekla o podezřelém dopise, o tom, že má o manžela strach, určitě mu hrozí nebezpečí a oni se rychle vydali po mých stopách. Ostatně, Melánie umí být velmi přesvědčivá, sám jsem měl možnost to zjistit. No a zbytek znáte, načasování bylo naprosto přesné, pro mě to nemohlo dopadnout hůř a pro Melánii líp, past zaklapla.

Následný soud představoval frašku vytvořenou podle scénáře nějakého bláznivého autora. Melánie svoji roli zahrála úžasně. V decentním tmavém kostýmku, se sukní přesně v té délce, aby vynikly její dlouhé štíhlé nohy a zároveň, aby nepůsobila vyzývavě, se jevila jako dokonalý prototyp truchlící vdovy. Kdejaká pohřební služba by její fotografii mohla využít ve svých propagačních materiálech. Dětsky nevinný, andělsky krásný obličej, momentálně doplněný o tragický výraz a ve vhodné chvíli i o nějakou tu ukáplou slzu jí získal sympatie všech zúčastněných. Ostatně nebyla obžalovaná, vypovídala pouze jako svědek. V době vraždy byla přece doma.

Při procesu vyšlo najevo několik pikantních podrobností, o kterých jsem neměl tušení. Celý můj nepodařený milostný román se začal jevit v úplně jiném světle. Tak předně, Melánie měla skutečně milence, ale tím jsem nebyl já, já jsem byl jenom trouba vybraný na špinavou práci. Tip na mě dala jedna moje kolegyně, taková nenápadná šedá myška, z níž se vyklubala Melániina přítelkyně. Pak už jenom stačilo počkat, až půjdu z práce, vběhnout mi do cesty a já už jsem následně udělal všechno, co se ode mě očekávalo. Dokonce i ta modřina byla falešná, Luděk Čtvrtníček se v podání svědků jevil jako velký dobrák, co svoji manželku bezmezně miloval a nikdy by na ni nevztáhl ruku. Nejel v žádných špinavých kšeftech, jak tvrdila Melánie, svoje peníze si vydělal poctivě. Něco zdědil po rodičích, a tak si zařídil autoopravnu, byl moc šikovný, zakázky se mu jenom hrnuly. Zajímaly ho hlavně auta a známky, o dvojím životě svojí manželky neměl nejmenší tušení. Když se to tak vezme, byl stejně naivní jako já, a dopadl ještě o něco hůř.

Samozřejmě, že jsem obhájci přdestřel svůj příběh tak, jak se doopravdy stal, ale neměl jsem žádný důkaz. Spojení mezi mnou a Melánií se neprokázalo, z mobilu jsem jí volal jenom jednou a hovor jsem smazal. Naše schůzky na chatě v lese zůstaly utajeny a u mě doma ji taky nikdo nezahledl. Advokát mi nevěřil ani slovo, to se dalo vycítit, a namočit Melánii do vraždy manžela, nemělo smysl, stejně by vyklouzla jako úhoř. A tak jsem v roli vraha zůstal jenom já sám a nikdo jiný, boj s větrnými mlýny skončil.

Z Melánie se stala bohatá vdova těšící se na nový život se svým milencem. Žádné andělské stvoření, jak jsem se domníval, jen ďábel pečlivě ukrytý v andělském těle, co mi vedl ruku. Nechci se nijak obhajovat, na základě soudního verdiktu, jsem chladnokrevný vrah, co připravil o život jiného člověka ze zistných důvodů, Čtvrtníček měl u sebe značnou sumu peněz na neexistující známku.

Nechci ani nikoho varovat, i v budoucnu se najde hezká řádka mužů, co se nechá svést na scestí krásnou nevinnou tvářičkou. Toužím jenom po tom, aby se na mě a na můj tragický příběh tak docela nezapomnělo, ale moc dobře vím, že je to jen taková bláhová naděje.